LEE CHILD

CRIME

Merită să mori

Urmarea teribilului 61 de ore...
Lee Child este unul dintre marii
povestitori ai genului thriller.
THE TIMES

FICTION CONNECTION

TREI

Lee Child

Merită să mori

Traducere de Constantin Dumitru-Palcus
Editura Trei, 2017

Titlul original:
Worth Dying For (2010)

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Carmen Botoşaru
Coperta colecţiei: Faber Studio
Foto copertă: © PeteSherrard / istockphoto
Director producţie: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Florin Paraschiv
Corectură: Maria Muşuroiu Ana-Maria Tamaş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României CHILD, LEE
Merită să mori / Lee Child; trad.: Constantin Dumitru-Palcus. - Bucureşti: Editura Trei, 2017
ISBN 978-606-40-0265-5 I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.) 821.111

Titlul original: Worth Dying For Autor: Lee Child
Copyright © Lee Child 2010
Copyright © Editura Trei, 2017 pentru prezenta ediţie
O.P. 16, Ghişeul 1, CP. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-40-0265-5

Pentru Ruth, fiica mea.

Capitolul 1

Eldridge Tyler conducea maşina pe un drum lung şi drept din Nebraska când, deodată, sună telefonul mobil. Era după-amiaza, foarte târziu. Fusese cu nepoţica să-i cumpere pantofi, şi acum se întorceau acasă. Camioneta lui era un Silverado de culoarea unui ziar vechi de o zi, iar fetiţa stătea întinsă pe bancheta din spate. Nu dormea. Stătea pe spate, cât se poate de trează, cu picioarele ridicate. Se zgâia fascinată la adidaşii albi imenşi care se bâţâiau în aer la o jumătate de metru deasupra feţei sale. Scotea nişte sunete ciudate pe gură. Avea opt ani. Tyler se gândea că e puţin retardată.

Telefonul lui Tyler era îndeajuns de simplu ca să nu fie ceva extravagant, dar suficient de complex ca să aibă alocate tonuri distincte de apel pentru numere diferite. La majoritatea numerelor se auzea tonul standard stabilit de producător, dar pentru patru dintre ele setase un sunet jos, imperios, ceva între o sirenă de pompieri şi o alarmă de submarin. Şi acel sunet îl auzi Tyler în după-amiaza târzie, pe drumul lung şi drept din Nebraska, la cincisprezece kilometri sud de magazinul de încălţăminte şi la treizeci de kilometri nord de casă. Luă telefonul din consolă, apăsă pe buton şi ridică aparatul la ureche, zicând:

— Da?

— S-ar putea s-avem nevoie de tine, rosti o voce.

— De mine? zise Tyler.

— Mă rog, de tine şi de puşca ta. Ca înainte.

— S-ar putea? spuse Tyler.

— În acest moment, e doar o măsură de precauţie.

— Care-i treaba?

— E un individ care-şi bagă nasul.

— Aproape?

— Greu de spus.

— Cât ştie?

— Ştie ceva. Nu totul, deocamdată.

— Cine e?

— Nimeni. Un străin. Un tip oarecare. Dar s-a implicat. Credem c-a

fost în armată. Credem c-a fost poliţist militar. Poate că nu şi-a pierdut reflexele de poliţai.

— Când a lucrat în armată?

— Ţine de istoria antică.

— Legături?

— Absolut niciuna, din câte ne putem da seama. N-o să-i simtă nimeni lipsa. E un pierde-vară. Un fel de hoinar. A ajuns aici purtat de vânt, şi acum trebuie să dispară.

— Cum arată?

— E un ins mare, spuse vocea. Un metru nouăzeci şi cinci, cel puţin, probabil peste o sută zece kile. Ultima oară a fost văzut îmbrăcat într-un hanorac maro mare şi vechi, cu un fes de lână pe cap. Se mişcă într-un fel ciudat, de parc-ar fi ţeapăn. Ca şi cum mersul i-ar provoca dureri.

— În regulă, spuse Tyler. Deci, unde şi când?

— Vrem să supraveghezi şopronul, spuse vocea. Mâine, toată ziua. Nu-l putem lăsa să vadă şopronul. Nu acum. Dacă nu-l capturăm în seara asta, până la urmă, o să se prindă care-i treaba. O să se ducă acolo să vadă cu ochii lui.

— Adică o să intre acolo, pur şi simplu?

— Crede că suntem patru. Nu ştie că suntem cinci.

— Asta-i bine.

— Dacă-l vezi, împuşcă-l.

— Aşa am să fac.

— Să nu ratezi.

— Niciodată, spuse Tyler.

Încheie convorbirea, puse telefonul pe consolă şi continuă să conducă maşina. În oglindă, vedea încălţările fetiţei legănându-se, în faţă câmpuri iernatice moarte, în spate, câmpuri iernatice moarte, întuneric în stânga, apus de soare în dreapta.

*

Şopronul fusese construit cu mult timp în urmă, când construcţiile din lemn, de dimensiuni moderate, erau potrivite pentru agricultura din Nebraska. De atunci, funcţia lui fusese înlocuită de hambare metalice uriaşe, amplasate în poziţii separate de distanţe mari, alese doar în urma unor studii logistice. Dar vechiul şopron rezistase,

deformându-se lent, putrezind lent, înclinându-se şi învechindu-se. De jur împrejurul construcţiei era un brâu de asfalt străvechi, deformat de gerul iernii, crăpat de soarele verii şi împânzit de buruieni vânoase. Uşa principală era culisantă, fiind construită din grinzi groase de lemn, prinse cu platbandă de fier. Stătea sprijinită pe o şină metalică prin intermediul unor roţi de fier, dar înclinarea treptată a clădirii o înţepenise de-a binelea. Singura cale de intrare era pe o uşă obişnuită montată în cadrul uşii culisante, un pic mai la stânga faţă de centru, ceva mai mică de un stat de om.

Eldridge Tyler privea fix la acea uşă mică prin luneta puştii. Îşi ocupase poziţia cu o oră mai devreme, cu mult înainte de zori, o măsură de precauţie pe care o considerase necesară. Era un om răbdător. Şi precaut. Şi meticulos. Venise cu camioneta, părăsise drumul şi urmase pe întuneric făgaşele sinuoase de tractor, parcând vehiculul în adăpostul vechi cu trei laturi, a cărui menire fusese, cu mult timp în urmă, să nu lase ploile de primăvară să ude sacii cu îngrăşăminte. Pământul era îngheţat, aşa că nu se ridicase praful şi nici alte urme nu lăsase. Oprise motorul mare V-8 al camionetei şi, ducându-se la intrarea în adăpost, montase o capcană de-a curmezişul acesteia, făcută din cablu electric cu izolaţie din plastic negru, la înălţimea gambei pentru un bărbat înalt.

Apoi se întorsese la camionetă şi se urcase pe platformă, apoi pe acoperişul cabinei, după care ridicase puşca şi o geantă din prelată pe un fel de semi-pod construit ca un raft sub acoperişul înclinat al adăpostului. Se căţărase apoi şi el şi, târându-se în faţă, îşi făcuse un fel de vizetă dintr-o gaură de ventilaţie din peretele de fronton al podului, ca să aibă vedere directă la şopronul aflat la fix o sută zece metri spre nord, de îndată ce s-ar fi luminat. Nu lăsase nimic la voia întâmplării. Cercetase poziţia cu mulţi ani în urmă, de prima dată când cei patru prieteni ai lui îl chemaseră în ajutor, şi se pregătise bine, bătând cuiele pentru firul-capcană, măsurând cu pasul distanţa până la şopron şi lărgind vizeta. Acum se aşezase din nou comod pe platforma semi-podului şi se străduise să-şi menţină pe cât posibil căldura corporală, aşteptând soarele să răsară. Acesta apăru în cele din urmă, palid şi şters.

Puşca era modelul Grand Alaskan fabricat în America de Arnold Arms Company. Folosea gloanţe Magnum de calibrul .338 şi avea o ţeava de 66 de centimetri, iar patul era sculptat din lemn de nuc

englezesc, de cea mai bună calitate. Era o armă de şapte mii de dolari, bună pentru mai toate vietăţile patrupede şi mai mult decât bună pentru vietăţile bipede. Luneta era fabricată de Leica, model Ultravid de nouă sute de dolari, cu liniile reticulare standard gravate pe lentilă. Tyler o reglase cam la două treimi din puterea de mărire, astfel că la o sută zece metri arăta o felie circulară de viaţă înaltă cam de trei metri şi cam tot atât de lată. Soarele palid al dimineţii abia dacă se ridicase la răsărit şi lumina lui cenuşie venea aproape orizontal peste câmpia adormită. Mai târziu avea să se ridice puţin şi să se deplaseze spre sud, apoi razele aveau să se îndrepte spre vest, toate acestea fiind favorabile, căci chiar şi o ţintă îmbrăcată în haine maro avea să se distingă bine pe fondul brun al grinzilor de lemn, toată ziua.

Tyler se bazase pe supoziţia că majoritatea oamenilor erau dreptaci şi, prin urmare, ţinta lui avea să stea un pic la stânga faţă de centru, astfel încât mâna dreaptă să ajungă la clanţa uşii înguste. Se mai gândise că un om ţeapăn şi suferind avea să stea cât mai aproape, ca să-şi limiteze mişcările pe o rază cât mai confortabilă. Uşa propriu-zisă nu avea nici măcar un metru optzeci înălţime, dar fiind fixată în uşa mare culisantă, marginea de jos era înălţată la peste douăzeci de centimetri deasupra solului. Un bărbat de un metru nouăzeci şi şase avea centrul craniului cam la un metru optzeci şi cinci, iar asta, pe axa verticală, stabilea punctul optim de ochire cu aproximativ cincisprezece centimetri mai jos de marginea de sus a uşii de acces. Pe de altă parte, un bărbat cu greutatea de o sută zece kilograme trebuia să fie lat în umeri, fapt care, în momentul când ar fi încercat să deschidă uşa, i-ar fi aşezat centrul craniului cam la patruzeci şi cinci de centimetri Ia stânga faţă de mâna dreaptă. Pe axa orizontală, punctul de ochire trebuia să se afle la aproximativ cincisprezece centimetri dincolo de marginea stângă a uşii.

Cincisprezece centimetri mai jos, cincisprezece centimetri la stânga. Tyler întinse mâna în spate şi scoase din geantă două pungi de plastic cu orez cu bob lung. Tocmai le cumpărase de la băcănie, cântărind fiecare câte 2,2 kilograme. Le puse una peste alta şi sprijini ulucul ţevii pe ele. Se postă comod în spatele puştii, îşi lipi ochiul de lunetă şi fixă liniile reticulare pe colţul din stânga sus al uşii. Le deplasă uşor în jos, apoi spre stânga. Îşi lipi lin degetul de trăgaci. Inspiră, expiră. Sub el, motorul camionetei se răcea şi mirosurile vii de benzină şi gaz de eşapament rece pluteau în sus şi se amestecau cu mirosurile moarte de

praf şi lemn vechi. Afară, soarele continua să se înalţe şi lumina deveni ceva mai puternică. Aerul era umed şi greu, rece şi dens, genul de aer care ţine mingea de baseball în teren, genul de aer care învăluie glonţul şi-i menţine traiectoria stabilă.

Tyler aştepta. Ştia că s-ar putea să aibă de aşteptat toată ziua, dar era pregătit pentru asta. Era un om răbdător. Folosi timpul mort ca să vizualizeze succesiunea posibilă a evenimentelor. Şi-l imaginã pe bărbatul solid în haină maro intrând în câmpul vizual al lunetei, oprindu-se, stând nemişcat, întorcându-se cu spatele, punând mâna pe clanţă.

O sută zece metri.

Un singur glonţ de mare viteză.

Sfârşitul drumului.

Capitolul 2

Jack Reacher era bărbatul solid în haină maro, iar pentru el drumul acela începuse la şase kilometri distanţă, pe la mijlocul unei seri, cu un telefon care suna în salonul motelului de la răscruce de drumuri, unde Reacher coborâse din maşina care-l lăsase acolo, după care pornise într-o direcţie în care nu dorea s-o apuce. În jurul lui, terenul era întunecat, plat, mort şi pustiu. Motelul era singurul lucru viu din peisaj. Arăta ca şi cum ar fi fost construit cu patruzeci sau cincizeci de ani în urmă, în toiul unui entuziasm comercial. Poate că se anticipaseră mari posibilităţi pentru acea poziţie. Era limpede însă că marile posibilităţi nu se materializaseră niciodată sau poate că fuseseră doar nişte iluzii de la început. Pe unul dintre cele patru terenuri de la intersecţie se afla carcasa abandonată a unei benzinării. Pe alt teren fusese turnată o fundaţie, poate pentru un magazin mai mare sau chiar un mall mic, dar nimic nu se construise pe acea fundaţie. Un teren era complet nefolosit.

Dar motelul rezistase. Avea un design îndrăzneţ. Arăta ca desenele pe care Reacher le văzuse în cărţile de benzi desenate pentru copii, cu colonii spaţiale pe lună sau pe Marte. Clădirea principală era perfect rotundă, cu acoperiş în cupolă. În spatele fiecărei cabane din lemn era câte o structură în cupolă de sine stătătoare, îndepărtându-se de nava-mamă într-un arc de cerc larg, construite tot mai mici intenţionat, ca să exagereze perspectiva. Camere pentru familie aproape de recepţie, camere individuale mai departe. Toţi pereţii exteriori erau vopsiţi argintiu, şi elemente decorative din aluminiu încadrau ferestrele şi uşile. Lămpile cu neon ascunse în cornişele acoperişurilor circulare aruncau o lumină albăstruie fantomatică. De jur împrejur, aleile erau făcute din pietriş cenuşiu încadrate în rame de cherestea vopsite şi ele în argintiu. Stâlpul pe care era fixată firma motelului fusese îmbrăcat în placaj pictat ca să arate ca o rachetă sprijinită pe trepiedul unor aripioare zvelte. Numele motelului, Apollo Inn, era scris cu litere care arătau precum cifrele din partea de jos a unui cec bancar.

Înăuntru, clădirea principală era în cea mai mare parte un spaţiu deschis, exceptând o porţiune delimitată pentru un birou ascuns şi

două toalete, după cum bănuia Reacher. Într-o parte, era un birou de recepţie curbat, şi dincolo, cam la treizeci de metri, un bar curbat. În esenţă, încăperea era un hol spaţios, cu un ring de dans acoperit de parchet şi pâlcuri de fotolii tapiţate cu catifea roşie, aranjate în jurul unor mese de cocktail echipate cu veioze având abajururi cu ciucuri. Interiorul cupolei era o ciclorama concavă scăldată în lumină roşie de neon. Pretutindeni, erau amplasate corpuri de iluminat indirect, toate roşii sau roz. Din difuzoarele ascunse susura o muzică de pian. Întregul amplasament era bizar, ca o viziune din anii 1960 a unui Las Vegas transplantat în spaţiul cosmic.

Şi întregul loc era părăsit, în afară de tipul de la bar şi de individul din spatele acestuia. Reacher aşteptă la recepţie, şi tipul din spatele barului veni repede şi se arătă sincer surprins când Reacher îi ceru o cameră, ca şi cum astfel de solicitări erau rare. Dar se mişcă iute şi-i dădu o cheie în schimbul sumei de treizeci de dolari. Era trecut de vârsta mijlocie, cincizeci şi cinci sau şaizeci de ani, nici înalt, nici slab, cu părul des vopsit într-o nuanţă roşcată pe care Reacher era mai obişnuit s-o vadă la franţuzoaicele de o anumită vârstă. Puse într-un sertar cei treizeci de dolari primiţi de la Reacher şi făcu o însemnare într-un registru. Probabil că era moştenitorul smintiţilor care construiseră motelul. Era de presupus că nu mai lucrase nicăieri altundeva şi că îşi câştiga cu greu existenţa îndeplinind sarcini cvintuple: manager, recepţioner, barman, om bun la toate şi cameristă. Închise registrul, îl puse într-un alt sertar şi porni înapoi spre bar.

— Ai cafea acolo? îl întrebă Reacher.

— Desigur, spuse tipul cu un zâmbet şi un dram de satisfacţie în glas, ca şi cum decizia luată odinioară de a porni cafetiera în fiecare seară se dovedea în sfârşit justificată.

Reacher îl urmă prin baia de neon şi se proţăpi pe un taburet aflat la trei spaţii distanţă de celălalt client. Acesta era un bărbat de circa patruzeci de ani. Purta un sacou sport din tweed gros, cu petice din piele la coate. Îşi ţinea coatele pe bar şi palmele arcuite protector în jurul unui pahar plin cu gheaţă şi un lichid chihlimbariu. Îl studia cu o privire neconcentrată. Probabil că nu era primul pahar al serii. Poate nici măcar al treilea sau al patrulea. Avea pielea umedă. Arăta cam dus.

Tipul cu părul vopsit turnă cafea într-o cană de porţelan decorată

cu sigla NASA, pe care o împinse ceremonios spre Reacher, mândru nevoie mare. Poate că era un obiect antic, de o valoare inestimabilă.

— Frişca? întrebă el. Zahăr?

— Nimic, spuse Reacher.

— În trecere?

— Am de gând s-o iau spre est de îndată ce-am să pot.

— Cât de departe spre est?

— Până la capăt, spuse Reacher. Virginia.

Tipul de la bar dădu din cap ca un înţelept.

— Înseamnă că mai întâi va trebui s-o iei spre sud. Până ajungi la Interstate.

— Ăsta-i planul, confirmă Reacher.

— Şi azi de unde ai pornit?

— De undeva de la nord, spuse Reacher.

— Ai venit cu maşina?

— Am făcut autostopul.

Tipul cu păr vopsit nu mai spuse nimic, pentru că nu mai era nimic de adăugat. Barmanilor le place să fie joviali şi direcţia în care o luase conversaţia nu avea nimic jovial. Să găseşti o maşină de ocazie în toiul iernii într-unul din cele mai slab populate state americane nu avea să fie o chestie simplă, iar omul era prea politicos ca să facă această remarcă. Reacher luă cana de pe bar şi încercă s-o ţină nemişcată. Un test. Cu un rezultat nesatisfăcător. Simţea că-l ard şi-i tremură toate tendoanele, ligamentele şi muşchii începând din vârfurile degetelor până la cutia toracică, iar mişcarea microscopică a mâinii stârni vălurele concentrice în cafea. Se concentră intens şi duse cana la buze dorindu-şi o mişcare lină, dar nu obţinu decât una sacadată şi şovăielnică. Tipul beat îl privi o clipă, apoi se uită în altă parte. Cafeaua era fierbinte şi fiartă ceva mai mult decât ar fi fost nevoie, dar conţinea cafeină şi Reacher exact de asta avea nevoie. Beţivul sorbi din pahar, îl puse pe suport şi se uită la el nefericit. Avea gura uşor întredeschisă, şi la colţurile buzelor se formau mici bule de salivă. Mai luă o duşcă. Reacher sorbi şi el din cafea, de data asta mai lent. Nimeni nu vorbea. Terminându-şi paharul, beţivul mai ceru o doză. Jim Beam. Bourbon, cel puţin triplu. Braţul lui Reacher începea să se simtă ceva mai bine. Cafeaua, bună pentru ce te doare. Deodată, sună telefonul.

De fapt, două telefoane. Un număr, două aparate. Unul la recepţie,

celălalt, pe un raft în spatele barului. Îndatoriri cvintuple. Tipul cu părul vopsit nu putea fi în toate locurile deodată. Ridică receptorul şi spuse:

— Apollo Inn la telefon.

Cu aceeaşi mândrie, dublată de voioşie şi entuziasm, cu care ar fi răspuns la primul apel primit în seara inaugurării stabilimentului. Apoi, ascultă câteva secunde, lipi receptorul de piept şi spuse:

— Doctore, pe tine te caută.

Cu un gest reflex, Reacher se uită în spate, căutând un doctor. Dar nimeni nu era acolo. Din spatele lui, se auzi vocea beţivului:

— Cine e?

— Doamna Duncan, răspunse barmanul.

— Ce problemă are? întrebă beţivul.

— Îi curge sânge din nas şi nu se mai opreşte.

— Spune-i că nu m-ai văzut, zise beţivul.

Tipul cu părul vopsit transmise mai departe minciuna şi puse receptorul în furcă. Beţivul se pleoşti, şi faţa lui coborî aproape la acelaşi nivel cu buza paharului.

— Eşti doctor? îl întrebă Reacher.

— Ce-ţi pasă?

— Doamna Duncan e pacienta ta?

— Practic, da.

— Şi ai trimis-o la plimbare?

— Dar ce, eşti de la comisia de etică? Îi curge sânge din nas.

— Şi nu se mai opreşte. Ar putea fi ceva grav.

— Are treizeci şi trei de ani şi e sănătoasă. N-are istoric de hipertensiune sau alte probleme cardiovasculare. Nu consumă droguri. Nu-s motive să ne alarmăm.

Tipul ridică paharul. Sorbi, înghiţi, sorbi, înghiţi.

— E căsătorită? întrebă Reacher.

— Dar ce, acum căsătoria provoacă sângerări nazale?

— Uneori, spuse Reacher. Am fost poliţist militar. Uneori eram chemaţi în afara cazărmii sau la locuinţele militarilor căsătoriţi. Femeile care-s bătute des iau multe aspirine, să le treacă durerile. Dar aspirina subţiază sângele, aşa că data următoare când sunt bătute sângerarea nu se mai opreşte.

Beţivul nu spuse nimic. Barmanul se uită în altă parte.

— Ce e? întrebă Reacher. Chestia asta se-ntâmplă des?

— E o sângerare nazală, spuse beţivul.

— Ti-e frică să te amesteci într-un conflict casnic? întrebă Reacher.

Nimeni nu spuse nimic.

— S-ar putea să fie şi alte răni, insistă Reacher. Poate mai puţin vizibile. E pacienta ta.

Nimeni nu spuse nimic.

— O hemoragie nazală e la fel ca o hemoragie în orice altă parte a corpului, zise Reacher. Dacă nu se opreşte, o să leşine. E ca o rană de cuţit. Nu cred c-ai fi în stare s-o laşi în plata Domnului, dacă ar avea o rană de cuţit, nu?

Nimeni nu spuse nimic.

— Mă rog, nu-i treaba mea, conchise Reacher. Şi oricum n-ai fi bun de nimic. N-ai fi în stare nici să ajungi cu maşina până acasă la ea. Dar ar trebui să suni pe cineva.

— N-am pe cine, spuse beţivul. Există o sală pentru urgenţe cam la o sută de kilometri de-aici. Dar n-or să trimită o ambulanţă cale de o sută de kilometri pentru o hemoragie nazală.

Reacher mai luă o gură de cafea. Lăsând paharul neatins, beţivul spuse:

— Desigur, n-aş fi în stare să conduc. Dar, dacă ajung acolo, mă descurc. Sunt un doctor bun.

— Atunci nu mi-ar plăcea deloc să văd un doctor rău, spuse Reacher.

— De exemplu, ştiu ce problemă ai. Pe plan fizic, adică. Pe plan mental, nu mă bag.

— Nu te-ntinde, amice.

— Că altfel ce?

Reacher nu spuse nimic.

— E o hemoragie nazală, spuse iar doctorul.

— Cum ai trata-o? întrebă Reacher.

— Cu puţin anestezic local. Tifon îndesat în cavităţile nazale. Presiunea ar opri sângerarea, cu sau fără aspirină.

Reacher dădu din cap aprobativ. Văzuse procedura asta aplicată mai demult, în armată.

— Atunci, să mergem, dom' doctor, zise Reacher. Conduc eu maşina.

Capitolul 3

Doctorul abia se ţinea pe picioare. Se mişca asemenea tuturor beţivilor pe o suprafaţă plană, de-ai fi zis că urcă un deal. Dar ieşi teafăr în parcare şi apoi, sub şocul aerului rece, îşi recapătă temporar concentrarea. Suficient cât să-şi găsească cheile de la maşină, în orice caz. Îşi pipăi pe rând buzunarele şi în final scoase un mănunchi dolofan prins pe un portchei din piele uzată, pe care era imprimat cu litere aurii *Duncan Transportation.*

— Acelaşi Duncan? întrebă Reacher.

— În districtul ăsta, nu există decât o singură familie Duncan, răspunse doctorul.

— Şi pe toţi îi tratezi tu?

— Doar pe noră. Fiul se duce la Denver. Tatăl şi unchii se tratează cu rădăcini şi fructe de pădure, din câte ştiu.

Maşina, singurul vehicul din parcare, era un Subaru combi. Era acceptabil de nouă şi acceptabil de curată. Reacher găsi telecomanda pe portchei şi descuie portierele. Doctorul se îndreptă mai întâi demonstrativ spre portiera şoferului, dar schimbă direcţia din mers, cu părere de rău, parcă. Reacher se urcă, trase scaunul în spate, porni motorul şi aprinse farurile.

— Spre sud, îi zise doctorul.

Reacher tuşi.

— Încearcă să nu sufli către mine, spuse el. Sau către pacient.

Puse mâinile pe volan aşa cum cineva ar manevra două mănuşi de baseball la capetele a două beţe lungi. Când reuşi să le aşeze, strânse degetele şi le ţinu aşa, ca să-şi uşureze presiunea din umeri. Ieşi din parcare şi coti spre sud. Era întuneric beznă. Nu era nimic de văzut, dar ştia că, de jur împrejur, pământul era plat şi infinit.

— Ce se cultivă aici? întrebă el, doar ca să-l ţină treaz pe doctor.

— Porumb, bineînţeles, spuse tipul. Porumb şi iar porumb. Cât vezi cu ochii, numai porumb. Mai mult decât şi-ar dori să vadă vreodată orice om sănătos la cap.

— Eşti de pe-aici?

— La origine, din Idaho.

— Cartofi.

— Mai bine decât porumb.

— Şi ce te-a adus în Nebraska?

— Soţia, spuse tipul. Născută şi crescută chiar aici.

După un moment de tăcere, Reacher întrebă:

— Şi ce problemă zici că am?

— Poftim?

— Ai spus că ştii ce problemă am. Pe plan fizic, cel puţin. Vreau să aud.

— Ce-i asta, o audiere?

— Să nu-mi spui că n-ai nevoie de aşa ceva.

— Du-te la naiba! Sunt funcţional.

— Dovedeşte-o!

— Ştiu ce-ai făcut, spuse tipul. Nu ştiu însă cum.

— Ce-am făcut?

— Ţi-ai întins peste măsură toţi muşchii, de la flexor digiti minimi brevis la quadratus lumborum, în ambele părţi ale corpului, aproape simetric.

— Încearcă în engleză, nu în latină.

— Ţi-ai vătămat fiecare muşchi, tendon şi ligament asociate cu mişcarea braţelor, de la degetele mici până la ancora celei de-a douăsprezecea coaste. Ai dureri şi disconfort şi ti-ai dat peste cap controlul mişcărilor fine pentru că toate sistemele sunt într-o stare deplorabilă.

— Pronosticul?

— O să te vindeci.

— Când?

— În câteva zile. Poate o săptămână. Ai putea să iei nişte aspirine.

Reacher continuă să conducă. Întredeschise geamul din partea lui, ca să mai iasă vaporii de whisky. Trecură pe lângă un grup de trei case mari, aşezate una lângă alta cam la o sută de metri de şosea, la capătul unei alei comune. Toate trei erau împrejmuite de un gard din şine şi stâlpi. Erau clădiri vechi, cândva frumoase, încă solide, dar acum poate puţin neglijate. Doctorul întoarse capul şi privi către ele lung şi cu mânie, apoi se întoarse iar cu faţa la drum.

— Cum ai făcut-o? întrebă el.

— Ce să fac? zise Reacher.

— Cum ţi-ai făcut praf braţele?

— Tu eşti doctorul, spuse Reacher. Tu să-mi spui.

— Am văzut acelaşi gen de simptome de două ori până acum. Am făcut voluntariat în Florida după unul dintre uragane. Acum câţiva ani. Nu sunt un om chiar aşa de rău.

— Şi?

— Oamenii pe care i-a prins afară vântul de peste o sută şaizeci de kilometri la oră fie au fost rostogoliţi pe stradă, fie s-au prins de câte-un gard de protecţie şi au încercat să se târască la adăpost. Ca şi cum şi-ar fi târât propria greutate corporală împotriva unei furtuni. Un efort inimaginabil. Aşa se-ntâmplă vătămările. Dar rănile tale nu-s mai vechi de două zile, judecând după cum arăţi. Şi ai spus că ai venit dinspre nord. La nord de-aici nu-s uragane. Şi oricum nu e anotimpul uraganelor. Pariez că săptămâna asta n-a fost niciun uragan pe planetă. Nici măcar unul. Aşa că nu-mi dau seama cum ai putut să te răneşti în halul ăsta. Dar îţi doresc o vindecare rapidă. Sincer.

Reacher nu spuse nimic.

— La prima intersecţie o iei la stânga, spuse doctorul.

*

Ajunseră la casa Duncan după cinci minute. Avea iluminat exterior, inclusiv două spoturi îndreptate pieziş în sus spre o cutie poştală albă, câte unul de fiecare parte. Pe cutia poştală scria *Duncan.* Casa propriu-zisă arăta ca o casă de fermă restaurată. Modestă ca dimensiuni, dar într-o stare fără reproş. Pe gazonul îngheţat din faţă era parcată o şaretă preluată parcă de la un magazin de antichităţi. Roţi înalte cu spiţe şi oişti lungi, goale. O alee lungă şi dreaptă ducea la un acaret îndeajuns de mare ca să fi fost un şopron pentru lucru, pe vremea când pe-aici se mai şi făcea ceva treabă. Acum era un garaj. Avea trei seturi de uşi. Un set era deschis, ca şi cum cineva plecase în grabă.

Reacher opri maşina în dreptul unei cărări care ducea a uşa din faţă.

— Momentul adevărului, doctore, spuse el. Dacă tipa mai e în casă.

— Este, spuse tipul.

— Atunci, să mergem.

Cei doi coborâră din maşină.

Capitolul 4

Doctorul îşi luă geanta din piele de pe bancheta maşinii. Apoi repetă performanţa cu mersul împleticit al beţivului pe cărare, de data asta cu mai multă justificare, căci era mai dificil de mers pe pietriş. Dar ajunse fără a fi ajutat până la uşa frumos lucrată în lemn, peste care fusese aplicat cu grijă un strat de lac sticlos. Reacher găsi un buton din alamă şi îl apăsă cu nodul degetului. Dinăuntru se auzi o sonerie electrică, apoi nu se mai auzi nimic timp de un minut şi în sfârşit paşi înceţi pe podeaua din scândură. Uşa se întredeschise şi în ea apăru o faţă care se uita la ei.

Şi ce mai faţă! Era încadrată de un păr negru, avea pielea palidă, ochi înspăimântaţi şi o batistă îmbibată de sânge strâns lipită de vârful unei tăieturi roşii triunghiulare, din care sângele se prelinsese dincolo de gură şi gât până la bluză. Un şirag de perle stropite cu sânge. Bluza era din mătase şi udă până la talie. Femeia luă batista de la nas. Avea buzele plesnite şi dinţii tiviţi cu sânge. Din nas continua să-i curgă sânge.

— Ai venit, spuse ea.

Doctorul clipi de două ori, se căzni să se concentreze, colţurile gurii i se lăsară în jos şi încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Trebuie să ne uităm la rana aia, spuse el.

— Ai băut, spuse femeia. Se uită la Reacher şi întrebă: Tu cine eşti?

— Eu am condus maşina, spuse Reacher.

— Pentru că e beat?

— O să-şi revină. Nu l-aş lăsa să facă o operaţie pe creier, dar poate să-ţi oprească hemoragia.

Femeia se gândi un moment apoi dădu din cap, îşi lipi batista de faţă şi deschise larg uşa.

*

Se duseră în bucătărie. Doctorul era beat cui, dar procedura era simplă şi memoria musculară îl ajută să facă ceea ce trebuia. Reacher înmuie cârpele în apă caldă şi i le dădu doctorului, care curăţă faţa

femeii şi îi puse nişte dopuri de tifon în nări, după care îi aplică nişte plasturi peste buzele crăpate. Sub influenţa binefăcătoare a anesteziculuі, femeia intră într-o stare calmă şi visătoare. Era greu să-ţi dai seama cu exactitate cum arăta. Fusese lovită la nas mai demult, asta era limpede. Făcând abstracţie de nas, avea un ten sănătos, oase fine şi ochi frumoşi. Era zveltă şi destul de înaltă, bine îmbrăcată şi emana prosperitate prin toţi porii. Aceeaşi impresie ţi-o lăsa şi casa. Era cald înăuntru. Podelele erau din scânduri late, lustruite cu ceară aplicată de sute de ani. O mulţime de detalii fine lucrate în lemn şi nuanţe pastelate subtile. Cărţi pe rafturi, picturi pe pereţi, covoare pe podea. În living room era o fotografie de nuntă în ramă de argint. În ea se vedea o versiune mai tânără şi intactă a femeii alături de un bărbat înalt şi subţirel, în costum gri de dimineaţă. Avea părul negru, nasul lung şi ochi luminoşi, arătând foarte infatuat. Nu avea alură de atlet sau lucrător manual, nici de profesor sau poet. Nici de fermier. Un om de afaceri, probabil. Un director executiv, poate. Un ins de interior, moale, cu energie, dar fără vigoare.

Reacher se întoarse în bucătărie şi-l găsi pe doctor spălându-se pe mâini în chiuvetă, iar femeia se pieptăna fără să se uite în oglindă. O întrebă:

— Eşti bine acum?

— Nu foarte rău, răspunse ea încet, nazal şi nedesluşit.

— Soţul tău nu-i aici?

— A hotărât să ia masa la restaurant. Cu prietenii.

— Cum îl cheamă?

— Seth.

— Şi pe tine?

— Eleanor.

— Ai luat aspirine, Eleanor?

— Da.

— Pentru că Seth face des asta?

După o lungă ezitare, femeia clătină din cap.

— M-am împiedicat, spuse ea. De marginea unui covor.

— De mai multe ori, în ultimele zile? De acelaşi covor?

— Da.

— În locul tău, aş schimba covorul ăla.

— Sunt sigură că n-o să se mai întâmple.

*

Aşteptară zece minute în bucătărie în timp ce ea se duse la etaj ca să facă un duş şi să se schimbe. Auziră apa curgând, apoi oprindu-se şi în final femeia le spuse de sus că era bine şi se pregătea de culcare. Aşa că plecară. Uşa se închise cu un clic în urma lor. Doctorul se împletici până la maşină şi se aşeză greoi pe scaunul din dreapta, cu geanta între picioare. Reacher porni motorul, parcurse în marşarier aleea până la şosea, roti volanul şi porni pe drumul pe care veniseră.

— Slavă Domnului, spuse doctorul.

— Că a fost teafără, cât de cât?

— Nu, că n-a fost Seth Duncan acasă.

— Am văzut poza. Nu mi s-a părut cine ştie ce. Pariez că are un câine din rasa pudel.

— N-au câine.

— Era o figură de stil. Pot să-mi închipui un doctor de ţară temându-se să se amestece într-o dispută casnică atunci când bărbatul e mare băutor de bere, stă îmbrăcat în maiou şi are în curte doi câini pitbull, cu maşini şi electrocasnice stricate în gospodărie. Dar, după toate aparenţele, Seth Duncan nu-i genul ăsta.

Doctorul nu spuse nimic.

— Şi cu toate astea eşti speriat de el, continuă Reacher. Înseamnă că puterea lui vine de altundeva. Financiară sau politică, poate. Are o casă frumoasă.

Doctorul nu spuse nimic.

— El a bătut-o? întrebă Reacher.

— Da.

— Ştii sigur asta?

— Da.

— A mai făcut-o?

— Da.

— De câte ori?

— De multe ori. Uneori, o loveşte în coaste.

— A reclamat la poliţie?

— Nu avem poliţie. Depindem de cei de la district. De obicei, sunt la o sută de kilometri distanţă.

— Ar putea să sune.

— N-o să-i acuze de nimic. Aşa fac toate. Dacă trec cu vederea

prima dată, s-a terminat.

— Unde se duce un ins ca Duncan cu prietenii să ia cina? Doctorul nu-i răspunse şi Reacher nu repetă întrebarea.

— Ne întoarcem la motel? întrebă doctorul.

— Nu, te duc acasă.

— Mulţumesc. Frumos din partea ta. Dar e mult de mers pe jos până la motel.

— Asta-i problema ta, nu a mea, spuse Reacher. Păstrez maşina. Poţi să vii acolo cu o maşină de ocazie şi să ţi-o recuperezi mâine dimineaţă.

*

La opt kilometri sud de motel, doctorul privi din nou la cele trei case vechi care se iţeau la capătul aleii comune, apoi se întoarse cu faţa la drum şi-l dirija pe Reacher la stânga, la dreapta şi la stânga de-a lungul hotarelor câmpurilor întunecate şi pustii, până la o casă nouă construită pe un teren întins de aproape un hectar şi împrejmuit cu un gard.

— Ai cheia de la casă? îl întrebă Reacher.

— E pe inel.

— Mai ai şi altă cheie?

— O să-mi deschidă uşa soţia.

— Aşa speri, spuse Reacher. Noapte bună.

Îl urmări cu privirea pe doctor parcurgând împleticit primii cincişase metri pe alee, întoarse maşina şi porni înapoi spre şoseaua principală nord-sud. Mottoul lui era: când nu ştii încotro să mergi, ia-o la stânga; aşa că merse spre nord cam un kilometru şi jumătate şi opri maşina ca să se gândească. Unde ar fi putut să se ducă Seth Duncan să ia cina cu prietenii?

Capitolul 5

Reacher ajunse la concluzia că trebuia să fie un *steakhouse* [1] Regiune rurală, cu multe ferme, o gaşcă de inşi prosperi făcând-o pe vitejii, suflecându-şi mânecile, slăbindu-şi cravatele la gât, comandând carafe cu bere preparată local şi fripturi în sânge, pufnind dispreţuitor la adresa sclifosiţilor care-şi fac griji din pricina colesterolului. Districtele din Nebraska erau imense ca întindere, dar slab populate, ceea ce făcea ca distanta dintre restaurante să fie cam de cinci-zeci de kilometri sau mai mult. Dar noaptea era întunecoasă şi restaurantele de acest tip aveau întotdeauna firme luminoase. Făcea parte din cultura locală. Fie cuvântul *„Steakhouse”* scris cu litere conturate cu neon pe creasta acoperişului, fie o reclamă mai sofisticată, scăldată în lumina spoturilor.

[1] Restaurant specializat în preparate din carne de vită. (N.t.)

Reacher stinse farurile, coborî din Subaru şi, apucând una din şinele de acoperiş, se urcă pe capotă şi apoi se ghemui şi se căţără pe acoperişul maşinii. Se ridică în picioare, cu ochii la peste trei metri deasupra solului. Făcu o întoarcere de 360 de grade şi privi cu atenţie în întuneric. Văzu lumina albastră spectrală a motelului departe spre nord şi apoi un halo roz cam la şaisprezece kilometri spre sud-vest. Poate era doar o benzinărie, dar era singura lumină care se mai vedea. Aşa că Reacher o luă cu maşina spre sud şi apoi spre vest. Mai opri de două ori ca să-şi fixeze azimutul. Lumina din aer devenea mai puternică pe măsură ce se apropia de ea. Neon roşu, pe care ceaţa nopţii îl făcea să aibă o tentă roz. Putea fi orice. Un magazin de băuturi, un alt motel, o benzinărie.

Era un *steakhouse.* Ajunse la capătul clădirii lungi, cu lumânări la ferestre, pereţi care la exterior îi dădeau un aspect de şopron şi un acoperiş curbat care arăta ca un cal bătrân pe un câmp. Se înălţa singuratică pe o jumătate de hectar de pământ bătătorit. Avea o reclamă luminoasă pe coama acoperişului, un amalgam de tuburi din sticlă şi suporţi metalici care scriau cuvântul *„Steakhouse”* cu litere

ornamentale luminate în roşu. Localul era înconjurat de maşini parcate, toate cu botul înspre clădire, ca nişte purceluşi cuibăriţi în jurul scroafei sau ca avioanele la terminal. Erau acolo sedanuri, camionete şi SUV-uri, unele noi, altele vechi, cele mai multe de fabricaţie autohtonă.

Reacher parcă maşina doctorului în apropierea şoselei. Coborî şi rămase un moment în frig, rotindu-şi umerii şi încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă a torsului. Nu luase niciodată aspirine şi nu avea de gând să înceapă să ia. Fusese internat în spital de două ori, cu perfuzii cu morfină înfipte în venele braţului, şi-şi amintea cu mare drag de acele experienţe. Dar în afara saloanelor de terapie intensivă se baza numai pe timp şi voinţă. Nu exista altă variantă.

Se duse la uşa restaurantului. Înăuntru era un mic hol cu o altă uşă. Dincolo de aceasta era un pupitru de şef de sală la care nu se afla nimeni, cu o lumină pentru citit şi un registru de rezervări. În dreapta, o mică sală de mese în care două cupluri tocmai terminau de mâncat. În stânga, exact aceeaşi situaţie. În faţă, un coridor scurt cu o încăpere mai mare la capăt. Tavane joase, lemn nefinisat pe pereţi, accente de alamă. Un local cu o atmosferă caldă şi intimă.

Reacher trecu de pupitru şi se uită în sala mai mare. Direct în interiorul arcadei era o masă pentru doi, la care şedea un singur ins care mânca, îmbrăcat într-o geacă roşie a echipei de fotbal Cornhuskers. Universitatea din Nebraska. În corpul principal al încăperii se afla o masă de opt persoane. Era ocupată de şapte bărbaţi, îmbrăcaţi în costum şi cravată, câte trei aşezaţi pe laturi şi tipul din fotografia de nuntă la un capăt. Era ceva mai în vârstă decât în poză, un pic mai osos, şi mai infatuat, dar era acelaşi individ. Fără doar şi poate. Era de neconfundat. Pe masă se vedeau resturile unei mese copioase. Farfurii, pahare, cuţite zimţate cu mânere din lemn lustruite de-atâta folosit.

Reacher păşi în sală. În timp ce se deplasa, tipul care stătea singur la masa pentru două persoane se ridică şi se puse în faţa lui. Ridică mâna ca un poliţist de la circulaţie. Apoi îşi propti palma în pieptul lui Reacher. Era un tip mare. Aproape la fel de înalt ca Reacher, mult mai tânăr, poate ceva mai solid, în formă fizică bună, cu un anumit nivel de inteligenţă mută în ochi. Forţă şi minte. Un amestec periculos. Reacher prefera zilele de demult, când muşchii erau lipsiţi de minte. Dădu vina pe educaţie. Sfârşitul promovării sociale. Era un preţ

genetic de plătit pentru faptul că sportivii erau trimişi la şcoală.

Nimeni de la masa mare nu se uita la ei.

— Cum te cheamă, grăsane? întrebă Reacher.

— Cum mă cheamă? întrebă individul.

— Hai că nu-i o întrebare grea.

— Brett.

— Deci, uite cum stă treaba, Brett. Ori îţi iei mâna de pe pieptul meu, ori ţi-o smulg eu din încheietură.

Tipul lăsă mâna jos, dar nu se dădu la o parte.

— Ce e? îl întrebă Reacher.

— Ai venit să-l vezi pe domnul Duncan? întrebă tipul.

— Ce-ţi pasă?

— Lucrez pentru domnul Duncan.

— Serios? zise Reacher. Ce faci pentru el?

— Îi programez întâlnirile.

— Şi?

— Tu nu eşti pe listă.

— Şi când mă poţi pune pe lista aia?

— Păi, ia să vedem, „niciodată” îţi convine?

— Nu prea, Brett.

— Domnule, trebuie să pleci.

— Dar ce eşti tu, de la pază şi ordine? Un bodyguard? Ce mama dracului e tipul ăsta?

— Un cetăţean privat. Eu sunt unul dintre asistenţii lui, atâta tot. Iar acum trebuie să te ducem înapoi la maşina cu care ai venit.

— Vrei să mă conduci în parcare?

— Domnule, îmi fac datoria.

Cei şapte bărbaţi de la masa mare stăteau rezemaţi în coate, aplecaţi, cu un aer conspirativ, şase dintre ei ascultând povestea lui Duncan, râzând ca la semnal, distrându-se de minune. În altă parte a clădirii se auzeau zgomote de bucătărie şi sunetele ascuţite ale argintăriei lovite de farfurii şi zăngănitul înfundat al paharelor lăsate pe mesele de lemn.

— Eşti sigur de chestia asta? întrebă Reacher.

— Ţi-aş fi recunoscător, spuse tânărul.

Reacher ridică din umeri.

— OK, spuse el. Să mergem.

Se întoarse şi trecu înapoi pe lângă pupitru, apoi pe cele două uşi şi

afară în aerul rece al nopţii. Tipul cel solid îl urmă pas cu pas. Reacher se strecură printre două camionete foarte apropiate şi se îndreptă spre Subaru. Tipul cel solid îl urmă pas cu pas. Reacher se opri la trei metri de maşină şi se întoarse. Tipul cel solid se opri şi el. Rămase în aşteptare, simţindu-se în largul său, relaxat, răbdător, sigur pe el.

— Pot să-ţi dau un sfat? întrebă Reacher.

— Despre ce?

— Eşti deştept, dar nu eşti un geniu. Tocmai ai renunţat la o situaţie tactică bună pentru una mult mai proastă, înăuntru, spaţiul era limitat şi plin de martori, telefoane şi alte intervenţii posibile, dar aici nu mai e nimic. Tocmai ai dat cu piciorul la un mare avantaj. Aici am tot timpul la dispoziţie ca să te bat măr şi nu-i nimeni care să te ajute.

— Nimeni nu trebuie bătut măr în seara asta.

— De acord. Dar oricum ar fi, tot trebuie să-i transmit domnului Duncan un mesaj.

— Ce mesaj?

— Şi-a bătut nevasta. Trebuie să-i explic de ce asta nu-i o idee bună.

— Sunt sigur că te înşeli.

— Am văzut dovada. Acum trebuie să-l văd pe Duncan.

— Domnule, fii serios. N-o să vezi pe nimeni. Doar unul dintre noi o să se întoarcă înăuntru în seara asta şi n-o să fii tu ăla.

— Îţi place să lucrezi pentru un individ ca ăsta?

— N-am de ce să mă plâng.

— S-ar putea să ai, mai târziu. Cineva mi-a spus că cea mai apropiată ambulanţă e la o sută de kilometri distanţă. Ai putea să zaci o oră aici.

— Domnule, trebuie să te urci imediat în maşină şi să pleci.

Reacher îşi vârî mâinile în buzunarele hanoracului, pentru a-şi imobiliza braţele şi a le proteja de alte vătămări.

— Ultima ta şansă, Brett, spuse el. Mai ai posibilitatea să pleci. Nu trebuie să fii rănit pentru un gunoi ca ăsta.

— Am o datorie de îndeplinit.

Reacher încuviinţă din cap şi spuse:

— Ascultă, băiete.

O spuse foarte încet, iar tipul cel solid se aplecă un pic ca să audă continuarea frazei. Moment în care Reacher îl lovi cu duritate în

boaşe, cu piciorul drept, cu bocancul greu la extremitatea piciorului în mişcare, apoi făcu un pas în spate în timp ce individul se aplecă brusc la nouăzeci de grade şi începu să borască şi să icnească, gemând şi scuipând. Reacher îl lovi din nou, cu forţă în laterala capului, ca un jucător de fotbal care pivotează ca să şuteze din voleu o pasă primită de la marginea terenului, trimiţând mingea drept în poartă. Tipul se răsuci pe călcâie şi căzu de parcă ar fi încercat să se înşurubeze în pământ.

Ţinându-şi mâinile în buzunare, Reacher se îndreptă din nou spre uşa restaurantului.

Capitolul 6

În camera din fund petrecerea era în toi. Oamenii nu mai stăteau cu coatele pe masă. Acum toţi cei şapte bărbaţi stăteau tolăniţi pe scaune, relaxaţi, se simţeau bine, cu picioarele şi braţele desfăcute. Toţi erau puţin cam roşii la faţă, de la căldură şi de la bere, şase dintre ei ascultându-l pe al şaptelea, care se fălea cu nu ştiu ce chestie, se pregăteau să-i ia faţa cu următoarea anecdotă. Reacher intră hotărât şi, ducându-se în spatele lui Duncan, scoase mâinile din buzunare. Le puse pe umerii lui Duncan. În sală se lăsă o linişte absolută. Reacher se propti în mâini şi le trase puţin înapoi până când scaunul lui Duncan rămase sprijinit nesigur doar pe două picioare. Apoi îi dădu drumul şi scaunul reveni la poziţia stabilă, iar Duncan se ridică în picioare şi se întoarse spre Reacher, frica şi furia i se citeau pe chip în măsuri egale, plus grija de a se arăta calm faţă de amicii lui. Se uită în jur şi nu-l zări pe omul lui de pază, ceea ce îi alungă o parte din calm şi din furie, lăsând să se vadă doar frica.

— Seth Duncan? întrebă Reacher.

Bărbatul uscăţiv nu răspunse.

— Am un mesaj pentru tine, amice.

— De la cine? întrebă Duncan.

— De la Asociaţia Naţională a Consilierilor Maritali.

— Există aşa ceva?

— Probabil.

— Şi care-i mesajul?

— E mai mult o întrebare.

— Bun, care-i întrebarea?

— Întrebarea e, cum îţi place?

Reacher îl lovi cu o directă în nas, o lovitură puternică şi încărcată de ură, nodurile degetelor trecând prin cartilaj şi vomer, zdrobindu-i nasul. Duncan se prăbuşi pe spate şi ateriza pe masă. Sparse câteva farfurii, răsturnă mai multe pahare şi cuţitele se împrăştiară şi căzură pe podea.

Duncan nu făcu nicio încercare să se ridice.

Reacher ieşi pe coridor, trecu de pupitru şi ajunse în parcare.

*

Cheia pe care i-o dăduse tipul cu părul roşu era marcată cu un „6” mare, aşa că Reacher parcă lângă căsuţa cu numărul şase, intră şi găsi o versiune în miniatură a holului motelului, un spaţiu perfect circular exceptând o secţiune dreaptă delimitată pentru baie şi un şifonier. Tavanul era boltit şi scăldat în lumină. Patul era lipit de perete, pe o platformă construită anume ca să se îmbine cu peretele curbat. Mai erau acolo un fotoliu cu o măsuţă rotundă lângă el, iar alături un model vechi de televizor trona pe o masă mai mare. Lângă pat, un telefon de pe vremuri, cu disc pentru formarea numerelor. Baia era mică, dar adecvată, cu un cap de duş deasupra căzii, iar şifonierul era cam tot atât de mare ca baia.

Toate lucrurile de care avea nevoie şi nimic care să-i prisosească.

Se dezbrăcă şi, lăsându-şi hainele pe pat, intră în duş. Făcu apa atât de fierbinte cât putea să suporte şi o lăsă să-i curgă pe ceafă, pe umeri, pe braţe, pe coaste. Ridică un braţ, apoi pe celălalt şi în sfârşit pe amândouă. Se mişcau, dar se mişcau asemenea unei maşini nou construite care trebuia perfecţionată. Partea bună era că încheieturile degetelor nu-l dureau deloc.

*

Doctorul lui Seth Duncan era la peste trei sute de kilometri în Denver, Colorado. Un medic excelent, fără îndoială, dar evident nu putea fi folosit pentru servicii de urgenţă. Iar cea mai apropiată sală de urgenţe era la o oră distanţă. Şi niciun om întreg la minte nu s-ar fi apropiat de felcerul local. Aşa că Duncan îi zise unui prieten să-i transporte cu maşina până acasă la unchiul său, Jasper Duncan. Pentru că unchiul Jasper Duncan era genul de om care putea să rezolve chestii ciudate, la ore neobişnuite. Locuia la opt kilometri de intersecţia unde se afla motelul, în cea mai nordic situată dintre cele trei case vechi, la care se ajungea pe o alee comună. Casa era un bârlog labirintic plin cu tot soiul de lucruri păstrate pentru ziua când s-ar fi dovedit utile. Unchiul Jasper avea peste şaizeci de ani, dar era clădit ca un trunchi de stejar, stăpânea o mulţime de deprinderi oculte, fiind un adevărat rezervor de înţelepciune populară şi cunoştinţe utile pentru astfel de regiuni izolate.

Jasper îl aşează pe Seth Duncan pe un scaun de bucătărie şi-i examina rana. Apoi se duse să scotocească printre lucrurile sale şi se întoarse cu o seringă şi un anestezic local.

Era un produs veterinar, destinat porcinelor, dar mamiferele erau mamifere, aşa că îşi făcu efectul. Când locul amorţi corespunzător, Jasper îşi folosi degetele puternice ca să aranjeze osul deplasat, după care plecă din nou şi, după o căutare scurtă, reveni cu o atelă facială din aluminiu. Era genul de lucruri pe care puteai fi sigur că le are la îndemână. O remodelă ca să se potrivească şi o lipi peste nasul nepotului. Opri hemoragia cu tampoane de tifon şi spălă sângele cu un burete înmuiat în apă caldă.

Apoi se duse la telefon şi-şi sună vecinii.

Lângă el locuia fratele lui, Jonas Duncan, iar lângă Jonas locuia fratele lor Jacob Duncan, acesta fiind tatăl lui Seth Duncan. Cinci minute mai târziu, toţi cei patru bărbaţi se adunaseră în jurul mesei din bucătăria lui Jasper şi astfel începu consiliul de război.

— Mai întâi de toate, fiule, cine era individul? spuse Jacob Duncan.

— Nu l-am văzut în viaţa mea, spuse Seth Duncan.

— Nu, stai, mai întâi de toate, unde dracu' era omul tău, Brett? zise Jonas.

— Individul l-a bumbăcit în parcare. Brett îl escorta afară din local şi tipul i-a ars un şut în boaşe şi apoi l-a lovit cu piciorul în cap. L-a lăsat să zacă acolo.

— E bine acum?

— A suferit o comoţie. Nu ştie ce zi e azi. Nu-i bun de nimic. Trebuie înlocuit.

— Găsim destui acolo de unde vine, spuse Jonas.

— Deci cine era individul? întrebă Jasper.

— O matahală în haină maro. Cu un fes pe cap. Asta-i tot ce-am văzut. Mai mult de-atât nu ţin minte. A intrat şi m-a lovit.

— De ce-a făcut-o?

— Nu ştiu.

— N-a spus nimic?

— A îndrugat nişte aberaţii. Dar Brett mi-a zis că venise cu maşina doctorului.

— Nu ştie în ce zi suntem, dar îşi aminteşte cu ce maşină venise individul?

— Comoţiile sunt imprevizibile, cred.

— Şi eşti sigur că nu te-a lovit doctorul?

— V-am spus, nu l-am mai văzut niciodată pe omul ăsta. Îl cunosc pe doctor. Şi, oricum, doctorul n-ar da în mine. N-ar îndrăzni.

— Ce nu ne spui, fiule? întrebă Jacob Duncan.

— Mă doare rău capul.

— Nu mă îndoiesc de asta. Dar ştii bine că nu la asta m-am referit.

— Nu vreau să vorbesc.

— Dar ştii că trebuie. Nu putem trece cu vederea un lucru ca ăsta.

Seth Duncan se uită în stânga, se uită în dreapta, apoi spuse:

— Mă rog, am avut o dispută cu Eleanor în seara asta. Înainte să ies la restaurant. Nimic important. Dar am fost nevoit s-o plesnesc.

— Cât de tare?

— Cred că i-am dat borşul.

— Cât de rău?

— Ştii că e delicată.

În bucătărie se lăsă liniştea un moment. Jonas Duncan spuse:

— Să încercăm să reconstituim povestea. Soţia ta l-a chemat pe doctor.

— I-am spus să nu cumva să facă asta.

— Dar poate c-a făcut-o. Pentru că e delicată. Şi poate că doctorul nu era acasă. Poate că era la barul motelului, ca de obicei, pe la jumătatea unei sticle de Jim Beam, ca de obicei. Poate că Eleanor l-a găsit acolo.

— Doctorului i s-a spus să nu se apropie de ea.

— Poate că nu s-a supus. Uneori doctorii au idei ciudate. Şi probabil că era prea beat ca să conducă. Aşa e de obicei. Din motive de whisky. Aşa că putem presupune că a rugat pe cineva să-l ducă cu maşina. Pentru că era deosebit de îngrijorat.

— Pe cine putea să roage?

— Un alt tip aflat acolo.

— Nimeni n-ar îndrăzni să facă aşa ceva.

— Nimeni dintre cei care locuiesc în zonă, de acord. Nimeni care ştie că nu trebuie. Dar un străin ar fi putut s-o facă. Şi, la urma urmelor, vorbim de un motel. Pentru asta sunt motelurile pe lumea asta. Pentru străini aflaţi în trecere.

— În regulă, şi pe urmă?

— Poate că străinului nu i-a plăcut ce-a văzut acasă la tine şi a venit după tine.

— Adică, Eleanor m-a dat în gât?

— Obligatoriu. Cum altfel ar fi ştiut individul unde să te găsească? Dacă e un străin, n-are cum să se descurce pe-aici.

— Spune-ne exact ce ţi-a zis? întrebă Jacob Duncan.

— O prostie despre consilierea maritală.

Jonas Duncan încuviinţă cu o mişcare a capului şi spuse:

— Ai văzut? Aşa s-a întâmplat. Avem un tip aflat în trecere, animat de furie morală. Un tip cazat la motel.

— Vreau să fie bătut măr, spuse Seth Duncan.

— O să fie, băiete, îl asigură tatăl. O să fie bătut măr şi expediat de-aici. Pe cine avem?

— Pe Brett nu ne mai putem baza, spuse Jasper.

— Sunt destui acolo de unde vine el, spuse Jonas.

— Trimite doi dintre ei, spuse Jacob Duncan. Pune-i să mă sune înainte să se apuce de treabă.

Capitolul 7

După duş, Reacher se îmbrăcă din nou, punându-şi şi haina pe el pentru că în cameră era frig, apoi stinse lumina, se aşeză în fotoliu şi aşteptă. După părerea lui, Seth Duncan n-avea să sune la poliţie. Poliţiştii, se pare, erau la departamentul districtual, la o sută de kilometri distanţă. Fără legături locale. Fără loialităţi locale. Iar dacă suna la poliţie, trebuia să le spună o poveste, iar de la acea poveste, risca să ajungă la confesiunea despre bătaia administrată soţiei. Niciun individ infatuat ca Seth Duncan n-ar fi mers pe ruta asta.

Dar un individ infatuat care tocmai şi-a pierdut un bodyguard ar putea avea acces la un înlocuitor, poate chiar la doi sau trei. Şi chiar dacă profesia de bodyguard era una reactivă, cei doi sau trei înlocuitori ar putea fi convinşi să treacă la acţiune doar pentru o singură noapte, mai ales dacă erau prieteni cu Brett. Iar Reacher ştia că nu le-ar fi greu să-i dea de urmă. Apollo Inn era probabil singurul loc de cazare cu destinaţie publică pe o suprafaţă de 500 de kilometri pătraţi. Iar dacă pasiunea pentru băutură a doctorului era bine cunoscută în zonă, nu era greu de reconstituit lanţul cauzalităţii. Telefonul, tratamentul, intervenţia.

Aşa că Reacher se îmbrăcă din nou, se încheie la şireturi şi rămase pe întuneric cu urechea ciulită la zgomotul de cauciucuri pe pietriş.

*

La peste şapte sute de kilometri spre nord faţă de locul în care aştepta Reacher, Statele Unite se terminau şi începea Canada. Cea mai lungă frontieră terestră din lume urma paralela 49, peste munţi, drumuri, râuri şi pâraie, prin oraşe, câmpii şi păduri, mergând perfect drept cale de aproape trei mii de kilometri, începând din statul Washington tocmai până în Minnesota, fiecare centimetru al acestei graniţe nefiind apărat în sens militar, cea mai mare parte a ei nefiind marcată şi protejată în vreun fel, dar o bună parte din ea fiind supravegheată mai atent decât ştiau oamenii, între statul Washington şi Minnesota erau cincizeci şi patru de puncte de trecere oficiale,

şaptesprezece dintre ele fiind păzite în permanenţă, treizeci şi şase beneficiind de prezenţă umană doar în orele zilei, una singură fiind lipsită de personal, dar dotată cu telefoane conectate la birourile vamale îndepărtate. În alte locuri, graniţa era patrulată aleatoriu de un număr clasificat de agenţi, iar porţiunile izolate aveau montate camere de supraveghere şi pe lungi segmente erau amplasaţi sub pământ senzori de mişcare. Guvernele de ambele părţi ale frontierei ştiau destul de bine ce se întâmpla de-a lungul ei.

Destul de bine, dar nu perfect. În statul Montana, la est de Munţii Stâncoşi, mai jos de limita climaterică a pădurilor, pe o distanţă de circa o sută şaizeci de kilometri, are loc tranziţia de la piscurile stâncoase la câmpiile line, o suprafaţă acoperită în cea mai mare parte de păduri dese de conifere, întrerupte doar de pâraie repezi şi lacuri cu apă dulce şi, din loc în loc, câte o potecă acoperită de un covor de ace. Una dintre acele poteci parcurgea un traseu labirintic lung de câţiva kilometri pentru a se conecta cu un drum forestier, care mergea spre sud şi se unea, la rândul lui, cu un drum şerpuitor din pietriş, iar acesta, după mulţi kilometri, se sfârşea ca o cotitură la stânga aproape inobservabilă de la o şosea districtuală minoră cu două benzi. Această ramificaţie se afla departe spre nord faţă de un orăşel oarecare numit Hogg Parish.

O dubă carosată cenuşie o luă la stânga pe drumul de pietriş, rulând cu viteză mică pe pietriş, scrâşnind înfundat, mişcându-se în dreapta şi-n stânga din cauza făgaşelor şi a curburii defectuoase. Suspensiile scrâşneau de efort. Avea farurile stinse şi luminile de poziţie aprinse. Se cufundă tot mai adânc în frigul amarnic şi în întunecimea nesfârşită. Apoi, în sfârşit, coti pe drumul forestier, rulând acum pe pământul bătătorit, cu trunchiuri golaşe îngheţate în stânga şi în dreapta, o felie îngustă din cerul nopţii vizibilă sus, puzderie de stele, fără lună, sateliţii GPS aflaţi la mii de kilometri altitudine conectându-se perfect, ghidând-o, arătându-i limitele de siguranţă.

Maşina se deplasă înainte, mulţi kilometri, până când drumul forestier se termină şi începu poteca nisipoasă. Duba încetini la viteza mersului pe jos şi intră cu roţile pe făgaşele pe care le croise în numeroasele drumuri anterioare. Făgaşele o ghidară la stânga şi la dreapta prin curbele şi cotiturile arbitrare, printre arborii scorojiţi unde spaţiul de trecere era atât de îngust, încât cioturile crengilor

joase hârşâiau părţile laterale ale vehiculului. După mai bine de o oră, duba opri într-un loc ales cu mult timp în urmă, exact la trei kilometri sud faţă de graniţă. Nimeni nu ştia sigur unde fuseseră îngropaţi senzorii de mişcare, dar opinia majoritară spunea că o fâşie de un kilometru şi jumătate de o parte şi de alta a liniei de frontieră ar fi fost o limită practică. Ca un câmp de mine. Se mai adăugase un kilometru şi jumătate pentru mai multă siguranţă şi o mică suprafaţă de tufişuri fusese defrişată pentru a permite camionetei să întoarcă.

Camioneta dădu înapoi, întoarse şi se opri de-a curmezişul potecii nisipoase, cu faţa spre sud, în poziţie, pregătită. Motorul se opri şi luminile se stinseră.

Aştepta.

*

Reacher aştepta pe întuneric aşezat în fotoliu, patruzeci de minute, o oră, parcurgând în gând traseul intenţionat al zilei următoare. Spre sud până la Interstate şi apoi spre est. Pe Interstate avea să fie uşor. Făcuse autostopul pe cea mai mare parte a reţelei. Erau rampe de urcare, popasuri şi o vastă populaţie aflată în deplasare, o parte din ea comercială, o parte privată şi o bună proporţie de călători singuri şi dornici de companie. Problematic avea să fie drumul până la Interstate, prin acest ţinut uitat de Dumnezeu. De când coborâse din maşina care-l lăsase la intersecţie, nu mai auzise trecând nicio maşină.

Noaptea era întotdeauna mai rău decât ziua, dar chiar şi aşa se întâmpla rar în America să stai aproape de un drum şi să nu auzi niciun vehicul trecând. De fapt, nu auzise absolut nimic, nicio adiere de vânt, niciun sunet nocturn, şi ascultase cu atenţie, aşteptându-se să audă zgomot de pneuri pe pietriş. Era ca şi cum asurzise. Ridică mâna cu stângăcie şi pocni din degete în apropierea urechii, doar ca să se asigure. Nu era surd. Era doar miezul nopţii, într-un ţinut rural. Atâta tot. Se ridică, se duse la baie, se întoarse şi se aşeză din nou. Deodată, auzi ceva.

Nu un vehicul în trecere, nu vântul, nu sunete nocturne.

Nici pneuri pe pietriş. Paşi pe pietriş.

Capitolul 8

Paşi pe pietriş. Două picioare. Un mers uşor, şovăielnic, care se apropia. Reacher se uită la fereastră şi văzu o umbră trecând prin dreptul ei.

Mică, firavă, cu capul lăsat în jos în gulerul unei haine.

O femeie.

Se auzi o bătaie în uşă, slabă, ezitantă, înfundată. O mână mică şi agitată, îmbrăcată în mănuşă. Posibil, o momeală. Nu era ceva de neconceput să trimită pe cineva înainte, o persoană inocentă şi neameninţătoare, care să deschidă uşa şi să-i dea ţintei un sentiment de falsă siguranţă. Nu era improbabil ca acea persoană să fie neliniştită şi şovăielnică din pricina rolului jucat.

Reacher traversă camera în tăcere şi se îndreptă spre baie. Ridică fereastra şi scoase plasa pentru ţânţari şi o lăsă în cadă. Apoi îşi scoase capul afară şi, forfecându-şi picioarele peste pervaz, ieşi din baie şi coborî pe pietriş. Păşi pe unul din buştenii argintii care mărgineau aleea, ca pe frânghie, în linişte. Ocoli căsuţa circulară în sens invers acelor de ceasornic şi ajunse în spatele femeii.

Era singură.

Nicio maşină pe drum, nimeni în parcare, nimeni lipit de o parte sau de alta a uşii, nimeni ghemuit sub fereastră. Doar femeia, singură. Părea că tremură de frig. Purta o haină din lână şi o eşarfă. Nimic pe cap. Avea cam patruzeci de ani, era mică de înălţime, cu tenul brunet. Părea îngrijorată. Ridică mâna şi bătu din nou.

— Sunt aici, spuse Reacher.

Ea scoase un mic ţipăt de surprindere, se răsuci şi îşi duse mâna la piept. Gura deschisă formase un mic O.

— Scuze dacă te-am speriat, spuse Reacher, dar nu aşteptam musafiri.

— Poate c-ar trebui să te aştepţi, spuse ea.

— Păi, la drept vorbind, cred că aşteptam pe cineva. Dar nu pe tine.

— Putem să mergem înăuntru?

— Cine eşti?

— Scuze, spuse femeia. Sunt soţia doctorului.

— Încântat să te cunosc, spuse Reacher.

— Putem să mergem înăuntru?

Reacher scoase cheia din buzunar şi descuie uşa dinspre exterior. Soţia doctorului intră prima, iar el o urmă şi încuie din nou uşa. Reacher se duse să închidă uşa de la baie ca să împiedice aerul rece de afară să intre în cameră. Se întoarse şi o văzu că stă în picioare, în mijlocul încăperii. Arătă spre fotoliu şi spuse:

— Te rog.

Femeia se aşeză. Nu-şi descheie nasturii hainei. Era tot neliniştită. Dacă ar fi avut o poşetă, ar fi ţinut-o strâns pe genunchi, într-un gest defensiv.

— Am venit pe jos până aici, spuse ea.

— Ca să iei maşina? Trebuia să-l laşi pe soţul tău să vină mâine dimineaţă. Aşa am stabilit cu el.

— E prea beat ca să conducă.

— O să-şi revină până dimineaţa, cu siguranţă.

— Dimineaţă o să fie prea târziu. Trebuie să pleci. Imediat. Nu eşti în siguranţă aici.

— Aşa crezi?

— Soţul meu mi-a spus că vrei s-ajungi în sud, la Interstate. Te duc eu cu maşina până acolo.

— Acum? Trebuie să fie o sută şaizeci de kilometri până acolo.

— O sută nouăzeci.

— E miezul nopţii.

— Nu eşti în siguranţă aici. Soţul meu mi-a povestit ce s-a-ntâmplat. Te-ai băgat în ciorba familiei Duncan. Ai *văzut*. O să-l pedepsească şi pe el, asta-i sigur, dar credem c-o să te caute şi pe tine.

— Cine?

— Clanul Duncan. Sunt patru la număr.

— Cum o să-l pedepsească?

— Asta nu mai ştiu. Ultima oară nu l-au mai lăsat să vină aici timp de o lună.

— Aici? La bar?

— E localul lui preferat.

— Cum adică, să-l oprească să vină aici?

— I-au spus domnului Vincent, proprietarului, să nu-l servească.

— De ce proprietarul acestui local ar face ce îi spune clanul

Duncan?

— Oamenii ăştia au o firmă de camioane. Toată aprovizionarea domnului Vincent se face prin ei. A semnat un contract. N-a prea avut încotro. Aşa operează clanul Duncan. Deci, dacă domnul Vincent nu-i ascultă, două livrări vor întârzia, alte două se vor rătăci pe drum şi alte două vor ajunge deteriorate. Ştie asta. Ar da faliment.

— Şi mie ce-o să-mi facă? întrebă Reacher.

— Angajează jucători de fotbal direct din colegiu, spuse femeia. De la echipa Cornhuskers. Pe-ăia care au fost destul de buni ca să obţină burse, dar nu suficient de buni ca să ajungă în Liga Naţională. Atacanţi şi fundaşi. Matahale.

„Brett", îşi zise Reacher.

— N-o să le fie greu să-şi dea seama unde eşti. Adică, unde ai putea fi? O să-ţi facă o vizită. Poate că deja sunt pe drum.

— De unde ar urma să vină?

— Depozitul Duncan e la treizeci şi cinci de kilometri de aici. Cei mai mulţi dintre oamenii lor locuiesc în zona aia.

— Câţi jucători de fotbal au?

— Zece.

Reacher nu spuse nimic.

— Soţul meu te-a auzit spunând că vrei s-ajungi în Virginia, spuse femeia.

— Asta-i planul.

— Acolo locuieşti?

— La fel ca oriunde altundeva.

— Ar trebui să plecăm. Ai probleme mari de tot.

— Asta doar dac-or să-i trimită pe toţi nouă odată, spuse Reacher.

— Nouă ce?

— Jucători de fotbal.

— Păi eu am spus că sunt zece.

— Deja m-am întâlnit cu unul dintre ei. În momentul de faţă, e indisponibil. Începând din seara asta, au un om mai puţin.

— Ce?

— S-a băgat între mine şi Seth Duncan.

— Ce i-ai făcut lui Seth Duncan?

— I-am spart nasul.

— Dumnezeule mare! De ce?

— De ce nu?

— Dumnezeule mare şi bun! Unde sunt cheile maşinii?

— Ce-o să i se-ntâmple doamnei Duncan?

— Trebuie să plecăm în clipa asta.

— Mai întâi răspunde-mi la întrebare.

— Şi doamna Duncan va fi pedepsită. Pentru că l-a sunat pe soţul meu. I s-a spus să n-o facă. Aşa cum lui i s-a spus să nu meargă s-o trateze.

— E doctor. N-are de ales. Doctorii depun un jurământ, nu?

— Cum te cheamă?

— Jack Reacher.

— Trebuie să plecăm, domnule Reacher. În acest moment.

— Ce-o să-i facă doamnei Duncan?

— Asta nu e treaba ta, spuse femeia.

Ceea ce, strict vorbind, era destul de aproape de părerea lui Reacher din acel moment. Treaba lui era să ajungă în Virginia şi i se oferea un drum cu maşina pentru cea mai dificilă parte a călătoriei, rapid şi gratuit. La două ore distanţă, îl aştepta I-80. O rampă de acces, şoferi care circulau noaptea târziu, primele maşini ale traficului matinal. Poate lua şi micul dejun. Poate găsea un punct de odihnă pentru şoferii de camioane, cu un restaurant unde să poată să comande şuncă, ouă şi cafea.

— Ce-o să-i facă? întrebă din nou.

— Probabil că nu cine ştie ce, zise femeia.

— Ce fel de „nu cine ştie ce”?

— Păi, poate-o să-i dea un coagulant. Unul dintre unchi pare să aibă materiale medicale. Sau poate c-o să-i interzică să mai ia atâtea aspirine. Ca să nu mai sângereze atât de rău data viitoare. Şi, probabil, o să-i interzică să iasă din casă timp de o lună. Cam atât. Nimic prea grav. Nimic pentru care să-ţi faci griji. În definitiv, sunt căsătoriţi de zece ani. Nu e prizonieră acolo. Ar putea să plece dacă ar vrea.

— Doar că de data asta, fără voia ei, i-a fost spart nasul soţului. S-ar putea să se răzbune pe ea, dacă n-o să se poată răzbuna pe mine.

Soţia doctorului nu spuse nimic. Dar, după toate aparenţele, era de acord cu supoziţia lui. Liniştea se lăsă în camera rotundă şi stranie. Apoi Reacher auzi zgomot de pneuri pe pietriş.

Capitolul 9

Reacher se uită pe fereastră. Erau patru pneuri în total, mari, noduroase, bune pentru orice tip de teren, toate montate pe roţile unei camionete Ford. Vehiculul avea suspensiile supraînălţate, faruri montate pe o bară pe acoperiş, o admisie de aer de tip *snorkel* şi un troliu în partea frontală, în cabina întunecată se vedeau două siluete masive. Siluetele aveau gâturi groase şi umeri imenşi. Camioneta rulă încet de-a lungul şirului de căsuţe şi se opri cam la şase metri în spatele combiului Subaru. Farurile rămaseră aprinse. Motorul, lăsat în ralanti. Uşile se deschiseră şi doi inşi coborâră.

Amândoi arătau ca Brett, doar că ceva mai solizi. Aveau spre treizeci de ani, peste doi metri şi cincisprezece înălţime, cam o sută treizeci şi cinci de kilograme, iar torsurile, braţele şi umerii gigantici îi făceau să pară zvelţi în talie. Părul tuns scurt, ochi mici şi feţe cărnoase. Genul de oameni care mănâncă porţii duble la masă şi tot le e foame după aia. Erau îmbrăcaţi în gecile roşii ale echipei de fotbal Cornhuskers, pe care lumina albastră de la streaşină căsuţei de motel le făcea să pară gri.

Soţia doctorului veni lângă Reacher la fereastră.

— Dumnezeule mare! spuse ea.

Reacher nu spuse nimic.

Cei doi indivizi închiseră uşile camionetei şi se duseră la unison la platforma vehiculului. Descuiară o cutie de scule prinsă transversal pe platformă în spatele cabinei. Unul dintre ei luă din cutie un ciocan de maşinist, iar celălalt o cheie cu două capete lungă de aproape o jumătate de metru. Lăsară capacul deschis şi reveniră în faţa maşinii. Lumina farurilor le proiectă umbrele în faţă. Erau sprinteni şi agili în mişcări, cum sunt de obicei jucătorii de fotbal. Se opriră un moment şi se uitară la uşa căsuţei, după care se întoarseră în cealaltă parte.

Spre Subaru.

Atacară maşina într-o frenezie violentă, un blitzkrieg absolut, cu lovituri necontrolate aplicate timp de două sau trei minute, într-o hărmălaie infernală. Zdrobiră fiecare fărâmă de sticlă din parbriz, sparseră geamurile laterale, luneta, farurile, stopurile. Se năpustiră

apoi cu furie asupra capotei, portierelor, acoperişului şi barelor de protecţie, lăsând adâncituri neregulate în tablă. Aplicară acelaşi tratament şi bordului, distrugând toate butoanele şi radioul.

„Dar-ar dracii", îşi zise Reacher. „Cu ce mai ajung eu la autostradă?"

— Asta-i pedeapsa pentru soţul meu, rosti în şoaptă soţia doctorului. De data asta, a fost mai rău.

Cei doi se opriră la fel de brusc cum începuseră. Rămaseră pe loc, de o parte şi de alta a maşinii avariate, respirând greu şi rotindu-şi umerii, apoi îşi lăsară armele lângă corp. Mărgelele de geam securizat scânteiau în lumina neoane-lor, iar ecoul bubuiturilor şi zăngănitului metalic se stinse într-o linişte absolută.

Reacher îşi scoase haina şi o aruncă pe pat.

Cei doi indivizi se grupară umăr lângă umăr şi porniră spre uşa căsuţei. Reacher deschise uşa şi le ieşi în faţă. N-avea niciun rost să-i aştepte înăuntru, căci camera ar fi avut de suferit şi Vincent, proprietarul motelului, avea şi-aşa destule probleme.

Cei doi indivizi se opriră la trei metri distanţă, unul lângă celălalt, simetric, cu armele în mâinile dinspre exterior, patru metri cubi de oase şi muşchi, aproape trei sute de kilograme de carne, roşii la faţă şi asudaţi în frigul nopţii.

— Ghicitoare încuietoare, băieţi, spuse Reacher. Voi doi aţi petrecut patru ani în colegiu ca să învăţaţi să practicaţi un joc. Eu am petrecut treisprezece ani în armată, unde-am învăţat cum să ucid oameni. Deci, cât de speriat sunt eu acum?

Niciun răspuns.

— Şi aţi fost atât de slabi la jocul ăla, încât nici măcar n-aţi fost selecţionaţi într-o echipă. În schimb, pentru c-am fost atât de bun în meseria mea, am primit tot felul de medalii şi avansări. Deci, cât de speriaţi sunteţi voi?

— Nu prea, spuse tipul cu cheia în mână.

Răspuns greşit. Dar explicabil. Să fii jucător de fotbal îndeajuns de bun în liceu ca să obţii un bilet gratuit la un colegiu din Lincoln nu era o realizare neglijabilă. Să joace chiar şi un rol episodic pe terenul de la Memorial Stadium îl făcea pe un tânăr să se considere aproape cel mai bun dintre cei buni. Şi nu era aşa o mare ruşine faptul că nu ajunsese să joace în Liga Naţională de Fotbal. În lumea sportului, linia de demarcaţie între succes şi eşec era adesea foarte subţire, iar

motivele pentru care te încadrai fie de o parte, fie de cealaltă parte a acelei linii erau de multe ori arbitrare. Aceşti indivizi făcuseră parte din elită timp de aproape douăzeci de ani, cei mai tari tipi pe care-i văzuse vreodată cartierul lor, apoi oraşul, districtul şi poate chiar statul lor. Fuseseră populari, avuseseră parte de ovaţiile publicului şi de graţiile fetelor. Şi probabil că nu mai încasaseră vreo bătaie de când aveau opt ani.

Atât doar că nu se bătuseră niciodată. Nu în sensul la care se gândeau oamenii plătiţi să se bată sau să moară, îmbrâncelile şi înghiontelile din curtea şcolii sau de pe trotuarul din faţa magazinului de băuturi răcoritoare ori încăierările nocturne de după beţiile cu bere prilejuite de începutul vacanţei de vară erau la fel de departe de bătăile adevărate pe cât erau doi grăsani care-şi aruncă unul altuia mingea într-un parc în campionatul de fotbal profesionist. Aceşti indivizi erau nişte amatori şi, circumstanţă agravantă, erau amatori încrezuţi şi plini de ei, obişnuiţi să se descurce numai pe baza volumului corporal şi a reputaţiei. În lumea reală, ar fi sucombat înainte să apuce să lovească pe cineva.

Argument decisiv: proasta alegere a armelor. Cele mai bune sunt armele de foc, apoi sunt armele de înjunghiere, urmate de armele de tăiere. Instrumentele contondente figurează în partea de jos a listei. Încetinesc viteza mâinii. Inerţia lor necontrolabilă este dezavantajoasă după o lovitură ratată. Şi, dacă eşti nevoit să foloseşti aşa ceva, singura lovitură aplicabilă este pe rever, ca să accelerezi şi să loveşti în aceeaşi mişcare fluidă. Dar prostănacii ăştia stăteau umăr lângă umăr cu armele în mâinile dinspre exterior, ceea ce promitea lovituri aplicate pe forehand, ceea ce însemna că ciocanul sau cheia trebuiau mişcate în spate mai întâi, oprite, apoi aduse din nou în faţă. Prima parte a mişcării avea să fie un mesaj cât se poate de clar. Cel mai tare avertisment din lume. Nicio surpriză. Ar fi putut la fel de bine să dea un anunţ la ziar sau să trimită o telegramă prin Western Union.

Reacher zâmbi. Crescuse în bazele militare de pe tot cuprinsul globului, bătându-se cu progeniturile nărăvaşe ale puşcaşilor marini, perfecţionându-şi deprinderile împotriva bandelor de tineri nativi plini de resentimente pe străzile colbuite ale oraşelor din Pacific sau pe aleile umede din Europa. În comparaţie cu asta, oricare ar fi fost orăşelul sărăcăcios din Texas, Arkansas sau Nebraska în care tipii ăştia crescuseră, fusese ca o saltea din puf. Şi, în vreme ce ei studiau

schemele de joc şi învăţau cum să alerge, să sară şi să prindă o minge, el fusese demolat şi reclădit de genul de experţi care erau în stare să-ţi frângă gâtul atât de repede, încât nici n-ai fi sesizat că se întâmplase până când ai fi vrut să-ţi mişti capul şi s-ar fi rostogolit în ţărână fără tine.

— Avem un mesaj pentru tine, amice, spuse tipul cu cheia.

— Serios? zise Reacher.

— De fapt, e mai degrabă o întrebare.

— Sunt cuvinte mai greu de pronunţat? Aveţi nevoie de timp suplimentar?

Reacher păşi în faţă şi puţin spre dreapta lui. Se postă direct în faţa celor doi inşi, echidistant, la doi metri distanţă, astfel încât dacă el se afla la ora şase pe cadranul unui ceas, cei doi erau la unsprezece şi la unu. Tipul cu cheia era în stânga lui, iar cel cu ciocanul era în dreapta.

Tipul cu cheia se mişcă primul. Îşi lăsă greutatea pe piciorul drept şi începu o mişcare în spate scurtă şi compactă cu unealta metalică grea, o mişcare menită să ricoşeze din muşchii tensionaţi după cam patruzeci de grade sau circa şaizeci de centimetri, după care să revină în faţă pe un arc orizontal jos, cu intenţia de a-i fractura braţul stâng lui Reacher între umăr şi cot. Individul nu era complet idiot. Pentru o primă tentativă, era binişor.

Dar n-a fost dusă până la capăt.

Reacher îşi lăsă greutatea pe piciorul stâng şi îşi mută piciorul drept la o fracţiune de secundă după cheie, deplasându-l în aceeaşi direcţie şi cu aceeaşi viteză, poate puţin mai repede, şi înainte ca unealta să-şi încheie avântul în spate pentru schimbarea direcţiei de mişcare, călcâiul bocancului lui Reacher intră în contact cu genunchiul individului, împingând rotula adânc în articulaţie, spărgând-o, rupând ligamente şi tendoane, dislocând articulaţia, întorcând-o pe dos şi făcând-o să se îndoaie în faţă, aşa cum niciun genunchi nu este făcut să se îndoaie. Tipul începu să se prăbuşească şi, înainte să treacă de primii centimetri pe verticală şi înainte ca primul urlet să-i iasă din gâtlej, Reacher păşea pe lângă el, împingându-l cu umărul într-o parte, ştergându-l din memorie, uitând cu totul de el. În acel moment, individul era în esenţă un şchiop neînarmat, iar şchiopii neînarmaţi nu figuraseră niciodată pe lista motivelor de îngrijorare a lui Reacher.

Individul cu ciocanul avu la dispoziţie o fracţiune de secundă ca să ia o decizie. Putea să se rotească astfel încât să lovească pe forehand, dar pentru asta trebuia să parcurgă un cerc aproape complet, pentru că Reacher era acum cam în spatele lui şi oricum tovarăşul său betegit stătea în cale mişcării de rotaţie, aşteptând neajutorat o coliziune frontală. Sau putea să lovească cu reverul, o lovitură oarbă şi disperată în vidul din spatele lui, sperând la o surpriză, sperând un contact norocos.

Alese să lovească în spate.

Doar că Reacher se aştepta şi spera chiar să facă această alegere. Privi elanul, braţul în mişcare, încheietura mâinii mişcându-se în spate, cotul răsucindu-se spre exterior, apoi se propti pe picioare, zvâcni din şolduri şi lovi cu muchia palmei în încheietura cotului individului, forţa aceea uriaşă trăgând într-o direcţie, inerţia ciocanului în mişcare trăgând în altă direcţie. Articulaţia cotului se frânse, încheietura mâinii se întinse peste măsură, ciocanul căzu, iar tipul se înmuie şi începu să danseze şi să ţopăie în încercarea de a-şi forţa corpul să stea într-un fel în care cotul lui ar fi rămas îndoit aşa cum ar fi fost normal, ceea ce-l făcu să se rotească în sensul invers acelor de ceasornic şi-l lăsă instabil şi dezechilibrat faţă în faţă cu Reacher, care se opri un timp mai scurt decât avu nevoie ciocanul să cadă la pământ şi apoi îl lovi dur cu capul în faţă, o mişcare sălbatică şi fulgerătoare, un contact direct între oase. Apoi Reacher se îndepărtă în paşi ca de dans către Subaru, se întoarse şi plănui următoarea secundă şi jumătate.

Tipul care ţinuse în mână cheia era la pământ, rostogolindu-se într-o parte şi-n alta. Reacher aprecie că individul era năucit nu atât de durere, care încă nu se declanşase în întregime, ci de revelaţia înfiorătoare că viaţa, aşa cum o cunoscuse, se terminase, de faptul că temerile vremelnice pe care le-ar fi trăit ca sportiv după o ciocnire urâtă pe teren în sfârşit se adeveriseră şi că viitorul nu mai avea pentru el decât cârje, aţele, şchiopătat, dureri, frustrări şi şomaj. Tipul care ţinuse în mână ciocanul era încă pe picioarele lui, clipind, din nas îi şiroia sângele, un braţ era flasc şi amorţit, ochii nefocalizaţi şi cu mintea golită de gânduri.

Destul, ar fi spus cineva, dacă acel cineva ar fi trăit în lumea civilizată, lumea filmelor şi serialelor de televiziune, dominată de fair play şi de limite rezonabile. Dar Reacher nu trăia acolo. El trăia într-o

lume în care nu începi luptele, dar te asiguri mai presus de orice că le termini fără să le pierzi şi, în plus, era moştenitorul unei înţelepciuni acumulate de generaţii greu încercate care spunea că modul cel mai bun de a pierde o luptă era să presupui că s-a terminat fără ca aceasta să se termine încă. Aşa că se întoarse la tipul care ţinuse ciocanul şi, riscându-şi mâinile şi braţele, aplică un croşeu de dreapta în triunghiul osos situat mai jos de pectorali şi mai sus de muşchii abdominali, o lovitură uriaşă, plasată la perfecţie, direct în plexul solar, lovindu-l ca un bici, făcându-l pe individ să se aplece în faţă. Reacher aşteptă să se îndoaie suficient cât să-i aplice lovitura de graţie cu piciorul în faţă, un şut livrat dur, dar cu un anumit grad de milostenie, prin faptul că dinţii zdrobiţi şi falca ruptă erau preferabili unei traume craniene totale.

Se întoarse apoi către tipul care ţinuse cheia şi aşteptă până se rostogoli într-o poziţie în care să-l poată trimite în lumea viselor cu un bombeu expediat în frunte. Luă cheia de jos şi-i fractură încheietura mâinii, *una,* apoi cealaltă încheietură, *două,* se întoarse la cel care ţinuse ciocanul, *trei, patru.* Cei doi bărbaţi erau armele cuiva, trimise în acţiune în mod conştient, şi niciun soldat nu lasă pe câmpul de luptă muniţia abandonată de inamic în stare bună de funcţionare.

Soţia doctorului privea înspăimântată din uşa căsuţei.

— Ce e? o întrebă Reacher.

Capitolul 10

Motorul camionetei continua să toarcă răbdător în ralanti. Farurile rămăseseră aprinse şi dincolo de zona luminată de acestea zăceau grămadă cei doi indivizi. Aburii se înălţau din cei patru metri cubi de oase şi muşchi şi din cele aproape trei sute de kilograme de carne, dispuse acum orizontal, nu vertical. Aveau să fie foarte greu de mişcat. Soţia doctorului spuse:

— Şi-acum ce dracu' facem?

— În legătură cu ce? întrebă Reacher.

— Era mai bine să nu fi făcut asta.

— De ce?

— Pentru că nimic bun n-are cum să iasă din treaba asta.

— Păi de ce? Ce dracu' se-ntâmplă aici? Cine sunt oamenii ăştia?

— Ţi-am spus. Jucători de fotbal.

— Nu ei, spuse Reacher. Cei care i-au trimis, alde Duncan.

— M-au văzut?

— Ăştia doi? Mă îndoiesc.

— Asta-i bine. Chiar nu-mi convine să fiu implicată în povestea asta.

— De ce? Ce se-ntâmplă aici?

— Nu e treaba ta.

— Lor să le spui asta.

— Păreai atât de furios!

— Eu? zise Reacher. N-am fost furios. Abia dacă mi-au trezit interesul. Dac-aş fi fost furios, am fi făcut curat cu un furtun de pompieri. Dar aşa, o s-avem nevoie de un moto-stivuitor.

— Ce-ai de gând să faci cu ei?

— Povesteşte-mi despre Duncani.

— Sunt o familie. Atâta tot. Seth, tatăl lui şi doi unchi. Înainte se ocupau de agricultură. Acum au o firmă de transport.

— Care dintre ei angajează jucători de fotbal?

— Nu ştiu cine ia deciziile. Poate că se iau cu majoritate de voturi. Sau poate că trebuie să se ajungă la consens.

— Unde locuiesc?

— Ştii unde stă Seth.

— Şi ceilalţi trei? Bătrânii?

— La sud de-aici. Sunt trei case izolate. Câte-o casă de fiecare.

— Le-am văzut. Soţul tău se uita lung la ele.

— I-ai văzut mâinile?

— De ce?

— Probabil că-şi ţinea degetele încrucişate, să n-aibă ghinion.

— De ce? Cine naiba sunt ăştia?

— Sunt un cuib de viespi, asta sunt. Iar tu tocmai ai băgat un băţ în cuib şi acum o să pleci.

— Şi ce trebuia să fac? Să-i las să mă lovească cu uneltele alea?

— Aşa procedăm noi. Ne primim pedepsele şi, cu zâmbetul pe buze, stăm cu capul plecat. Ne supunem ca să putem trăi.

— Despre ce naiba vorbeşti tu acolo?

Femeia ezită. Clătină din cap.

— Nu-i mare scofală, spuse ea. Serios că nu. Aşa ne spunem în gând. Dacă arunci o broască în apă clocotită, o să sară imediat afară. Dac-o pui în apă rece şi o încălzeşti treptat, o să rămână acolo şi-o să moară din pricina apei fierbinţi, fără ca broasca să bage de seamă.

— Şi ăştia sunteţi voi?

— Da, spuse femeia. Aşa suntem noi.

— Dă-mi amănunte.

Ea ezită din nou. Clătină din nou din cap.

— Nu, zise. Nu, nu, nu. N-ai să auzi de la mine nimic rău despre Duncani. Vreau să se consemneze asta. Sunt născută şi crescută aici şi îi cunosc de-o viaţă. Sunt o familie respectabilă. Nu li se poate reproşa nimic. Absolut nimic.

*

Soţia doctorului se uită lung la maşina distrusă şi o luă pe jos spre casă. Reacher se oferi să o ducă cu camioneta, dar ea nici nu vru să audă. O urmări cu privirea ieşind din parcarea motelului până când întunericul o învălui şi nu o mai văzu. Apoi se întoarse la cei doi inşi lungiţi pe pietrişul din faţa uşii sale. Era imposibil să poată urni din loc un om inconştient care cântărea peste o sută treizeci de kilograme. O halteră de o greutate similară, poate. Dar nu o sută treizeci de kilograme de masă inertă de dimensiunile unei combine frigorifice.

Deschise portiera şi se urcă în cabina camionetei. Mirosea a dezinfectant cu iz de pin şi ulei încins. Găsi schimbătorul de viteze şi parcurse o curbă, apoi se opri şi dădu înapoi până când alinie partea din spate cu locul unde zăceau indivizii. Coborî din nou şi ocoli capota, căutând troliul prins de şasiul maşinii în faţă. Era electric. Avea un motor conectat la un tambur pe care era înfăşurat cablu din oţel subţire. Cablul avea la capăt un cârlig cu siguranţă. Exista un mecanism cu clichet şi un buton de înfăşurare.

Apăsă pe clichet şi desfăşură cablul, trei metri, şase, nouă. Îl petrecu peste capotă, peste acoperişul cabinei, printre cele două faruri montate pe bară, peste platforma de încărcare şi până la locul din spatele camionetei unde se aflau cei doi. Lăsă oblonul din spate la orizontală, apoi prinse cârligul de cureaua primului individ. Se duse în faţa camionetei, găsi butonul de înfăşurare şi-l apăsă.

Motorul porni, tamburul începu să se învârtească şi cablul să se înfăşoare. Apoi cablul se întinse şi vibra ca o coardă de arc, săpând un şanţ în tabla capotei şi zgâriind binişor bara cu faruri de pe acoperiş. Tamburul încetini, dar continuă să se învârtească. Camioneta se lăsă în jos pe arcuri. Reacher se duse în spate şi-l văzu pe primul individ tras de curea către platformă, hârjâind solul, cu burta în faţă şi braţele şi picioarele în spate, până la marginea oblonului. Apoi cablul ajunse în poziţie verticală, scrâşni frecându-se de tablă, cureaua tipului se ovaliză şi-l trase pe individ în sus. Acesta se roti puţin cu spatele arcuit, capul, picioarele şi braţele atârnându-i. Reacher aşteptă şi, la momentul potrivit, îl împinse, îl trase şi-l ridică peste muchie, privindu-l cum este târât spre partea din faţă a platformei. Apoi se duse din nou în faţă, aşteptă un pic şi opri troliul. Se întoarse, se aplecă şi desfăcu cârligul şi repetă manevrele cu cel de-al doilea individ, ca un veterinar chemat să ridice două juninci moarte.

*

Reacher conduse camioneta opt kilometri spre sus, încetini şi opri cu puţin înainte de aleea comună care ducea în direcţie vestică spre cele trei case grupate. Deşi fuseseră vopsite în alb cu o generaţie în urmă, tot reuşeau să reflecte o nuanţă de gri în lumina lunii. Erau clădiri solide, aranjate într-un arc scurt, fără mult spaţiu între ele. Fără elemente de arhitectură peisagistică. Doar pietriş gol, buruieni şi

trei maşini parcate, apoi un gard masiv din şine şi stâlpi, dincolo de care câmpurile pustii se pierdeau în întuneric.

În casa din dreapta, se vedea o lumină aprinsă la o fereastră de la parter. Alte semne de activitate nu se zăreau.

Reacher deplasă maşina încă vreo zece metri şi apoi coti cu spatele pe alee. Pietrişul scrâşnea şi sărea sub cauciucuri. O apropiere zgomotoasă. Riscă să înainteze cam cincizeci de metri, vreo jumătate din lungimea aleii. Opri maşina, coborî şi lăsă jos oblonul din spate. Se urcă în platformă şi, înşfăcându-l pe primul individ de curea şi guler, se opinti şi, mai târându-l, mai rostogolindu-l, îl duse până la margine şi acolo îşi propti bocancul în şoldul individului şi-l împinse peste. Tipul căzu de la un metru înălţime pe o parte şi rămase întins pe spate.

Returnat expeditorului.

Reacher se duse la al doilea individ şi, repetând manevrele, îl rostogoli şi-l împinse de pe platformă peste camaradul lui. Ridică oblonul, sări peste marginea remorcii şi, aşezându-se la volan, plecă în grabă.

*

Cei patru membri ai familiei Duncan erau tot la masa din bucătăria lui Jasper. Nu era o întrunire planificată, dar aveau în permanenţă o agendă lungă şi profitau de toate împrejurările. Prioritară în mintea lor era o anumită întârziere la graniţa cu Canada.

— Suntem presaţi de prietenul nostru de la sud, spuse Jacob.

— Nu putem controla ceea ce nu putem controla, spuse Jonas.

— Încearcă să-i spui lui asta.

— O să-şi primească transportul.

— Când?

— Când s-o coace.

— A plătit în avans.

— Aşa plăteşte mereu.

— Un purcoi de bani.

— Întotdeauna sunt bani mulţi la mijloc.

— Dar de data asta e agitat. Vrea să vadă acţiune. Şi să vezi chestie. A fost foarte ciudat. M-a sunat, şi era ca şi cum ar fi continuat de la jumătatea conversaţiei.

— Cum adică?

— Era frustrat, evident. Dar şi un pic ursuz, ca şi cum noi nu l-am lua în serios. Ca şi cum avusese loc înainte o comunicare de care nu se ţinuse cont. Am avut senzaţia că el era la pagina a treia, iar eu eram abia la prima pagină.

— Îşi pierde minţile.

— Doar dacă nu cumva…

— Doar dacă nu cumva ce?

— Dacă nu cumva unul dintre noi a primit deja două apeluri de la el.

— Ei bine, n-am fost eu ăla, spuse Jonas Duncan.

— Nici eu, spuse Jasper Duncan.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles.

— Pentru că altă explicaţie nu e. Şi ţineţi cont că ăsta-i un tip cu care nu ne permitem să ne jucăm. Este o persoană extrem de neplăcută.

Fraţii lui Jacob ridicară din umeri. Doi bărbaţi la şaizeci de ani, noduroşi, zbârciţi, clădiţi ca nişte hidranţi. Jonas spuse:

— Nu te uita la mine!

— Nici la mine, spuse şi Jasper.

Doar Seth Duncan nu scosese niciun cuvinţel. Fiul lui Jacob.

— E ceva ce nu ne spui, băiete? îl întrebă tatăl.

Seth lăsă privirea în jos. Apoi ridică stângaci capul, cu placa de aluminiu imensă pe faţă. Tatăl şi cei doi unchi îl priveau insistent.

— Nu eu i-am spart nasul lui Eleanor în seara asta, zise Seth.

Capitolul 11

Jasper Duncan luă din dulăpior o sticlă începută de whisky Knob Creek şi înfipse degetul mare bont şi trei degete noduroase în patru pahare ciobite. Le puse pe masă, scoase dopul sticlei şi turnă patru porţii generoase. Împinse paharele pe suprafaţa zgâriată a mesei, cu gesturi ceremonioase, concentrate şi precise. Se aşeză din nou pe scaun şi fiecare bărbat luă câte-o gură, după care cele patru pahare reveniră pe masă, o rafală de patru bufnituri separate în tăcerea nopţii.

— Ia-o de la început, fiule, spuse Jacob Duncan.

— Mă ocup de problemă, spuse Seth Duncan.

— Dar nu foarte bine, din cât se vede.

— E clientul meu.

Jacob clătină din cap.

— A fost relaţia ta, pe vremuri, dar noi suntem o familie. Facem totul împreună şi nimic separat. Nimeni nu are afaceri separate.

— M-am gândit că puteam să obţinem bani mai mulţi.

— Nu e nevoie să o iei de la capăt cu povestea aia veche. Ai găsit pe cineva dispus să plătească mai mult pentru aceeaşi marfă şi apreciem asta, fără doar şi poate. Dar recompensele aduc după ele riscuri. Nu poţi obţine ceva din nimic. Nu există masă gratuită. Deci, ce s-a întâmplat?

— Suntem în întârziere cu o săptămână.

— Nu suntem pentru că nu precizăm datele de livrare.

Seth Duncan nu spuse nimic.

— Ce? spuse Jacob. Ai garantat o dată?

Seth Duncan încuviinţă din cap.

— Asta a fost o prostie, băiete, îl mustră Jacob. Noi nu precizăm niciodată datele. Ştii bine că nu ne putem permite. Sunt o sută de factori pe care nu-i putem controla. Vremea, de exemplu.

— Am luat în calcul scenariul cel mai defavorabil.

— Gândeşti prea mult. Întotdeauna e ceva mai rău decât ce e mai rău. Poţi să te bazezi pe asta. Deci, ce s-a întâmplat?

— Doi inşi au venit la mine acasă. Acum două zile. Oamenii lui.

Nişte duri.

— Unde era Brett?

— Am fost nevoit să-i spun că îi aşteptam.

— Ai fost?

— Mai mult sau mai puţin.

— De ce nu ne-ai spus?

— Pentru că mă ocup de problemă.

— Nu foarte bine, fiule. După toate aparenţele. Şi ce-au făcut?

— Au spus c-au venit să-mi transmită un mesaj de la şeful lor. O expresie a nemulţumirii. Am spus că înţeleg. Le-am explicat. Le-am cerut scuze. Mi-au spus că nu-i de-ajuns. Că li s-a spus să lase urme. Am spus că nu se poate. Că trebuie să ies în oraş. Că am o firmă de condus. Aşa că au bătut-o pe Eleanor. Ca să fie mai convingători.

— Aşa, pur şi simplu?

— Au întrebat mai întâi. M-au făcut să fiu de-acord. Au făcut-o şi pe ea să fie de acord. M-au pus s-o ţin. Au pocnit-o pe rând. După aia, i-am spus că-mi pare rău. Mi-a spus, e vreo diferenţă? Ea atunci sau tu mai târziu? Pentru că ştia că eram agitat.

— Şi pe urmă?

— Am cerut încă o săptămână. Mi-au dat patruzeci şi opt de ore.

— Aşa că au revenit? În seara asta?

— Da. Şi au bătut-o din nou.

— Deci, cine-a fost tipul din restaurant? Unul dintre ei?

— Nu, nu era unul dintre ei. V-am spus, nu l-am văzut în viaţa mea.

— Un ins aflat în trecere, spuse Jonas Duncan. Aşa cum ne-am gândit. Judecând după ce i-a spus în acel moment băiatului. Un tip aflat în trecere care a înţeles totalmente aiurea situaţia, de data asta.

— Bine măcar că am scăpat de *el,* spuse Jacob.

Deodată se auziră nişte zgomote slabe venind de afară.

Cauciucuri pe pietriş. Un vehicul, pe aleea lor. Înainta lent, pe o treaptă mică de viteză. Păru să se oprească la jumătatea aleii. Motorul nu se opri. Urmă o pauză, apoi o bufnitură stridentă, înfundată, percutantă, cumva amestecată cu sunetul de aer scos din plămâni, apoi încă o pauză şi încă o bufnitură, la fel ca prima. Apoi vehiculul se îndepărtă, de data asta mai rapid, accelerând şi schimbând treptele de viteză, după care lumea redeveni tăcută.

*

Jonas Duncan ieşi primul pe uşă. De la cincizeci de metri putea să vadă nişte forme ciudate în lumina lunii.

De la douăzeci de metri, văzu ce erau. De la cinci, îşi dădu seama şi în ce stare erau. Spuse:

— N-am scăpat de el. Nu tocmai. Nu încă.

— Cine dracu' e omul ăsta? întrebă Jacob Duncan.

Seth Duncan şi unchiul Jasper nu spuseră nimic.

*

Reacher parcă vehiculul avariat şi-l găsi pe proprietarul motelului aşteptându-l la uşă. Domnul Vincent. Părul lui părea negru în lumină.

— Schimbi broaştele? îl întrebă Reacher.

— Sper să nu fie nevoie, răspunse acesta.

— Dar?

— Nu te pot lăsa să rămâi aici.

— Ţi-am dat treizeci de dolari, spuse Reacher.

— O să ţi-i dau înapoi, fireşte.

— Păi, nu aşa merge treaba. Un contract e un contract. N-am stricat nimic.

Vincent nu spuse nimic.

— Ăia ştiu deja că sunt aici, spuse Reacher. Unde altundeva aş putea să fiu?

— A fost OK înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte să-mi spună să nu te las să rămâi. Nu comiţi o infracţiune când nu cunoşti legea. Dar acum nu pot să-i sfidez. Nu după ce m-au informat.

— Când te-au informat?

— Acum două minute. La telefon.

— Întotdeauna faci ce-ţi spun ei?

Vincent nu răspunse.

— Cred c-a fost o întrebare prostească, spuse Reacher.

— S-ar duce pe râpă toată munca mea. Şi a familiei mele, înainte de mine. Toţi anii ăia.

— Începând cu 1969? întrebă Reacher.

— Cum ti-ai dat seama?

— Am ghicit. Aselenizarea şi celelalte. Programul Apollo.

— Îţi aminteşti de 1969?

— Vag.

— Mie mi-a plăcut mult. Atât de multe lucruri se petreceau! Nu ştiu ce s-a întâmplat după aia. Chiar părea să înceapă o eră nouă.

— A început, spuse Reacher. Doar că n-a fost era la care te-ai aşteptat.

— Îmi pare rău pentru povestea asta.

— Ai să te oferi acum să mă duci cu maşina până la Interstate?

— Nici asta nu pot să fac. Nu avem voie să te ajutăm în niciun fel.

— Nu *aveţi* voie?

— Oricare dintre noi. Au dat sfoară-n ţară.

— Ei, atunci se pare c-am moştenit o camionetă, spuse Reacher. Pot să conduc şi singur.

— Nu face asta, îl sfătui Vincent. O să reclame maşina furată. O să te oprească poliţia districtuală. N-o să ajungi nici la jumătatea drumului.

— Doar nu controlează şi poliţia?

— Ei nu, nici chiar aşa. Dar o maşină furată e o maşină furată, nu-i aşa?

— Adică, ăştia *vor* ca eu să rămân aici?

— Acum, da. Ai început un război. Iar ei vor să-l termine.

Capitolul 12

Reacher stătea în frig, între camionetă şi căsuţa de motel, şi privea în jurul lui. Nu prea avea ce să vadă. Lumina albastră a neonului ajungea doar până la Subaru, apoi se pierdea. Deasupra erau luna şi un miliard de stele îngheţate.

— Mai ai cafea în cafetiera aia? întrebă Reacher.

— Nu pot să te servesc, spuse Vincent.

— Hai că nu te dau în gât.

— S-ar putea să stea cu ochii pe mine.

— Trebuie să ducă doi indivizi la spital, la o sută de kilometri de-aici.

— Nu toţi.

— Asta-i ultimul loc unde-o să se uite. Ţi-au spus să-mi dai papucii. O să-şi închipuie că i-ai ascultat.

— Nu ştiu ce să zic.

— Hai să facem un târg, spuse Reacher. Am să plec de-aici, ca să nu te pun într-o situacie neplăcută. Poţi să păstrezi cei treizeci de dolari, fiindcă nu tu eşti vinovat. În schimb, vreau o cafea şi nişte răspunsuri.

*

În hol era întuneric, exceptând o lumină de lucru din spatele barului. Nu mai erau lumini roşii şi roz. Doar un tub fluorescent cu lumină stridentă, cu un pâlpâit pronunţat, care arunca o umbră verzuie şi avea o componentă zgomotoasă. Muzica era oprită şi în încăpere era linişte, dacă făceai abstracţie de bâzâitul tubului fluorescent şi vuietul aerului din sistemul de încălzire. Vincent umplu aparatul Bunn cu apă şi puse cu lingura cafea dintr-o cutie de mărimea unei tobe într-o hârtie de filtru mare cât o căciulă. Porni aparatul şi Reacher ascultă bolboroseala şi şuieratul, urmărind cu privirea lichidul brun preţios curgând în cană.

— Ia-o de la început, spuse Reacher.

— Începutul a fost cu mult timp în urmă, spuse Vincent.

— Întotdeauna e aşa.

— Sunt o familie cu rădăcini vechi.

— Întotdeauna sunt aşa.

— Primul pe care l-am cunoscut a fost bătrânul Duncan. Era fermier, dintr-un şir lung de fermieri. Cred că primul a venit aici când a primit ceva pământ de la stat. Poate după Războiul de Secesiune. Au cultivat porumb şi fasole şi au acumulat o suprafaţă mare. Bătrânul a moştenit toată moşia. A avut trei băieţi: Jacob, Jasper şi Jonas. Nu era un secret pentru nimeni că băieţii detestau agricultura. Dar au păstrat lucrurile neschimbate până a murit bătrânul. Ca să nu-i frângă inima. După care au vândut tot şi au intrat în afacerea de transport. Mult mai puţin de muncă. Au împărţit terenul şi l-au vândut vecinilor. Era şi logic. Ceea ce fusese o suprafaţă mare pe vremea cailor şi catârilor nu mai era la fel de mare acum, cu atâtea tractoare şi utilaje şi cu creşterea productivităţii. Preţurile terenurilor erau mari pe atunci, dar băieţii au îndulcit pilula. Au oferit reduceri, dacă vecinii se angajau în scris că-şi vor transporta recolta numai cu Duncan Transportation. Ceea ce din nou a fost logic şi raţional. Toată lumea a obţinut ceea ce dorea. Toată lumea a fost mulţumită.

— Până când?

— Lucrurile s-au stricat treptat. A apărut o dispută cu unul dintre vecini. E istorie antică de-acum. Cred că au trecut douăzeci şi cinci de ani de-atunci. Dar a fost o situaţie acrimonioasă. A mocnit toată vara şi apoi omul ăla a rămas cu recolta netransportată. Clanul Duncan pur şi simplu n-a vrut să i-o ridice şi a putrezit pe pământ. În acel an, omul a rămas fără bani.

— Nu putea să găsească pe altcineva să i-o transporte?

— Între timp, clanul Duncan acaparase tot districtul. Nu era rentabil pentru altă firmă de transport să bată atâta drum până aici pentru o singură încărcătură.

— Şi n-a putut să şi-o transporte singur?

— Toţi îşi vânduseră camioanele. Nu mai aveau nevoie de ele, din câte îşi puteau da seama, pentru că semnaseră acele contracte şi oricum aveau nevoie de bani pentru ipoteci.

— Dar putea să închirieze un camion. Pentru un singur transport.

— N-ar fi putut să iasă pe poartă. În contracte scria cu litere mici că numai un camion al firmei Duncan putea să transporte ceva care provenea de la o fermă. N-aveai nicio şansă să conteşti asta, nici la tribunal şi cu atât mai puţin pe teren, căci între timp jucătorii de

fotbal intraseră în scenă. Prima generaţie. Acum cred că au îmbătrânit şi ei.

— Control total, spuse Reacher.

Vincent dădu din cap aprobativ.

— Şi ideea e foarte simplă, spuse el. Poţi să munceşti tot anul, însă, dacă nu-ţi transporţi recolta, poţi la fel de bine să stai degeaba şi să nu cultivi nimic. Fermierii trăiesc de la un anotimp la altul. Nu-şi pot permite să piardă o recoltă întreagă. Şmecherii ăştia din clanul Duncan au găsit punctul de strangulare perfect. Dacă au nimerit-o din întâmplare sau e vorba de un plan, nu ştiu. Dar, de îndată ce şi-au dat seama peste ce au dat, sunt sigur c-a început să le placă.

— Cum?

— Nimic foarte rău. Oamenii plătesc ceva mai mult decât face şi-şi văd de treabă. Cam asta-i tot, de fapt.

— Şi tu faci la fel, da?

Vincent mişcă din nou capul aprobativ.

— Locul ăsta avea nevoie de ceva reparaţii, acum zece ani. Mi-au împrumutat banii necesari, fără dobândă, dacă închei cu ei contract de livrare a mărfurilor.

— Şi continui să plăteşti.

— Toţi facem la fel.

— De ce stau şi suportă?

— Vrei o revoluţie? N-ai să vezi. Oamenii trebuie să mănânce. Iar Duncanii sunt deştepţi. Nimic nu e chiar aşa de rău. Înţelegi?

— Ca o broască în apă călduţă, spuse Reacher. Aşa mi-a descris situaţia soţia doctorului.

— Aşa o descriem cu toţii.

— Dar în final tot o să muriţi din pricina apei fierbinţi.

— Mai e mult până atunci.

Vincent se întoarse şi umplu cu cafea o cană pe care era imprimată, de asemenea, sigla NASA. O împinse de-a latul barului şi zise:

— Maică-mea era rudă cu Neil Armstrong. Primul om ajuns pe lună. Văr de-al nu ştiu câtelea sau cam aşa ceva.

Reacher adulmecă aburii şi gustă cafeaua. Era excelentă. Era proaspătă, fierbinte şi tare.

Vincent spuse:

— Ştii, preşedintele Nixon avea un discurs gata pregătit, pentru eventualitatea în care astronauţii ar fi rămas blocaţi acolo. Dacă nu ar

mai fi reuşit să plece de pe lună. Îţi dai seama? Să stai acolo, să vezi Pământul pe cer şi să aştepţi să ţi se termine aerul?

— Dar nu există legi în acest sens? spuse Reacher. Monopoluri sau obstrucţionarea comerţului ori ceva de genul ăsta?

— Să te duci la un avocat e ca şi cum ţi-ai provoca singur falimentul, zise Vincent. Cât durează un proces? Doi, trei ani? Să stai doi sau trei ani cu recolta netransportată e sinucidere curată. Şi ai lucrat vreodată la o fermă? Sau la un motel? Crede-mă, la sfârşitul zilei nu-ţi mai arde să buchiseşti cursurile de drept. Nu-ţi mai arde decât să te culci şi să dormi.

— Faptul că au distrus maşina doctorului nu-i o chestie măruntă, spuse Reacher.

— De acord, spuse Vincent. A fost mai rău decât de obicei. Noi toţi suntem neliniştiţi din cauza asta.

— Toţi?

— Vorbim între noi. Avem un circuit telefonic, pentru comunicare în grup. Ştii, pentru când se întâmplă câte ceva. Facem schimb de informaţii.

— Şi ce spun oamenii?

— Sentimentul e că poate doctorul şi-a meritat-o. S-a întins mai mult decât îi era plapuma.

— Pentru că şi-a tratat pacientul?

— Nu era bolnavă. A fost o intervenţie.

— Eu cred că voi toţi sunteţi bolnavi, spuse Reacher. Şi mai cred că toţi sunteţi nişte papă-lapte fără coloană vertebrală. Cât de greu v-ar fi să faceţi ceva? De acord, un om de unul singur, ar fi mai dificil. Dar dacă vă adunaţi cu toţii şi chemaţi un alt transportator, o să vină. De ce n-ar veni? Dacă e destul de lucru pentru Duncani, e destul şi pentru alţii.

— S-ar putea să ne dea în judecată.

— N-au decât. Dacă fac asta, ei o să stea trei ani fără venituri, fiind nevoiţi să achite cheltuieli de judecată. Pantoful se mută pe celălalt picior.

— Nu cred că un alt transportator ar prelua afacerea. Îşi împart teritoriile. Nu vin să facă braconaj într-un loc ca ăsta.

— Aţi putea încerca. Vincent nu-i răspunse.

— În fine, spuse Reacher. Chiar nu mă interesează cine şi cui transportă porumbul, sau cum, sau dacă, sau când. Sau o baniţă de

fasole. Sau un dublu sau mai ştiu eu cu ce vă măsuraţi fasolea. N-aveţi decât să vă rezolvaţi singur problema. Sau nu. Vă priveşte. Eu trebuie să ajung în Virginia.

— Nu-i chiar aşa simplu, spuse Vincent. Nu aici. Oamenii sunt speriaţi de-atâta timp, că nici nu-şi mai amintesc cum e să nu fii speriat.

Reacher nu spuse nimic.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Vincent.

— Asta depinde de clanul Duncan, spuse Reacher. Planul A e să plec de-aici cu o maşină de ocazie. Dar, dacă vor război, planul B e să-l câştig. Am să continui să le-arunc jucătorii de fotbal pe alee până n-o să mai rămână niciunul. După care mă duc să le fac o vizită. E alegerea lor.

— Ţine-te de planul A. Pleacă. Eu aşa te sfătuiesc.

— Arată-mi că trec maşini pe-aici şi s-ar putea să te ascult.

— Am nevoie de ceva de la tine.

— Cum ar fi?

— Cheia de la cameră. Îmi pare rău.

Reacher scoase cheia din buzunar şi o puse pe bar. Un obiect mare din alamă, marcat cu cifra şase.

— Unde-o să dormi la noapte? întrebă Vincent.

— Mai bine să nu ştii, zise Reacher. S-ar putea să te întrebe. Şi le-ai spune, nu-i aşa?

— N-am încotro, spuse Vincent.

*

Nu mai era nimic de discutat. Reacher termină de băut cafeaua şi ieşi din bar, întorcându-se la camionetă. Cablul troliului îndoise bara cu faruri de pe acoperiş, astfel încât, din faţă, maşina arăta cam saşie. Dar motorul porni la prima cheie. Reacher plecă din parcarea motelului. Mottoul lui era: când nu ştii încotro să mergi, ia-o la stânga. Aşa că porni spre sud, rulând încet, cu luminile stinse, lăsându-şi ochii să se acomodeze cu întunericul nopţii, căutând o direcţie pe care s-o urmeze.

Capitolul 13

Drumul era o panglică îngustă şi dreaptă, cu câmpuri întunecate şi pustii la dreapta şi câmpuri întunecate şi pustii la stânga. Lumina de la lună şi de la stele era suficientă pentru a putea desluşi forme, doar că nu erau prea multe forme de desluşit. Câte-un copac, ici şi colo, dar în cea mai mare parte terenul era arat şi netezit până la orizont. Apoi, după cinci kilometri, Reacher zări două clădiri departe spre vest, una mare, cealaltă mică, ambele stând singuratice pe un câmp. Chiar de la distanţă şi chiar pe întuneric, putea să-şi dea seama că ambele clădiri erau vechi şi construite din lemn. Nu mai erau perfect rectangulare, nici perfect verticale, ca şi cum pământul le trăgea înspre el, azi doi-trei centimetri, mâine un colt.

Reacher încetini şi coti pe un drumeag care nu era mai mult decât două făgaşe paralele şi adânci, făcute de tractoare, între ele, crescuse o coamă de iarbă. Iarba era îngheţată şi tare ca sârma. Camioneta se hurduca, se legăna şi derapa. Pietricele prinse sub roţi erau apoi împrăştiate. Drumul merse drept, apoi coti, coti din nou, urmând aranjarea în tablă de şah a loturilor de teren. Solul era tare ca piatra. Nu se ridica niciun pic de praf. Cele două clădiri vechi se apropiară şi se făcură mai mari. Una părea un şopron. Cealaltă era o construcţie mai mică. Le despărţea o distanţă de vreo sută de metri. Poate o sută zece. Ambele erau înconjurate de vegetaţie adormită, acolo unde seminţele aduse de vânt se loviseră de pereţi, apoi căzuseră în sol şi prinseseră rădăcini. Iarna, vegetaţia era doar un hăţiş de tije uscate. Vara putea fi un vălmăşag de lujeri coloraţi.

Reacher se uită mai întâi la şopron. Stătea singur, înconjurat de asfalt uzat. Era construit din grinzi ce păreau tari ca fierul, dar se vedea că putrezeşte şi se lasă într-o parte. Uşa era culisantă şi îndeajuns de mare ca să permită intrarea unor utilaje agricole mari. Dar înclinarea clădirii o înţepenise pe şine. Colţul din dreapta jos al uşii era înfipt în pământ. Roata metalică de pe şina de deasupra colţului se ridicase din locaşul ei.

În uşa mare culisantă se găsea o uşă de acces. O uşă mică, obişnuită, încastrată. Era încuiată. Nu existau ferestre.

Reacher se întoarse la camionetă şi se îndreptă spre adăpostul mai mic. Avea trei laturi şi era deschis la capătul îngust dinspre partea opusă şopronului. Făgaşele de tractor ajungeau până înăuntrul adăpostului. Era pentru depozitat diverse lucruri. Sau fusese cândva, cu mult timp în urmă. Era cam de două ori mai lung şi ceva mai lat decât camioneta.

Perfect.

Reacher conduse maşina înăuntru şi se opri când ajunse cu capota sub un fel de semi-pod construit ca un raft sub creasta acoperişului. Opri motorul, coborî şi o luă pe jos în direcţia din care venise, ieşind din adăpost, apoi, după alţi douăzeci de metri, se întoarse şi verifică. Camioneta era complet ascunsă.

Zâmbi.

Se gândi: ora de culcare. Porni la drum pe jos.

*

Merse pe făgaşele de tractor. Pământul era zgrunţuros şi tare şi Reacher înainta mai lent decât pe coama de iarbă de pe mijlocul drumului, dar iarba îngheţată putea să-i rănească picioarele şi, în plus, rămâneau urmele paşilor, iar el prefera întotdeauna să nu lase nicio urmă. Ajunse la şosea, o luă spre nord şi merse pe mijloc, unde ar fi trebuit să fie linia de demarcaţie a sensurilor de mers, dacă cineva s-ar fi obosit să o traseze. Noaptea era nemişcată şi liniştită, aerul îngheţat, iar stelele încă luminau pe cer. Nimic altceva nu se mişca. În faţă, nu se vedea nicio lumină albastră. Luminile motelului fuseseră stinse pe timpul nopţii.

Parcurse rapid cam cinci kilometri, în mai puţin de o oră, şi ajunse la intersecţia dinspre sud. Opri la o sută de metri de răscruce şi verifică împrejurimile. În stânga, avea fundaţia de mall abandonată. Dincolo de ea, benzinăria abandonată. În dreapta, nimic şi, mai încolo, motelul, întunecat şi tăcut, doar forme şi umbre.

Nicio maşină parcată.

Nicio camionetă parcată.

Niciun om de veghe.

Nicio ambuscadă.

Reacher îşi continuă înaintarea. Ajunse la motelul din spate, la capătul şirului curbat de căsuţe, în spatele celei mai mici dintre ele.

Totul era tăcut. Evită pietrişul şi se strecură de-a lungul buştenilor argintii până la uşa băii de la căsuţa lui, care rămăsese deschisă. Plasa pentru ţânţari era tot în cadă. Se aşeză pe pervaz, lăsă capul jos şi-şi forfecă picioarele pe deasupra furişându-se în interior. Închise fereastra, se întoarse şi privi în jur.

Prosoapele erau acolo unde le lăsase după ce făcuse duş. Vincent nu aranjase camera. Reacher bănuia că amânase pentru a doua zi. Nu era aşa mare grabă. Nimeni nu se aştepta la o cerere bruscă de cazare. Nu în sălbăticia din Nebraska şi nu în toiul iernii.

Reacher trecu în camera principală şi găsi situaţia neschimbată. Totul era exact aşa cum lăsase. Stinse luminile şi lăsă draperiile deschise. Desfăcu aşternuturile şi se culcă îmbrăcat şi încălţat. Nu era prima oară când dormea aşa. Uneori era avantajos să fii pregătit. De unde şi bocancii lăsaţi în picioare şi aşternuturile desfăcute. Se roti în stânga, se roti în dreapta, căutând poziţia cea mai comodă cu putinţă şi, un minut mai târziu, dormea buştean.

*

Se trezi după cinci ore şi constată că se înşelase. Vincent nu îndeplinea sarcini cvintuple, ci doar cvadruple. Folosea o cameristă. O menajeră. Reacher se trezi când îi auzi paşii pe pietriş. O văzu pe geam. Se îndrepta spre uşa lui, pregătindu-se să-i aranjeze camera. Aruncă pătura într-o parte şi se ridică în capul oaselor, cu tălpile pe podea, clipind. Parcă îşi simţea braţele mai bine. Sau poate erau încă amorţite după somn. Afară era ceaţă şi o lumină cenuşie şi rece, o dimineaţă geroasă de iarnă, imediat după zori.

Oamenii văd ceea ce se aşteaptă să vadă. Menajera folosi o cheie universală şi deschise uşa, pătrunzând în ceea ce credea că e o cameră neocupată. Ochii ei dădură de silueta lui Reacher şi trecu circa o secundă până să se întoarcă la ea. Nu reacţiona. Nu se arătă deosebit de surprinsă. Nu ţipă, nu se isteriză. Părea o femeie robustă şi pricepută. Avea cam şaizeci de ani, poate mai mult, simplă şi cumsecade, cu părul blond decolorat în nuanţe de galben şi cenuşiu. O mulţime de gene germane în ascendenţa ei, sau scandinave.

— Îmi cer scuze, spuse ea. Dar domnul Vincent a crezut că această cameră e liberă.

— Aşa a fost planul, spuse Reacher. E mai bine pentru el aşa. Ce nu

ştii nu-ţi poate dăuna.

— Tu eşti omul pe care Duncanii i-au spus să-l dea afară, spuse ea.

Nu era o întrebare, ci doar o afirmaţie, o concluzie dedusă din informaţiile schimbate telefonic.

— O să plec azi, spuse Reacher. Nu vreau să-i fac necazuri.

— Mă tem că tu vei avea necazuri. Cum ai de gând să pleci?

— Cu autostopul. Mă aşez la sud de intersecţie. Am mai făcut asta.

— Şi prima maşină pe care-ai s-o vezi o să oprească?

— S-ar putea.

— Ce şanse ai?

— Mici.

— Prima maşina n-o să oprească. Pentru că aproape sigur în ea o să fie un localnic, iar acea persoană o să se ducă la primul telefon şi-o să le spună exact unde te afli. Am primit ordine deja. S-a răspândit vorba. Aşa că a doua maşină pe care-ai s-o vezi o să fie plină cu oamenii trimişi de Duncan. Şi a treia, şi a patra. Eşti într-o mare belea, domnule. Pe-aici, terenul e neted ca-n palmă şi e şi iarnă. N-ai unde să te-ascunzi.

Capitolul 14

Menajera se mişcă prin cameră în mod metodic, programat, respectând o rutină prestabilită, ignorând anomalia reprezentată de oaspetele ilegal aşezat pe pat. Verifică baia, ca şi cum ar fi evaluat cât de grea era sarcina care-o aştepta, apoi împinse fotoliul cu coapsa, mişcându-l în poziţia care-i era destinată după urmele din covor.

— Ai un telefon celular? o întrebă Reacher.

— Desigur, spuse femeia. Şi am şi minute pe abonament.

— Ai să mă dai în vileag?

— Pe cine să dau în vileag? Camera asta e goală.

— Ce e la est de-aici? întrebă Reacher.

— Nimic care să valoreze măcar un sfanţ pentru tine, spuse femeia. După vreun kilometru jumate, se face drum de pietriş care oricum nu te duce nicăieri.

— La vest?

— La fel.

— De ce să ai o intersecţie care nu duce nicăieri, nici la est, nici la vest?

— Cine ştie ce plan nebunesc, spuse femeia. În urmă cu vreo cincizeci de ani. Trebuia să se ridice aici un centru comercial, lung de un kilometru şi jumătate, cu case la est şi la vest. Două ferme au fost vândute pentru teren, dar cam atât s-a întâmplat. Până şi benzinăria a dat faliment, iar asta cam seamănă cu sărutul morţii, nu crezi?

— Dar motelul e tot aici.

— Abia dacă mai rezistă. Cea mai mare parte a câştigului domnului Vincent vine de la whiskyul consumat de doctor.

— Venituri consistente, din câte am văzut aseară.

— Un bar are nevoie de mai mulţi clienţi.

— Dar te plăteşte pe dumneata.

Femeia încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Domnul Vincent e un om cumsecade. Ajută şi el când poate. Eu de fapt mă ocup de agricultură. Iernile lucrez aici, pentru că am nevoie de bani. Ca să-i plătesc pe Duncani, în esenţă.

— Tarifele de transport?

— Ale mele sunt printre cele mai mari.

— De ce?

— Poveste veche. N-am vrut să renunţ.

— La ce?

— Nu pot să vorbesc despre asta, spuse femeia. E un subiect interzis. Aşa au început toate relele. Şi oricum m-am înşelat. A fost o alegaţie falsă.

Reacher se ridică de pe pat. Se duse la baie, se clăti pe faţă cu apă rece şi se spălă pe dinţi. În spatele lui, femeia desfăcu aşternuturile de pe pat cu mişcări exersate ale încheieturilor mâinilor, cearşafurile într-o direcţie, păturile în alta.

— Te duci în Virginia, spuse ea.

— Îmi cunoşti şi numărul de Asigurări Sociale?

— Doctorul i-a spus soţiei sale că ai fost poliţist militar.

— Am fost, dar nu mai sunt.

— Şi acum ce eşti?

— Un om înfometat.

— Nu se serveşte micul dejun aici.

— Şi-atunci, unde?

— E o cârciumă la circa o oră de-aici. În oraş. Unde-şi beau cafeaua şi-şi mănâncă gogoşile poliţiştii de la district.

— Grozav!

Menajera ieşi pe alee ca să ia aşternuturi curate din cărucior.

Cearşaful de jos, cearşaful de sus şi feţele de pernă. Reacher o întrebă:

— Cu cât te plăteşte domnul Vincent?

— Salariul minim, spuse ea. Mai mult nu-şi permite.

— Aş putea să-ţi dau mai mult de-atât dacă-mi pregăteşti un mic dejun.

— Unde?

— La tine acasă.

— E riscant.

— De ce? Chiar aşa prost găteşti?

Ea zâmbi, scurt.

— Eşti generos la bacşişuri?

— Dacă dai o cafea bună.

— Folosesc percolatorul mamei.

— Cafeaua dânsei era bună?

— Cea mai bună.

— Atunci, am bătut palma.

— Nu ştiu, spuse femeia.

— Doar n-o să facă percheziţii din casă în casă. Se aşteaptă să mă găsească în teren deschis.

— Şi când n-o să te găsească?

— Nu ai de ce să-ţi faci griji. Între timp, voi fi plecat de mult. Îmi place micul dejun la fel ca oricui, dar nu stau ore-n şir la masă.

Femeia stătu în loc un minut, nesigură, cu o faţă de pernă albă şi apretată lipită pe piept ca un semn, un steag sau un mijloc de apărare. Apoi spuse:

— În regulă.

*

La peste şapte sute de kilometri spre nord, din cauza latitudinii, zorii se iveau puţin mai târziu. Camioneta cenuşie stătea de-a curmezişul peste cărarea nisipoasă, ascunsă, inertă, plină de rouă. Şoferul maşinii se trezi pe întuneric, coborî din cabină şi se uşura lângă un copac, apoi bău ceva apă şi mancă un baton de ciocolată, după care se întoarse în sacul de dormit, privind lumina palidă a dimineţii filtrându-se prin acele coniferelor. Ştia că în cazul cel mai bun avea să stea acolo cea mai mare parte a zilei sau aproape două zile, iar în cazul cel mai rău trei-patru zile. Dar apoi o să-şi primească partea, de bani şi de distracţie, iar pentru ambele merita să aştepte.

Era răbdător din fire.

Şi obedient.

*

Reacher rămase nemişcat în mijlocul camerei în timp ce menajera îşi termină treaba în jurul lui. Întinse cearşafurile perfect, cât să sară un bănuţ aruncat pe ele, schimbă prosoapele, înlocui un flacon minuscul cu şampon, puse în suport un săpun nou învelit în hârtie şi împături regulamentar capătul sulului de hârtie igienică. Apoi se duse să-şi ia maşina. Era o camionetă veche şi rablagită, foarte simplă, ruginită, cu pneuri subţiri şi suspensii lăsate. Ocoli combiul Subaru avariat şi trase cu portiera din dreapta lângă uşa căsuţei. Se uită în faţă şi în spate, lung şi atent, apoi avu o ezitare. Reacher vedea că

femeia ar fi vrut să uite toată povestea şi să plece fără el. I se citea pe faţă această dorinţă. Dar nu plecă. Se aplecă într-o parte, deschise portiera şi-i făcu semn cu mâna. *Grăbeşte-te!*

Reacher ieşi din căsuţă şi urcă în maşină.

— Dacă vedem pe cineva, spuse femeia, te apleci şi te ascunzi, bine?

Reacher acceptă, deşi avea să fie greu de făcut. Era o maşină mică. Un Chevrolet, murdar şi plin de praf în interiorul uzat din plastic şi vinilin, cu bordul aproape lipit de genunchii lui şi geamul din spate lipit strâns de spătarul scaunului.

— Ai un sac? întrebă el.

— De ce?

— Să mi-l pun pe cap.

— Nu-i amuzant deloc, spuse femeia.

Porni maşina, transmisia veche şi uzată având nevoie de o secundă ca să proceseze comanda trimisă de piciorul ei, se auzi ceva zăngănind sub capotă, iar toba de eşapament găurită începu să bubuie ca o motocicletă. Coti la stânga la ieşirea din parcare şi, trecând de intersecţie, se îndreptă spre sud. Nu se vedea nicio altă maşină. În lumina zilei, terenul din jur părea plat, lipsit de orice formă de relief şi imens. Totul era acoperit de pudra albă a brumei. Cerul era înalt şi fără nori. După cinci minute, Reacher văzu cele două clădiri vechi spre vest, şopronul lăsat şi adăpostul mai mic, în care ascunsese camioneta. După alte trei minute trecură pe lângă cele trei case ale fraţilor Duncan stând singuratice la capătul aleii comune lungi. Mâinile femeii se strânseră pe volan şi Reacher văzu cum îşi ţine degetele încrucişate.

Camioneta îşi continuă drumul şi femeia se uita mai mult în retrovizor decât la drum, abia după un kilometru şi jumătate relaxându-se şi respirând uşurată.

— Sunt doar nişte oameni, spuse Reacher. Trei bătrâni şi un băiat slăbănog. Nu au puteri magice.

— Sunt întruchiparea răului, replică femeia.

*

Se aflau în bucătăria lui Jonas Duncan, mâncau micul dejun, omorându-şi timpul în aşteptarea lui Jacob, care trebuia să se

pronunţe în privinţa unei decizii. Cu toţii ştiau semnele. De multe ori, Jacob şedea distrat şi gânditor şi în final le servea o perlă de înţelepciune sau o analiză care mergea direct la esenţa problemei, ori o propunere prin care se împuşcau trei sau patru iepuri dintr-un foc. Aşa că aşteptau, Jonas şi Jasper savurându-şi răbdători mâncarea, Seth având oareşce dificultăţi pentru că mestecatul era dureros. Vânătaia se întindea de sub masca de aluminiu. Se trezise cu doi ochi negri de mărimea şi culoarea perelor putrede.

Jacob puse pe masă cuţitul şi furculiţa. Se şterse la gură cu manşeta cămăşii. Îşi prinse mâinile în faţă şi spuse:

— Trebuie să ne punem o întrebare, spuse el.

Fiind gazdă, Jonas era îndreptăţit să răspundă primul.

— Ce întrebare?

— Trebuie să ne gândim dacă merită să renunţăm la puţină demnitate şi respect de sine pentru un rezultat util.

— În ce sens?

— Avem o provocare şi-o ameninţare. Provocarea vine din partea străinului de la motel, care-şi iroseşte puterea pentru probleme care nu-l privesc. Ameninţarea vine de la prietenul nostru din sud care devine nerăbdător. Primul lucru trebuie pedepsit, iar al doilea lucru n-ar fi trebuit să se întâmple deloc. Nu trebuia să se garanteze niciun fel de dată. Dar s-a garantat, aşa că trebuie să rezolvăm situaţia şi fără să judecăm. Fără îndoială că Seth a făcut aşa cum a crezut că e mai bine pentru noi toţi.

— Cum o rezolvăm? întrebă Jonas.

— Să ne gândim mai întâi la celălalt lucru. Străinul de la motel.

— Vreau să fie bătut măr, spuse Seth.

— Asta vrem cu toţii, fiule. Şi am încercat, nu-i aşa? Şi rezultatul n-a fost deloc bun.

— Ce, acum ne e frică de el?

— Ne cam e, fiule. Am pierdut trei oameni. Ar fi o prostie să nu fim măcar puţin îngrijoraţi. Şi proşti nu suntem, nu-i aşa? Ăsta-i un lucru de care un Duncan nu va fi acuzat niciodată. De aici rezultă întrebarea mea referitoare la respectul de sine.

— Vrei să-l laşi să plece?

— Nu, vreau să-i spunem prietenului nostru din sud că străinul e problema. Că el e, cumva, motivul întârzierii. Apoi îi amintim prietenului nostru că are deja doi oameni aici şi că, dacă vrea o mică

accelerarea a procesului de expediere, atunci poate că cei doi oameni pot fi trimişi împotriva străinului. Asta ar însemna câştig pe trei planuri deodată, nu? Mai întâi, cei doi indivizi nu vor mai sta pe capul lui Seth, începând din acest moment, în al doilea rând, străinul va fi rănit sau ucis, iar în al treilea rând, se mai domoleşte atitudinea recentă a prietenului nostru, pentru că o să-nţeleagă că nu noi suntem vinovaţi pentru întârziere. Va vedea că suntem asediaţi de forţe externe, în moduri pe care le va înţelege cu uşurinţă, pentru că fără îndoială că şi el e asediat, din când în când, în moduri similare. Cu alte cuvinte, susţinem o cauză comună.

Tăcere pentru un moment. Apoi, Jasper Duncan spuse:

— Îmi place.

— Şi mie-mi place, zise Jacob. Altfel, n-aş propune aşa ceva. Singurul dezavantaj e o mică lovitură dată respectului nostru de sine şi demnităţii, prin faptul că nu-l vom pedepsi cu mâinile noastre pe cel care ne-a încălcat teritoriul şi că vom recunoaşte faţă de prietenul nostru din sud că există probleme pe lumea asta pe care nu le putem rezolva singuri.

— Nu-i nicio ruşine, spuse Jonas. Asta-i o problemă foarte complicată.

— Credeţi că oamenii lui sunt mai buni decât băieţii noştri? întrebă Seth.

— Bineînţeles că sunt, fiule, spuse Jacob. Oricât de buni ar fi băieţii noştri, ai lui fac parte dintr-o altă ligă. Nu pot fi comparaţi. Nu trebuie să uităm asta. Prietenul nostru de la sud trebuie să ne rămână prieten, pentru că ar fi un inamic foarte neplăcut.

— Şi dacă întârzierea nu dispare? întrebă Jasper. Să zicem că nimic nu se schimbă. Să presupunem că străinul e lichidat azi şi noi tot nu putem să livrăm marfa timp de o săptămână? Atunci, prietenul nostru din sud o să ştie că l-am minţit.

— Nu cred că străinul va putea fi lichidat într-o zi, spuse Jacob.

— De ce?

— Pentru că pare a fi o persoană foarte capabilă. Toate dovezile de până acum arată în această direcţie. S-ar putea să dureze câteva zile, timp în care camionul nostru ar putea să fie deja pe drum. Şi chiar dacă nu e, putem să spunem că ne-am gândit c-ar fi mai prudent să ţinem marfa în afara ţării până când problema se rezolvă definitiv. S-ar putea ca prietenul nostru să ne creadă. Sau, fireşte, s-ar putea să nu

ne creadă.

— Înseamnă că mergem la risc.

— Aşa este. Dar cred că e varianta cea mai bună. Deci, ne băgăm sau nu?

— Ar trebui să oferim asistenţă, spuse Jasper. Şi informaţii. Va trebui să cerem populaţiei să se conformeze.

— Fireşte, zise Jacob. Prietenul nostru nu se aşteaptă la mai puţin din partea noastră. Vom emite ordine şi vom anunţa sancţiunile.

— Iar băieţii noştri trebuie să ia şi ei parte la acţiune. Ochi şi urechi deschise. Măcar să avem sentimentul că am contribuit şi noi într-un fel.

— Fireşte, spuse din nou Jacob. Deci, ne băgăm sau nu?

Nimeni nu spuse nimic un lung moment. Apoi Jasper spuse:

— Eu sunt pentru.

— Şi eu, spuse Jonas.

Jacob Duncan încuviinţă din cap şi-şi desfăcu mâinile.

— Avem o majoritate, deci, spuse el. Şi simt o mare uşurare că am ajuns la situaţia asta, pentru că mi-am luat libertatea de a-l suna pe prietenul nostru de la sud acum două ore. Băieţii noştri şi ai lui au început deja vânătoarea.

— Vreau să fiu acolo, spuse Seth. Când străinul îşi primeşte pedeapsa.

Capitolul 15

Reacher aproape că se aştepta la ceva încropit din pământ şi scânduri putrede, ca într-o fotografie din anii treizeci, dar femeia conduse maşina pe un lung drum de fermă acoperit cu pietriş până la o locuinţă arătoasă cu etaj care se înălţa singură în colţul unei suprafeţe de circa patru sute de hectare. Femeia parcă în spatele casei, lângă un şir de şoproane şi adăposturi părăginite. Reacher auzea găinile într-un coteţ şi simţea mirosul de porci de la o cocină. Şi pământul, şi aerul, şi vremea. La ţară, în toată splendoarea iernii.

— Nu vreau să fiu necioplită, spuse femeia, dar câţi bani ai de gând să-mi dai?

— Ca să ştii câtă mâncare-mi dai? spuse Reacher zâmbind.

— Ceva de genul ăsta.

— La vest de Mississippi, pentru micul dejun dau în medie cincisprezece dolari cu bacşiş.

Femeia păru surprinsă. Şi mulţumită.

— O mulţime de bani, spuse ea. Asta-i plata pentru două ore. E ca şi cum ai avea nouă zile de muncă pe săptămână.

— Nu-ţi rămâne toată suma ca profit, spuse Reacher. Nu uita că mi-e foame.

Femeia îl conduse pe o uşă într-un hol din spate. Casa era cam cum ar fi arătat locuinţa lui Seth Duncan înainte de renovările costisitoare. Tavane joase, ferestre cu ochiuri mici de sticlă vălurită, podele nu tocmai netede, o atmosferă de vechi, de perimat în toate felurile posibile, dar totul curat, ordonat şi bine întreţinut timp de o sută de ani consecutivi. Bucătăria era imaculată. Maşina de gătit era rece.

— N-ai mâncat încă? întrebă Reacher.

— Nu mănânc, răspunse femeia. Micul dejun, cel puţin.

— Eşti la dietă?

Femeia nu-i răspunse şi Reacher se simţi imediat prost.

— Fac eu cinste, spuse el. Treizeci de dolari. Hai să ne simţim amândoi bine.

— Nu vreau acte de caritate.

— Nu e caritate. Îţi întorc un favor, atâta tot. Ţi-ai pus pielea la

saramură aducându-mă aici.

— Încerc doar să mă port ca un om rezonabil.

— Şi eu, spuse Reacher. Accepţi sau nu?

— Accept, spuse femeia.

— Cum te cheamă? o întrebă Reacher. În general, când iau micul dejun cu o doamnă, îmi place să ştiu măcar cum o cheamă.

— Dorothy.

— Încântat să te cunosc, Dorothy. Eşti căsătorită?

— Am fost. Acum nu mai sunt.

— Ştii cum mă cheamă?

— Jack Reacher. Am fost informaţi cu toţii. S-a răspândit vorba.

— I-am spus soţiei doctorului.

— Iar ea le-a spus fraţilor Duncan. N-o condamna. E un gest reflex. Încearcă să-şi achite datoriile, ca noi toţi.

— Ce le datorează?

— Mi-a ţinut partea, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani.

Roberto Cassano şi Angelo Mancini se deplasau spre nord într-un Chevrolet Impala închiriat. Îşi stabiliseră baza la Courtyard Marriott, singurul hotel din capitala districtului, care nu era decât o reţea simbolică de străzi în mijlocul a ceea ce părea o suprafaţă de un miliard de kilometri pătraţi de absolut nimic. Învăţaseră să fie atenţi la indicatorul de benzină. Nebraska era genul ăla de ţinut, în care merita să alimentezi la orice benzinărie îţi ieşea în cale. Pentru că următoarea putea să fie la un milion de kilometri distanţă.

Erau din Vegas, ceea ce, ca întotdeauna, însemna că erau de altundeva. New York, în cazul lui Cassano, Philadelphia, în cazul lui Mancini. Se achitaseră bine de sarcini în oraşele de baştină şi apoi fuseseră angajaţi împreună în Miami, ca şi cum ar fi promovat la categoria maximă în Liga Mică de baseball, după care se mutaseră la marea performanţă din deşertul Nevada. Turiştilor li se spune că ce se-ntâmplă în Vegas rămâne în Vegas, dar pentru Cassano şi Mancini acest lucru nu era adevărat. Ei erau nişte itineranţi, oameni în mişcare însărcinaţi să se deplaseze de colo-colo şi să se ocupe de primele pre-ecouri slabe ale unei situaţii problematice înainte ca aceasta să se rostogolească şi să ajungă acolo unde locuia şeful lor.

Aşa se explica această călătorie în imensele pustietăţi agricole, la aproape o mie trei sute de kilometri la nord şi la est faţă de capitala strălucirii şi opulenţei. Se produsese o încurcătură în lanţul de

aprovizionare şi mai dura o zi sau două până când situaţia devenea extrem de jenantă. Şeful lor promisese anumite lucruri anumitor oameni şi nu i-ar fi prins deloc bine dacă nu şi-ar fi respectat angajamentul. Aşa încât Cassano şi Mancini sosiseră fix de şaptezeci şi două de ore la locul faptelor şi o altoiseră pe nevasta unui necioplit slăbănog, aşa, ca să-şi clarifice poziţia. Apoi, un alt ţărănoi, rudă cu primul, îi sunase ca să le spună că încurcătura fusese provocată de un străin care-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala. Posibil, o abureală. Destul de probabil, fără nicio legătură cu subiectul. Doar un pretext. Dar Cassano şi Mancini erau la doar o sută de kilometri distanţă, aşa că şeful lor îi trimisese în nord să dea o mână de ajutor, pentru că, dacă afirmaţia ţărănoiului era într-adevăr o minciună, atunci era semn de vulnerabilitate şi, prin urmare, un mic ajutor acordat acum ar fi servit la un târg mai bun mai târziu. O mişcare evidentă. În definitiv, aici se făceau afaceri în stil american, iar şpilul era obţinerea unui preţ de angro cât mai scăzut.

Cei doi ajunseră cu maşina pe drumul mizerabil cu două benzi, traversară intersecţia mizerabilă şi opriră la motel. Îl mai văzuseră înainte. Noaptea, arăta bine. La lumina zilei, nu mai arăta la fel de bine. La lumina zilei avea un aer trist, de cârpăceală făcută în lehamite. Văzură un Subaru avariat în apropierea unei căsuţe. Era făcut zob. Altceva nu mai era de văzut. Parcară lângă recepţie, coborâră din maşina închiriată şi se întinseră. Doi băieţi de la oraş, căscând, în bătaia vântului care nu se oprea niciodată. Cassano era brunet, de înălţime medie, musculos, cu ochii lipsiţi de expresie. Mancini era cam la fel. Amândoi purtau pantofi de calitate, costume negre, cămăşi colorate, fără cravate, şi paltoane de lână. Erau adesea confundaţi între ei.

Înăuntru îl găsiră imediat pe proprietarul motelului, în spatele barului, ştergând cu o cârpă nişte inele lipicioase suprapuse, din lemn. Un fel de ratat trist, cu părul vopsit în roşu.

— Reprezentăm familia Duncan, rosti Cassano cuvintele care, după cum i se promisese, aveau să producă rezultate.

Ceea ce se adeveri. Tipul cu părul roşu lăsă cârpa, făcu un pas înapoi şi aproape că luă poziţia de drepţi şi salută, ca la armată, ca şi cum un ofiţer superior tocmai strigase la el.

— Ai găzduit un ins aici astă-noapte, spuse Cassano.

— Nu, domnule, nu l-am găzduit, spuse tipul cu părul roşu. L-am

dat afară.

— E frig, remarcă Mancini.

Tipul din spatele barului rămase tăcut, fără să înţeleagă.

— Dacă n-a dormit aici, unde dracu' a dormit? întrebă Cassano. Nu ai concurenţă pe plan local. Şi nici n-a dormit sub un gard viu. Mai întâi, pentru că nu prea există garduri vii în Nebraska. Pe urmă, i-ar fi îngheţat curul.

— Nu ştiu unde s-a dus.

— Eşti sigur?

— N-a vrut să-mi spună.

— E vreun suflet caritabil pe-aici, care ar primi un străin în casă?

— Nu, dacă familia Duncan le-a interzis s-o facă.

— Înseamnă că a rămas aici.

— Domnilor, v-am spus, n-a rămas.

— I-ai verificat camera?

— A returnat cheia înainte de a pleca.

— Tâmpitule, într-o cameră se poate intra pe mai multe căi. Ai verificat?

— Menajera a făcut deja curat în cameră.

— A spus ceva?

— Nu.

— Unde e?

— Şi-a terminat treaba şi a plecat. S-a dus acasă.

— Cum o cheamă?

— Dorothy.

— Spune-ne unde locuieşte Dorothy, zise Mancini.

Capitolul 16

Ce înţelegea Dorothy printr-un mic dejun de cincisprezece dolari se dovedi a fi un adevărat festin. Mai întâi cafea, în timp ce ea pregătea restul, adică terci de ovăz, bacon, ouă şi pâine prăjită, porţii generoase, cantităţi mari din toate ingredientele, toate grupele de alimente, toate fierbinţi, servite pe farfurii groase din porţelan care trebuie că erau vechi de cincizeci de ani, cu tacâmuri din argint care aveau mânere pătrate şi grele în stil georgian.

— Fabulos, spuse Reacher. Mulţumesc foarte mult.

— Cu plăcere. Îţi mulţumesc şi eu pentru masă.

— Nu e corect, să ştii. Ca oamenii să nu mănânce din cauza familiei Duncan.

— Oamenii fac tot felul de lucruri din cauza familiei Duncan.

— Ştiu ce-aş face eu. Femeia zâmbi şi spuse:

— Cu toţii vorbeam aşa cândva, cu mult timp în urmă. Dar ne-au ţinut săraci şi obosiţi, iar apoi am îmbătrânit.

— Ce fac tinerii de pe-aici?

— Pleacă, de îndată ce au posibilitatea. Cei aventuroşi se duc care încotro. E o ţară mare. Ceilalţi stau aproape de casă, în Lincoln sau Omaha.

— Şi ce fac?

— Acolo găsesc slujbe. Unii băieţi se angajează la poliţia statului. E un serviciu mereu popular.

— Cineva ar trebui să-i cheme pe băieţii ăia. Femeia nu răspunse.

— Ce s-a întâmplat acum douăzeci şi cinci de ani? întrebă Reacher.

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Mie poţi să-mi spui. Nimeni n-o să afle. Dacă mă întâlnesc vreodată cu familia Duncan, o să discutăm despre prezent, nu despre istoria antică.

— Oricum m-am înşelat.

— În legătură cu ce?

Ea nu-i răspunse.

— Tu ai fost vecinul cu disputa?

Ea nu-i răspunse.

— Vrei să te-ajut să faci curat? întrebă Reacher.

Ea clătină din cap:

— Nu speli vasele în vreun restaurant, nu?

— Până acum, nu.

— Unde erai în urmă cu douăzeci şi cinci de ani?

— Nu-mi amintesc, spuse el. Undeva în lumea largă.

— Erai în armată pe-atunci?

— Probabil.

— Oamenii spun că ieri ai bătut trei jucători de fotbal.

— Nu pe toţi deodată, spuse el.

— Mai vrei cafea?

— Desigur, spuse Reacher, şi Dorothy reîncărcă percolatorul, pornindu-l din nou.

— Câte ferme au încheiat contracte cu familia Duncan? întrebă Reacher.

— Toate, spuse femeia. Tot colţul ăsta de district. Patruzeci de ferme.

— O grămadă de porumb.

— Şi soia, şi lucerna. Facem rotaţia culturilor.

— Ai cumpărat o parte din vechiul lot al familiei Duncan?

— Patruzeci de hectare. O parcelă mică şi bine plasată, într-un colţ al fermei. Avea o noimă.

— Când a fost asta?

— Trebuie să fi trecut cam treizeci de ani.

— Deci lucrurile au mers bine în primii cinci ani?

— N-am de gând să-ţi spun ce s-a întâmplat.

— Eu cred c-ar trebui, spuse el. Şi mai cred că vrei, de fapt.

— Ce vrei să ştii?

— Cum ai spus, au trimis după mine trei jucători de fotbal. Aş vrea măcar să înţeleg de ce.

— Pentru că i-ai spart nasul lui Seth Duncan.

— Am spart o mulţime de nasuri. Nimeni nu a ripostat trimiţând sportivi retraşi din activitate.

Dorothy turnă cafea şi-i puse cana în faţă. În bucătărie era cald de la maşina de gătit. Părea că va rămâne cald toată ziua.

— Acum douăzeci şi cinci de ani, Seth Duncan avea opt ani, spuse femeia.

— Şi?

— Acest colţ de district era ca o comunitate. Eram împrăştiaţi şi izolaţi, desigur, dar, într-un fel, autobuzul şcolii era definitoriu. Toată lumea cunoştea pe toată lumea. Copiii se jucau împreună, în grupuri mari, acasă la cineva, apoi la altcineva.

— Şi?

— Nimănui nu-i plăcea să se ducă acasă la Seth Duncan. În special fetelor. Iar Seth se juca mai mult cu fetele decât cu băieţii.

— Şi de ce nu le plăcea?

— Nimeni nu s-a exprimat ca atare. Într-un loc ca ăsta, în vremuri ca acelea, astfel de lucruri nu se discutau. Dar ceva neplăcut se petrecea. Sau aproape că se întâmpla. Sau plutea în aer. Fata mea avea opt ani pe-atunci. La fel ca Seth. De fapt, aveau zilele de naştere foarte apropiate. Ea mi-a spus clar că nu vrea să se joace acolo.

— Ce se întâmpla?

— Ţi-am spus, nimeni nu vorbea.

— Dar ştiaţi, spuse Reacher. Nu-i aşa? Aveai o fiică. Poate că nu puteai să dovedeşti nimic, dar ştiai.

— Ai copii?

— Niciunul despre care să ştiu. Dar am fost un fel de poliţist timp de treisprezece ani. Şi am fost om toată viaţa. Uneori, oamenii pur şi simplu ştiu lucruri.

Femeia încuviinţă cu o mişcare a capului. Şaizeci de ani, simplă şi cumsecade, cu faţa înroşită de la căldură şi mâncare.

— Cred că azi s-ar numi atingere nepotrivită, spuse ea.

— Din partea lui Seth?

Din nou, Dorothy dădu din cap aprobativ.

— Şi a tatălui lui, şi a ambilor săi unchi.

— Oribil!

— Da, a fost.

— Ce-ai făcut?

— Fiica mea nu s-a mai dus niciodată acolo.

— Ai vorbit cu oamenii?

— La început, nu, spuse ea. Pe urmă, totul s-a revărsat. Toată lumea vorbea cu toată lumea. Nicio fetiţă nu mai voia să se ducă acolo.

— A vorbit cineva cu mama lui Seth?

— Seth nu avea mamă.

— De ce? întrebă Reacher. Plecase de-acolo?

— Nu.

— Murise?

— N-a existat niciodată.

— Trebuie să fi existat.

— Una biologică, cred. Dar Jacob Duncan n-a fost niciodată căsătorit. N-a fost văzut niciodată cu o femeie. De fapt, niciunul dintre ei n-a fost văzut cu vreo femeie. Erau doar bătrânul Duncan şi cei trei fraţi. Apoi cei trei fraţi singuri. Şi pe urmă, ca din senin, Jacob l-a adus pe băieţel la grădiniţă.

— A întrebat cineva de unde venea copilul?

— Oamenii au vorbit puţin, dar n-au pus întrebări. Prea politicoşi. Prea inhibaţi. Probabil că ne-am gândit cu toţii că Seth era rudă cu ei. Ştii, poate rămăsese orfan sau ceva de genul ăsta.

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă? Nu v-aţi mai lăsat copiii să se joace acolo şi de-aici au pornit necazurile?

— Da, aşa au început. Erau multe discuţii şi vorbe spuse în şoapte. Fraţii Duncan erau singuri în micul loc complex. Lumea îi ocolea şi s-au simţit ofensaţi.

— Aşa că s-au răzbunat?

— Nu de la început.

— Dar când?

— După ce a dispărut o fetiţă.

*

Roberto Cassano şi Angelo Mancini se întoarseră în Chevroletul închiriat şi porniră motorul. Maşina avea un sistem de navigaţie prins cu şuruburi pe bord, câţiva dolari în plus pe zi, dar acesta era inutil. Pe ecran nu apăreau decât nişte linii roşii subţiri, ca nişte mâzgăleli pe o foaie de hârtie. Niciunul dintre drumuri nu avea nume. Doar numere sau nimic altceva. În cea mai mare parte, harta era goală. Şi oricum era fie inexactă, fie incompletă. Intersecţiile nici măcar nu erau marcate. Exact ca în Vegas, la drept vorbind. Vegas se dezvolta atât de rapid, încât nicio companie GPS nu putea ţine pasul. Aşa că Mancini şi Cassano erau obişnuiţi să se orienteze ca pe vremuri, şi anume să-şi noteze pe hârtie îndrumările date de o sursă cât se poate de dornică să fie exactă, ca să nu încaseze o bătaie mai serioasă decât cea primită odată cu primele întrebări. Iar tipul de la motel fusese mai dornic

decât majoritatea, imediat după primele două palme. Nu-l caracteriza eroismul, asta era sigur.

— La stânga, după ce ieşim din parcare, citi Mancini cu glas tare.

Cassano coti la stânga la ieşirea din parcare.

*

Dorothy clăti percolatorul, îl umplu şi îl porni pentru a treia porţie de cafea.

— Seth Duncan avea probleme mari la şcoală, spuse ea. Mânca bătaie. Băieţii de opt ani pot fi foarte tribali. Cred că se simţeau îndreptăţiţi să-i bruscheze din pricina lucrurilor auzite acasă. Şi niciuna dintre fetiţe nu stătea în preajma lui. Refuzau să meargă la el acasă şi nici măcar nu vorbeau cu el. Aşa sunt copiii. Asta era situaţia. Cu excepţia unei fetiţe. Părinţii ei o învăţaseră să fie cumsecade şi miloasă. Nu se ducea la el acasă, dar vorbea cu el. Pe urmă, într-o zi, acea fetiţă a dispărut pur şi simplu.

— Şi? spuse Reacher.

— E groaznic atunci când se-ntâmplă. N-ai de unde să ştii. La început, e un fel de perioadă smintită, când toţi sunt furioşi şi îngrijoraţi, dar nu le vine să creadă că s-a-ntâmplat ce e mai rău. Ştii, cam două ore, poate trei sau patru, crezi că fetiţa se joacă pe undeva, că poate-a plecat să culeagă flori, nu şi-a dat seama c-a trecut timpul, o să se-ntoarcă acasă în curând, teafără şi nevătămată. Bineînţeles, pe-atunci nimeni n-avea telefoane mobile. Unii n-aveau nici telefon obişnuit. Pe urmă te gândeşti că fata s-a rătăcit şi toată lumea începe să umble de colo-colo cu maşinile, în căutarea copilului. Apoi se întunecă şi suni la poliţie.

— Ce-au făcut poliţiştii? întrebă Reacher.

— Au făcut şi ei ce-au putut. Au făcut treabă bună. S-au dus din casă în casă, au folosit lanternele, au dat de veste tuturor prin megafoane să caute în şoproane şi în acareturi, au umblat cu maşinile toată noaptea, apoi în zori au adus câini şi au chemat poliţia statului, iar cei de la poliţia statului au chemat Garda Naţională şi au adus şi un elicopter.

— Nimic?

Femeia încuviinţă mişcând din cap.

— Nimic, spuse ea. Atunci le-am spus despre familia Duncan.

— Tu le-ai spus?

— Cineva trebuia s-o facă. De îndată ce am vorbit, s-au alăturat şi alţii. Cu toţii arătam cu degetul. Poliţia statului ne-a luat foarte în serios. Cred că nu-şi permiteau să n-o facă. I-au dus pe fraţii Duncan la o cazarmă de lângă Lincoln şi i-au interogat zile-n şir. Le-au percheziţionat locuinţele. Au primit ajutor şi de la FBI. Tot felul de oameni de la laborator au fost acolo.

— Au găsit ceva?

— Nicio urmă.

— Absolut nimic?

— Toate testele au fost negative. Au spus că fetiţa nu fusese acolo.

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă?

— Nimic. S-a fâsâit totul. Fraţii Duncan s-au întors la casele lor. Fetiţa n-a mai fost văzută niciodată. Cazul a rămas nerezolvat. Fraţii Duncan erau foarte supăraţi. Mi-au zis că trebuie să-mi cer scuze pentru că am spus lucrurilor pe nume, dar n-am vrut. N-am putut să cedez. Nici soţul meu n-a vrut. Unii au fost de partea noastră, ca soţia doctorului. Dar cei mai mulţi n-au prea fost. Au văzut dincotro bate vântul. Fraţii Duncan s-au retras în izolare. După care, au început să ne pedepsească. Ca o răzbunare. În acel an, am rămas cu recolta pe câmp. Am pierdut totul. Soţul meu s-a sinucis. A stat chiar pe scaunul pe care stai tu şi şi-a proptit puşca sub bărbie.

— Îmi pare rău.

Femeia nu spuse nimic.

— Cine era fetiţa? întrebă Reacher.

Niciun răspuns.

— A fost fetiţa ta, aşa-i?

— Da, spuse femeia. A fost fiica mea. Avea opt anişori, întotdeauna o să aibă opt ani.

Începu să plângă şi deodată îi sună telefonul.

Capitolul 17

Telefonul era un Nokia vechi şi demodat. Se afla pe blatul din bucătărie. Vibra şi scotea eternul semnal sonor Nokia, pe care Reacher îl auzise de mii de ori până atunci, în baruri, în autobuze, pe stradă. Dorothy îl luă de pe blat şi răspunse. Spuse alo şi apoi ascultă ceva ce suna ca un mesaj transmis în mare grabă, poate un avertisment, după care încheie convorbirea şi scăpă telefonul din mână de parc-ar fi fost fierbinte.

— A fost domnul Vincent, de la motel, spuse ea.

— Şi?

— Doi indivizi au fost acolo. Vin aici. Chiar acum.

— Cine?

— Nu ştim. Nu i-a văzut niciodată pe oamenii ăia. Deschise uşa bucătăriei şi privi în lungul holului spre partea din faţă a casei. O secundă de linişte şi apoi Reacher auzi de la depărtare fâsâit de pneuri pe asfalt, zgomotul unui motor care încetinea, sunetul frânelor, apoi scrâşnetul unei roţi pe pietriş, apoi încă una, după care alte două deodată, când maşina coti şi intră pe drum.

— Pleacă de-aici, spuse femeia. Te rog. Nu trebuie să ştie că eşti aici.

— Nu ştim cine sunt.

— Sunt oamenii lui Duncan. Cine-ar putea să fie? Nu pot să-i las să te găsească aici. E mai mult decât viaţa mea în joc.

— Nu pot să plec de-aici, spuse Reacher. Deja sunt pe drumul de acces.

— Ascunde-te în spate. Te rog. Te implor. Nu se poate să te găsească aici. Vorbesc serios.

Dorothy ieşi în hol, gata să-i întâmpine la uşa din faţă. Erau aproape şi se mişcau repede. Pietrişul era zgomotos.

— S-ar putea să te caute, spuse ea. Dacă te găsesc, le spui că te-ai furişat în curte. Venind dinspre câmp. Te rog. Spune-le că n-am ştiut. Fă-i să te creadă. Spune-le că n-ai nicio legătură cu mine.

Apoi închise uşa şi plecă.

*

Angelo Mancini împături foaia de hârtie pe care scrisese indicaţiile de orientare şi o puse în buzunar. Se aflau pe un drum bolovănos şi de tot rahatul, îndreptându-se spre o dărăpănătură jalnică şi veche de casă, al cărei loc era mai degrabă într-un muzeu sau într-o carte de istorie. Ecranul sistemului de navigaţie nu arăta absolut nimic. Doar un spaţiu alb. Roberto Cassano era la volan şi nu rata nicio groapă. Dar îl durea fix în cot, pentru că erau cauciucurile firmei Hertz, nu ale lui. Drept în faţă uşa casei se deschise şi în prag apăru o bătrână, ţinându-se strâns de uşorul uşii, dând impresia că se sprijină ca să nu cadă.

— Uite, asta-i o femeie care ascunde un secret, spuse Mancini. Se vede de la o poştă.

— Aşa mi se pare şi mie, confirmă Cassano.

*

Reacher se uită pe geam la curtea din spate. Cam douăzeci de metri până la camioneta parcată, apoi cam tot atât până la şirul de şoproane, adăposturi, coteţe şi cocini. Întredeschise uşa. Se întoarse să se uite la uşa dinspre hol. Era închisă, dar putea auzi maşina încetinind şi oprindu-se. Se deschiseră portierele. Simţea cum femeia de afară se uita lung la ei, temătoare şi panicată. Ridică din umeri şi se întoarse din nou ca să plece. Privirea îi trecu peste masă.

Nu era bine.

S-ar putea să te caute.

Spune-le că n-am ştiut.

Pe masă erau resturile de la două porţii de mic dejun.

Două castroane de terci, două farfurii mânjite cu ouă, două farfurii pline cu firimituri de pâine prăjită, două linguri, două cuţite, două furculiţe, două căni de cafea.

Puse farfuria lui de pâine peste farfuria de ouă, apoi castronul de terci de ovăz pe farfuria de pâine, cana de cafea în castron şi în sfârşit băgă cuţitul, furculiţa şi lingura în buzunar. Luă stiva instabilă de vase şi ieşi din bucătărie. Ţinând teancul de vase într-o mână, închise uşa şi ieşi în curte. Călca pe pământ bătătorit amestecat cu piatră zdrobită şi buruieni de iarnă. Mergea rezonabil de silenţios. Dar tremurul din braţ

făcea să zăngăne cana din castron. Clin-cănea la fiecare pas pe care-l făcea. I se părea că sună tare ca o alarmă de pompieri. Trecu de camionetă şi se îndreptă spre şopron. Era o construcţie cu acoperişul lăsat, făcută din scânduri date cu smoală. Avea o uşă dublă, prinsă în balamale normale, nu pe şine. Balamalele erau obosite şi uşile, deformate. Introduse un călcâi în spatele uneia dintre ele şi, vârându-şi forţat fundul în deschizătură, împinse uşa cu şoldul şi se strecură înăuntru, cu spatele mai întâi, apoi umerii şi în final teancul de vase.

Înăuntru era întuneric. Nicio lumină acolo, exceptând străfulgerările orbitoare de la crăpăturile dintre scânduri, care aruncau raze subţiri şi puncte de lumină pe podea. Podeaua era din pământ, îmbibat cu petrol şi fulgi de rugină. Aerul mirosea a creozot. Lăsă jos teancul de vase. În jurul lui erau maşini vechi, vopsite uniform în maro şi scorojite de rugină. Nu ştia la ce serveşte vreuna dintre ele. Erau acolo lame, dinţi, roţi şi tăblărie metalică îndoită şi sudată în forme fantastice. Maşini agricole. Nu intrau în aria lui de competenţă. Nici pe departe.

Se întoarse la uşile înclinate şi privi printr-o crăpătură, ascultând cu atenţie şi stabilind în gând reguli de angajament. Nu-i putea atinge pe aceşti indivizi, decât dacă era pregătit să meargă până la capăt şi să-i facă să dispară pentru vecie, cu tot cu maşină, şi apoi să-l oblige pe Vincent de la motel să-şi ţină gura, tot pe vecie. Dacă nu proceda în acest mod decisiv şi definitiv, mai devreme sau mai târziu totul avea să se răsfrângă asupra lui Dorothy. Aşa încât prudenţa îi dicta să rămână tăcut şi nevăzut, ceea ce era pregătit să facă posibil, în funcţie de ceea ce auzea dinspre casă. Un ţipăt putea fi provocat de nervi sau de spaimă. Dar, dacă auzea două ţipete, urma să se ducă acolo, orice s-ar fi întâmplat.

Nu auzi nimic.

Şi nu văzu nimic, timp de zece minute lungi. Apoi un ins ieşi pe uşa din spate, în curte, urmat de un altul. Merseră zece paşi, se opriră şi rămaseră acolo unul lângă celălalt, ca şi cum ar fi fost stăpânii locului. Se uitară în stânga, în faţă, în dreapta. Băieţi de la oraş. Aveau pantofi lustruiţi, pantaloni şi paltoane din lână. Amândoi aveau sub un metru optzeci, amândoi aveau piept şi umeri solizi, amândoi erau bruneţi. Nişte mardeiaşi obişnuiţi, parcă desprinşi dintr-un serial de televiziune.

Cotiră puţin spre stânga, înspre camionetă. Verificară platforma.

Deschiseră portiera şi verificară cabina. Apoi merseră mai departe, spre şirul de şoproane, de adăposturi, de coteţe şi de cocini.

Direct către Reacher.

Ajunseră destul de aproape.

Reacher îşi roti umerii, îşi pocni coatele, îşi îndoi încheieturile mâinilor şi încercă să vadă dacă simţea ceva în braţe. Strânse degetele mâinii drepte, apoi pe cele ale mâinii stângi.

Cei doi se apropiară şi mai mult.

Se uitară în stânga. Se uitară în dreapta. Adulmecară aerul.

Se opriră.

Pantofi lustruiţi, paltoane de lână. Băieţi de la oraş. Nu voiau să se murdărească păşind prin excremente de porci şi pene de păsări şi să răscolească grămezile de fiare. Se uitară unul la altul şi apoi cel din dreapta se întoarse către casă şi strigă:

— Hei, babo, mişcă-ţi imediat curul ăla mare şi gras aici. La patruzeci de metri depărtare, Dorothy ieşi pe uşă. Avu o ezitare, apoi se apropie de cei doi indivizi, cu paşi înceţi şi şovăielnici. Cei doi porniră spre ea, la fel de încet. Se întâlniră în apropierea camionetei. Tipul din stânga rămase nemişcat. Cel din dreapta o prinse pe Dorothy de antebraţ cu o mână şi cu cealaltă scoase un pistol din tocul prins cu un ham sub haină. Era un pistol semi-automat placat cu nichel. Sau din oţel inoxidabil. Reacher era prea departe ca să-şi dea seama de brand. Poate un Colt. Sau poate o clonă.

Tipul ridică arma şi lipi ţeava de tâmpla femeii. Ţinea pistolul în poziţie orizontală, ca un personaj dintr-un film. Degetul mare şi trei degete erau înfăşurate strâns pe pat, iar degetul arătător stătea pe trăgaci. Dorothy tresări şi se mişcă puţin într-o parte. Individul o trase înapoi şi strigă:

— Reacher? Aşa te cheamă? Eşti acolo? Te ascunzi pe undeva? Mă auzi? Am să număr până la trei. După care ai să ieşi. Dacă nu ieşi, am s-o împuşc pe vaca asta bătrână. Ţin pistolul lipit de tâmpla ei. Spune-i şi tu, bunicuţo.

— Nu e nimeni aici, spuse Dorothy.

În curte se lăsă liniştea. Trei oameni, singuri pe o suprafaţă de patru sute de hectare.

Reacher rămase pe loc nemişcat, singur în întuneric. O văzu pe Dorothy închizând ochii.

— Unu, spuse tipul cu pistolul.

Reacher rămase nemişcat.
— Doi, spuse tipul.
Reacher rămase nemişcat.
— Trei, spuse tipul.

Capitolul 18

Reacher rămase nemişcat, urmărind totul prin crăpătură. Urmă o pauză prelungită. Apoi, tipul cu numărătoarea lăsă mâna jos şi băgă pistolul la locul lui sub haină. Dădu drumul braţului femeii, care făcu un pas într-o parte, clătinându-se. Cei doi indivizi se uitară în stânga, se uitară în dreapta, apoi se uitară unul la celălalt. Ridicară din umeri. Un test trecut. O măsură de precauţie, explorată în mod corespunzător. Se întoarseră şi, ocolind casa, dispărură din vedere. Un minut mai târziu, Reacher auzi portiere trântite şi un motor de maşină pornit, după care zgomotul specific al cauciucurilor pe pietriş, semn că maşina se îndepărta. O auzi ajungând la asfalt, schimbând vitezele şi plecând.

Linişte se aşternu din nou peste lume.

Reacher rămase acolo unde se afla, în întuneric. Nu era prost. Era cel mai simplu lucru din lume ca unul dintre indivizi să se ascundă după colţul casei, în vreme ce tovarăşul lui pleca cu maşina, într-o manevră înşelătoare. Reacher cunoştea toate trucurile. Folosise majoritatea acestora. Pe unele le inventase chiar el.

Dorothy stătea în curte sprijinindu-se cu o mână de camionetă şi trăgându-şi sufletul. Reacher o urmărea. Bănuia că mai dura cam treizeci de secunde până când femeia şi-ar fi recăpătat cumpătul şi, trăgând aer în piept, ar fi strigat către el că indivizii plecaseră şi că putea ieşi din ascunzătoare. Apoi văzu cum douăzeci şi cinci de ani de prudenţă bine exersată îşi spun cuvântul. Se îndepărtă de camionetă şi o luă pe acelaşi drum pe care plecaseră cei doi. După o absenţă de un minut, se întoarse pe după cealaltă latură a casei, descriind un cerc complet. De jur împrejur, teren neted ca-n palmă. Era iarnă. Nu aveai unde să te ascunzi.

— Au plecat, strigă ea.

Reacher luă stiva de vase şi ieşi din şopron făcându-şi loc cu umărul printre uşile deformate. Clipi în lumină şi se înfiora de frig. Se întâlni lângă camionetă cu femeia, care prelua farfuriile.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Am fost puţin îngrijorată acolo, timp de un minut, spuse ea.

— Piedica era pusă. Tipul nu şi-a mişcat degetul mare. Am fost cu ochii pe el. A fost o cacealma.

— Şi dacă nu era o cacealma? Ai fi ieşit?

— Probabil, spuse Reacher.

— Ai făcut bine cu farfuriile. Mi-am amintit brusc de ele şi am fost convinsă că pân-aici mi-a fost. Oamenii ăia arătau ca unii cărora nu le scapă multe.

— Şi cum mai arătau?

— Duri, spuse ea. Ameninţători. Au spus că îi reprezintă pe Duncani. Că îi reprezintă, nu că lucrează pentru ei. Asta e ceva nou. Până acum, familia Duncan n-a mai folosit oameni din afară.

— Unde se vor duce după asta?

— Nu ştiu. Cred că nici ei nu ştiu. Să n-ai unde să te ascunzi echivalează cu să n-ai unde să cauţi, nu crezi?

— Acasă la doctor, poate?

— S-ar putea. Duncanii ştiu că ai avut contact cu ei.

— Poate-ar fi bine să mă duc acolo.

— Şi eu poate ar fi bine să mă întorc la motel. Cred că l-au rănit pe domnul Vincent. Nu părea c-ar fi în stare prea bună, după cum vorbea la telefon.

— La sud de motel am văzut un şopron şi un adăpost vechi, spre vest faţă de drum. Făcute din lemn. Singure, pe câmp. Ale cui sunt?

— Ale nimănui. Erau pe teritoriul uneia dintre fermele vândute pentru planul de dezvoltare care nu s-a mai făcut. Acum cincizeci de ani.

— Am ascuns acolo maşina pe care-am luat-o noaptea trecută de la jucătorii de fotbal. Mă duci până acolo?

— Nu, spuse ea. Nu vreau să mai trec pe lângă casele familiei Duncan cu tine în maşină.

— Doar n-au vedere cu raze X.

— Ba au. Au o sută de perechi de ochi.

— Deci, mă laşi să trec pe jos pe lângă casele lor?

— Nu e nevoie. Te duci spre vest peste câmpuri până vezi un turn de telefonie celulară. Unul dintre vecinii mei a închiriat o jumătate de pogon companiei telefonice. Aşa îşi plăteşte transportul. De acolo o iei spre nord şi ocoleşti casele familiei Duncan pe partea din care n-o să fii văzut şi pe urmă vezi şoproanele.

— Cât de departe e?

— E o plimbare de dimineaţă.

— Am să ard toate caloriile înghiţite la micul dejun.

— Pentru aia e micul dejun. Nu uita să coteşti la nord, bine? Dac-o iei spre sud, ajungi aproape de casa lui Seth Duncan, şi nu prea cred că vrei să te duci acolo. Ştii diferenţa dintre nord şi sud?

— Dacă merg spre sud, mă încălzesc. Spre nord, mi se face mai frig. Ar trebui să fiu în stare să mă descurc.

— Vorbesc serios.

— Cum o chema pe fata ta?

— Margaret, spuse femeia. Ăsta era numele ei, Margaret.

*

Aşa că Reacher o luă prin spatele şoproanelor, adăposturilor, coteţelor şi cocinilor şi porni la pas peste câmp. Soarele nu era mai mult decât un petic strălucitor de luminiscenţă pe cerul înalt şi cenuşiu, dar îl ajuta să se orienteze. Era iarnă şi trecut de zece dimineaţa în Nebraska, iar soarele se înălţa la est faţă de sud, în spatele umărului său stâng. Îşi menţinu direcţia de înaintare timp de patruzeci de minute, apoi văzu un turn de telefonie celulară profilându-se eteric în ceaţă. Era înalt şi scheletic, cu un receptor de microunde de forma unei tobe mari şi antenele de forma unor bâte de baseball. La bază avea un hăţiş de buruieni moarte, de culoare maro şi era înconjurat de un gard din sârmă ghimpată simbolic. Dincolo de el, în depărtare, se vedea o casă asemănătoare celei a lui Dorothy. A vecinului, probabil. Terenul pe care călca era tare şi bolovănos, cu bulgări de pământ îngheţat de mărimea unei mingi de tenis, rămăşiţele recoltei de anul trecut. Se rostogoleau fie într-o parte, fie în alta, sau se dezintegrau sub călcâiele lui.

Ajuns la turn, o luă spre nord. Soarele se mutase pe cer. Acum era sus de tot şi aproape în spatele lui, cu o oră înainte de versiunea cenuşie a amiezii. Nu era pic de căldură în el. Doar lumină, ceva mai puternică decât în restul zilei. Departe în faţă, spre dreapta, se vedea o pată la orizont. Cele trei case ale fraţilor Duncan, bănuia, grupate împreună la capătul nesfârşitei alei comune. Nu putea desluşi detalii. Cu siguranţă, nimic de mărimea unui om. Ceea ce însemna că nimeni aflat acolo nu putea ghici vreun detaliu de mărimea unui om în sens invers. Tot atâţia kilometri de la est la vest ca şi de la vest la est,

aceeaşi întunecime cenuşie, aceeaşi ceaţă. Dar, chiar şi aşa, coti puţin la stânga, pe un arc de cerc, menţinând distanţa, pentru mai multă siguranţă.

*

Dorothy, menajera, îl aşeză pe domnul Vincent într-un fotoliu tapiţat cu catifea roşie şi îi şterse cu un burete sângele de pe faţă. Avea o buză spartă, o tăietură pe sprânceană şi o umflătură cât un ou sub ochi. Şi-a cerut scuze că întârziase cu telefonul de avertizare. Leşinase şi s-a dus repede la telefon imediat ce-şi revenise.

Dorothy îi spuse să tacă şi să stea liniştit.

În cealaltă parte a camerei circulare, unul din taburetele de la bar stătea căzut pe o parte şi unul din panourile reflectorizante din spatele barului fusese spart. Cioburi de sticlă argintie căzuseră ca nişte pumnale printre sticlele de băutură. Una din cănile cu sigla NASA se ciobise, rămânând fără mâner.

*

Angelo Mancini îl ţinea pe doctor de gulerul cămăşii cu mâna stângă şi avea pumnul mâinii drepte strâns. Soţia doctorului stătea în poala lui Roberto Cassano. I se ordonase să stea şi refuzase. Aşa că Mancini îl lovise pe soţul ei în faţă, tare. Ea refuzase din nou.

Mancini îl lovise iar pe soţul ei, şi mai tare. Ea se supusese. Cassano îşi ţinea mâna pe coapsa ei, cu degetul mare vârât sub tivul fustei. Femeia înţepenise de teamă şi se cutremura de repulsie.

— Vorbeşte cu mine, drăguţă, îi şopti Cassano în ureche. Spune-mi unde i-ai zis lui Jack Reacher să se-ascundă.

— Nu i-am spus nimic.

— Ai fost cu el douăzeci de minute. Noaptea trecută. Ciudatul ăla de la motel ne-a spus asta.

— Nu i-am spus nimic.

— Păi ce-aţi făcut voi acolo douăzeci de minute? Ai făcut sex cu el?

— Nu.

— Dar cu mine vrei să faci sex?

Ea nu-i răspunse.

— Eşti sfioasă? întrebă Cassano. Te-ai ruşinat? Ţi-a mâncat limba pisica?

Îşi mişcă mâna în sus puţin. Linse urechea femeii. Ea se dădu într-o parte. Se răsuci din mijloc şi se depărta de el.

— Vino înapoi, iubito, spuse bărbatul.

Ea nu se mişcă.

— Vino *înapoi,* zise el ceva mai tare.

Femeia se îndreptă. Individul avu impresia că femeia se pregătea să borască. Nu voia să se-ntâmple asta peste hainele lui bune. Dar o mai linse o dată pe ureche, doar ca să-i arate cine era şeful. Mancini îl mai lovi pe doctor încă o dată, de amuzament. Itineranţi, umblau încolo şi-ncoace şi rezolvau problemele. Dar în Nebraska îşi iroseau timpul, asta era sigur. Nimeni nu ştia nimic. Tot ţinutul era pustiu ca suprafaţa lunii, cu mult mai puţine lucruri de făcut. Cine ar rămâne aici? Individul ăsta, Reacher, îşi luase tălpăşiţa de mult, evident, în cea mai mare viteză. Probabil că la răsăritul soarelui ajunsese la jumătatea drumului spre Omaha, gonind în camioneta furată, totalmente neobservat de poliţiştii districtuali, care era limpede că stăteau toată noaptea cu degetele-nfipte în cur, căci, nu-i aşa, le scăpaseră toate livrările care trecuseră pe-acolo venind în Canada şi îndreptându-se spre Vegas? De-atâtea luni? Toate, fără excepţie.

Nişte căcăcioşi.

Ţărănoi.

Retarzi.

Toţi.

Cassano sări drept în sus şi o răsturnă din poală pe soţia doctorului, care se prăbuşi pe podea. Mancini îl mai lovi o dată pe doctor şi pe urmă ieşiră şi se duseră la Impala închiriată care-i aştepta afară.

*

Reacher ţinu cele trei pete neclare departe în dreapta lui şi-şi continuă drumul. Era obişnuit cu mersul pe jos. Toţi soldaţii erau. Uneori, nu existau alternative la marşul lung şi rapid, iar soldaţii se antrenau pentru asta. Aşa stăteau lucrurile de pe vremea romanilor şi aşa aveau să rămână pe vecie. Merse mai departe, satisfăcut de progresul pe care-l făcea, savurând micile compensaţii pe care i le aduceau aerul proaspăt şi mirosurile.

Deodată, simţi un alt gen de miros.

În faţa lui era un hăţiş de tufişuri joase, ca un crâng miniatural.

Zmeură sălbatică sau măceşi, poate, o rămăşiţă, cumva ocolite de pluguri, acum golaşe şi amorţite de frig, dar dese şi pline de ţepi. Chiar din mijlocul hăţişului se înălţa o dâră subţire de fum, ce plutea orizontal şi aproape invizibil în vânt. Avea un miros distinctiv. Nu a foc de lemn. Şi nici a ţigară. Marijuana.

Reacher era familiarizat cu mirosul. Toţi poliţiştii sunt, chiar şi cei militari. Soldaţii fumează marijuana ca orice altă persoană, când nu sunt de serviciu. Uneori, chiar şi în timpul serviciului. Reacher bănuia că ceea ce mirosea nu era o făcătură importată din Mexic, ci un soi cultivat, de calitate. Şi, de ce nu, poate chiar în Nebraska. Ţinutul porumbului era ideal pentru ceva agricultură clandestină. Porumbul creştea înalt cât casa şi des, aşa că un mic lot de şase metri ascuns la o sută de metri de marginea lanului era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru o grădină secretă. În plus, era mai profitabilă decât porumbul, cu toate subvenţiile federale. Iar oamenii de-aici aveau de plătit tarifele de transport. Poate că cineva îşi testa ultima recoltă, evaluându-i calitatea şi stabilindu-i preţul în minte.

Era un copilandru. Un băiat. Poate de cincisprezece ani, poate de şaisprezece. Reacher merse într-acolo, privi în jos la desişul înalt până la piept şi-l găsi acolo. Era destul de înalt, slăbuţ, cu părul pieptănat cu cărare pe mijloc, aşa cum Reacher nu mai văzuse de multă vreme la un băiat. Avea pantaloni groşi şi un hanorac surplus din dotarea vechii armate a Germaniei de Vest. Stătea pe o pungă din plastic cu genunchii strânşi la gură şi spatele rezemat de o stâncă de granit care se iţea din pământ. Stânca avea formă de pană, ca şi cum ar fi fost detaşată dintr-un bolovan mai mare şi rostogolită într-o poziţie diferită, departe de sursa din care provenea. Şi stânca era motivul pentru care plugurile ocoliseră desişul. Tractoarele mari cu sistemul de direcţie nu foarte precis o ocoliseră de departe aşa că natura profitase de situaţie. Acum, băiatul profita la rândul său, ascunzându-se de lume şi petrecându-şi vremea acolo. Poate că, la urma urmelor, nu era un cultivator semicomercial. Poate că era doar un entuziast amator, cu seminţe primite prin poştă din Boulder sau San Francisco.

— Salut, spuse Reacher.

— Bătrâne, spuse băiatul cu o voce relaxată.

Nu părea că pluteşte la înălţime, ca zmeiele de hârtie, doar plutea uşor la o jumătate de metru de pământ. Probabil că era un consumator experimentat, care ştia cât de mult era prea mult şi cât de puţin era

prea puţin. Procesele lui mentale erau lente şi i se citeau uşor pe faţă. Mai întâi: *M-au prins?* Apoi: *În niciun caz.*

— Bătrâne, spuse el din nou. Tu eşti omul. Eşti tipul pe care-l caută Duncanii.

— Oare? zise Reacher.

Băiatul încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Eşti Jack Reacher. Un metru nouăzeci şi şase, o sută zece kile, haină maro. Vor să te prindă, nene. Sunt fripţi să pună mâna pe tine.

— Serios?

— Azi-dimineaţă au venit la noi acasă nişte tipi de la Cornhuskers. Trebuie să stăm cu ochii în patru. Şi când colo, iată-te. Te-ai furişat şi-ai ajuns la mine. Cred că tu ai stat cu ochii în patru, nu eu. Am dreptate?

După care începu să chicotească nestăpânit. Poate că plutea ceva mai sus decât crezuse Reacher.

— Ai un mobil? întrebă Reacher.

— Am, cum să n-am? O să le dau sms la tovarăşii mei. O să le spun că l-am văzut pe om, în carne şi oase, faţă în faţă. Hei, poate te conving să schimbi două vorbe cu ei, la telefon. Asta ar fi o lovitură, nu? Ai face asta? Ai fi de acord să vorbeşti cu băieţii? Ca să nu creadă că-i aburesc?

— Nu, spuse Reacher.

Puştiul deveni dintr-odată serios.

— Hei, bătrâne, sunt de partea ta. Trebuie să stai pitit. Înţeleg situaţia. Dar să nu-ţi faci griji. N-o să te dăm pe goarnă. Adică, eu şi tovarăşii mei. Suntem de partea ta. Le-ai tras-o Duncanilor, suntem cu tine până la capăt.

Reacher nu spuse nimic. Puştiul se concentra intens şi ridică mâna din desiş, arătându-i jointul.

— Vrei şi tu? spuse el. Şi asta ar fi o lovitură. Să trag un joint cu bărbatul.

Jointul era gros şi bine rulat în hârtie galbenă. Era consumat cam jumătate.

— Nu, mulţumesc, spuse Reacher.

— Toată lumea îi urăşte, spuse puştiul. Pe Duncani, vreau să zic. Au pus stăpânire pe tot districtul ăsta.

— Arată-mi un district unde nu se-ntâmplă la fel.

— Bătrâne, înţeleg ce spui. Sistemul e varză. Nu te contrazic în

privinţa asta. Dar ăştia sunt mai răi ca toţi. Au omorât un copil. Ştiai asta? O fetiţă de opt ani. Au luat-o, au nenorocit-o şi pe urmă au omorât-o.

— Aşa au făcut?

— La naiba, da. Fără doar şi poate.

— Eşti sigur?

— Nu încape îndoială, prietene.

— Asta a fost acum douăzeci şi cinci de ani. Tu câţi ani ai, cincisprezece?

— Aşa s-a întâmplat.

— Cei de la FBI au fost de altă părere.

— Şi tu îi crezi?

— Păi cine-i contrazice? Un narcoman care nici nu era născut pe-atunci?

— FBI-ul n-a auzit ce aud eu, bătrâne.

— Ce auzi?

— Fantoma ei, bătrâne. E încă aici, după douăzeci şi cinci de ani. Uneori stau aici noaptea şi aud biata fantomă cum ţipă, bătrâne, ţipă, urlă, se jeleşte şi plânge, chiar aici în întuneric.

Capitolul 19

Nava noastră a sosit. O frază veche, de pe vremea negoţului maritim de demult, plin de speranţă şi minunăţii. Un investitor putea să-şi cheltuie toţi banii pentru a-şi construi o navă, ca apoi s-o doteze cu tot ce trebuia, să angajeze un echipaj, sau poate să cheltuie mai mult decât avea, dacă se împrumuta. Pe urmă, ambarcaţiunea naviga într-un vid lung de câţiva ani, distanţe inimaginabile, adâncimi de necuprins, pericole incalculabile. Nu exista niciun mijloc de comunicaţie. Nu existau staţii radio, telefoane, telegraf sau poştă. Absolut nicio veste. Apoi, poate, doar poate, într-o zi oarecare, nava se întorcea, bătută de vreme, cu pânzele înălţându-se şi coborând în câmpul vizual, carena plutind jos în apele canalului, încărcată cu mirodenii din India, mătăsuri din China, sau ceai, cafea, rom ori zahăr. Un profit destul de mare pentru a achita costurile şi împrumuturile dintr-o bucată, rămânând suficient ca să trăiască în belşug un deceniu. Următoarele expediţii urmau să aducă numai profituri, suficiente ca să-i îmbogăţească pe om cât nu visase. *Nava noastră a sosit.*

Jacob Duncan a folosit acea frază la unsprezece şi jumătate în dimineaţa aceea. Era cu fraţii lui, într-o încăpere mică şi întunecată din spatele casei sale. Fiul său, Seth, se dusese acasă. Doar cei trei bătrâni erau acolo, stoici, răbdători şi gânditori.

— Am primit un telefon din Vancouver, spuse Jacob. Omul nostru din port. Nava noastră a sosit. Întârzierea a fost cauzată de vremea proastă din strâmtoarea Luzon.

— Unde-i asta? întrebă Jasper.

— Locul unde Marea Chinei de Sud se întâlneşte cu Oceanul Pacific. Dar acum marfa noastră a sosit. E aici. Camionul nostru ar putea să pornească din noaptea asta. Cel târziu, mâine dimineaţă.

— Asta-i bine, spuse Jasper.

— Este?

— De ce n-ar fi?

— Îţi făceai griji înainte, pentru cazul în care străinul ar fi fost prins înainte ca întârzierea să se rezolve. Ai spus că asta ar dovedi că

am minţit.

— E-adevărat. Dar acum acea problemă a dispărut.

— Crezi? Mie mi se pare că problema s-a inversat. Să zicem că transportul ajunge aici înainte ca străinul să fie prins. Şi asta ar dovedi că suntem mincinoşi.

— Am putea să ţinem camionul pe loc acolo.

— Nu putem. Suntem firmă de transport, nu de depozitare. N-avem depozite.

— Şi-atunci, ce facem?

— Ne gândim, asta facem. Unde e individul ăla?

— Nu ştim.

— Ştim că n-a dormit şi n-a mâncat de ieri. Ştim că i-am pus pe băieţii noştri să bată drumurile toată dimineaţa şi n-au văzut absolut nimic. Atunci, unde e?

— Ori s-a pitit în vreun coteţ de găini pe undeva, ori umblă de nebun pe câmp, zise Jonas Duncan.

— Exact, spuse Jacob. Cred că e timpul să-i mutăm pe băieţii noştri de pe drumurile netede. Cred că e mai bine să înceapă să umble pe câmpuri, în cercuri mari, şi să-l caute peste tot.

— Ne-au mai rămas doar şapte.

— Toţi au telefoane mobile. Primul care-l vede pe individ îi sună pe băieţii din sud şi încredinţează problema profesioniştilor. Dacă e nevoie, adică. Sau măcar pot să acţioneze coordonat. Hai să-i trimitem în acţiune.

*

În acel moment, Reacher începea să se grăbească. Se afla cam la patru sute de metri vest de cele trei case Duncan şi nu dorea să se apropie mai mult de-atât. Mergea paralel cu drumul. Vedea deja în faţă clădirile din lemn. Ca nişte puncte mici, de culoare maro, la orizont. Nu era nimic între el şi acestea, în afară de pământul neted. Se uita după camionete. Ştia că vor veni. Între timp, cei care-l vânau vor fi verificat drumurile, fără să găsească nimic. Prin urmare, vor conchide că se deplasa peste câmpuri. Vor trimite curând maşinile pe teren, dacă n-o făcuseră deja. Era ceva previzibil. Patrule rapide, mobile, comunicaţii prin telefoane mobile, poate chiar staţii radio, tot tacâmul. Nu era bine.

Înainta cu greu încă cinci minute, apoi zece, apoi douăzeci. Cele trei case ale fraţilor Duncan rămaseră în spatele umărului său. Clădirile de lemn din faţă rămâneau la orizont, dar se făcuseră ceva mai mari pentru că se apropiaseră. La patru sute de metri distanţă era alt desiş de rugi, întins şi înalt până la piept, dar în afară de acesta nu se vedea nimic mai înalt de două-trei degete. Reacher era periculos de expus şi ştia asta.

*

În Las Vegas, un libanez pe nume Safir luă telefonul şi formă un număr. La şase străzi distanţă, un italian pe nume Rossi îi răspunse. Trecură peste amabilităţi. Nu era timp pentru aşa ceva. Primul lucru spus de Safir a fost:

— Începi să mă-nfurii.

Rossi nu spuse nimic în replică. Nu prea îşi putea permite. Era o chestiune de protocol. Se afla în vârful propriului copac şi era un copac mare, înalt, larg şi frumos, cu rădăcini şi crengi întinse pretutindeni, dar în pădure existau copaci mai mari, iar Safir era unul dintre aceştia.

— Te-am favorizat cu afacerea mea, spuse Safir.

— Şi sunt recunoscător pentru asta, răspunse Rossi.

— Dar acum mă pui într-o poziţie jenantă, spuse Safir. O greşeală, se gândi Rossi, pentru că însemna recunoaşterea unei slăbiciuni. Reieşea limpede că, oricât de mare ar fi fost Safir, era îngrijorat din pricina altuia şi mai mare. Ceva ca un lanţ trofic. La bază erau cei ca familia Duncan, apoi venea Rossi, după care urma Safir şi în vârf se afla altcineva. Nu conta cine. Simpla existenţă a unei asemenea persoane îi punea pe Safir şi pe Rossi în aceeaşi barcă. Cu toată averea, puterea şi gloria acumulate, ei erau doar nişte intermediari, nişte trepăduşi. Aveau o cauză comună.

— Ştii că marfa de calitate e greu de obţinut, spuse Rossi.

— Mă aştept ca promisiunile să fie respectate, replică Safir.

— Şi eu. Amândoi suntem victime aici. Diferenţa dintre noi este că eu fac ceva în privinţa asta. Am trimis oameni pe teren în Nebraska.

— Care-i problema acolo?

— Mi-au spus că e un tip care-şi bagă nasul.

— Ce, un poliţai?

— Nu, spuse Rossi. Nici vorbă de-aşa ceva. Lanţul e la fel de sigur ca oricând. E doar un ins aflat în trecere. Un străin.

— Cine?

— Nimeni. Doar un băgăreţ.

— Şi cum reuşeşte un nimeni, un străin băgăreţ să ţină lucrurile pe loc?

— Eu nu cred că aşa stau lucrurile, de fapt. Cred că încearcă să mă mintă. Cred că sunt doar nişte pretexte. Sunt în întârziere, atâta tot.

— Nesatisfăcător.

— De acord. Dar cererea e mai mare decât oferta, pe piaţa asta.

— Pe cine ai trimis acolo?

— Doi băieţi de-ai mei.

— Am să trimit doi de-ai mei.

— N-are niciun rost, spuse Rossi. Deja mă ocup de asta.

— Nu în Nebraska, idiotule, spuse Safir. Am să trimit doi băieţi în oraş, să stea cu ochii pe tine. Să menţină presiunea. Vreau să conştientizezi cât se poate de clar ce se-ntâmplă cu oamenii care mă dezamăgesc.

*

Portul Vancouver se combinase cu Autoritatea Portuară a Râului Fraser şi cu Autoritatea Portuară Fraser de Nord, iar noua companie 3-în-l fusese redenumită Port Metro Vancouver. Era cel mai mare port din Canada, cel mai mare port din Pacificul de Nord-Vest şi al patrulea mare port de pe coasta de vest a Americii de Nord, precum şi al cincilea port din America de Nord în general. Ocupa 600 de kilometri de coastă şi avea douăzeci şi cinci de terminale separate, gestionând trei sute de mii de sosiri de vase anual, cu un volum anual total de mărfuri în tranzit de o sută de milioane de tone, ceea ce dădea o medie considerabilă de peste un sfert de milion de tone în fiecare zi. Aproape toate aceste tone erau ambalate în containere de transport intermodal, care, ca multe alte lucruri, îşi aveau originea în proiectele pe care Departamentul Apărării al SUA le realizase în anii 1950, pentru că în acea perioadă acest departament era una dintre puţinele instituţii din lume care avea voinţa şi energia să facă proiecte şi singura cu puterea de a le face să fie adoptate.

Containerele de transport intermodal erau nişte cutii mari din tablă

ondulată. Puteau fi mutate uşor de la un mijloc de transport la altul, cum ar fi nave, vagoane de marfă sau semicamioane. De aici, denumirea de intermodal. Toate aveau înălţimea şi lăţimea cam de opt picioare [2]. Cele mai scurte şi mai rare erau lungi de circa douăzeci de picioare. Majoritatea avea 40 de picioare în lungime, sau 45, sau 48, sau 53. Dar traficul era întotdeauna măsurat prin referinţă la lungimea minimă de bază, în multipli denumiţi unităţi echivalente de 20 de picioare, sau TEU [3]. Un container de 20 de picioare era socotit 1 TEU, unul de 40 de picioare, 2 TEU şi aşa mai departe. Port Metrou Vancouver manipula două milioane de TEU pe an.

[2] Unitate de măsură folosită în SUA, echivalentă cu 30,48 cm. (N.t.)
[3] Acronim de la Twenty-foot Equivalent Unit. (N.t.)

Marfa fraţilor Duncan se afla într-un container de 20 de picioare. Cel mai mic disponibil. Un TEU. Greutatea brută era de 2776 kg, iar greutatea netă era de 2200 kg, ceea ce însemna că în interior era o încărcătură de 576 kg, într-un spaţiu destinat să adăpostească peste 27 000 kg. Cu alte cuvinte, containerul era gol în proporţie de circa 98%. Dar această situaţie nu era atât de ineficientă cum părea la prima vedere. Fiecare kilogram transportat în acel container valora mai mult decât echivalentul lui în aur.

Fusese ridicat de pe o navă sud-coreeană de o macara pe capre şi aşezat lin pe sol canadian, după care fusese preluat imediat de altă macara, care l-a dus la un loc de inspecţie unde o cameră video i-a citit codul BIC. BIC venea de la Biroul Internaţional de Containere, cu sediul la Paris, iar codul era o combinaţie de patru litere din alfabetul latin şi şapte cifre. Împreună, aceste însemne grafice le spuneau computerelor din Port Metro Vancouver cine era proprietarul containerului, de unde venea, ce era în el şi că acel conţinut fusese verificat în prealabil de vama canadiană, niciuna dintre acele informaţii neavând vreo cât de mică legătură cu realitatea. De asemenea, codul le spunea computerelor unde se ducea containerul şi când, ceea ce era adevărat într-o măsură limitată. Se ducea mai departe în interiorul Canadei şi urma să fie încărcat imediat, fără întârziere, pe un semi-camion care deja îl aştepta. Aşa că a fost deplasat mai departe printr-o instalaţie care detecta materialele nucleare trecute prin contrabandă, un test pe care-l trecu foarte uşor,

apoi spre curtea de expediţie. În acel moment, computerele portului generau un mesaj text automat către şoferul aflat în aşteptare, care a pornit camionul şi l-a mutat în poziţia prestabilită. Containerul a fost coborât pe platforma camionului şi prins prin buloane. După un minut, camionul se punea în mişcare, iar după alte zece minute trecea pe porţile portului, îndreptându-se spre est, cu containerul singur şi semeţ pe o remorcă ce avea mai mult decât dublul lungimii acestuia, iar greutatea lui mică abia dacă era sesizată de motorul diesel puternic.

*

Reacher parcurse încă o sută de metri şi apoi se opri şi verifică totul în jur. În faţa lui nu se vedea niciun fel de activitate. Nimic spre vest. Nimic spre est. Doar teren plat şi pustiu. Dar în spatele lui, foarte departe spre sud, se vedea o camionetă. Cam la un kilometru şi jumătate, poate mai mult. Străbătea câmpurile, hurducându-se şi derapând pe pământul denivelat, lumina scânteind slab pe bara de protecţie cromată.

Capitolul 20

Reacher se lăsă pe vine. Era îmbrăcat în oliv, maro şi cafeniu, iar hectarele de pământ din jurul lui aveau şi ele aceleaşi nuanţe. Lujeri şi frunze descompuse, bulgări de sol fertil, unii dintre ei crăpaţi şi pudraţi de îngheţuri şi vânturi, în jur plutea ceaţa, nemişcată şi invizibilă, un strat atmosferic ca un tifon dintre cele mai fine.

Camioneta aflată spre sud continua să se mişte. Câmpul era imens, rectangular, iar vehiculul se afla cam în mijlocul lui. Se deplasa pe un şir nesfârşit de curbe în S, rotind volanul secvenţial jumătate la stânga, apoi drept înainte, apoi jumătate la dreapta, apoi drept înainte, apoi jumătate la stânga. Ritmic, regulat şi necontenit, privirea şoferului măturând orizontul ca un fascicul de reflector.

Reacher rămase ghemuit. Ţintele statice atrag ochii mult mai puţin decât ţintele în mişcare. Dar ştia că mai devreme sau mai târziu camionul o să se apropie de el. Era inevitabil. La un moment dat, va fi nevoit să se mişte. Dar unde? Nu exista nicio ascunzătoare naturală. Nu erau dealuri, păduri, pâraie sau râuri. Absolut nimic. Şi era un alergător lent şi nu foarte agil. Nu că ar fi fost cineva atât de rapid sau de agil încât să câştige o cursă om contra maşină pe un teren plat şi infinit de întins.

Camioneta continua să se apropie, minusculă în depărtare, încet, răbdător şi metodic. Jumătate stânga, drept înainte, jumătate dreapta. Când cotea jumătate dreapta venea direct către el. Acum era cam la o mie de metri. Nu putea distinge şoferul. Prin urmare, nici şoferul nu-l putea distinge. Nu încă, în orice caz. Dar era doar o chestiune de timp. Se gândi că avea să ajungă la o distanţă de circa două sute de metri când şoferul ar fi putut să-i desluşească silueta ghemuită. Poate o sută şi cincizeci de metri, dacă avea parbrizul murdar. Poate o sută, dacă şoferul era miop, plictisit sau leneş. Apoi va urma un moment de pauză, până îşi va da seama despre ce e vorba, după care va accelera. Viteza maximă pe un teren accidentat va fi de circa cincizeci de kilometri pe oră. Undeva între şapte şi cincisprezece secunde, îşi făcu el socoteala, între lansare şi sosire.

Nu era suficient.

Mai bine să plece mai devreme decât mai târziu. Dar unde?

Se întoarse în jur, lent şi precaut. Nimic spre est. Nimic spre vest. Dar la trei sute de metri spre nord era un desiş de rugi pe care nu-l observase înainte. Al doilea astfel de tufiş pe care-l vedea într-un interval de trei kilometri. Un hăţiş de tufişuri înalte până la piept, un crâng în miniatură, zmeură sălbatică sau măceşe, amorţite şi golaşe, dese şi pline de spini. Ocolite de pluguri. Primul fusese ocolit din cauza unei stânci mari aflate în centrul său. Nu exista un alt motiv pentru care al doilea să fie diferit. Niciun fermier din lume n-ar proteja un pâlc de vegetaţie sălbatică an după an, sute de anotimpuri, doar din motive sentimentale.

La desiş trebuia să ajungă.

Trei sute de metri pentru Reacher. La cât de lent era, poate şaizeci de secunde.

O mie de metri pentru camionetă. La cât era de rapidă, poate şaptezeci de secunde.

O marjă de zece secunde.

Niciun motiv să mai stea pe gânduri.

Reacher o luă la fugă.

Se ridică şi începu să alerge, cu paşi stângaci şi ţepeni, pompând cu braţele, respirând din greu cu gura deschisă. Zece metri, douăzeci, apoi treizeci. Apoi patruzeci, cincizeci. Departe, în spate, auzi huruitul înfundat al motorului crescând brusc în intensitate. Nu se uită înapoi. Continuă să alerge, alunecând, simţindu-se dureros de lent.

Încă două sute de metri.

Continuă să alerge cu viteză maximă. Auzea tot timpul camioneta în spatele lui. Încă estompat. Încă la o distanţă confortabilă. Dar mişcându-se repede. Motor ambalat, curele de transmisie şuierătoare, arcuri solicitate la maximum, cauciucuri răpăind pe pământul îngheţat.

Încă o sută de metri.

Riscă o privire în spate. Era clar că şoferul camionetei reacţionase cu întârziere. Era încă mai departe decât ar fi putut să fie. Dar chiar şi aşa se apropia cu repeziciune. Era un SUV, nu o camionetă. De fabricaţie autohtonă, nu o marcă străină. Probabil un GMC. Roşu-închis. Nu nou. Bot înalt şi bont şi o bară de protecţie cromată mare cât o cadă de baie.

Încă cincizeci de metri. Zece secunde. Se opri la douăzeci de metri

şi se roti pe loc. Cu faţa spre sud. Rămase nemişcat, gâfâind. Ridică braţele la nivelul umerilor.

Vino şi ia-mă!

Maşina înainta direct spre el. Făcu un pas lung spre dreapta, doi, trei paşi, ca să obţină o aliniere perfectă. Maşina direct în faţă, stânca ascunsă direct în spate. Vehiculul continua să se apropie. Reacher merse cu spatele, apoi alergă cu spatele, pe vârfuri, călcând graţios, fără să scape din privire SUV-ul. Care se apropia întruna, hurducăind, legănându-se, scoţând un huruit asurzitor. Douăzeci de metri distanţă, apoi zece, apoi cinci. Reacher se mişca odată cu el. Când simţi primii rugi înţepându-l în partea din spate a picioarelor se mişcă brusc într-o parte şi se aruncă din calea maşinii, rostogolindu-se şi aşteptând ca vehiculul să treacă prin tufiş şi să se izbească de stâncă.

Lucru care nu se întâmplă.

Tipul de la volan frână brusc şi maşina se opri cu bara de protecţie pătrunsă un metru în tufiş. Tânărul era din partea locului şi ştia ce era acolo. Reacher auzi cutia de viteze trecând în marşarier şi camioneta se retrase, iar roţile din faţă se întoarseră, vitezele se schimbară din nou şi maşina veni direct spre el, uriaşă şi rapidă. Avea cauciucuri off-road imense, cu litere alb-murdar pe margini şi rizuri monstruoase. Scormoneau şi măcinau bolovanii de pământ, care se împrăştiau în mod egal de pe toate cele patru roţi. Maşina avea transmisie pe patru roţi. Motorul, un V-8 masiv, huruia zgomotos. Reacher era culcat pe pământ şi vedea suspensiile, amortizoarele, ţevile de eşapament, casetele de diferenţial mari cât nişte mingi de fotbal. Se ridică şi, fentând la dreapta, se aruncă în stânga. Se rostogoli şi camionul coti brusc, dar îl rată, călcând peste bulgării de pământ la treizeci de centimetri de fata lui. Simţi mirosul de ulei încins, benzină şi gaze de eşapament. Motorul, cutia de viteze, arcurile - toate scoteau o hărmălaie teribilă. Camioneta trecu din nou în marşarier, venind spre Reacher cu spatele. Dar în acel moment, acesta se ridicase în genunchi, încercând să ia o decizie. Unde să se ducă în continuare? Înăuntru sau afară? În desiş sau în câmp deschis? De fapt, nu avea de ales.

La teren deschis, ar fi fost sinucidere curată. În spaţii strâmte, camioneta se mişca relativ greoi, dar Reacher nu putea să fugă şi să se ferească de el la nesfârşit. Nimeni nu putea să facă aşa ceva. Epuizarea avea să-şi spună cuvântul în final. Aşa că se ridică în picioare şi se

afundă în hăţişul de rugi. Spinii îi sfâşiau pantalonii. Camioneta veni după el, cu spatele, micşorând raza curburii. Şoferul se uita peste umăr. Un individ masiv. Ceafă groasă. Umeri mari. Părul scurt. Reacher se îndreptă direct spre centrul desişului. Lujeri lungi şi spinoşi se prindeau de gleznele lui. Continuă să înainteze. Şoferul întoarse volanul la maximum. Curbura de deplasare se micşoră şi mai mult, dar nu îndeajuns. Reacher se postă în interiorul curburii şi avansa în desiş.

Reuşi să ajungă la stâncă.

Stânca era masivă, mult mai mare decât prima pe care o văzuse. Poate că era „mama" primei stânci. Aceea avea o formă de pană, ca şi cum ar fi fost desprinsă dintr-o stâncă mai mare. Aceasta arăta a fi acea stâncă mai mare. Arăta ca o plăcintă din care fusese scoasă o felie lată, dar fără să fie plată ca o plăcintă. Era cocoşată şi rotundă. Ca o portocală, din care lipseau trei, patru felii, pe jumătate îngropată în pământ. Poate cu cincizeci de mii de ani în urmă, un gheţar din epoca glaciară îl rostogolise până aici tocmai din Canada şi greutatea miliardelor de tone de zăpadă îngheţată o spărsese, iar fragmentele mai mici fuseseră împinse în faţă alţi trei kilometri până se opriseră, pentru a se eroda lent sub acţiunea intemperiilor în următoarele secole nenumărate. Fragmentul mai mare rămăsese pe loc şi era tot acolo, îngropat până la mijloc în solul fertil, la rândul lui erodat de vânt şi ploi, o minge de granit uriaşă cu o crestătură triunghiulară puţin adâncă într-o parte, ca o muşcătură, ca o gură deschisă, îndreptată spre sud, spre ruda ei mai mică. Muşcătura avea cam trei metri lăţime la deschidere şi se îngusta până la un punct după circa un metru şi jumătate.

Reacher se opri cu spatele rezemat de stâncă, pe partea sa estică, muşcătura de un sfert de cerc fiind într-o parte, în spatele umărului drept. Camioneta întoarse şi ieşi din desiş şi, timp de un moment nebunesc, Reacher crezu că şoferul renunţase şi pleca acasă, dar apoi vehiculul întoarse din nou, pe un cerc larg, pe pământul îngheţat, şi reveni, lent şi ameninţător, cu botul îndreptat spre el. Şoferul zâmbea în spatele parbrizului, un rânjet larg şi sălbatic, de triumf. Primii rugi cedară în faţa barei de protecţie cromate. Şoferul ţinea volanul cu ambele mâini, atent să ţintească precis.

Cu intenţia de a-i ţintui lui Reacher picioarele de stâncă.

Reacher se caţără pe panta de granit, cu spatele, sprijinindu-se în palme şi tălpi, ca un crab. Se chinui să ajungă drept pe partea boltită a

stâncii, aflându-se într-un echilibru precar cam la un metru şi jumătate în aer. Camioneta se opri cu bara de protecţie la două degete de stâncă, cu capota ceva mai jos de nivelul picioarelor lui Reacher, acoperişul fiind ceva mai sus. Motorul se calmă şi trecu în ralanti şi Reacher auzi patru pocnete din interior când tipul de la volan încuie uşile. Era îngrijorat. Nu voia să fie scos cu forţa din maşină ca să fie bumbăcit. Băiat deştept. Acum opţiunile lui Reacher erau reduse. Putea să coboare pe capotă şi să încerce să spargă parbrizul cu piciorul, dar sticla folosită în construcţia geamurilor pentru maşini era mai rezistentă decât părea şi tot ce trebuia să facă şoferul era să plece brusc de pe loc şi Reacher ar fi fost aruncat cât colo, exceptând cazul în care s-ar fi agăţat de barele de pe acoperiş, dar braţele îl dureau prea mult ca să supravieţuiască unei curse nebuneşti prin Nebraska, atârnat de acoperişul unei camionete care se deplasa hurducăindu-se cu cincizeci de kilometri pe oră sau mai mult. Impas.

Sau poate nu. Tipul îşi etalase tacticile la vedere. Nu-şi folosise telefonul. Voia să-l captureze pe Reacher singur, ca să-şi asume gloria în întregime. Avusese de gând să facă asta folosindu-şi camioneta ca pe un ciocan, nicovala fiind stânca. Dar nu avea să aştepte o veşnicie. Urma să-şi sune amicii de îndată ce frustrarea ar fi pus stăpânire pe el.

Era timpul să plece.

Reacher coborî pe cealaltă parte a stâncii şi se afundă în desişul plin de spini. Auzi camioneta dând înapoi şi ocolind stânca, în urmărirea lui. Apăru în dreapta lui Reacher, năvălind printre rugi, menţinând o curbă strânsă ca şi cum ar fi mers printr-un sens giratoriu, conducând lent şi deliberat. Reacher se prefăcu că o ia la fugă spre terenul deschis şi şoferul, păcălit, roti de volan cam cu zece grade spre exteriorul cercului, moment în care Reacher o luă înapoi spre stâncă şi, strecurându-se pe lângă circumferinţa de granit, se adăposti în muşcătura triunghiulară puţin adâncă, exact în vârful V-ului, cu umerii lipiţi de pereţii convergenţi. Camioneta se opri o secundă şi apoi porni brusc înainte, descrise o buclă strânsă pe terenul deschis şi reveni direct către el, tot într-o treaptă de viteză mică, cu aceeaşi lentoare ameninţătoare, tot mai aproape, trei metri, doi metri, un metru, o jumătate de metru.

Apoi, simultan, extremităţile laterale ale barei de protecţie se proptiră în pereţii muşcăturii din stâncă şi maşina rămase imobilă, exact în poziţia pe care şi-o dorise Reacher, bara de protecţie masivă

stabilind o nouă graniţă, închizând triunghiul nu foarte adânc la treizeci de centimetri de coapsele lui Reacher. Simţea căldura emanată de radiator, iar ritmul de ralanti al motorului îi rezona în piept. Simţea mirosul de ulei, de benzină, de cauciuc şi de gaze de eşapament, îşi puse mâinile pe bara de protecţie şi începu să se lase în poziţia şezut, cu intenţia de a se strecura cu picioarele înainte pe sub vehicul şi de a ieşi prin spatele acestuia. Manevra nu-i ieşi.

Şoferul îşi dorea mai mult să-l prindă pe Reacher decât să scape cu bara de protecţie teafără.

Reacher apucă să se lase doar pe jumătate spre sol când auzi un pârâit în momentul în care cutia de viteze trecu într-o treaptă şi mai joasă. Ideală pentru smulgerea cioturilor din pământ. Sau pentru zdrobirea barei cromate. Motorul hurui şi toate cele patru pneuri muşcară din pământ, iar camionul se mişcă în faţă fără altă împotrivire în afară de rezistenţa tăblăriei. Ambele capete ale barei de protecţie se deformară cu un scrâşnet metalic, aplatizându-se când camioneta continuă să înainteze doi centimetri, apoi patru, apoi şase. Roţile se învârteau încet dar necontenit, proptindu-se în convexităţile de pe suprafaţa pneurilor. Bara se deforma dinspre exterior spre interior, scrâşnind şi hârşâind, iar cuplul masiv al motorului V-8 o transformă într-o bucată de fier vechi aplatizat.

Acum centrul barei se afla la cincisprezece centimetri de pieptul lui Reacher.

Şi continua să se apropie. Bara bombată se aplatizase până la suporţii din oţel sudaţi pe şasiu, care erau mai rezistenţi. Motorul hurui mai tare şi camioneta se opinti lăsându-se jos şi forţând suspensiile. Unul din cauciucurile din faţă pierdu aderenţa o secundă şi se roti nebuneşte împrăştiind pământ, pietre şi bucăţi de rug tocate în golul aripii. Întregul vehicul se legănă, se bâţâi şi dansă pe loc şi apoi cauciucul muşcă iar din pământ şi, în vuietul ţevilor de eşapament, suporţii din oţel cedară doi centimetri şi camioneta se mişcă brusc în faţă.

La zece centimetri de pieptul lui Reacher.

Apoi la şapte centimetri.

Suporţii mai cedară un pic şi metalul închis atinse haina lui Reacher.

Era timpul să plece.

Întoarse capul într-o parte şi împinse bara cromată în sus cu

mâinile, forţându-şi mişcarea în jos, ca şi cum s-ar fi imersat în apă. Ajunse la jumătatea mişcării când tabla din spatele barei începu să cedeze, scrâşnind, îndoindu-se şi zdrobindu-se, curburile inversându-se şi contururile aplatizându-se. Motorul hurui şi ţevile de eşapament urlară şi mai tare, iar camioneta se mişcă încă doi centimetri, astfel că centrul barei se lipi de obrazul lui Reacher. Acesta se lăsă în jos, cu o ureche pe cromul încins şi cealaltă pe granitul rece. Îşi mişcă anevoios picioarele de sub el şi îşi împinse cu forţă fundul printre rugi până când ajunse culcat pe spate. Chiar deasupra feţei sale, ultimul triunghi minuscul de aer liber dispăru în momentul în care apărătorile cedară şi ceea ce mai rămăsese din bara de protecţie se plie violent într-un unghi cu vârful în faţă şi se lovi de granit.

Şoferul nu renunţă.

Tipul continua să apese cu toată forţa pe pedală. Era clar că nu ştia exact unde se afla Reacher, pentru că nu vedea nimic. În mod clar, sperase să-l ţintuiască în zona pieptului. Camioneta se cabra, se lăsă în jos şi împinse. Reacher stătea întins pe spate sub vehicul, cu cauciucurile supuse la efort în stânga şi în dreapta lui, cu ţevile de eşapament pulsând deasupra lui, şi tot felul de componente metalice striate şi murdare la câţiva centimetri de fata lui. Şuruburi, bolţuri, ţevi şi curele, toate se roteau, zumzăiau şi vibrau. Reacher nu ştia multe despre maşini. Nu ştia cum să le repare şi nu ştia cum să le strice. Şi oricum n-avea unelte. Sau avea?

Pipăindu-şi buzunarele, din obişnuinţă şi din disperare, simţi ceva metalic înăuntru. Argintăria lui Dorothy. De la micul dejun. Cuţitul, furculiţa şi lingura. Obiecte vechi şi grele, ascunse în grabă, niciodată returnate. Le scoase din buzunar. Aveau mânere lungi şi groase, obiecte din perioada de început a oţelului inoxidabil.

Chiar deasupra nasului său era o cuvă largă şi plată, pe fundul blocului motor. Văzut de jos, era ca un container pătrat şi puţin adânc. Negru şi murdar. Se gândi că era baia de ulei a motorului. Văzu un şurub hexagonal chiar în centrul acesteia. Pentru schimbarea uleiului. Tipul de la service desfăcea şurubul şi lăsa uleiul să curgă. Uleiul nou era turnat pe sus.

Mecanicul de la service ar fi avut o cheie.

Reacher n-avea aşa ceva.

Motorul huruia şi se forţa. Camioneta se clătina şi tremura din încheieturi. Reacher se târî pe spate cam un metru, ridică mâinile mult

deasupra capului şi prinse mânerul cuţitului pe o parte a capului de şurub şi mânerul furculiţei pe latura opusă a hexagonului. Le ţinu strâns cu degetele mari şi cu arătătoarele şi folosi jumătate din forţă ca să le ţină cât mai apropiate şi cealaltă jumătate pentru a le întoarce în sens invers acelor de ceasornic.

Nimic.

Trase aer în piept, strânse din dinţi şi, ignorând durerea din braţe, încercă din nou. Tot nimic. Schimbă tehnica.

Prinse capul şurubului cu capetele mânerelor ţinute între degetele mâinii drepte şi se folosi de mâna stângă pentru a învârti întregul ansamblu. Şurubul se mişcă.

Doar un pic. Trase încă o dată aer în piept şi strânse cu putere până când carnea de pe degete se albi, şi reuşi să rotească furculiţa şi cuţitul. Şurubul era strâns foarte tare şi nu se lăsă desfăcut uşor, iar mizeria şi praful acumulate în filet amenințau să-l blocheze, dar Reacher continuă să-l rotească, lin şi constant, respirând din greu, concentrându-se şi, după două rotaţii şi jumătate, uleiul dinăuntru începu probabil să se prelingă în şanţurile filetului pentru că, dintr-odată, rezistenţa dispăru şi şurubul începu să se rotească repede şi uşor. Reacher lăsă furculiţa şi cuţitul să cadă şi se târî într-o parte, folosindu-şi vârfurile degetelor ca să scoată şurubul de tot. Motorul continua să se ambaleze din greu şi, de îndată ce şurubul ieşi din gaură, presiunea uriaşă acumulată în interior ejectă uleiul pe sol într-un jet gros de un centimetru. Şuiera, sfârâia şi se împrăştia pe pământul îngheţat, mânjind apoi rugii din apropiere cu un lichid cleios şi negru, încins şi fumegând.

Reacher îşi coborî braţele pe lângă corp şi se târî spre spatele vehiculului, cu picioarele în faţă, pe spate, împiedicat de rugii de sub el, care-l zgâriau şi-i rupeau hainele. Se prinse de bara din spate, se răsuci şi se ridică în poziţie ghemuit. Avea nevoie de o piatră mare cât pumnul ca să spargă geamul din spate, dar nu găsi niciuna, aşa că se mulţumi să lovească cu mâna o dată, de două ori, tare, şi mai tare, după care se întoarse şi o rupse la fugă.

Capitolul 21

Reacher alergă treizeci de metri pe pământul îngheţat şi se opri. În cabina vehiculului, şoferul era răsucit în scaun, uitându-se la el, mişcându-şi agitat mâinile pe volan şi maneta schimbătorului de viteze. Camioneta se dădu înapoi, cu dificultate, rămasă în treapta de viteză mică, motorul turat la maximum abia reuşind să mişte lent vehiculul. Reacher habar n-avea cât putea să dureze până când un motor suprasolicitat, fără ulei, urma să se blocheze şi să moară.

Nu mult, spera el.

Reacher dansă într-o parte şi-n alta, stânga, dreapta, stânga, maşina urmărindu-l peste tot, apropiindu-se lent, cu bara de protecţie zdrobită şi lipită de partea frontală ca o idee urâtă care a venit prea târziu, osiile blocate pentru maximum de tracţiune, pneurile scurmând pământul şi săpând făgaşe noi. Şoferul apăsă pe acceleraţie şi trase de volan în stânga, vrând să decodeze dansul înşelător al lui Reacher şi să-l lovească după inevitabila şi brusca schimbare de direcţie de la capătul mişcării, dar Reacher îl păcăli din nou şi sări în stânga lui, iar camioneta trecu pe la trei metri de el.

Vehiculul se opri în loc, şi Reacher îl văzu pe şofer trăgând de manete şi auzi transmisia revenind la o treaptă de viteză normală pentru deplasarea pe şosea. Apoi, vehiculul făcu un ocol cu raza de doisprezece metri pe pământ şi se îndreptă din nou spre Reacher. Acesta rămase nemişcat şi, fără să scape camioneta din priviri, păşi lateral la dreapta, iar la dreapta şi iar la dreapta, după care merse la o cacealma triplă şi sări din nou în dreapta, în timp ce vehiculul coti la stânga şi-l rată din nou. Camioneta ajunse cu botul rablagit adânc în desiş. Dinspre ea se auzeau tot felul de zgomote neplăcute. Dangăte profunde, ca nişte clopote de biserică discordante. Lagărele, îşi zise Reacher. Capetele de bielă. Ştia ceva terminologie. Îi auzise discutând pe băieţii de la transporturi, în bazele militare. Îl văzu pe şofer uitându-se în jos alarmat, ca şi cum ar fi observat pe bord lumini roşii de avertizare. În aer se ridicau aburi. Şi un fum albastru.

Camioneta dădu înapoi, încă o dată.

Apoi muri.

Porni pe un arc de cerc scurt în spate şi se opri, gata pentru o schimbare de viteză, care avu loc, dar maşina nu se mai urni. Ricoşa doar în faţă cam treizeci de centimetri, împinsă de tensiunea din suspensii, şi înţepeni de-a binelea. Zgomotul motorului încetă şi Reacher auzi hârcâieli, şuierături şi păcănituri şi văzu cum ţâşneşte aburul şi un spray negru fin de dedesubt, ca o tuse, ca un horcăit de moarte.

Şoferul rămase pe loc, în scaun, în spatele portierelor încuiate.

Reacher se uită din nou după o piatră şi nu găsi niciuna. Impas.

Dar nu pentru mult timp.

Reacher le văzu primul. Avea o perspectivă mai bună. Flăcări care ieşeau din îmbinările dintre capotă şi apărători, jos, în partea din faţă a vehiculului. La început, flăcările erau mici şi incolore, fierbând aerul de deasupra, răspândindu-se rapid, făcând să pocnească vopseaua din jur. Apoi se măriră şi deveniră albastre şi galbene şi începură să împrăştie fum negru pe la margini. Capota era ca un capac mare şi pătrat care presa totul şi, într-un minut, din toate cele patru margini izbucniră flăcări şi vopseaua de pe suprafaţa ei începu să se prăjească şi să facă bule care plesneau din cauza căldurii de dedesubt. Şoferul rămase pe loc.

Reacher alergă şi trase de portieră. Era tot încuiată. Bătu în geam cu pumnul şi arătă imperativ spre capotă. Dar era imposibil ca individul să nu ştie deja că luase foc. Ştergătoarele de parbriz erau în flăcări, rotocoale de fum negru ieşind din ele şi întinzându-se pe parbriz. Tipul se uita drept la ele, după care se uita la Reacher, mutându-şi privirea într-o parte şi-n alta, panicat.

Se temea de Reacher la fel de mult ca de incendiu.

Aşa că Reacher se retrase la trei metri şi portiera se deschise, iar tipul sări afară. Un băiat alb solid, foarte tânăr, cam la doi metri şi cincisprezece centimetri, în jur de 135 de kilograme. Alergă un metru şi jumătate şi încremeni pe loc. Cu pumnii strânşi. În spatele lui, flăcările începeau să ţâşnească de sub apărătorile roţilor din faţă, pornind în jos, curbându-se apoi pe lângă tabla pe care o ardeau. Cauciucurile din faţă scoteau fum. Tipul stătea pur şi simplu pe loc, înlemnit. Aşa că Reacher alergă spre el din nou, iar individul încercă să-l lovească şi rată. Reacher se aplecă, să evite lovitura, şi-l pocni pe individ în burtă, după care-l înşfacă de guler. Tipul se ghemui instantaneu şi-şi prinse capul între mâini, ca să se apere. Reacher îl

ridică din nou în picioare şi-l târî peste câmp, repede, zece metri, doisprezece, cincisprezece. Se opri, şi tipul încercă să-l lovească din nou, şi din nou rată. Reacher fentă o lovitură cu stânga şi trimise un croşeu dur de dreapta care-l prinse pe individ în ureche. Tânărul se clătină o secundă şi căzu în fund. Rămase acolo clipind, în mijlocul unui câmp aflat la dracu-n praznic. La douăzeci de metri mai încolo, camioneta lui ardea într-o vâlvătaie aprigă, până la stâlpii parbrizului. Cauciucurile din faţă erau în flăcări, iar capota se deformase din pricina căldurii.

— Câtă benzină ai în rezervor?

— Să nu mai dai în mine, zise tânărul.

— Răspunde la întrebare.

— I-am făcut plinul azi-dimineaţă.

Reacher îl înşfacă din nou şi-l ridică, apoi îl târî mai departe, încă zece metri, apoi încă trei. Tipul se împletici tot drumul şi, în cele din urmă, se împotrivi şi spuse:

— Te rog să nu mai dai în mine.

— De ce să nu dau? Tocmai ai încercat să mă ucizi cu maşina.

— Îmi pare rău.

— Pe bune? Îţi *pare rău?*

— Am fost nevoit s-o fac.

— Doar ai respectat nişte ordine?

— Mă predau, bine? Am ieşit din luptă acum. Sunt ca un prizonier de război.

— Eşti mai solid ca mine. Şi mai tânăr.

— Dar tu eşti un nebun.

— Cine zice asta?

— Ni s-a povestit. Despre noaptea trecută. Ai băgat trei dintre noi în spital.

— Cum te cheamă? întrebă Reacher.

— Brett, spuse tipul.

— Ce-i asta, Zona Crepusculară? Pe toţi vă cheamă la fel?

— Doar pe trei dintre noi.

— Din zece, da?

— Da.

— Treizeci la sută. Care e probabilitatea?

Tipul nu-i răspunse.

— Cine e şeful aici? întrebă Reacher.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Cine ţi-a spus să ieşi în dimineaţa asta şi să mă omori cu maşina?

— Jacob Duncan.

— Tatăl lui Seth Duncan?

— Da.

— Ştii unde locuieşte?

Tânărul încuviinţă din cap şi arătă în depărtare, spre sud-est, dincolo de vehiculul incendiat. Flăcările se mutaseră în interior. Sticla se spărsese şi scaunele luaseră foc. În aer se ridicase o coloană de fum negru, gros şi murdar. Urca drept până când, atingând un strat atmosferic rece, se împrăştia în două părţi. Ca un nor miniatural în formă de ciupercă.

Apoi, rezervorul de benzină explodă.

O minge de foc portocalie ridică spatele camionetei de la sol şi, după o fracţiune de secundă, un bubuit surd se rostogoli pe pământ purtat de o undă de presiune suficient de puternică să-l facă pe Reacher să se mişte un pas şi să tresară. Flăcările ţâşniră la cincisprezece metri în aer şi se stinseră instantaneu, iar camioneta se prăbuşi din nou la pământ, acum toată neagră şi scheletică în interiorul unui nou incendiu fierbinte care răscolea aerul la treizeci de metri deasupra.

Reacher se uită la flăcări o secundă şi spuse:

— În regulă, Brett, uite ce trebuie să faci. O să dai fuga acasă la Jacob Duncan şi-o să-i spui trei lucruri. Eşti atent la mine?

Matahala îşi luă privirea de la foc şi spuse:

— Da.

— Bun. Mai întâi, dacă aşa vrea, Duncan poate să-i trimită după mine şi pe cei şase băieţi care i-au rămas şi fiecare dintre ei mă va întârzia câte două minute, dar după aia o să mă duc peste el şi-am să-l bumbăcesc. Ai reţinut?

— Da.

— Al doilea lucru, dacă preferă, poate să-i scutească pe cei şase băieţi de bătaie şi să vină de îndată să se întâlnească faţă în faţă cu mine. Ai reţinut şi asta?

— Da.

— Şi al treilea lucru, dacă-i mai văd o dată pe veneticii ăia doi, îi trimit acasă într-o găleată. Clar? Ai reţinut tot ce ţi-am spus?

— Da.

— Ai telefon mobil?

— Da, spuse tipul.

— Dă-mi-l.

Tânărul se scotoci în buzunar şi scoase un telefon negru care în mâna lui mare părea minuscul. Reacher i-l luă şi îl desfăcu. Văzuse telefoane celulare scăpate pe trotuar şi văzuse ce e în interiorul acestora. O baterie şi o cartelă SIM. Aşa că desprinse bateria şi o aruncă într-o direcţie, apoi scoase cartela SIM şi aruncă restul telefonului în cealaltă direcţie. Ţinu în palmă dreptunghiul de silicon cu trasee aurite desenate şi întinse mâna spre tânăr, zicând:

— Mănânc-o.

— Ce? spuse tânărul.

— Mănânc-o. Asta ţi-e pedeapsa. Pentru că n-ai fost bun de nimic.

Tipul se gândi o secundă apoi luă cartela cu delicateţe, între degetul mare şi arătător, deschise gura şi o aşeză pe limbă. Închise gura, strânse ceva salivă şi înghiţi.

— Arată-mi, spuse Reacher.

Tipul deschise din nou gura şi scoase limba. Ca un puşti la doctor. Cartela dispăruse.

— Acum stai jos, spuse Reacher.

— Poftim?

— Cum stăteai adineauri.

— Parcă ziceai că trebuie să ajung acasă la Duncan.

— Da, spuse Reacher. Dar nu încă. Nu cât încă mai sunt prin zonă.

Tipul se aşeză, puţin îngrijorat, cu faţa spre sud, picioarele întinse în faţă şi mâinile spre genunchi, cu partea de sus a corpului uşor aplecată.

— Braţele la spate, îi ordonă Reacher. Sprijină-te pe mâini.

— De ce?

Armamentul inamicului.

— Fă cum ţi-am zis, spuse Reacher.

Tânărul îşi duse braţele în spate şi-şi lăsă greutatea pe mâini. Reacher păşi în spatele lui şi-şi trimise talpa bocancului prin cotul drept al individului. Tipul căzu lat la pământ şi începu să ţipe, să se rostogolească şi să scâncească de durere.

Apoi se ridică în capul oaselor, îşi proteja braţul rupt şi se uită acuzator la Reacher. Acesta îl ocoli din nou şi-l lovi dur cu piciorul în

spatele capului. Tipul se prăbuşi lent, mai întâi în faţă, apoi se răsuci într-o parte, când abdomenul se împotrivi mişcării. Ateriza blând pe un umăr şi rămase nemişcat, ca o literă L mare pe o pagină maro murdară. Reacher se întoarse într-o parte şi porni spre nord, către cele două clădiri din lemn de la orizont.

Capitolul 22

Semi-camionul canadian având la bord containerul fraţilor Duncan se încadra în graficul de timp, îndreptându-se spre est pe Route 3 din Columbia Britanică, mergând în cea mai mare parte paralel cu linia dreaptă a frontierei internaţionale, având provincia Alberta drept în faţă. Route 3 era un drum de munte puţin circulat, cu pante abrupte şi curbe strânse. Deloc ideal pentru un vehicul mare. Majoritatea şoferilor o luau pe Route 1, care ocolea spre nord la ieşirea din Vancouver înainte de a coti spre est mai târziu. Un drum mai bun, din toate punctele de vedere. Comparativ, Route 3 era liniştit. Lungi porţiuni în care nu vedeai nimic altceva în afară de panglica de asfalt şi peisaje sălbatice. Traficul era foarte redus. Şi, ici şi colo, câte un refugiu acoperit cu pietriş, pentru odihnă şi recuperare.

Unul dintre aceste refugii era situat cam la un kilometru şi jumătate de Parcul Naţional Waterton Lakes. Din perspectivă americană, era direct deasupra graniţei dintre statele Washington şi Idaho, cam la jumătatea distanţei dintre Spokane şi Coeur dAlene, la circa o sută şaizeci de kilometri de ambele. Refugiul avea o privelişte splendidă. Păduri nesfârşite spre sud, silueta masivă şi înzăpezită a Munţilor Stâncoşi spre est, lacuri magnifice spre nord. Şoferul camionului trase pe dreapta şi parcă acolo, dar nu de dragul peisajului. Opri acolo pentru că era un loc de întâlnire dinainte stabilit unde îl aştepta o dubită albă. Fraţii Duncan rezistaseră mult timp în genul ăsta de afaceri, datorită norocului şi prudenţei, şi unul dintre principiile lor de bază în ceea ce priveşte prudenţa era să se transfere marfa între vehicule imediat ce era posibil după import. Containerele de transport puteau fi urmărite. Mai mult, erau chiar proiectate pentru a fi urmărite după codul BIC. Era mai bine să nu rişte o alertă întârziată din partea vreunui vameş suspicios. Era preferabil să se mute marfa în câteva ore într-o maşină anonimă, greu de urmărit şi uşor de uitat, iar dubitele albe erau cele mai anonime, mai uşor de uitat şi mai greu de urmărit vehicule de pe pământ.

Semi-camionul parcă, iar duba albă întoarse din trei mişcări pe pietriş şi se postă spate în spate cu celălalt vehicul. Amândoi şoferii

coborâră. Nu vorbiră. Se mulţumiră să iasă în drum şi să-şi întoarcă privirile ca să verifice dacă venea ceva dinspre est şi dacă venea ceva dinspre vest. Nu venea nicio maşină, ceea ce nu era neobişnuit pentru Route 3, aşa că se întoarseră la vehiculele lor şi se apucară de treabă. Şoferul dubei deschise uşile din spate, iar şoferului camionului se urcă pe platformă şi tăie sigiliul de siguranţă din plastic, apoi scoase bolţurile şi levierele din suporţi şi deschise uşile containerului.

După un minut, toate cele 576 de kilograme de încărcătură erau transferate, iar după încă un minut, duba albă întoarse din nou şi porni spre est, cu semi-camionul în urma lui o bucată de drum, şoferul intenţionând să o ia spre nord, pe Drumul 95, pentru ca apoi să cotească înapoi spre vest pe o şosea mai bună, Route 1, şi să se întoarcă la Vancouver de unde avea să preia următorul lui job, probabil legal, ceea ce era mai bine pentru tensiune, dar mai rău pentru portofel.

*

În Las Vegas, libanezul numit Safir alese cei mai buni doi oameni ai săi şi-i trimise să stea cu ochii pe italianul numit Rossi. O decizie neînţeleaptă, după cum a reieşit. Lipsa de înţelepciune a deciziei a devenit clară în mai puţin de o oră. Telefonul sună şi Safir răspunse şi se pomeni discutând cu un iranian numit Mahmeini. Mahmeini era clientul lui Safir, dar în relaţia lor comercială nu exista niciun dram de egalitate tranzacţională. Mahmeini era clientul lui Safir cam la fel cum un rege ar putea fi clientul unui cizmar. Mult mai puternic, imperios, superior, neratând niciun prilej să-şi arate desconsiderarea şi susceptibil de a deveni letal de furios dacă cizmele erau defecte.

Sau livrate cu întârziere.

— Trebuia să-mi primesc marfa acum o săptămână, spuse Mahmeini.

Safir nu putea să vorbească. Avea gura uscată.

— Te rog să priveşti situaţia din perspectiva mea, continuă Mahmeini. Acele articole sunt deja alocate, unor anumiţi oameni din anumite locuri şi pentru anumite utilizări cu date specifice. Dacă nu sunt livrate la timp, eu voi suferi pierderi.

— Am să mă revanşez, îngăimă Safir.

— Ştiu că aşa ai să faci. Ăsta-i şi scopul telefonului meu. Avem

multe de discutat. Pentru că paguba mea nu va fi punctuală, ci una care se va prelungi. Reputaţia mea va fi distrusă. De ce s-ar mai încrede în mine relaţiile mele? Am să-i pierd ca clienţi pentru totdeauna. Ceea ce înseamnă că va trebui să-mi plăteşti compensaţii pentru totdeauna. De fapt, voi fi stăpânul tău pentru restul vieţii tale. Înţelegi ce vreau să spun?

— Sunt convins că marfa e de fapt pe drum în acest moment, abia reuşi Safir să spună.

— Cu o săptămână întârziere.

— Şi eu am de suferit. Şi încerc să fac ceva în privinţa asta. L-am pus pe omul meu de contact să trimită doi oameni acolo, în zonă. Şi apoi am trimis doi dintre oamenii mei la el, ca să fiu sigur că se concentrează cum trebuie.

— Sunt bărbaţi sau băietei oamenii tăi? întrebă Mahmeini.

— Sunt oameni pricepuţi.

— Eşti pe cale să afli ce sunt ăia bărbaţi adevăraţi. Am să-ţi trimit doi bărbaţi de-ai mei. Ca să fiu sigur că te concentrezi.

Apoi telefonul muri, lăsându-l pe Safir în aşteptarea a doi iranieni duri într-un birou din care, cu doar o jumătate de oră mai devreme, plecaseră oamenii lui cei mai buni.

*

Reacher ajunse la cele două clădiri din lemn fără alte probleme, ceea ce nu-l surprinse deloc. Şase jucători de fotbal rămaşi plus doi inşi din afara oraşului dădeau un total de opt oameni şi bănuia că cei doi venetici umblau împreună, deci erau doar şapte vehicule care căutau la întâmplare într-un district întins pe multe sute de kilometri pătraţi. O întâlnire întâmplătoare era extrem de puţin probabilă. Două ar fi fost incalculabil de improbabile.

Vechiul şopron era tot încuiat şi lăsat într-o parte, iar camioneta era tot ascunsă în adăpostul mai mic. Nedescoperită şi nederanjată, din câte-şi putea da seama Reacher.

Era rece şi inertă. Aerul din adăpost era uscat şi mirosea a praf şi excremente de şoareci. Ţinutul rural din jur era pustiu şi tăcut.

Reacher deschise trusa de scule a camionetei şi se uită la conţinutul acesteia. Cel mai mare obiect rămas acolo era o cheie franceză lungă de vreo treizeci de centimetri, dintr-un fel de oţel lucios. Cântărea

circa şase sute de grame. Fabricată în SUA. Nu era cea mai grozavă armă din lume, dar era mai bine decât nimic. Reacher o puse în buzunarul hainei şi scotoci după alte lucruri. Găsi două şurubelniţe, una scurtă, cu cap în stea şi mâner de cauciuc, şi alta mai lungă, cu cap lat, pentru un şurub cu fantă normală. Le puse în celălalt buzunar, încuie trusa şi se urcă în cabină. Porni motorul, ieşi cu spatele din adăpost şi o luă pe făgaşele de tractor adânci spre est, până la şosea, unde coti spre nord, îndreptându-se spre motel.

*

Cei doi duri trimişi de Safir sosiră în biroul lui Rossi cu pistoalele în tocurile cu hamuri prinse peste umăr şi cu genţi din nailon în mâini. Desfăcură gentile pe biroul lui Rossi, chiar în faţa acestuia. Prima geantă conţinea un obiect, cea de-a doua geantă, două obiecte. Din prima geantă ieşi o maşină de şlefuit deja echipată cu o curea de hârtie abrazivă rugoasă. Din a doua geantă, ieşiră o lampă de sudură şi o rolă de bandă adezivă.

Instrumentele meseriei.

Şi, prin urmare, un mesaj cât se poate de clar pentru cineva din lumea lui Rossi. În lumea lui Rossi, victimele erau dezbrăcate şi legate cu bandă adezivă de scaune, iar maşinile de şlefuit erau pornite şi aplicate unor părţi gingaşe ca genunchii, coatele sau pieptul. Sau chiar pe faţă.

Apoi, pentru un plus de distracţie, erau aprinse lămpile de sudură.

Nimeni nu rosti un cuvânt.

Rossi formă un număr pe telefon. Trei apeluri şi Roberto Cassano îi răspunse din Nebraska.

— Ce dracu' se-ntâmplă acolo? întrebă Rossi. Treaba asta nu mai poate să aştepte.

— Alergăm după nişte umbre, spuse Cassano.

— Alergaţi mai repede.

— Ce rost are? Cine ştie dacă individul ăsta are vreo legătură cu ceva? Ne-ai spus că e un pretext, după părerea ta. Aşa că orice s-ar întâmpla cu el, n-o să facă marfa să ajungă mai repede.

— Ai spus vreodată o minciună?

— Nu ţie, şefule.

— Dar altcuiva?

— Desigur.

— Atunci ştii cum merge. Aranjezi lucrurile ca să te asiguri că nu eşti prins. Şi cred că asta o să facă nemernicii ăia de Duncani. O să ţină transportul pe loc undeva până când individul e prins. Ca să pară că au spus adevărul tot timpul. Cauză şi efect. Aşa că, ne place sau nu, va trebui să le facem jocul aşa cum vor ei. Deci, găseşte-l pe ticălos, da? Şi repede. Treaba nu mai suportă amânare.

Rossi încheie convorbirea. Unul dintre libanezi desfăcuse cablul de alimentare al maşinii de şlefuit. Acum se aplecă şi-l băgă în priză. Apăsă întrerupătorul, doar o secundă, şi maşina porni, hurui puţin şi se opri.

Un test.

Un mesaj.

*

Ajuns la motel, Reacher parcă lângă Subaru, maşina distrusă a doctorului. Era tot acolo, lângă căsuţa cu numărul şase. Coborî şi se folosi de şurubelniţa mai mică pentru a detaşa plăcuţele de înmatriculare ale camionetei. Apoi luă plăcile de la Subaru şi le ataşă la camionetă. Aruncă plăcile originale ale camionetei în platformă şi, punând şurubelniţa la loc în buzunar, se duse la recepţie.

Vincent era acolo, ştergea barul cu o cârpă. Avea un ochi vânăt, buza îngroşată şi o umflătură cât o spinare de şoarece pe obraz. Una dintre oglinzile din spatele lui era spartă. Din ea se desprinseseră bucăţi de sticlă ca nişte fulgere. Lambriul vechi era astfel expus, îngălbenit, banal şi prozaic. Iluzia de optimism a încăperii era diminuată.

— Îmi pare rău că ţi-am creat necazuri, spuse Reacher.

— Ai înnoptat aici? întrebă Vincent.

— Chiar vrei să ştii?

— Nu, cred că nu vreau.

Reacher se studie în oglinda spartă. O ureche începea să prindă coajă în locul unde se zgâriase de stâncă. Pe faţă avea zgârieturi de la ghimpi. Şi pe mâini, şi pe spate, acolo unde haina, cămaşa şi puloverul se ridicaseră.

— Indivizii ăia aveau o listă a locurilor unde să caute? întrebă el.

— Îmi închipui c-o să se ducă din casă în casă, spuse Vincent.

— Ce maşină aveau?

— Una închiriată.

— Culoarea?

— Ceva închis, cred că bleumarin. Un Chevrolet, mi se pare.

— Au spus cine sunt?

— Doar că reprezintă familia Duncan. Aşa s-au exprimat, îmi pare rău că le-am spus de Dorothy.

— Lasă că s-a descurcat bine, spuse Reacher. Nu-ţi face griji în privinţa asta. A avut necazuri mai mari în viaţa ei.

— Ştiu.

— Crezi că fraţii Duncan i-au omorât copilul?

— Mi-ar plăcea să ştiu. S-ar potrivi cu ceea ce credem că ştim despre ei.

— Dar?

— Nu s-a găsit nicio dovadă. Absolut niciuna. Şi a fost o anchetă foarte amănunţită. O mulţime de agenţii. S-a lucrat foarte profesionist. Mă îndoiesc că le-a scăpat ceva.

— Deci a fost doar o coincidenţă.

— Aşa trebuie să fi fost.

Reacher nu spuse nimic şi Vincent îl întrebă:

— Ce-ai de gând să faci acum?

— Două lucruri, spuse Reacher. Poate trei. După care-am să plec. Mă duc în Virginia.

Ieşi în parcare şi se urcă în camionetă. Porni motorul şi ieşi pe drum, spre casa doctorului.

Capitolul 23

Cei doi duri trimişi de Mahmeini ajunseră în biroul din Las Vegas al lui Safir cam la o oră după plecarea celor doi oameni duri ai libanezului. Bărbaţii trimişi de Mahmeini nu aveau un fizic impresionant. Gulerele cămăşilor nu stăteau să le plesnească la gât, şi nici muşchi umflaţi cu pompa n-aveau. Erau mici şi vânoşi, bruneţi şi cu ochi morţi, cu hainele boţite şi nu foarte curaţi. Safir era libanez şi cunoştea o mulţime de iranieni. Majoritatea erau cei mai cumsecade oameni din lume, mai ales când trăiau în alte ţări. Dar unii dintre ei erau cei mai răi. Aceştia doi nu aduseseră nimic cu ei. Nu aveau genţi, instrumente sau alt echipament. Nu aveau nevoie de aşa ceva. Safir ştia că aveau pistoale la subsuoară şi cuţite în buzunare. Cuţitele îl îngrijorau. Pistoalele erau rapide, dar cuţitele erau lente. Iar iranienii ăştia doi putea fi foarte lenţi în mânuirea cuţitelor. Şi foarte inventivi. Safir ştia cu certitudine asta. O văzuse pe una dintre victimele lor, în deşert. Puţin descompusă, dar chiar şi aşa poliţiştii avuseseră nevoie de un timp nefiresc de lung ca să determine sexul cadavrului. Ceea ce nu era surprinzător. Pentru că nu exista nicio dovadă externă a sexului. Absolut niciuna.

Safir formă un număr pe telefonul lui. Trei apeluri şi unul dintre oamenii lui răspunse, de la şase intersecţii distanţă.

— Daţi-mi raportul de activitate, spuse Safir.

— E încurcătură mare, spuse omul lui.

— Evident. Dar am nevoie de mai mult de-atât.

— Bun, se pare că oamenii pe care-i cunoaşte Rossi sunt o gaşcă de ţărănoi din Nebraska, pe care-i cheamă Duncan. Aia sunt agitaţi nevoie mare din cauza unui ins care-şi tot bagă nasul pe-acolo. Nimic care să aibă vreo legătură cu ceva, probabil, dar Rossi crede că aceşti Duncani vor amâna până când individul e doborât, ca să-şi salveze prestigiul, căci au susţinut că acesta ar fi cauza întârzierii. Ceea ce Rossi crede că e o abureală, foarte probabil, însă toată povestea a devenit circulară. Rossi crede că acum n-o să se-ntâmple nimic până nu e capturat individul. A trimis nişte băieţi acolo, se ocupă de problemă.

— Cât de serios?

— Atât cât pot şi ei, bănuiesc.

— Spune-i lui Rossi să le zică să se ocupe şi mai serios. Mult, mult mai serios. Şi vezi să înţeleagă că nu glumesc, bine? Spune-i că şi eu am oameni în biroul meu şi că, dacă păţesc ceva din cauza acestei tărăşenii, el o să aibă de suferit primul şi de două ori mai rău ca mine.

*

Reacher îşi aminti drumul până la casa doctorului din noaptea precedentă. La lumina zilei, drumurile arătau diferit. Mai deschise, mai puţin tainice. Şi mai expuse. Erau doar nişte panglici înguste de asfalt, uşor înălţate faţă de pământul din jur, neprotejate de garduri vii, neumbrite de copaci. Ceaţa dimineţii se ridicase şi era acum un strat jos de nori aflat cam la o sută cincizeci de metri. Întregul cer era ca un panou plat luminos, iluminând sumbru împrejurimile. Fără strălucire orbitoare, fără umbre.

Dar Reacher ajunse cu bine la casa simplă, înconjurată de un hectar de pământ neted împrejmuit de un gard din stâlpi şi şine. La lumina zilei, casa arăta nouă şi nefinisată. Pe acoperiş, o antenă de satelit. Nu erau maşini pe alee. Niciun Chevrolet bleumarin. Nici vecini nu erau. Cea mai apropiată casă trebuie să fi fost la peste un kilometru şi jumătate distanţă. Pe trei laturi, dincolo de gard, nu era nimic în afară de pământul obosit şi în hibernare, aşteptând să fie arat şi semănat la primăvară. Pe a patra latură era drumul, apoi altă întindere de pământ neted până la linia orizontului. Doctorul şi soţia lui nu erau pasionaţi de grădinărit. Asta era limpede. Curtea lor era acoperită doar de iarbă, de la baza gardului până la fundaţia casei. Nu erau tufişuri, arbuşti veşnic verzi sau ronduri de flori.

Reacher parcă pe alee şi se duse la uşa dotată cu vizor. O mică lentilă de sticlă, ca o picătură mare de apă. Ceva obişnuit la oraş, dar neobişnuită la ţară. Sună soneria. O lungă pauză. Bănuia că nu era primul vizitator din ziua aceea. Mai probabil, era al treilea. De aici şi reticenţa de a deschide uşa, manifestată de doctor şi de soţia lui. Dar în cele din urmă lentila vizorului se întunecă, apoi se lumină şi uşa se deschise încet, iar Reacher o văzu pe femeia pe care o cunoscuse în noaptea precedentă stând în hol, privindu-l uşor surprinsă dar categoric uşurată.

— Tu, spuse ea.

— Da, eu, zise Reacher. Nu ei.

— Slavă Domnului!

— Când au fost aici?

— În dimineaţa asta.

— Ce s-a întâmplat?

Femeia nu-i răspunse. Făcu doar un pas înapoi. O invitaţie mută. Reacher intră, străbătu holul şi află cam ce se întâmplase când ajunse să-l vadă pe doctor. Omul avea urmele unor vătămări, cam la fel ca Vincent, de la motel. Vânătăi în jurul ochilor, umflături, sânge în nări, buze sparte. Şi nişte dinţi lipsă, probabil, judecând după felul cum îşi ţuguia gura şi-şi mişca limba, ca şi cum ar fi verificat câţi i-au rămas. Patru lovituri, socoti Reacher, fiecare dintre ele puternică, dar plasate diferit. Lovituri de expert.

— Ştiţi cine erau indivizii? întrebă Reacher.

— Nu, spuse doctorul. Nu sunt din zonă.

Vorbea cu greutate şi era dificil să desluşeşti ce spune. Dinţi lipsă, buze sparte. Şi pe deasupra mahmureala, probabil.

— Au spus că reprezintă familia Duncan. Nu că lucrează pentru ei. Prin urmare, nu sunt oamenii lor. Nu ştim cine sunt şi prin cine au fost aduşi aici.

— Ce voiau?

— Pe tine, bineînţeles.

— Îmi pare foarte rău pentru necazurile pricinuite, zise Reacher.

— Asta-i situaţia, spuse doctorul.

Reacher se întoarse spre soţia doctorului:

— Eşti bine?

— Pe mine nu m-au lovit, spuse ea.

— Dar?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. De ce-ai venit?

— Am nevoie de tratament medical, spuse Reacher.

— De ce fel?

— Am nişte zgârieturi de spini. Vreau ceva dezinfectant pe tăieturi.

— Serios?

— Nu, nu serios, zise Reacher. Am nevoie de ceva analgezice, atâta tot. N-am reuşit să-mi odihnesc braţele aşa cum am sperat.

— Ce vrei de fapt?

— Să discutăm, spuse Reacher.

*

Începură în bucătărie. Îi curăţară tăieturile, pur şi simplu ca să-şi găsească ceva de făcut. Soţia doctorului îi spuse că avea pregătire de asistentă. Turnă un lichid subţire şi înţepător într-un castron şi folosi tampoane de vată. Începu să-l tamponeze pe faţă şi gât, apoi se ocupă de mâini. Îl puse să-şi scoată cămaşa. Avea spatele plin de zgârieturi de la încercarea de evadare pe sub camionetă.

— Azi-dimineaţă am luat micul dejun cu Dorothy, acasă la ea, spuse el.

— N-ar trebui să ne spui asta, zise soţia doctorului. Ar putea să-i provoace necazuri.

— Doar dacă o daţi pe goarnă la Duncani.

— S-ar putea să n-avem încotro.

— A spus că vă este prietenă.

— Nu chiar prietenă. E mult mai în vârstă.

— A spus că i-ai luat partea, acum douăzeci şi cinci de ani. Femeia nu zise nimic. Continuă îngrijirile atente pe spatele lui. Era meticuloasă. Deschidea fiecare tăietură cu degetul mare şi arătătorul şi tampona din belşug cu dezinfectant. Doctorul spuse:

— Vrei să bei ceva?

— E prea devreme pentru mine, răspunse Reacher.

— Mă gândeam la o cafea, spuse doctorul. Am văzut că azi-noapte ai băut cafea.

Reacher zâmbi. Omul încerca să demonstreze că-şi amintea ceva din cele întâmplate.

— O cafea e întotdeauna binevenită, spuse Reacher. Doctorul se duse la chiuvetă şi porni o cafetieră electrică. Apoi se întoarse şi-l prinse de braţ pe Reacher, cum fac doctorii, luând între degete palma lui Reacher, ridicând-o, întorcând-o, manipulând-o. Doctorul era mărunt, iar braţul lui Reacher era mare. Omul se chinuia ca un măcelar cu o jumătate de vită. Îşi înfipse degetele celeilalte mâini în articulaţia umărului lui Reacher, pipăind, împungând carnea.

— Aş putea să-ţi dau nişte cortizon, spuse el.

— Am nevoie?

— Ar putea să te ajute.

— Cât de mult?

— Puţin. Poate ceva mai mult. Trebuie să te gândeşti la asta. Ţi-ar

putea uşura disconfortul. În momentul ăsta, te sâcâie. Probabil că te şi oboseşte.

— În regulă, spuse Reacher. Dă-i bătaie!

— Aşa am să fac, spuse doctorul. În schimbul unor informaţii.

— Cum ar fi?

— Cum te-ai rănit în halul ăsta?

— De ce vrei să ştii?

— Să spunem, din interes profesional.

Soţia doctorului îşi termină treaba. Aruncă ultimul tampon de vată pe masă şi-i dădu lui Reacher cămaşa. El şi-o puse pe umeri şi începu să se încheie la nasturi.

— A fost cum ai zis, spuse el. Am fost prins într-un uragan.

— Nu te cred, replică doctorul.

— N-a fost un eveniment meteorologic. A fost o încăpere subterană, care a luat foc. Avea un puţ de scară şi două puţuri de ventilaţie. Am avut noroc. Flăcările au urcat pe puţurile de ventilaţie. Eu urcam pe scări. Aşa că n-am suferit arsuri. Dar aerul care alimenta focul cobora pe puţul scării cu aceeaşi forţă cu care urca înapoi prin puţurile de ventilaţie. Aşa că a fost ca şi cum aş fi urcat printr-un uragan. M-a doborât de două ori. Nu puteam să mă ţin pe picioare, în final, a trebuit să mă ridic prin forţa braţelor.

— Cât de departe?

— Două sute optzeci de trepte.

— Incredibil! A fost de-ajuns. Unde s-a-ntâmplat?

— Asta nu mai intră în aria interesului profesional.

— Şi pe urmă, ce s-a întâmplat?

— Şi asta depăşeşte aria interesului profesional.

— Evenimente recente, aşa-i?

— Am senzaţia c-a fost ieri, spuse Reacher. Acum du-te şi ia seringa aia.

*

Era un ac lung. Doctorul plecă şi se întoarse cu o seringă din oţel inoxidabil ce părea îndeajuns de mare pentru un cal. Îl puse pe Reacher să-şi scoată din nou cămaşa şi să stea în faţă, cu coatele pe masă. Înfipse acul ascuţit adânc în articulaţie, din spate. Reacher simţi cum acul împinge şi pocneşte trecând prin tot felul de tendoane şi

muşchi. Doctorul apăsă pistonul, lent şi constant. Reacher simţi fluidul inundând articulaţia. Apoi simţi cum articulaţia se destinde şi se relaxează în timp real, imediat, ca şi cum s-ar fi vindecat cu o viteză nebunească. Apoi doctorul se ocupă de celălalt umăr. Aceeaşi procedură. Acelaşi rezultat.

— Minunat, spuse Reacher.

— Despre ce voiai să discutăm? întrebă doctorul.

— Despre ceva care s-a întâmplat cu mult timp în urmă, spuse Reacher. Când soţia ta era copil.

Capitolul 24

Reacher se îmbrăcă din nou şi toţi trei îşi luară cănile de cafea în living room, care era un spaţiu rectangular îngust, cu mobilă aranjată în L de-a lungul a doi pereţi şi un televizor imens cu ecran plat pe al treilea perete. Sub ecran era un raft încărcat de componente audio-vizuale interconectate cu cabluri groase. Două boxe impresionante flancau ecranul. Pe al patrulea perete era o fereastră uriaşă, prin care putea fi admirată priveliştea miilor de hectare de nimic absolut. Gazonul amorţit, gardul din stâlpi şi şine, după care pământ până la orizont. Niciun deal, nicio vâlcea, niciun copac, niciun pârâu. Dar nici maşini sau patrule. Nicio activitate de niciun fel. Reacher se aşeză într-un fotoliu din care putea să vadă şi uşa, şi priveliştea în acelaşi timp. Doctorul se aşeză pe o canapea şi alături de el veni soţia acestuia, care nu părea prea entuziasmată de discuţie. Reacher o întrebă:

— Câţi ani aveai când fetiţa lui Dorothy a dispărut?

— Paisprezece, spuse ea.

— Mai mare cu şase ani decât Seth Duncan.

— Cam aşa.

— Nu prea făceai parte din generaţia lui.

— Nu.

— Îţi aminteşti când a apărut Seth prima dată?

— Nu prea. Aveam zece sau unsprezece ani. Au fost ceva discuţii. Probabil că-mi amintesc mai mult discuţiile, decât evenimentul.

— Şi ce spuneau oamenii?

— Ce puteau să spună? Nimeni nu ştia nimic. Informaţiile lipseau cu desăvârşire. Oamenii au presupus că era o rudă. Poate un copil rămas orfan. Poate că avusese loc un accident de maşină în alt stat.

— Iar fraţii Duncan n-au dat niciodată o explicaţie?

— Păi de ce să dea? Nu era treaba nimănui, decât a lor.

— Ce s-a întâmplat când fetiţa lui Dorothy a dispărut?

— A fost oribil. Aproape ca o trădare. I-a schimbat pe oameni. Bun, un lucru ca ăsta te sperie, dar ar trebui să aibă un final fericit. Ar trebui să se termine cu bine. Dar uite că n-a fost aşa.

— Dorothy a crezut că fraţii Duncan au fost făptaşii.

— Ştiu.

— A spus că i-ai ţinut partea.

— Aşa este.

— De ce?

— De ce nu?

— Aveai paisprezece ani, spuse Reacher. Ea câţi avea? Treizeci? Treizeci şi cinci? Mai mult decât dublul vârstei tale. Aşa că n-a fost solidaritatea dintre două femei, două mame sau două vecine. Nu în sensul normal. Ai făcut-o pentru că ştiai ceva, nu-i aşa?

— De ce mă întrebi asta?

— Să zicem că e vorba de interes profesional.

— S-a-ntâmplat cu un sfert de secol în urmă.

— În ceea ce o priveşte pe Dorothy, s-a întâmplat ieri.

— Tu nu eşti de-aici.

— Ştiu, spuse Reacher. Sunt în trecere, în drum spre Virginia.

— Atunci, du-te acolo!

— Nu pot. Nu încă. Nu atâta vreme cât cred că Duncanii sunt făptaşii şi au scăpat nepedepsiţi.

— De ce e important pentru tine?

— Nu ştiu. Nu pot să explic. Dar contează.

— Crede-mă, Duncanii au scăpat nepedepsiţi pentru multe alte chestii. În fiecare zi.

— Dar nu-mi pasă de celelalte lucruri. Nu-mi pasă cui i se transportă recolta sau când şi cât plătesc pentru asta. Voi toţi puteţi să vă purtaţi de grijă. Nu e ceva atât de complicat.

— În acel an, am fost bona familiei Duncan, spuse soţia doctorului.

— Şi?

— Nu aveau nevoie cu adevărat de aşa ceva. Ieşeau rar din casă. Sau, mai exact, ieşeau de multe ori, dar se întorceau imediat. Ca un truc sau ca un subterfugiu. Pe urmă, nu se grăbeau deloc când mă aduceau cu maşina acasă. Era ca şi cum mă plăteau ca să fiu acolo cu ei. Vreau să spun, cu toţi patru, nu doar cu Seth.

— De câte ori ai lucrat pentru ei?

— Cam de şase ori.

— Şi ce s-a întâmplat?

— În ce privinţă?

— S-a întâmplat ceva rău?

Ea se uită drept la el.

— Adică, dacă s-au dat la mine?

— S-au dat? întrebă el.

— Nu.

— Te-ai simţit în pericol?

— Puţin.

— Au făcut vreun gest nepotrivit?

— Nu tocmai.

— Atunci ce te-a făcut să-i ţii partea lui Dorothy când i-a dispărut fetiţa?

— Doar un sentiment.

— Ce fel de sentiment?

— Aveam paisprezece ani, da? Nu prea înţelegeam mare lucru. Dar ştiu că nu mă simţeam în largul meu.

— Ştiai de ce?

— Mi-a trebuit ceva timp ca să mă dumiresc.

— Despre ce era vorba?

— Erau dezamăgiţi că nu eram mai mică. M-au făcut să simt că eram prea vârstnică pentru ei. Asta mi-a dat o senzaţie de jenă.

— Te simţeai prea bătrână pentru ei la paisprezece ani?

— Da. Şi, ştii, nu eram foarte matură. Eram doar o fetiţă.

— Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost mai mică?

— Chiar nu vreau să mă gândesc la asta.

— Şi le-ai spus poliţiştilor cum te simţeai?

— Desigur. Noi toţi le-am spus totul. Poliţiştii au fost minunaţi. Chiar dacă s-a întâmplat acum douăzeci şi cinci de ani, erau foarte moderni. Ne-au luat foarte în serios, chiar şi pe copii. Ne-au ascultat pe toţi. Ne-au spus că putem să spunem orice, mărunt sau mare, important sau nu, adevăr sau zvon. Aşa că totul a ieşit la iveală.

— Dar nimic n-a fost dovedit. Soţia doctorului clătină din cap.

— Fraţii Duncani au rămas curaţi şi uscaţi. Albi ca zăpada. Sunt surprinsă că n-au primit premiul Nobel.

— Şi totuşi ai rămas lângă Dorothy.

— Pentru că ştiam ce simţeam.

— Ai crezut că ancheta a fost în regulă?

— Aveam paisprezece ani. Ce ştiam eu? Am văzut câini şi oameni îmbrăcaţi cu geci FBI. A fost ca într-un serial de televiziune. Aşa că da, am crezut c-a fost în regulă.

— Şi acum? Privind în urmă?

— Nu i-au găsit niciodată bicicleta.

*

Soţia doctorului îi spuse că, în majoritate, copiii fermierilor începeau să conducă maşinile greu încercate ale părinţilor pe la cincisprezece ani, sau chiar mai devreme, dacă erau îndeajuns de înalţi. Cei mai mici şi mai scunzi mergeau pe biciclete. Vechile şi masivele Schwinn, cu cârduri de baseball prinse între spiţe şi pompoane pe ghidon. Era un district mare. Mersul pe jos era prea lent. Micuţa Marga-ret, în vârstă de opt ani, plecase de la casa pe care o văzuse Reacher, pe drumul pe care Reacher îl văzuse, inimoasă şi bucuroasă nevoie mare, pe o bicicletă roz care era mai mare decât ea. Nici ea, nici bicicleta n-au mai fost găsite vreodată.

— M-am tot aşteptat să găsească măcar bicicleta, spuse soţia doctorului. Ştii, undeva, la o margine de drum. Culcată în iarba înaltă. Cam aşa se-ntâmplă în serialele de televiziune. Ca un indiciu. Cu o urmă de încălţăminte în apropiere, sau o bucată de hârtie sau altceva uitat de făptaş. Dar nu s-a întâmplat aşa. Totul a fost un drum înfundat.

— Şi care-a fost concluzia ta atunci? întrebă Reacher. Legat de familia Duncan. Vinovaţi sau nevinovaţi?

— Nevinovaţi, spuse femeia. Pentru că faptele sunt fapte, nu-i aşa?

— Şi totuşi, ai rămas alături de Dorothy.

— În parte, ca urmare a ceea ce simţeam. Sentimentele sunt diferite de fapte. Şi în parte din cauza a ceea ce s-a întâmplat după. Pentru ea a fost oribil. Fraţii Duncan erau foarte făţarnici. Şi oamenii au început să simtă puterea pe care aceştia o aveau asupra lor. Era ca o poliţie a gândurilor. Mai întâi, lui Dorothy i s-a cerut să-şi ceară scuze, ceea ce n-a făcut, apoi i s-a cerut să tacă din gură şi să-şi vadă de viaţă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată. Nici măcar nu putea să jelească, pentru că asta ar fi fost ca şi cum i-ar fi acuzat iar pe Duncani. Întregul district s-a simţit jenat din pricina asta. Era ca şi cum Dorothy trebuia să încaseze pedeapsa pentru toată echipa. Ca una din legendele alea vechi, în care, pentru binele satului, mama trebuie să-şi sacrifice copilul ca să îmblânzească monstrul.

*

Discuţia încetă. Reacher adună cele trei căni de cafea goale şi le duse în bucătărie, parţial ca să fie amabil, parţial pentru că voia să verifice priveliştea uitându-se pe un alt geam. Peisajul era în continuare curat. Nu venea nimic, nu se-ntâmpla nimic. După un minut, doctorul veni în încăpere şi întrebă:

— Şi-acum, ce-o să faci?

— Plec în Virginia, răspunse Reacher.

— În regulă.

— Cu două opriri pe drum.

— Unde?

— Am să trec pe la poliţia districtuală. La o sută de kilometri spre sud. Vreau să le văd documentele.

— Oare le-or mai avea?

— Când e vorba de un caz ca ăsta, în care colaborează mai multe departamente şi fiecare s-a comportat excelent, trebuie să existe un ditamai dosarul. Şi nu l-au aruncat încă.

Pentru că, practic, e încă un caz deschis. Însemnările lor trebuie să fie într-o magazie, undeva. Probabil că s-a adunat un metru cub de hârtii.

— Şi-o să-ţi dea voie să le vezi? Aşa, pur şi simplu?

— Şi eu am fost un fel de poliţist, treisprezece ani. De obicei, reuşesc să-i conving pe băieţii de la arhivă.

— De ce vrei să vezi hârtiile alea?

— Să verific fisurile. Dacă totul e în regulă, îmi văd de drum. Dacă nu, s-ar putea să revin.

— Ca să faci ce?

— Să umplu fisurile.

— Cum ai s-ajungi acolo?

— Cu o maşină.

— Dacă-ţi faci apariţia într-o maşină furată, n-o să fie în avantajul tău.

— Am pus pe ea plăcile tale de înmatriculare. N-o să ştie.

— Plăcile mele?

— Nu-ţi face griji. Am să le schimb la loc. Dacă hârtiile vor fi în regulă, am să las camioneta chiar lângă secţia de poliţie, cu plăcile adevărate de înmatriculare, şi mai devreme sau mai târziu vor afla a

cui este şi îi vor anunţa pe fraţii Duncan. Atunci vor şti că am plecat de tot şi vor începe să vă lase în pace.

— Ar fi frumos. Şi a doua oprire care va fi?

— La poliţie va fi a doua oprire. Prima oprire e mai aproape de casă.

— Unde?

— O să trecem pe la soţia lui Seth Duncan. Noi doi. O vizită la domiciliu. Ca să ne asigurăm că se vindecă aşa cum trebuie.

Capitolul 25

Doctorul se împotrivi ideii din capul locului. Era o vizită la domiciliu pe care nu voia s-o facă. Începu să umble de colo-colo prin bucătărie, cu privirea în altă parte, pipă-indu-şi rănile de pe faţă cu vârful degetelor, ţuguindu-şi buzele şi plimbându-şi limba peste dinţi. În cele din urmă, spuse:

— Dar Seth s-ar putea să fie acolo.

— Eu sper că va fi, spuse Reacher. Am putea vedea dacă şi el se vindecă aşa cum trebuie. Şi, dacă aşa stau lucrurile, aş putea să-i lovesc din nou.

— Va fi însoţit de jucătorii de fotbal.

— N-o să fie. Sunt toţi plecaţi pe câmpuri, în căutarea mea. Ăia care au rămas, în orice caz.

— Nu ştiu ce să zic.

— Eşti doctor. Ai depus un jurământ. Ai nişte obligaţii.

— E periculos.

— E periculos şi să te ridici din pat dimineaţa.

— Nu eşti în toate minţile, ştii asta?

— Prefer să mă consider un om cu conştiinţă.

*

Reacher şi doctorul se urcară în camionetă şi porniră spre drumul districtual, apoi cotiră la dreapta. Ajunseră la un drum aflat la trei kilometri sud de motel şi la trei kilometri nord de casele fraţilor Duncan. Două minute mai târziu, doctorul privea încruntat la acele case, pe când treceau pe lângă ele. Reacher aruncă şi el o privire într-acolo. Teritoriu inamic. Trei case albe, trei vehicule parcate, nicio activitate la vedere. Reacher îşi zise că, între timp, al doilea Brett livrase mesajele. Presupuse că fuseseră ascultate şi imediat desconsiderate ca fiind lăudăroşenii. Deşi nu puteai să nu ţii cont de camioneta incendiată. Fraţii Duncan pierdeau constant şi considerabil şi era imposibil să nu-şi dea seama de asta.

Reacher coti la stânga unde cotise şi în noaptea trecută, cu maşina

Subaru, apoi coti de mai multe ori până când casa lui Seth Duncan îi apăru în faţă, pe partea dreaptă. La lumina zilei, arăta cam la fel ca atunci când era luminată electric. Cutia poştală pe care scria *Duncan,* gazonul în hibernare, trăsurica artizanală. Aleea lungă şi dreaptă, dependinţa, cele trei seturi de uşi. De data asta, două dintre ele erau deschise. În semiîntunericul dinăuntru, se vedeau părţile din spate a două automobile. Unul era o maşină sport mică şi roşie, probabil o Mazda, foarte feminină, celălalt era un sedan Cadillac mare şi negru, foarte masculin.

— Aia-i maşina lui Seth, spuse doctorul.

— Care dintre ele? întrebă Reacher zâmbind.

— Cadillacul.

— Frumoasă maşină, zise Reacher. Poate-ar trebui să mă duc s-o fac zob. Am la mine o cheie franceză. Vrei să fac asta?

— Nu, spuse doctorul speriat. Pentru numele lui Dumnezeu!

Reacher zâmbi din nou şi parcă în locul în care parcase cu o noapte înainte. Coborâră amândoi şi rămaseră un moment în frig. Norul era încă jos şi plat, iar ceaţa se desprindea de burta acestuia şi plutea în jos spre pământ, gata pentru după-amiază, gata pentru seară. Ceaţa făcea ca aerul însuşi să fie vizibil, greu şi sidefat, licărind ca un fluid.

— Momentul adevărului, spuse Reacher şi se îndreptă spre uşă.

Doctorul îl urmă la un pas sau doi. Reacher bătu şi aşteptă un minut lung până când auzi paşi pe scândurile dinăuntru. Paşi uşori, lenţi şi şovăielnici. Eleanor.

Femeia deschise uşa şi rămase în prag, cu mâna stângă prinsă de marginea uşii şi degetele mâinii drepte desfăcute pe peretele opus, ca şi cum avea nevoie să-şi menţină stabilitatea sau ca şi cum ar fi crezut că braţul întins orizontal proteja interiorul casei de ceea ce venea de afară. Purta o fustă neagră şi un pulover negru. Fără colier la gât. Buzele erau acoperite de coji groase şi închise la culoare, iar nasul era umflat, pielea albă fiind întinsă peste contuziile galbene pe care fardul nu prea reuşea să le ascundă.

— Tu, spuse ea.

— L-am adus pe doctor, spuse Reacher. Ca să vadă cum te mai simţi.

Eleanor se uită la faţa doctorului şi zise:

— Arată la fel de rău ca şi mine. A fost Seth? Sau unul dintre jucătorii de fotbal? În oricare dintre cazuri, îmi cer scuze.

— Niciunul dintre cei menţionaţi, zise Reacher. Se pare că avem doi tipi duri în oraş.

Eleanor Duncan nu-i răspunse la asta. Îşi luă mâna de pe perete şi îi invită cu un gest politicos în casă.

— Seth e acasă? întrebă Reacher.

— Nu, slavă Domnului, răspunse Eleanor.

— Văd că are maşina aici, spuse doctorul.

— A trecut taică-su şi l-a luat.

— Cât o să fie plecat? întrebă Reacher.

— Nu ştiu, spuse Eleanor. Dar se pare că au multe de discutat.

Îi conduse în bucătărie, unde fusese tratată în seara precedentă şi poate în multe alte ocazii. Se aşeză într-un fotoliu şi-şi înclină faţa spre lumină. Doctorul se apropie să arunce o privire. Atinse foarte uşor rănile, o întrebă despre dureri, dacă o durea capul şi dacă avea probleme cu dinţii. Ea dădu genul de răspunsuri pe care Reacher le mai auzise de la mulţi oameni aflaţi în situaţia ei. Era curajoasă şi cumva autopersiflantă. Da, nasul şi gura o mai dureau puţin şi da, avea o uşoară durere de cap şi nu, cu dinţii nu stătea întru totul bine. Dar avea o dicţie acceptabil de clară, nu avea pierderi de memorie şi pupilele reacţionau corespunzător la lumină, aşa că doctorul se arătă mulţumit. Spuse că femeia se va înzdrăveni.

— Şi Seth cum se simte? întrebă Reacher.

— E foarte supărat pe tine, spuse Eleanor.

— Ce semeni, aia culegi.

— Eşti mult mai mare decât el.

— Şi el e mult mai mare decât tine.

Eleanor nu-i răspunse. Se uită la Reacher o secundă lungă şi apoi îşi mută privirea în altă parte, aparent foarte nesigură pe ea, având pe faţă o expresie de incertitudine absolută, a cărei extindere era limitată doar de imobilitatea cauzată de cicatricile ţepene de pe buze şi de durerea îngheţată din nasul ei. Reacher se gândi că avea dureri groaznice. Primise două lovituri, probabil prima în nas şi a doua mai jos, în gură. Prima fusese îndeajuns de tare ca să-i vatăme nasul, fără să i-l rupă, iar a doua fusese suficient de tare ca să-i dea borşul fără să-i spargă dinţii.

Două lovituri atent ţintite, atent calculate, atent aplicate.

Lovituri de expert.

— N-a fost Seth, nu-i aşa? zise Reacher.

— Nu, n-a fost el.

— Atunci, cine-a fost?

— Am să citez concluzia pe care-ai enunţat-o mai devreme. Se pare că avem doi tipi duri în oraş.

— Au fost aici?

— De două ori.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Cine sunt?

— Nu ştiu.

— Au tot spus că reprezintă familia Duncan.

— Ei bine, nu-i aşa. N-au nevoie să angajeze oameni ca să mă bată. Sunt cât se poate de capabili să facă asta singuri.

— De câte ori te-a bătut Seth?

— Cred că de o mie de ori.

— Asta-i bine. Dar nu din punctul tău de vedere, desigur.

— Însă bine din punctul de vedere al conştiinţei tale curate?

— Ceva de genul ăsta.

— N-ai decât să-l baţi cât vrei, spuse ea. Toată ziua, zi după zi. Bate-l până-l faci terci. Rupe-i toate oasele şi oscioarele. Eşti invitatul meu. Vorbesc serios.

— De ce nu pleci?

— Nu ştiu, spuse ea. S-au scris multe cărţi pe acest subiect. Le-am citit mai pe toate. Până la urmă, unde să mă duc?

— Oriunde.

— Nu-i aşa simplu. Niciodată nu e.

— De ce?

— Crede-mă, ştiu ce spun.

— Ce s-a întâmplat?

— Acum patru zile, au venit aici doi indivizi. După accent, păreau să fie de pe Coasta de Est. Un fel de italieni. Îmbrăcaţi în costume scumpe şi paltoane de caşmir. Seth i-a dus la el în birou. N-am auzit nimic din ce s-a discutat. Dar ştiam că avem necazuri. În casă plutea un miros animalic. După douăzeci de minute, au ieşit toţi de-acolo. Seth părea temător. Unul dintre tipi a spus că primiseră ordin să-i facă rău lui Seth, dar Seth i-a convins să mă bată pe mine, ca să scape el. La început am crezut c-o să fiu violată în faţa soţului meu. Cam asta era atmosfera. Duhoare animalică. Dar, nu. Seth m-a ţinut şi cei doi

m-au lovit pe rând. Câte-o lovitură fiecare. În nas şi apoi în gură. Pe urmă, ieri-seară au revenit şi au făcut aceleaşi lucruri din nou. După care Seth a ieşit în oraş să mănânce. Asta s-a întâmplat.

— Îmi pare foarte rău, spuse Reacher.

— Şi mie.

— Seth nu ţi-a spus cine erau ăia? Sau ce voiau?

— Nu. Seth nu-mi spune nimic.

— Vreo bănuială?

— Erau investitori, spuse ea. Adică, au venit aici din partea investitorilor. Asta-i singura chestie logică la care m-am putut gândi.

— Duncan Transportation are investitori?

— Cred că da. Îmi închipui că nu e o afacere deosebit de profitabilă. Benzina e foarte scumpă în acest moment, nu? Sau motorina, că nu ştiu ce folosesc. Şi e iarnă, aşa că stau prost cu lichidităţile. Nu e nimic de transportat. Deşi, serios, ce ştiu eu? Doar că mereu se plâng de câte ceva. Şi văd la ştiri că firmele mici obţin greu împrumuturi obişnuite de la bănci. Aşa că poate sunt nevoiţi să găsească un împrumut din surse neconvenţionale.

— Foarte neconvenţionale, spuse Reacher. Dar dacă totul e legat de problemele financiare ale firmei, de ce mă caută oamenii ăia pe mine?

— Pe tine te caută?

— Da, spuse doctorul. Pe el îl caută. Azi-dimineaţă au fost la mine acasă. M-au lovit de patru ori şi m-au ameninţat că-i vor face şi mai mult rău soţiei mele. Şi n-au întrebat altceva decât unde e Reacher. Şi se pare că la fel s-a întâmplat şi la motel. Domnul Vincent a fost vizitat. Şi Dorothy, femeia care lucrează pentru el. Menajera.

— Oribil, spuse Eleanor. E bine?

— A supravieţuit.

— Soţia ta e bine?

— Puţin şocată.

— Nu pot să dau o explicaţie, spuse Eleanor. Nu ştiu nimic despre afacerile lui Seth.

— Dar despre Seth însuşi ştii ceva? întrebă Reacher.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi cine e şi de unde a venit.

— Nu vreţi să beţi ceva, voi doi?

— Nu, mulţumesc, spuse Reacher. Spune-mi de unde vine Seth.

— Întrebarea aia veche? A fost adoptat, ca o mulţime de alţi

oameni.

— De unde?

— Nu ştie şi cred că nici tatăl lui nu ştie sigur. A fost un fel de reţea de caritate. La mijloc a fost un fel de anonimitate.

— Absolut nicio poveste?

— Niciuna.

— Şi Seth nu-şi mai aminteşte chiar nimic? Oamenii spun că era de vârsta grădiniţei când a ajuns aici. Ar trebui să aibă ceva amintiri despre locul unde se afla înainte.

— Nu vrea să vorbească despre asta.

— Şi cu fetiţa dispărută cum a fost?

— Cealaltă întrebare veche? Dumnezeu ştie că nu sunt oarbă la greşelile lui Seth sau ale familiei sale, dar din câte-am înţeles au fost declaraţi nevinovaţi în urma anchetei întreprinse de o agenţie federală. Nu e de ajuns asta pentru oamenii de-aici?

— Tu nu erai aici în perioada aia, nu?

— Nu, am crescut în Illinois. În apropiere de Chicago. Seth avea douăzeci şi doi de ani când l-am cunoscut. Încercam să devin jurnalistă. Singura slujbă pe care am găsit-o a fost la un ziar din Lincoln. Scriam un articol despre preţurile porumbului, bineînţeles. Numai despre asta se vorbea în ziarul ăla, şi despre sporturile practicate în colegiu. Seth era noul CEO al firmei Duncan Transportation. I-am luat un interviu pentru articol. Pe urmă, am băut un cocktail. La început, m-a făcut praf. Pe urmă, mi-a trecut.

— Crezi c-o să fii OK?

— Dar tu? Cu doi duri care te caută?

— Am să plec, spuse Reacher. Mă duc spre sud şi apoi spre est, în Virginia. Vrei să mergi cu mine? Ai putea să ajungi la Interstate şi să nu te mai întorci niciodată.

— Nu, spuse Eleanor Duncan.

— Eşti sigură?

— Sunt.

— Atunci, n-am cum să te-ajut.

— M-ai ajutat deja. Mai mult decât pot să spun. I-ai spart nasul. Am fost foarte fericită.

— Ar trebui să vii cu mine, spuse Reacher. Să pleci naibii de-aici. E o nebunie să rămâi, să vorbeşti în felul ăsta. Să ai sentimentele astea.

— Am să trăiesc mai mult decât el, spuse femeia. Cred că asta-i

misiunea mea, să trăiesc mai mult decât toţi membrii familiei Duncan.

Reacher nu mai spuse nimic. Se uită în jur în bucătărie, la lucrurile pe care femeia avea să le moştenească dacă reuşea să le supravieţuiască tuturor. Erau multe obiecte, toate scumpe şi de bună calitate, multe italiene, unele germane, altele americane. Inclusiv o cheie de Cadillac într-un bol de sticlă.

— Aia-i cheia lui Seth? întrebă Reacher.

— Da, confirmă Eleanor.

— Îşi ţine rezervorul de benzină plin?

— De regulă, da. De ce?

— Am de gând s-o fur, spuse Reacher.

Capitolul 26

— Am de mers cu maşina cel puţin o oră, spuse Reacher. Mi-ar prinde bine un vehicul mai confortabil decât camioneta. Şi oricum trebuie să-i las camioneta doctorului. S-ar putea să aibă nevoie de ea pe-aici. Pentru profesia lui.

— N-o să-ţi meargă, spuse Eleanor. O să conduci o maşină furată chiar prin oraşul unde-şi are sediul poliţia districtuală.

— N-o să ştie că e furată. Dacă nu le spune Seth.

— Păi, o să-i anunţe.

— Spune-i să n-o facă. Spune-i că, dacă-i anunţă, mă întorc aici şi-i rup braţele. Spune-i să stea potolit şi-o s-o recupereze mâine. I-o las undeva pe drum.

— Dar n-o să mă asculte.

— Ba o să te-asculte.

— Nu ascultă de nimeni.

— Ascultă de cei doi tipi din afara oraşului.

— Pentru că e speriat de ei.

— E speriat şi de mine. E speriat de toată lumea. Crede-mă, aşa e Seth.

Nimeni nu mai spuse nimic. Reacher luă cheia maşinii din bol, îi dădu doctorului cheia camionetei şi porni spre uşă.

*

Seth şedea la masa din bucătăria tatălui său, faţă în faţă cu acesta, umăr lângă umăr cu unchiul Jonas pe o parte şi unchiul Jasper pe cealaltă parte. Cei patru bărbaţi erau tăcuţi şi supuşi pentru că nu erau singuri în cameră. Roberto Cassano era de faţă, rezemat de chiuvetă, împreună cu Angelo Mancini, rezemat de uşă. Cassano îşi aranjase cu gesturi deliberate cămaşa în betelia pantalonilor, deşi avea deja cămaşa fără cusur, iar Mancini îşi descheiase haina şi-şi apăsase podurile palmelor de şale, ca şi cum l-ar fi durut de la statul în maşină, dar de fapt gesturile ambilor bărbaţi avuseseră scopul de a expune pistoalele vârâte în tocuri. Pistoalele erau Colt Double Eagle.

Semiautomate, din oţel inoxidabil. O pereche asortată. Membrii clanului Duncan văzuseră armele şi înţeleseseră ideea, aşa că acum stăteau liniştiţi şi nu ziceau nimic.

— Spune-mi din nou, zise Cassano. Explică-mi! Convinge-mă! În ce mod afectează acest străin livrarea mărfii?

— Îi spun eu şefului tău cum să-şi conducă afacerea? zise Jacob Duncan.

— Cred că nu.

— Pentru că e afacerea lui. Probabil că are o mie de subtilităţi pe care nu le înţeleg complet. Aşa că mă ţin departe de ea.

— Iar domnul Rossi se ţine departe de afacerea ta. Până când întâmpină inconveniente.

— N-are decât să-şi găsească o sursă alternativă.

— Sunt sigur c-o va face. Dar în acest moment există un contract valabil.

— Vom livra marfa.

— Când?

— De îndată ce scăpăm de străinul ăsta. Cassano clătină din cap frustrat.

— Trebuie să vă schimbaţi tactica, spuse Mancini. Străinul a fost pe câmpuri, fără doar şi poate, dar acum nu mai e acolo. E din nou în camioneta pe care le-a luat-o noaptea trecută maimuţoilor ălora doi. A ascuns-o pe undeva. Ar trebui s-o căutaţi. Ar trebui să controlaţi din nou drumurile.

*

Cadillacul lui Seth Duncan era îndeajuns de nou ca să aibă toate dotările necesare, dar destul de vechi ca să fie o maşină solidă şi adevărată pentru mersul pe autostradă. Nu concura cu BMW-urile şi Mercedesurile în încercarea de a atrage tineretul urban înstărit, aşa cum făceau modelele de ultimă generaţie. Concura cu avioanele şi trenurile pentru confortul deplasărilor pe distanţe lungi, aşa cum fuseseră întotdeauna Cadillacurile. Lui Reacher îi plăcea foarte mult. Un automobil minunat. Era lung, lat şi cântărea cam două tone. Se deplasa lin şi silenţios. O maşină relaxantă. Uşor de condus şi puteai să stai tolănit în ea. Vopsea neagră, scaune din piele neagră şi geamuri negre. Şi un radio cu sonorizare caldă şi rezervorul de benzină plin

trei sferturi.

Reacher se urcă la volan, dădu scaunul în spate şi, întorcând maşina în spatele casei, porni cu prudenţă spre şosea. Coti la stânga, spre sud, şi se aşternu la drum într-un cocon rulant de calm şi linişte. Peisajul nu se schimba deloc. Drum drept în faţă, pământ la stânga, pământ la dreapta, nori deasupra. Nu văzu nicio altă maşină. La şaisprezece kilometri de locul din care pornise, era un vechi restaurant la marginea drumului, singuratic printre rămăşiţele acoperite de buruieni ale unei parcări din pământ bătătorit. Localul era închis şi cu ferestrele bătute în scânduri, cu acoperişul stricat şi postere străvechi pentru mărcile de bere Pabst Blue Ribbon şi Miller High Life pe pereţi, pe care straturi succesive de noroi le acoperiseră cu totul. După asta nu mai era nimic, până la linia orizontului.

*

Roberto Cassano ieşi pe uşa din spate a casei lui Jacob Duncan şi făcu câţiva paşi pe pietrişul buruienos până într-un loc din care să nu fie auzit. Un nor subţire de fum negru se înălţa departe spre nord. Maşina incendiată, încă fumegând. Opera străinului.

Cassano formă numărul pe celular şi Rossi îi răspunse după trei apeluri.

— Şefu', ăştia au rămas fermi pe poziţie. Nu primim marfa până când nu-l prindem pe străin.

— N-are nicio logică, spuse Rossi.

— Mie-mi spui? E Alice în Ţara Minunilor.

— Câtă presiune ai aplicat?

— Asupra familiei Duncan? Asta e întrebarea mea următoare. Câtă presiune vrei să aplicăm?

Urmă o pauză lungă şi o răsuflare resemnată, ca un oftat.

— Problema e, spuse Rossi, că marfa lor e excelentă. N-o să găsesc mai bună. N-o să găsesc altceva care să fie măcar pe jumătate la fel de bun. Aşa că nu le pot face de petrecanie. Pentru c-o să am nevoie de ei în viitor. Iar şi iar. Nicio-ndoială în privinţa asta.

— Deci?

— Deci, fă-le jocul. Găseşte-l pe blestematul ăla de străin.

*

Doctorul ieşi din casa lui Eleanor Duncan şi privi încruntat la camionetă. Nu voia să se urce în ea. Nu voia s-o conducă. Nu voia să fie văzut cu ea. Nu voia nici să se apropie măcar de ea. Era un vehicul al familiei Duncan. Fusese însuşit pe nedrept, iar maniera în care fusese însuşit însemnase o umilinţă imensă pentru familia Duncan. Doi fotbalişti făcuţi arşice, cu dispreţ. Prin urmare, orice fel de asociere cu acel vehicul ar fi fost o provocare scandaloasă. Nebunească. Ar fi fost pedepsit cu severitate şi pentru totdeauna.

Dar era doctor.

Şi treaz, din păcate.

Prin urmare, avea mintea limpede.

Avea pacienţi. Avea responsabilităţi. De exemplu, faţă de Vincent, de la motel. Şi faţă de Dorothy, menajera. Ambii erau şocaţi. Şi era un bărbat căsătorit. Soţia lui se afla la treisprezece kilometri distanţă, singură şi speriată.

Se uită la cheia din palmă şi la maşina de pe alee. Alcătui un traseu în minte. Putea să parcheze în spatele casei lui Dorothy şi să ţină maşina ascunsă vederii. Putea să parcheze în partea din spate a recepţiei motelului şi să obţină acelaşi rezultat. Apoi putea să abandoneze camioneta undeva la nord şi să meargă spre casă peste câmpuri.

Expunere totală, poate trei kilometri pe drumuri secundare şi şase kilometri pe şosea.

Zece minute.

Doar atât.

Destul de sigur.

Poate.

Se urcă în cabină şi porni motorul.

*

Duba albă şi anonimă se afla tot pe Route 3, încă în Canada, dar lăsase în urmă Columbia Britanică şi intrase în Alberta. Înainta constant spre est, complet neobservată. Şoferul nu vorbea la telefon. Avea telefonul închis. Se pornise de la supoziţia că antenele celulare din apropierea paralelei 49 erau monitorizate. Conversaţiile telefonice era posibil să fie înregistrate şi analizate. Departamentele Homeland Security de pe ambele părţi ale frontierei aveau programe de

computer sofisticate. Anumite cuvinte puteau să declanşeze alerte. Şi chiar în absenţa unui limbaj compromiţător, cel mai bine era să se evite înregistrarea electronică a locului şi momentului în care se aflase cineva. Din acelaşi motiv, toate alimentările cu benzină se făceau cu bani gheaţă, în valuta locală, iar la fiecare oprire şoferul îşi ridica gulerul, îşi lăsa şapca cât mai jos, pentru eventualitatea în care camerele de supraveghere ar fi fost conectate la aparate de înregistrare digitale sau la săli de control de la distanţă.

Dubiţa rula înaintând constant spre est.

*

Rossi încheie convorbirea cu Cassano şi se gândi intens timp de cinci minute, după care îl sună pe Safir, la şase intersecţii distanţă. Trase aer în piept, îşi ţinu respiraţia şi întrebă:

— Ai văzut vreodată marfă mai bună?

— Nu trebuie să faci pe agentul de vânzări, răspunse Safir. Am pus deja botul la reclama ta.

— Şi mereu ai fost mulţumit, corect?

— Acum nu sunt mulţumit.

— Înţeleg, spuse Rossi. Dar vreau să discut ceva cu tine.

— Egalii discută, spuse Safir. Nu suntem egali. Eu îţi spun ce să faci, tu mă rogi.

— Bine, vreau să te rog ceva. Vreau să te rog să faci un pas în spate şi să te gândeşti la ceva.

— De exemplu?

— Eu am nevoie de acest transport, tu ai nevoie de acest transport, toată lumea are nevoie de acest transport. Aşa că îţi cer să lăsăm deoparte divergenţele dintre noi şi să facem o cauză comună. Doar o zi sau două.

— Cum?

— Contactele mele din Nebraska au o gânganie în fund.

— Ştiu povestea, i-o tăie Safir. Oamenii mei mi-au dat raportul complet.

— Vreau să-i trimiţi acolo să dea o mână de ajutor.

— Pe cine să trimit? Şi unde?

— Pe oamenii tăi. În Nebraska. N-are niciun rost să-i ţii aici, în biroul meu. Avem un interes comun şi eu deja lucrez cât de mult pot

la problema asta. Aşa că mă gândesc că oamenii tăi s-ar putea duce să-i ajute pe ai mei şi împreună am putea rezolva problema.

*

Doctorul ajunse acasă la Dorothy fără să fie văzut şi parcă în curtea din spate, cu botul în spatele camionetei lui Dorothy. O găsi în bucătărie, spălând vase. Vasele de la micul dejun, pesemne. Ale ei şi ale lui Reacher. Ceea ce fusese un risc nebunesc.

— Cum te simţi? o întrebă el.

— Eu sunt bine. Tu arăţi mai rău decât mine.

— Am să supravieţuiesc.

— Ai venit cu o maşină a familiei Duncan.

— Ştiu.

— Asta-i o prostie.

— La fel de mare ca micul dejun servit omului ăla.

— Îi era foame.

— Ai nevoie de ceva? întrebă doctorul.

— Am nevoie să ştiu cum o să se termine povestea asta.

— Probabil că nu prea bine. El e un om singur. Şi nu avem nicio garanţie c-o să rămână pe-aici măcar.

— Ştii unde e în momentul ăsta?

— Da. Mai mult sau mai puţin.

— Nu-mi spune!

— Nu-ţi spun.

— Ar fi bine să te duci să-i vezi pe domnul Vincent, spuse Dorothy. Era rănit destul de rău.

— Exact acolo urmează să mă duc, spuse doctorul.

*

Safir încheie convorbirea cu Rossi şi, după ce se gândi intens zece minute, formă numărul clientului său Mahmeini, la opt intersecţii distanţă. Trase aer în piept, îşi ţinu respiraţia şi întrebă:

— Ai văzut vreodată o marfă mai bună?

— Treci la subiect, spuse Mahmeini.

— Avem o îndoitură în lanţ.

— Lanţurile n-au îndoituri. Furtunurile au îndoituri. Lanţurile au verigi slabe. Vrei să faci mărturisiri? Tu eşti veriga slabă?

— Ziceam şi eu aşa. Există o piedică. Un clenci. E o nebunie, dar e acolo.

— Şi?

— Avem cu toţii un obiectiv comun. Cu toţii vrem acest transport. Şi n-o să-i primim până nu dispare piedica. E o realitate, din păcate. Niciunul dintre noi nu poate face nimic în privinţa asta. Suntem cu toţii victime aici. Aşa încât îţi cei să lăsăm deoparte divergenţele şi să facem cauză comună, doar o zi sau două.

— Cum?

— Vreau să-i trimiţi pe oamenii tăi din biroul meu în Nebraska. Eu mi-i trimit pe-ai mei. Putem să lucrăm împreună şi să rezolvăm problema.

Mahmeini rămase tăcut. Se gândi că, la drept vorbind, nici el nu era altceva decât o verigă dintr-un lanţ, la fel ca Safir, la fel ca Rossi, despre care ştia totul, la fel ca familia Duncan, despre care, la fel, ştia totul, şi Vancouver. Cunoştea starea lucrurilor. Îşi făcuse temele. Obţinuse toate informaţiile. Cu toţii erau verigile unui lanţ, atât doar că el era penultima verigă, după el nu mai urma decât una, şi prin urmare era supus celui mai mare stres. Pentru că imediat deasupra lui, în vârf, erau saudiţii, incredibil de bogaţi şi ticăloşi din cale-afară. O combinaţie explozivă.

— Zece la sută discount, spuse Mahmeini.

— Desigur, spuse Safir.

— Să mă suni să-mi zici care-s aranjamentele, încheie Mahmeini.

*

Doctorul parcă în spatele recepţiei motelului, între peretele curbat şi o estacadă circulară care ascundea tomberoanele de gunoi şi buteliile de gaz lichefiat, cu botul în spatele maşinii lui Vincent, un sedan Pontiac vechi. Nu era un ascunziş perfect. Camioneta era clar vizibilă din anumite unghiuri, atât dinspre nord, cât şi dinspre sud. Dar mai bine de-atât n-avea ce să facă. Coborî şi se opri puţin în frig, ca să verifice drumul. Nu venea nimic.

Îl găsi pe Vincent în salon, stând acolo într-unul dintre fotoliile lui tapiţate în catifea roşie, fără să facă absolut nimic. Avea un ochi vânăt, buza spartă şi o umflătură cât oul de găină pe obraz. Exact ca şi doctorul, de fapt. Făceau o pereche potrivită. Ca şi cum s-ar fi uitat în

oglindă.

— Ai nevoie de ceva? întrebă doctorul.

— Am o durere de cap groaznică, spuse Vincent.

— Vrei nişte analgezice?

— Nu mă ajută. Vreau să se termine tărăşenia asta. Doar atât vreau. Vreau ca omul ăla să termine ce-a început.

— E în drum spre Virginia.

— Minunat!

— A spus că în drum se opreşte la poliţia districtuală. A mai spus că se va întoarce dacă găseşte ceva aiurea în dosarul cazului de-acum douăzeci şi cinci de ani.

— Istorie antică. Cred c-or fi aruncat dosarul la gunoi.

— El zice că nu.

— N-o să-l lase să-l vadă.

— El zice c-o să-l lase.

— Dar ce poate găsi el acum dacă ăia n-au găsit nimic atunci? Dac-a spus toate astea, înseamnă că n-o să se-ntoarcă niciodată. A vrut doar să îndulcească pastila. Şi-a luat tălpăşiţa cu un pretext. Ne-a lăsat cu ochii-n soare.

Liniştea se lăsă în încăperea rotundă şi stranie.

— Ai nevoie de ceva? întrebă din nou doctorul.

— Dar tu? îl întrebă Vincent la rândul său. Vrei să bei ceva?

— Ai voie să mă serveşti?

— E puţin cam târziu să-mi mai fac griji pentru lucruri de genul ăsta, nu crezi? Vrei una mică?

— Nu, spuse doctorul. Mai bine nu. Apoi, după o scurtă ezitare, spuse:

— Păi, hai, una mică, pentru drum.

*

Safir îl sună pe Rossi şi spuse:

— Vreau discount de douăzeci la sută.

— În schimbul a ce? zise Rossi.

— În schimbul ajutorului. Îmi trimit băieţii acolo.

— Cincisprezece la sută. Pentru că te-ajuţi şi pe tine.

— Douăzeci, spuse Safir. Pentru că nu doar pe-ai mei îi trimit.

— Cum aşa?

— Şi pe mine mă supraveghează nişte tipi. Sunt doi. Chiar aici, chiar în clipa asta. Ţi-am spus asta, nu? Şi tu crezi că-mi scot băieţii din biroul tău în timp ce am oameni în biroul meu? Visează în continuare, băiete. Asta n-o să se-ntâmple prea curând, crede-mă. Aşa că l-am convins pe clientul meu să fie de acord să-şi trimită şi el băieţii. Ca un sacrificiu comun. Şi, oricum, într-o chestie ca asta trebuie să ne implicăm cu toţii.

Rossi avu o ezitare.

— În regulă, spuse el. E bine. E chiar foarte bine. Împreună vom avea şase oameni acolo. Putem să rezolvăm problema cât se poate de repede. O să ieşim la liman cât ai zice peşte.

— Aranjamente?

— Cel mai apropiat loc civilizat e la o sută de kilometri spre sud. Acolo sunt instituţiile districtuale. Singurul loc de cazare e un hotel Courtyard Marriott. Oamenii mei sunt cazaţi acolo. Am să le spun chiar acum să se retragă acolo şi am să mai fac rezervare pentru două camere. Apoi se pot întâlni cât mai repede cu putinţă şi să se apuce de treabă.

*

Şoseaua cu două benzi rămase dreaptă pe toată distanta. Reacher rula Cadillacul constant sub o sută de kilometri pe oră, fără să se streseze deloc. După cincizeci de minute de la momentul din care plecase, trecu pe lângă un bar singuratic pe partea dreaptă a şoselei. Era o construcţie din lemn, mică şi gârbovită, cu geamuri murdare pe care erau lipite reclame la bere, şi trei maşini în parcare. Avea o firmă din care reieşea că se numeşte Cell Block, o denumire adecvată doar în mică măsură. Reacher se gândi că, dacă-şi mijea ochii, localul ar fi putut să arate ca o închisoare dintr-un vechi film western. Trecu fără să încetinească pe lângă el şi, după un kilometru şi jumătate, orizontul îndepărtat se schimbă. Un castel de apă şi o firmă Texaco se profilau în semiîntunericul după-amiezii. Civilizaţie. Dar nu prea multă. Locul părea mic. Era ca o tablă de şah alcătuită dintr-o duzină de blocuri joase trântite pe pământ în mijlocul pustietăţii.

La opt sute de metri depărtare era un panou de afişaj al Camerei de Comerţ unde erau listate cinci moduri diferite în care un călător îşi putea cheltui banii. Dacă voia să mănânce, existau două restaurante.

Unul era o cârciumă de tip *diner,* celălalt nu era. Reacher nu recunoscu niciuna dintre denumiri. Nu făceau parte dintr-o reţea. Dacă un călător avea nevoie să-şi repare maşina, se putea duce la un service sau la o vulcanizare. Dacă voia să doarmă, singura variantă era Courtyard Marriott.

Capitolul 27

Reacher trecu de panoul de afişaj, apoi încetini şi se uită la ce se afla în faţa lui. Din experienţa lui, majoritatea localităţilor rezervau artera principală pentru firmele comerciale. Întreprinderile municipale, cum ar fi poliţia şi instituţiile districtuale, erau situate la o intersecţie sau două mai încolo. Poate chiar mai departe. Era ceva legat de veniturile din taxe. Primăria nu putea să ceară o chirie foarte mare pentru un teren aflat pe o stradă secundară.

Încetini mai mult şi trecu de prima clădire. Se afla pe stânga. Era un *diner* din sticlă şi aluminiu, aşa cum scria pe panoul de afişaj şi cum îi spusese şi Dorothy, menajera. Era locul unde poliţiştii îşi beau cafeaua de dimineaţă şi îşi mâncau gogoşile. Şi, după toate aparenţele, gustările de după-amiază. În faţa localului era parcat un Dodge alb-negru de poliţie. Plus două camionete, ambele vehicule de fermă, ambele lovite şi murdare. Următorul element de infrastructură era o benzinărie Texaco aflată de cealaltă parte a străzii, cu trei posturi de lucru. Urma un lung şir de diferite întreprinderi, pe dreapta şi pe stânga, un magazin de bricolaj, un magazin de băuturi, o bancă, o vulcanizare, o reprezentanţă John Deere, o băcănie şi o farmacie. Strada era lată şi noroioasă şi avea parcări diagonale pe ambele laturi.

Reacher străbătu oraşul în întregime. La capătul străzii principale se afla o intersecţie veritabilă, cu un indicator spre stânga către o uzină de etanol, spre dreapta către un spital şi drept înainte spre I-80, aflată la încă o sută de kilometri distanţă. Întoarse la 180 de grade şi o luă înapoi, spre nord, pe artera principală. Erau trei străzi secundare pe partea dreaptă şi trei pe partea stângă. Toate aveau nume ce păreau a fi de oameni. Poate primii colonizatori din Nebraska sau jucători ori antrenori celebri de fotbal, sau campioni la cultivarea porumbului. Coti pe prima stradă la dreapta, pe o stradă numită McNally, şi văzu drept în faţă hotelul Marriott. Era patru după-amiaza, o oră nu tocmai convenabilă. Dosarele vechi erau fie în secţia de poliţie, fie într-o magazie districtuală, dar în orice caz arhivarii îşi încheiau programul la cinci. Avea la dispoziţie o oră. Atât. Numai aranjamentele legate de acces ar fi durat o jumătate de oră şi probabil

că era vorba de o mulţime de hârtii, a căror cercetare ar fi luat mult mai mult decât cele treizeci de minute rămase. Va trebui să aştepte până dimineaţa.

Sau poate că nu.

Merita să încerce.

Rulă mai departe şi examina hotelul din mers. Nu era sigur ce diferenţă era între un Marriott obişnuit şi un Courtyard Marriott. Poate că unul avea mai multe etaje decât celălalt. Cel din fata lui avea doar două, era în formă de H, un hol la intrare flancat de două aripi modeste de dormitoare, în faţă era o parcare cu spaţii marcate pentru circa douăzeci de maşini, doar două dintre locuri fiind ocupate. La fel stăteau lucrurile şi în spatele clădirii. Douăzeci de spaţii, doar două dintre ele ocupate. O mulţime de camere libere. Iarna, la dracu-n praznic.

Coti la stânga şi o luă din nou spre nord, paralel cu artera principală, la trei intersecţii distanţă. Văzu al doilea restaurant. Era un local specializat în fripturi, care se fălea cu o reţetă de mirodenii adusă direct din Kansas. Imediat după restaurant, coti din nou la stânga şi reveni pe strada principală, oprindu-se la *diner*. Maşina de poliţie era tot acolo. Localul nu era aglomerat. Reacher putea să vadă prin ferestre. Doi poliţişti, trei civili, o chelneriţă şi un bucătar în spatele unei trape.

Reacher încuie Cadillacul şi intră. Poliţiştii stăteau faţă în faţă într-un separeu, doi indivizi mătăhăloşi, fiecare dintre ei ocupând cea mai mare parte a banchetelor de două persoane. Unul era cam de vârsta lui Reacher, iar celălalt era mai tânăr. Aveau uniforme gri, cu insigne, trese şi ecusoane de identificare.

Poliţistul mai vârstnic se numea Hoag. Reacher trecu pe lângă el, se opri şi, mimând o reacţie întârziată, spuse:

— Eşti Hoag, nu-i aşa? Nu pot să cred!

— Poftim? spuse poliţistul.

— Te ţin minte din Furtună în Deşert. Nu? 1991, în Golf? Am dreptate?

— Îmi pare rău, amice, dar va trebui să mă ajuţi aici, spuse poliţistul. A curs multă apă pe râu din 1991.

Reacher întinse mâna şi spuse:

— Reacher, Unitatea 110 de poliţie militară.

Poliţistul îşi şterse mâna de pantaloni şi o strânse pe-a lui Reacher,

zicând:

— Nu sunt sigur dacă am avut vreodată de-a face cu voi.

— Serios? Puteam să jur. În Arabia Saudită, poate? Cu puţin înainte? În timpul operaţiunii Scutul Deşertului?

— Am fost în Germania cu puţin înainte.

— Nu cred c-a fost Germania. Dar îmi amintesc numele. Şi faţa, într-un fel. Ai avut un frate în Golf? Sau un văr, ceva?

— Un văr, sigur.

— Care seamănă cu tine?

— Pe atunci, cred. Puţin.

— Atunci, asta e. Un tip de treabă, aşa-i?

— Da, destul.

— Şi, din câte-mi amintesc, un militar destoinic.

— S-a întors cu Steaua de Bronz.

— Ştiam eu. Corpul VII, corect?

— Divizia 2 Cavalerie Blindată.

— Escadronul 3?

— Întocmai.

— Ştiam eu, spuse din nou Reacher.

Un proces vechi, foarte vechi, exploatat de ghicitoarele de pretutindeni. Îl ghidezi pe om printr-o serie de întrebări cu răspunsuri de tip da-nu, corect-greşit, şi cât ai zice peşte se stabileşte o iluzie a intimităţii convingătoare. Un truc psihologic simplu, pe care-l rafinezi ascultând atent răspunsurile, înaintând cu precauţie şi jucând la noroc. Majoritatea celor care poartă ecusoane de identificare zilnic uită că le au agăţate la piept, cel puţin într-o primă fază. O mulţime de poliţişti erau foşti militari. Mult mai mulţi decât media. Şi chiar dacă n-au fost, cei mai mulţi provin din familii numeroase, cu mulţi fraţi şi veri. Practic, e o certitudine că măcar unul dintre ei a fost în armată. Iar Furtună în Deşert fusese principalul angajament militar pentru o întreagă generaţie, având în Corpul VII de Armată cea mai numeroasă componentă, în plus, un militar decorat cu Steaua de Bronz din Divizia 2 de Cavalerie Blindată făcuse aproape sigur parte din Escadronul 3, care fusese vârf de lance. Un algoritm. Valorificarea şanselor. Toate erau la mintea cocoşului.

— Şi ce face vărul tău acum? întrebă Reacher.

— Tony? S-a întors în Lincoln. A fost demobilizat înainte de a doua descindere, slavă Domnului. Lucrează la căile ferate. Are doi copii,

unul la liceu, altul la colegiu.

— Grozav! Vă vedeţi des?

— Când şi când.

— Să nu uiţi să-i zici de mine, da? Jack Reacher, 110 PM. Ca de la un şobolan al deşertului către altul.

— Şi tu ce faci acum? Că sigur o să-ntrebe.

— Eu? Eh, fac ce-am învăţat.

— Ce, eşti încă în armată?

— Nu, vreau să spun că am fost investigator şi sunt tot investigator. Dar acum lucrez pe cont propriu. Eu sunt stăpânul meu, nu mai e Unchiul Sam.

— Aici, în Nebraska?

— Doar temporar, spuse Reacher. Apoi avu o ezitare: Ştii ce? Poate îmi dai o mână de ajutor. Dacă nu te deranjează că-ti cer asta.

— De ce ai nevoie?

— Voi acum intraţi sau ieşiţi din tură?

— Intrăm. Ne aşteaptă tura de noapte.

— Pot să stau şi eu la masă?

Poliţistul Hoag îi făcu loc pe bancheta acoperită cu vinilin şi piele.

Reacher se aşeză pe partea de banchetă eliberată. Era caldă.

— L-am cunoscut pe un tip, unul McNally. De fapt, a făcut parte tot din Diviza 2 de Cavalerie Blindată. Se pare că are un prieten de-al unui prieten care are o mătuşă în districtul ăsta, care are o fermă. Fiica ei a dispărut acum douăzeci şi cinci de ani. Avea opt ani, nimeni n-a mai văzut-o de-atunci. Femeia n-a putut să treacă niciodată peste această nenorocire. Departamentul vostru s-a ocupat de caz, cu cei de la FBI ca un fel de cireaşă de pe tort. Prietenul lui McNally crede că agenţii FBI au dat rasol. Aşa că McNally m-a angajat pe mine să cercetez documentele de arhivă.

— De-acum douăzeci şi cinci de ani? spuse Hoag. Nici nu eram în poliţie pe-atunci.

— Exact, spuse Reacher. Cred că amândoi eram la pregătirea de bază pe-atunci.

— Şi copila n-a mai fost văzută de-atunci? Asta înseamnă că e vorba de un caz deschis. Rece, dar deschis. Prin urmare, documentele trebuie să existe încă. Şi cineva ar trebui să-şi amintească de ele.

— Exact asta speră şi McNally.

— Şi urmăreşte să le-o tragă celor de la FBI? Nu nouă?

— Povestea spune că voi aţi făcut o treabă excelentă.

— Şi ce a făcut greşit FBI-ul?

— N-au găsit fetiţa.

— Şi la ce ar ajuta treaba asta?

— Nu ştiu, zise Reacher. Voi să-mi spuneţi, că voi ştiţi cum stă treaba cu oamenii. Bănuiesc că ar aduce linişte în sufletul unora.

— În regulă, spuse Hoag. Am să las vorbă la secţia de politie. Cineva o să-ti dea voie să intri mâine dimineaţă, la prima oră.

— E vreo şansă să facem ceva în noaptea asta? Că dacă reuşesc să rezolv până la miezul nopţii, i-aş reduce cu o zi factura lui McNally. Nu prea stă strălucit cu banii.

— Cum adică, renunţi la o plată mai mare?

— Ca de la un veteran la altul. Ştii cum e. Plus că am de lucru în altă parte. Trebuie să ajung în Virginia cât mai repede cu putinţă.

Hoag se uită la ceas. Patru şi douăzeci.

— Toate chestiile alea vechi se află într-un subsol, sub biroul secretarului districtual. Nu poţi intra acolo după ora cinci.

— Vreo şansă să le scoatem de-acolo?

— Bătrâne, îmi ceri prea mult.

— N-am nevoie de dovezi pentru tribunal. Şi, presupunând c-ar exista aşa ceva, n-am nevoie de probe fizice. Doar hârtiile.

— Risc să mi-o încasez urât de tot.

— Vreau doar să le citesc. Ce e rău în asta? Facem totul într-o singură noapte, cine-o să ştie vreodată?

— Probabil că-s multe hârtii. Cutii întregi.

— Te-ajut la munca de jos.

— Şi zici că McNally a fost în aceeaşi divizie cu Tony?

Reacher încuviinţă dând din cap.

— Dar în Escadronul 2, nu în 3. Nu se ridica la valoarea lui Tony.

— Unde eşti cazat?

— Păi, unde-aş putea să fiu decât la Marriott?

Urmă o pauză lungă. Poliţistul mai tânăr se uita la ei. Hoag era conştient de privirea iscoditoare a acestuia. Reacher urmărea dinamica în desfăşurare. Hoag trecu de la o atitudine precaută adecvată la un fel de nesăbuinţă nostalgică de şcoală veche, pentru că foştii militari trebuie să se ajute între ei, nu-i aşa? Se uită la Reacher şi spuse:

— În regulă, cunosc un tip. O să facem treaba asta. Dar e mai bine

să nu fii acolo. Te duci şi ne aştepţi. Îţi aducem noi marfa.

Aşa că Reacher se întoarse la Courtyard Marriott şi parcă maşina în spatele clădirii, unde nu putea fi văzută din faţă. Era mai sigur în felul ăsta, pentru eventualitatea în care Seth Duncan nu putea fi împiedicat să dea sfoară-n ţară despre maşina furată. Apoi se duse în holul hotelului şi aşteptă ca recepţionerul să termine de vorbit la telefon. După toate aparenţele, cineva făcea rezervări pentru două persoane. Când termină convorbirea, Reacher îşi luă o cameră la parter, care se dovedi a fi tocmai în spatele H-ului, foarte liniştită şi adecvată, foarte curată şi foarte bine echipată, decorată în nuanţe de verde şi maro, cu accente de alamă şi lemn de culoare deschisă. Apoi, după patruzeci de minute, Hoag şi partenerul lui îşi făcură apariţia într-o dubă K-9 împrumutată, în care încărcaseră unsprezece cutii cu dosare. În cinci minute, toate cele unsprezece cutii se aflau în camera lui Reacher.

*

La cinci minute după asta, dar la o sută de kilometri spre nord, doctorul ieşea din recepţia motelului. Schimbase două vorbe cu Vincent, aşa, să treacă timpul, dar în principal băuse trei porţii triple de Jim Beam. Nouă măsuri de bourbon, în ceva mai mult de o oră. Era înnorat şi se întuneca, ceea ce însemna că atunci când se uita la drumul din faţa lui nu vedea la fel de bine ca atunci când soarele era mai puternic. Se urcă în camionetă şi porni motorul, apoi ieşi din ascunzătoare. Traversă parcarea şi coti la dreapta pe şoseaua cu două benzi de circulaţie.

Capitolul 28

Cei şase jucători de fotbal care rămăseseră teferi se separaseră şi operau singuri. Doi erau parcaţi pe şosea la nord, doi erau parcaţi la sud şi unul patrula pe păienjenişul de străzi de la sud-est, în vreme ce al şaselea patrula hăţişul de străzi de la sud-vest.

Doctorul intră în cei doi aflaţi la nord.

Aproape literalmente. Planul lui era să abandoneze camioneta de îndată ce găsea o porţiune de teren mai izolată şi apoi să ajungă acasă luând-o peste câmp. Încerca să se orienteze privind în jur în timp ce conducea, când la stânga, când la dreapta, băutura consumată încetinindu-i reacţiile. Reveni cu privirea la şosea şi văzu că mai avea o secundă până să se ciocnească frontal cu o altă camionetă parcată jumătate pe carosabil, jumătate pe acostament. Stătea pur şi simplu acolo, orientată invers faţă de sensul normal de mers, cu luminile stinse. Semnalul transmis de la ochi la creier şi apoi la mâini, totul încetinit de ceaţa alcoolică, o fracţiune de secundă de întârziere, o rotire bruscă de volan şi, dintr-odată, se pomeni că se apropie în diagonală de altă camionetă parcată pe celălalt acostament, treizeci de metri mai încolo. Calcă pedala de frână şi toate cele patru roţi blocate derapară pe asfalt şi maşina se opri mai mult sau mai puţin pieziş.

A doua camionetă se urni din loc şi blocă drumul în fata doctorului.

Prima camionetă se urni din loc şi blocă drumul în spate.

*

În Las Vegas, Mahmeini formă un număr de telefon. La opt străzi depărtare, omul lui de încredere îi răspunse din biroul lui Safir. Mahmeini spuse:

— Schimbare de plan. Voi doi vă duceţi imediat în Nebraska. Luaţi avionul companiei. Pilotul va avea detaliile de zbor.

— OK, spuse tipul.

— E o misiune în două etape. Mai întâi, găsiţi-l pe străinul ăsta despre care vorbeşte toată lumea şi lichidaţi-l. Apoi, apropiaţi-vă de familia Duncan. Câştigaţi-le încrederea. După care, îi lichidaţi pe

oamenii lui Safir şi pe-ai lui Rossi, astfel încât după aia să sărim două verigi din lanţ. În viitor, vom negocia direct. Profitul va creşte în acest fel. Şi vom controla mai bine situaţia.

— OK, spuse tipul.

*

Doctorul rămase nemişcat la volan, tremurând din cauza şocului, a fricii şi a adrenalinei. Fotbaliştii coborâră din vehicule. Indivizi solizi. Cu geci roşii. Se apropiară de camioneta înţepenită a doctorului, fără grabă, unul din stânga, celălalt din dreapta. Zăboviră preţ de o secundă, în cele două părţi ale cabinei, nemişcaţi şi tăcuţi în semiîntunericul după-amiezii. Apoi primul tip deschise portiera din dreapta, iar al doilea o deschise pe cea din stânga. Tipul de la portiera din dreapta era acolo ca să blocheze o încercare de fugă, iar tipul de pe partea şoferului întinse mâna şi-l scoase afară pe doctor trăgându-l de gulerul hainei. Doctorul căzu inert direct pe asfalt, iar jucătorul de fotbal îl ridică şi-l lovi dur în burtă, după care îl întoarse şi-l mai lovi de două ori în spate, chiar deasupra rinichilor. Doctorul căzu în genunchi şi vărsă bourbonul pe drum.

Tipul care aşteptase lângă portiera din dreapta se întoarse la vehiculul său şi-l parcă în locul în care fusese înainte. Apoi parcă şi camioneta doctorului în spatele lui. Se întoarse la tovarăşul lui şi împreună îl cărară pe doctor în cabina camionetei primului tip. După care porniră la drum, unul în dreapta, celălalt în stânga, strivindu-l între ei pe doctor, care tremura cuprins de frisoane, cu bărbia în piept.

*

În Las Vegas, Safir formă un număr de telefon şi omul lui îi răspunse din biroul lui Rossi, la şase străzi distanţă.

— Evoluţii noi, spuse Safir. Vă trimit în Nebraska. Am să trimit detaliile prin fax la aeroport.

— OK, spuse omul lui.

— Vă întâlniţi cu oamenii lui Rossi la hotel, spuse Safir. Mahmeini îşi trimite şi el oamenii. Toţi şase veţi lucra împreună până-l lichidaţi pe străin. Între timp, încearcă să intri în legătură cu fraţii Duncan. Pune de-o relaţie. Apoi îi lichidaţi pe oamenii lui Rossi. În felul ăsta, vom fi cu un pas mai aproape de sursă. Putem să ne dublăm marja de

profit.

— OK, spuse omul lui.

— Şi, dacă se iveşte ocazia, lichidaţi-i şi pe oamenii lui Mahmeini. Cred că pot să ajung la clientul lui. Adică, unde altundeva ar putea să ajungă o marfă ca asta? Am putea să ne cvadruplăm marja.

— OK, şefu'.

*

Maşina în care se aflau fotbaliştii şi doctorul parcurse rapid opt kilometri apoi încetini şi coti pe aleea comună a fraţilor Duncan. Schimbarea de viteză şi de direcţie îl făcu pe doctor să ridice privirea şi să scoată un geamăt gâtuit şi nearticulat, după care închise ochii şi lăsă din nou capul în jos. Tipul din dreapta îl lovi cu cotul în coaste şi zise:

— Trebuie să-ţi dregi glasul ca să se audă mai bine, prietene, pentru c-o să ai de dat nişte explicaţii.

Parcurseră distanţa până la case cu viteză mică, formal şi ceremonios, ca unii care-şi îndepliniseră misiunea, şi parcară în faţă, coborâră şi-şi traseră premiul după ei. Îl duseră pe doctor până la uşa lui Jacob Duncan şi ciocăniră. Un minut mai târziu, Jacob Duncan deschise şi unul dintre fotbalişti îl împinse pe doctor înăuntru şi spuse:

— L-am găsit pe nenişorul ăsta folosind maşina pe care am pierdut-o. Şi-a pus plăcuţele lui de înmatriculare pe ea.

Jacob Duncan se uită la doctor timp de zece secunde lungi. Ridică mâna şi îl bătu uşor pe obraz. Pielea palidă, umedă şi lipicioasă, umflături şi vânătăi. Apoi îl înşfacă de piepţii cămăşii şi-l trase mai departe în hol. Se întoarse şi îl împinse mai departe, prin culoarele întunecate ale casei, până la bucătăria din fund. Era prizonierul lor, în sistem.

Jacob Duncan se întoarse la jucătorii de fotbal.

— Aţi făcut treabă bună, băieţi, spuse el. Acum mergeţi şi terminaţi-vă misiunea. Găsiţi-l pe Reacher. S-a pus din nou în mişcare, asta-i clar. Dacă doctorul ştie unde e, cu siguranţă c-o să ne spună în scurt timp şi vă dăm de ştire. Dar până atunci voi continuaţi să-i căutaţi.

*

Roberto Cassano era tot în bucătăria lui Jacob Duncan. Angelo Mancini era şi el acolo. Îl văzură pe amărâtul de doctor intrând împleticindu-se din hol, beat, şifonat şi îngrozit, cu lucrătura anterioară a lui Mancini încă vizibilă pe toată faţa. Apoi telefonul lui Cassano sună. Se uită la ecran şi văzu că-l sună Rossi, aşa că ieşi pe uşa din spate şi străbătu pietrişul plin de buruieni. Duse telefonul la ureche şi-l auzi pe Rossi.

— Complicaţii.

— Adică? spuse Cassano.

— A trebuit să calmez un pic lucrurile pe-aici. Situaţia risca să scape de sub control. Am fost nevoit să vorbesc cu unii, să schimb anumite percepţii. Pe scurt, primeşti întăriri. Doi oameni ai lui Safir şi doi ai lui Mahmeini.

— Asta ar trebui să scurteze procesul.

— Într-o primă fază, spuse Rossi. Dar pe urmă o să fie foarte dificil. Pun pariu pe ce vrei că indivizii vor veni cu ordinul de a ne scoate din schemă. Probabil că Mahmeini urmăreşte să-i scoată şi pe Safir. Aşa că nu-l lăsa pe niciunul dintre ei să se apropie de fraţii Duncan. Nici măcar un minut. Nu-i lăsa pe Duncani să-şi facă prieteni noi. Şi aveţi mare grijă după ce îl doborâţi pe străin. O să aveţi patru inşi dornici să vă facă de petrecanie.

— Ce vrei să facem noi?

— Vreau să rămâneţi în viaţă. Şi să păstraţi controlul.

— Reguli de angajare?

— Să-i lichidaţi pe oamenii lui Safir, asta fără discuţie. Eliminăm astfel o verigă de deasupra noastră. Putem să-i vindem direct lui Mahmeini, la preţul lui Safir.

— În regulă.

— Şi lichidează-i şi pe oamenii lui Mahmeini, dacă trebuie, pentru autoapărare. Dar ai grijă să faci să pară că au făcut-o oamenii lui Safir sau cei ai lui Duncan. Încă mai am nevoie de Mahmeini. Nu există spaţiu de manevră aici. Fără el, n-am acces la ultimul cumpărător.

— Am înţeles.

— Aşa că acum plecaţi. Vă duceţi la hotel şi staţi liniştiţi. O să vă întâlniţi cu ceilalţi acolo, probabil foarte curând. Intraţi în legătură şi faceţi un plan de acţiune.

— Cine conduce?

— Iranienii o să susţină că ei. Dar n-au decât să se lingă pe bot. Voi

cunoaşteţi oamenii şi terenul. Nu lăsaţi frâiele din mână şi fiţi foarte atenţi.

— În regulă, şefu', spuse Cassano.

Două minute mai târziu, el şi Mancini se urcau în Impala închiriată, îndreptându-se spre sud pe şoseaua perfect dreaptă, având de parcurs o sută de kilometri până la destinaţie.

*

Duba albă era tot pe Route 3, tot în Canada, înaintând tot spre est. Trecuse de jumătatea distanţei pe care o avea de parcurs în statul Alberta şi avea în faţă Saskatchewan. Tocmai trecuse de o ramificaţie la dreapta pe Route 4, care ducea spre sud, către graniţă, unde panglica modestă de asfalt canadian se schimba în măreţia desăvârşită a arterei americane Interstate 15, care ajungea tocmai în Las Vegas şi apoi în Los Angeles. Schimbarea de statut a ceea ce odinioară fusese acelaşi drum pentru cai era emblematică pentru sentimentul de sine al celor două naţiuni. În plus, era considerată o magistrală foarte periculoasă. Având la final două destinaţii mult căutate, era o arteră de circulaţie cât se poate de vizibilă şi, foarte probabil, atent monitorizată. Motiv pentru care duba albă renunţase la şansa de a se deplasa mai rapid şi mai convenabil şi preferase să-şi continue drumul anevoios spre est pe drumul mai modest, spre un orăşel denumit Medicine Hat, unde intenţiona să cotească în sfârşit spre sud şi să se piardă în ţinutul sălbatic din jurul lacului Pakowki, înainte de a găsi un drum cu făgaşe nemarcat care intra în inima pădurilor şi ajungea tocmai în America.

*

Cei patru membri ai familiei Duncan îl făcură pe doctor să stea drept în capul mesei. Timp de un minut, se uitară la el fără să zică nimic, Jacob şi Seth pe o parte a mesei, Jasper şi Jonas pe cealaltă parte. În sfârşit, Jacob întrebă:

— A fost un gest de rebeliune deliberată?

Doctorul nu-i răspunse. Avea gâtul umflat şi dureros de la vomitat şi oricum nu înţelesese întrebarea.

— Sau ţi-ai imaginat că ai fi îndreptăţit să faci asta? întrebă Jacob.

Doctorul nu răspunse.

— Trebuie să ştim, spuse Jacob. E musai să ne spui, pentru că e un subiect fascinant, care trebuie explorat în amănunt.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse doctorul.

— Dar poate că ştie soţia ta, zise Jacob. Vrei s-o aducem şi pe ea aici ca s-o întrebăm?

— N-o amestecaţi pe ea în asta.

— Poftim?

— Vă rog. Vă rog s-o lăsaţi în pace.

— Ar putea să ne ţină de urât. Ştii, pe vremuri, venea pe-aici. Noi o cunoaştem mai de mult decât tine. A venit chiar în casa asta de vreo şase ori. I-a plăcut chiar. Desigur, o plăteam, ceea ce se poate să-i fi influenţat atitudinea. Poate n-ar strica s-o întrebi ce făcea pentru banii primiţi.

— Avea grijă de copil.

— Aşa ţi-a spus? Păi da, cred că asta spune acum.

— Asta a făcut.

— Mai întreab-o. Prinde-o într-un moment când e cu garda jos. Cândva, soţia ta era o fată cu multe talente. Ar putea să-ţi povestească şi s-ar putea să-ţi placă s-o asculţi.

— Ce vreţi?

— Vrem să ştim resorturile psihologice care te-au determinat să faci ceea ce ai făcut, spuse Jacob Duncan.

— Ce-am făcut?

— Ţi-ai pus numerele de înmatriculare pe camioneta noastră.

Doctorul nu spuse nimic.

— Vrem să ştim de ce, zise Jacob Duncan. Atâta tot. Nu cred că-ţi cerem prea mult. A fost doar o impertinenţă? Sau a fost un mesaj? Te-ai răzbunat pentru că ţi-am avariat maşina? Ţi-ai revendicat un drept? Ai vrut să demonstrezi ceva? Ne-ai dojenit pentru că am mers prea departe?

— Nu ştiu, spuse doctorul.

— Sau altcineva a schimbat plăcuţele?

— Nu ştiu cine le-a schimbat.

— Dar nu tu le-ai schimbat?

— Nu.

— Unde-ai găsit camioneta?

— La motel. În după-amiaza asta. Era lângă maşina mea. Cu numerele mele pe ea.

— De ce nu le-ai schimbat la loc?

— Nu ştiu.

— Să conduci cu numere false este un delict penal, nu-i aşa? În cel mai bun caz, o contravenţie. E permis persoanelor care practică medicina să săvârşească fapte penale?

— Cred că nu.

— Dar tu ai făcut-o.

— Îmi pare rău.

— Nu ne cere nouă scuze. Nu suntem la tribunal aici. Nici la comisia de disciplină a medicilor. Dar ar fi bine să te gândeşti la un motiv credibil. S-ar putea să-ţi pierzi slujba. Şi pe urmă ce-o să facă soţia ta pentru bani? S-ar putea să revină la vechile obiceiuri. Ca-ntr-un fel de turneu de revenire. Nu că am mai primi-o acum. Pe bune, cine-ar primi-o? O căzătură ca aia?

Doctorul nu spuse nimic.

— Şi ai tratat-o pe nora mea, spuse Jacob Duncan. După ce ti s-a interzis să faci asta.

— Sunt doctor. Trebuia s-o tratez.

— Jurământul lui Hippocrate?

— Exact.

— Care spune, înainte de toate, să nu faci rău.

— N-am făcut niciun rău.

— Uită-te la faţa fiului meu!

Doctorul se uită.

— Tu ai făcut asta, spuse Jacob.

— Nu-i adevărat!

— Ai fost cauza care a dus la asta. Ceea ce înseamnă acelaşi lucru. Ai provocat un rău.

— N-am fost eu.

— Atunci, cine-a fost?

— Nu ştiu.

— Eu cred că ştii. S-a dus vorba. Nu se poate să nu fi auzit-o? Ştim că voi vorbiţi despre noi tot timpul. La telefon. Credeaţi că e vreun secret?

— Reacher a fost.

— În sfârşit, spuse Jacob. Ajungem la punctul nevralgic. Ai fost complicele lui.

— N-am fost.

— I-ai cerut să te ducă cu maşina până la locuinţa fiului meu.

— Nu-i adevărat. El m-a făcut să merg.

— Nu mai contează, spuse Jacob. Mortul de la groapă nu se mai întoarce. Dar avem o întrebare pentru tine.

— Care?

— Unde e Reacher acum?

Capitolul 29

Reacher era în camera lui de la parterul hotelului Courtyard Marriott, îngropat până la genunchi în vechile rapoarte ale poliţiei. Tăiase cu şurubelniţa din buzunar benzile adezive de pe toate cele unsprezece cutii şi extrăsese prima pagină din fiecare cutie ca să stabilească ordinea cronologică exactă. Aranja cutiile în şir şi apoi începu să frunzărească rapid şi grosier documentele, de la început.

După cum se aşteptase, notiţele erau cuprinzătoare. Fusese un caz foarte mediatizat, cu multe aspecte sensibile, la care participaseră alte trei agenţii, Poliţia Statului, Garda Naţională şi FBI. Departamentul de Poliţie al districtului se străduise să lucreze cât mai profesionist. Cazurile la care participau mai multe agenţii erau în esenţă nişte competiţii, iar poliţia districtuală nu voise să iasă pe ultimul loc. Departamentul înregistrase fiecare mişcare şi acoperise toate aspectele, având grijă ca toţi membrii instituţiei să fie acoperiţi, în anumite privinţe, dosarele erau felii de istorie. Nu se folosiseră computere în redactarea lor. Erau dosare de şcoală veche, umane şi elementare. Conţineau pagini dactilografiate, probabil pe maşini IBM electrice, de tip vechi. Aveau rânduri aliniate greşit şi corecturi făcute cu pastă albă. Hârtia însăşi era îngălbenită, subţiată şi fragilă, uşor mucegăită. Nu existau fişe cu înregistrări de convorbiri pe mobil, pentru că pe atunci nimeni n-avea telefon mobil, nici măcar poliţiştii. Nu se prelevaseră probe de ADN. Nu erau menţionate coordonate GPS.

Dosarele erau exact la fel ca şi cele pe care Reacher însuşi le crease de mult, la începutul carierei sale militare.

Dorothy sunase la poliţie de la locuinţa unui vecin, la opt seara, într-o duminică de la începutul verii. Nu la 911, ci la numărul unei centrale telefonice locale. Exista o transcriere a convorbirii, care, după cum arăta, nu se făcuse după o înregistrare audio. Probabil că fusese reconstituită din memorie de sergentul de serviciu. Numele de familie al lui Dorothy era Coe. Unicul ei copil, Margaret, fusese văzut ultima oară cu şase ore în urmă. Era o fetiţă cuminte. Fără probleme. Fără necazuri. Fără motive. Fusese îmbrăcată într-o rochiţă verde şi plecase să se plimbe pe o bicicletă roz.

Sergentul de serviciu îl sunase pe căpitan şi căpitanul sunase un detectiv care tocmai ieşise din tura de zi. Detectivul se numea Miles Carson. Carson a trimis maşini de poliţie în nord şi vânătoarea a început. Vremea fusese bună şi, după o oră de crepuscul, se întunecase. Carson însuşi a ajuns la locul faptei în mai puţin de patruzeci de minute. Următoarele douăsprezece ore s-au desfăşurat aşa cum îi povestise Dorothy la micul dejun, cu interogatorii din casă în casă, căutări la lumina lanternei şi apeluri prin megafoane pentru a se verifica toate şoproanele şi acareturile, patrulări cu maşinile toată noaptea, sosirea câinilor la ivirea zorilor, contribuţia Poliţiei de Stat, elicopterul împrumutat de Garda Naţională.

Miles Carson fusese cât se poate de meticulos, dar nu obţinuse niciun rezultat.

În principiu, Reacher ar fi putut să critice două lucruri. De exemplu, nu existase niciun motiv să aştepte zorii ca să fie aduşi câinii, care puteau să se descurce pe întuneric. Dar oricum era nerelevant, pentru că din momentul în care Margaret se urcase pe bicicletă, mirosul ei dispăruse, suspendat în aer, purtat de adierile de vânt, izolat de cauciucuri. Câinii i-au luat urma pe aleea din faţa casei şi s-au oprit la capătul acesteia. Apelurile făcute prin megafon ca oamenii să-şi verifice proprietăţile fuseseră şi ele ciudat de inutile, pentru că ce era să facă un potenţial vinovat? Să se predea singur? Deşi, în apărarea lui Carson, în acel moment încă nu se suspecta că ar putea fi vorba de un joc murdar. Prima dată când Carson a auzit despre suspiciunile localnicilor a fost în dimineaţa următoare, la nouă, când Dorothy Coe a cedat nervos şi a dat pe goarnă ce se bănuia despre fraţii Duncan. Acel interogatoriu a durat o oră şi a umplut nouă pagini de însemnări. Apoi Carson a abordat frontal problema.

Dar, de la bun început, fraţii Duncan păruseră nevinovaţi.

Aveau chiar şi un alibi. Cu cinci ani în urmă, vânduseră ferma familiei, păstrând doar suprafaţa în formă de T, de o jumătate de hectar, care cuprindea aleea de acces şi cele trei case, şi nu apucaseră să-şi delimiteze noile hotare, aşa cum se obişnuieşte la ţară. Ultimele brazde arate de vecinii lor trasau liniile de hotar ale proprietăţii. Dar, în cele din urmă, hotărâseră să ridice un gard din stâlpi şi şine. Era o lucrare masivă, mai grea şi mai solidă decât se făcea de regulă. Angajaseră patru adolescenţi din partea locului ca să muncească la gard. Cei patru băieţi lucraseră acolo toată duminica aceea, din zori

până la apus, măsurând, tăind la ferăstrău, săpând gropi adânci pentru stâlpi. Cei trei fraţi Duncan şi băiatul de opt ani Seth fuseseră acolo cu ei, toată ziua, din zori până la apus, supraveghind lucrarea, dând indicaţii, controlând, acordând o mână de ajutor. Cei patru băieţi au confirmat că fraţii Duncan n-au părăsit niciun moment proprietatea, şi nicio persoană nu se oprise acolo în trecere, cu atât mai puţin o fetiţă în rochiţă verde pe o bicicletă roz.

Chiar şi aşa, Carson îi convocase pe fraţii Duncan pentru interogatorii. În acel moment, în aer plutea fără doar şi poate un indiciu de joc murdar, aşa că a trebuit implicată Poliţia de Stat, din cauza aspectelor legate de jurisdicţie, aşa încât fraţii Duncan au fost duşi la o cazarmă a Poliţiei de Stat de lângă Lincoln. Seth a mers cu ei şi a fost interogat de o poliţistă, dar n-a avut nimic de spus. Cei trei adulţi au fost perpeliţi pe jar zile în şir. Nebraska, în anii 1980. Regulile şi procedurile erau destul de laxe când se suspecta o răpire de copil. Dar fraţii Duncan n-au recunoscut nimic. Au permis, din proprie iniţiativă, să le fie percheziţionată proprietatea. Oamenii lui Carson s-au achitat de sarcină cu meticulozitate, ceea ce nici n-a fost greu pentru că proprietatea nu era cine ştie ce. Doar suprafaţa de teren în formă de T, mărginită de gardul neterminat, şi cele trei case. Oamenii lui Carson n-au găsit nimic. Carson i-a sunat pe cei de la FBI, care au trimis o echipă dotată cu tehnologia de ultimă oră pentru acei ani. Agenţii FBI n-au găsit nimic. Fraţii Duncan au fost eliberaţi, transportaţi acasă şi cazul s-a răcit.

Reacher se întoarse la prima cutie, în cealaltă parte a camerei, mergând de-a buşilea. Terminase analiza de ansamblu şi se pregătea să treacă la detaliile fine.

*

Doctorul nu răspunse. Stătea acolo plin de vânătăi, tremurând şi asudând. Jacob Duncan repetă întrebarea:

— Unde e Jack Reacher acum?

— Aş dori să stau jos, spuse doctorul.

— Ai băut?

— Puţin.

— La motel?

— Nu. M-am gândit că domnul Vincent n-o să mă servească.

— Şi unde-ai băut?

— Acasă.

— După care te-ai dus pe jos la motel?

— Da.

— De ce?

— Aveam nevoie de ceva din maşina mea. Un echipament medical.

— Deci erai deja beat când ne-ai furat maşina?

— Da. N-aş fi luat-o dacă aş fi fost treaz.

— Unde e Reacher acum?

— Nu ştiu.

— Vrei să bei ceva?

— Să beau? întrebă doctorul.

— Cred că eşti familiarizat cu conceptul.

— Da, aş vrea să beau ceva.

Jacob Duncan se ridică şi se duse la un dulăpior montat pe perete. Îl deschise şi luă de-acolo o sticlă de Wild Turkey, aproape plină. Dintr-un alt dulap luă un pahar. Le aduse pe amândouă şi le puse pe masă. Luă obiectele de pe un scaun din colţ, o pereche de ghete, corespondenţă veche, un ghem de sfoară, şi aduse scaunul şi-l aşeză în spatele doctorului.

— Ia loc, te rog, spuse el. Şi serveşte-te!

Doctorul se aşeză, îşi trase scaunul mai aproape de masă şi destupă sticla. Îşi turnă o porţie generoasă şi o bău dintr-o suflare.

Îşi turnă un al doilea pahar.

— Unde e Reacher acum? întrebă Jacob Duncan.

— Nu ştiu, spuse doctorul.

— Ba eu cred că ştii. Şi e timpul să te hotărăşti. Ai putea să stai aici cu noi, să-mi bei bourbonul de calitate şi să-ţi petreci ziua purtând o conversaţie plăcută. Sau putem să procedăm altfel. Am putea să-l punem pe Seth să-ţi spargă nasul, de exemplu. Sunt sigur că i-ar plăcea să facă asta. Sau am putea s-o aducem pe soţia ta şi s-o supunem la umilinţe mărunte. Bănuiesc că n-o să opună o aşa de mare rezistenţă, cunoscându-ne de-atâţia ani. Fără urme, fără vătămări vizibile. Dar experienţa comună ar putea să-ţi influenţeze căsnicia, în anii care vor urma, pentru că tu te-ai arătat incapabil s-o aperi. Fiindcă ea va considera că n-ai vrut, nu că n-ai putut. Ar fi bine să te gândeşti la acest aspect.

— Reacher a plecat, spuse doctorul.

— A plecat?

— Da, a plecat în după-amiaza asta.

— Cum?

— Cu o maşină de ocazie.

— Imposibil, spuse Jacob. Am blocat şoseaua şi la nord, şi la sud.

— Nu la timp.

— L-ai văzut tu plecând?

— Era la motel. Cred că el a schimbat numerele pentru că avea de gând să plece cu camioneta ta. Dar a apărut altcineva şi l-a luat cu maşina, ceea ce a fost mai bine.

— Cine-a apărut?

— Nu era unul dintre noi. Un nene care trecea pe-acolo.

— Ce maşină avea?

— Nu mă pricep la maşini. Cred că era albă.

— A spus unde se duce?

Doctorul aproape termină de băut al doilea pahar, gâlgâind şi înghiţind.

— Se duce în Virginia.

— De ce?

— Nu ştiu, spuse doctorul, umplându-şi din nou paharul. Dar numai despre asta a vorbit, din primul moment când a ajuns aici. Că e în drum spre Virginia şi întotdeauna a fost.

— Ce e în Virginia?

— N-a spus. Cred că o femeie. Asta-i impresia pe care mi-a lăsat-o.

— De ce?

— Doar o intuiţie.

— Eşti cam agitat, spuse Jacob Duncan.

— Bineînţeles că sunt, spuse doctorul.

— De ce? Eşti cu vecinii tăi la un pahar de vorbă.

Doctorul nu spuse nimic.

— Crezi c-o să se-ntoarcă? spuse Jacob Duncan.

— Nu cred asta.

— Se întoarce?

Doctorul nu spuse nimic.

— Spune-ne.

— A fost poliţist militar, zise doctorul. Ştie cum să facă unele lucruri.

— Ce lucruri?

— A spus c-o să se ducă în vizită la poliţia districtuală. Mâine dimineaţă, presupun. A spus c-o să se uite la un dosar de-acum douăzeci şi cinci de ani. Dacă e în regulă, se duce în Virginia. Dacă nu e, se întoarce aici.

— De ce să se întoarcă?

— Ca să vă rupă gâtul, de-aia!

*

În Canada, duba albă făcuse la dreapta la mică distanţă de orăşelul Medicine Hat şi se îndrepta acum spre sud pe drumul singuratic care ducea spre lacul Pakowki. Se făcuse deja întuneric beznă acolo. Absolut nicio lumină şi, din cauza norilor, nu se vedeau nici luna, nici stelele. Drumul era prost. Plin de gropi. Plin de coturi şi de pante. Se înainta greu şi nu era întru totul sigur. Ba chiar era periculos, pentru că în acea etapă o osie ruptă sau un semi-arbore defect ar fi distrus totul. Aşa că şoferul coti la stânga, pe un drum acoperit cu iarbă pe care-l mai străbătuse înainte şi, după două sute de metri de hurducăieli, ajunse la un loc de picnic amenajat pentru vizitatorii din timpul verii. Iarna era întotdeauna părăsit. Şoferul văzuse acolo urşi, coioţi, vulpi, elani şi de două ori văzuse şi cerbi canadieni, deşi se poate să fi fost doar nişte umbre, şi o dată i se păruse că vede un lup, dar se poate să fi fost doar un coiot. Dar nu văzuse niciodată oameni. Nu iarna. Nici măcar o singură dată.

Parcă sub un pin impunător, opri motorul şi se pregăti să petreacă noaptea acolo.

*

Roberto Cassano şi Angelo Mancini parcară maşina închiriată în spatele hotelului Marriott lângă un Cadillac negru ce stătea singuratic în spatele parcării. Coborâră, se întinseră şi se uitară la ceas. Socotiră că aveau timp să ia o cină rapidă înainte să le sosească întăririle. Unde să se ducă, la *diner* sau la localul specializat în fripturi? Niciunul nu le plăcea. Şi cum să le placă aşa ceva? Ei aveau gusturi, iar ţărănoii retardaţi din partea locului sigur n-aveau. Dar le era foame şi trebuia să mănânce undeva.

Se gândiră o secundă şi aleseră să se ducă la *diner*. Renunţară să intre în hotel şi porniră spre şoseaua principală.

*

Fraţii Duncan îl lăsară pe doctor să termine al treilea pahar de Wild Turkey şi apoi îl trimiseră la plimbare. Îl împinseră pe uşă şi-i spuseră să se ducă acasă pe jos. Îl urmăriră cu privirea pe alee, apoi se întoarseră şi se regrupară în bucătărie. Jacob puse sticla la loc în dulap şi paharul în chiuvetă şi duse şi scaunul la locul lui din colţ.

— Ce părere ai? îl întrebă Jasper.

— Despre ce? spuse Jacob.

— Să-i chemăm pe poliţiştii de la district şi să le spunem să nu-i arate lui Reacher dosarele?

— Nu văd cum am putea să facem asta.

— Am putea încerca.

— Am atrage atenţia.

— Să-l sunăm pe Eldridge Tyler? întrebă Jonas. Strict ca rezervă?

— Ar însemna să-i rămânem datori.

— Ar fi o investiţie înţeleaptă, dacă Reacher se întoarce.

— Nu cred că se mai întoarce, spuse Jacob. Asta-i primul meu gând, desigur.

— Dar?

— În ultimă instanţă, depinde de ce găseşte şi de ce nu găseşte.

Capitolul 30

Reacher găsi o declaraţie a tatălui fetiţei. Lungă şi detaliată. Poliţiştii nu erau proşti. La dispariţia unor fetiţe, taţii erau consideraţi automat suspecţi. Tatăl lui Margaret era Arthur Coe, pe care toţi îl ştiau drept Artie. În momentul dispariţiei fiicei sale, avea treizeci şi şapte de ani. Relativ vârstnic pentru tatăl unui copil de opt ani, pentru anii 1980. Era localnic. Veteran al războiului din Vietnam. Refuzase o ofertă din partea comisiei locale a Serviciului Selectiv prin care munca sa de fermier să fie clasificată ca ocupaţie esenţială. Îşi satisfăcuse serviciul militar şi se întorsese acasă. Un om curajos. Un patriot. Repara un utilaj agricol într-un acaret când Margaret plecase cu bicicleta şi încă se ocupa cu reparaţia aceea patru ore mai târziu, când soţia a venit să-i spună că fetiţa nu se întorsese. Lăsase baltă totul şi începuse s-o caute. Declaraţia lui era plină de aceleaşi sentimente pe care Dorothy i le descrisese la micul dejun, senzaţia de irealitate, speranţa absurdă, convingerea că fetiţa se juca pe undeva, fără îndoială, poate culegea flori de pe câmp, că pierduse noţiunea timpului, că se va întoarce acasă curând, teafără şi nevătămată. Chiar şi după douăzeci şi cinci de ani, cuvintele dactilografiate transmiteau din plin şocul, suferinţa şi nefericirea.

Arthur Coe era un om nevinovat, îşi zise Reacher.

Trecu mai departe, la un pachet pe care era scris de mână *Biografia lui Margaret Coe.* Un plic obişnuit de hârtie maro, destul de subţire, de parcă te-ai fi aşteptat la povestea scurtă a vieţii unui copil de opt ani. Închizătoarea unsă cu gumă arabică nu fusese umezită niciodată cu limba, dar se lipise de la umezeala din camera de depozitare. Reacher deschise plicul şi văzu că erau mai multe foi de hârtie în interior, plus o fotografie într-o învelitoare îngălbenită din hârtie pergaminată. Reacher scoase poza şi rămase surprins.

Margaret Coe era asiatică.

Vietnameză, posibil, sau thailandeză, cambodgiana, chineză, japoneză ori coreeană. Dorothy nu era nimic din toate astea. Arthur probabil că nu fusese nici el. Nu era copilul unui lucrător agricol născut şi crescut în Nebraska. Prin urmare, Margaret fusese adoptată.

Fetiţa fusese un copil tare dulce. Poza era datată pe spate cu scrisul de mână al unei femei, care adăugase: „Aproape 8 anişori! Frumoasă ca întotdeauna!” Era o poză color, făcută probabil de un amator, dar care se pricepea. Mai bună decât un instantaneu. Fusese gândită ca o compoziţie şi realizată cu un aparat foto de calitate. Faptul că fusese încredinţată poliţiei arăta că asemănarea cu originalul era reuşită. Fetiţa asiatică din poză stătea nemişcată, pozând zâmbitoare. Era micuţă şi firavă. Încrederea şi voioşia i se citeau în ochi. Purta o fustă croşetată şi o bluziţă albă.

Un copil adorabil.

Reacher auzi în gând vocea adolescentului narcoman, din prima parte a zilei: *Aud biata fantomă cum ţipă, bătrâne, ţipă, urlă, se jeleşte şi plânge, chiar aici în întuneric.*

În acel moment, Reacher luă o pauză.

*

La o sută de kilometri spre nord, Dorothy Coe scotea din frigider un cotlet de porc. Cotletul provenea de la un porc pe care un prieten îl tăiase la nici doi kilometri depărtare de locuinţa ei, ca parte a unui fel de cooperative menite să-i ajute pe membri să treacă prin perioadele dificile. Dorothy detaşă grăsimea în plus şi condimentă carnea cu puţin piper, puţin muştar şi puţin zahăr brun. Puse cotletul într-un vas deschis pe care-l aşeză în cuptor. Aranja masa, un scaun, un cuţit, o furculiţă şi o farfurie. Umplu un pahar cu apă şi-l puse lângă farfurie. Împături un prosop de hârtie pe post de şerveţel. Cină pentru o singură persoană.

*

Lui Reacher i se făcuse foame. Nu mâncase nimic la prânz. Sună la recepţie şi întrebă de room-service şi tipul care îl cazase îi spuse că nu aveau aşa ceva. Îşi ceru scuze pentru această lipsă. Apoi îi spuse de cele două restaurante menţionate pe panoul publicitar şi pe care Reacher le văzuse deja. Recepţionerul îl asigură că în oricare dintre ele se putea mânca excelent. Poate că primea un bacşiş de la Camera de Comerţ.

Reacher îşi puse haina şi străbătu vestibulul ca să ajungă în holul de la intrare. Alţi doi vizitatori se cazau. Ambii erau bărbaţi. Păreau a

fi din Orientul Mijlociu. Posibil, iranieni. Erau mărunţi, cu hainele şifonate, nebărbieriţi şi nu foarte curaţi. Unul dintre ei aruncă o privire către Reacher, care salută din cap politicos şi îşi continuă drumul spre uşă. Afară era întuneric şi frig. Reacher se gândi să ia micul dejun la *diner* aşa că localul specializat în fripturi era pentru cină. O luă la dreapta pe străduţă şi grăbi pasul.

*

Doctorul merse cât putu de repede ca să învingă frigul şi ajunse acasă în mai puţin de o oră. Soţia îl aştepta. Era îngrijorată. Soţul ei avea de dat nişte explicaţii. Doctorul începu să vorbească şi relată toată povestea înainte ca ea să scoată vreun cuvânt. În final, tăcu şi ea spuse:

— Deci, e ca un joc de noroc, nu? Asta vrei să spui? Ca o cursă de cai. O să se-ntoarcă Reacher înainte ca Seth să se ducă acasă şi să afle că tu ai stat acolo şi ai văzut cum omul ăla îi fură maşina?

— Dar oare-o să se mai întoarcă Reacher? întrebă doctorul.

— Eu cred că da.

— De ce-ar face-o?

— Pentru că fraţii Duncan au răpit copilul ăla. Cine crezi că ar mai fi fost în stare de una ca asta?

— Nu ştiu. Nu eram aici. Eram în Idaho. Eram un copil. La fel erai şi tu.

— Crede-mă!

— Te cred. Dar aş vrea să-mi spui exact de ce trebuie să te cred.

Femeia nu spuse nimic.

— Poate că Seth n-o să se ducă acasă, zise doctorul. Poate că rămâne peste noapte acasă la taică-su.

— Nu-i exclus. Oamenii spun că face des lucrul ăsta. Dar nu trebuie să ne bazăm pe supoziţia asta.

Femeia începu să se mişte prin casă, verificând încuietorile ferestrelor şi uşilor din faţă şi din spate.

— Trebuie să blocăm uşile cu mobilă, spuse ea.

— Atunci o să intre pe fereastră.

— E sticlă rezistentă la tornade. E destul de solidă.

— Indivizii ăia cântăresc peste 130 de kilograme. Ai văzut ce mi-au făcut la maşină.

— Trebuie să facem ceva.

— O să dea foc la casă ca să ieşim. Sau pur şi simplu o să stea pe scară şi-or să ne spună să deschidem uşa. Şi noi ce-o să facem? Nu ne supunem?

— Am putea să rezistăm o zi sau două. Avem mâncare şi apă.

— S-ar putea să dureze mai mult de o zi sau două. S-ar putea să dureze o veşnicie. Chiar dacă ai dreptate, nimic nu-ţi garantează că Reacher va găsi dovada. Probabil că nu există nicio dovadă. Cum ar putea să existe? FBI-ul ar fi găsit-o atunci.

— Trebuie să sperăm.

*

Reacher comandă coaste de viţel cu salată de varză şi o cană de cafea. Localul era întunecat şi murdar, cu pereţii acoperiţi de reclame şi afişe vechi. Probabil că toate erau false. Probabil că fuseseră comandate angro de la un furnizor de materiale pentru restaurante, tipărite undeva în Taiwan, şi apoi zgâriate, mototolite şi făcute să pară vechi de următorul muncitor de pe linia de producţie. Dar coastele se dovediră a fi bune. Amestecul de mirodenii era subtil şi carnea, fragedă. Varza era proaspătă. Cafeaua, fierbinte. Şi nota de plată, minusculă. Cât un bacşiş, în orice local la est de Mississippi sau la sud de Sacramento.

Reacher plăti, ieşi din local şi se întoarse la hotel. În parcare, doi tipi îşi scoteau gentile din portbagajul unui Ford Taurus roşu. Alţi clienţi. Un noroc neaşteptat pe perioada iernii picat peste cei de la Marriott. Fordul Taurus era nou şi simplu. Probabil, o maşină închiriată. Indivizii erau solizi. Arabi. Sirieni sau poate libanezi. Reacher era familiarizat cu acea parte a lumii. Cei doi se uitară la el când trecu pe lângă ei, îi salută din cap politicos şi îşi văzu de drum. Un minut mai târziu era în camera lui, cu hârtii îngălbenite şi fragile în mâini.

*

În seara aceea, fraţii Duncan mâncară miel în bucătăria lui Jacob. Jonas se considera un bucătar grozav. Şi, la drept vorbind, nu era aşa de rău. De obicei, friptura pe care o prepara ieşea bună spre foarte bună şi o servea cu cartofi, legume şi mult sos, ceea ce ajuta. Şi multă

băutură, care ajuta şi mai mult. Toţi cei patru membri ai familiei Duncan băură şi mâncară împreună, faţă în faţă câte doi, în jurul mesei, apoi făcură curat tot împreună, după care Jasper se uită la Jacob şi spuse:

— Mai avem încă şase băieţi capabili să se mişte şi să vorbească. Trebuie să hotărâm cum îi desfăşurăm la noapte.

— Reacher n-o să se-ntoarcă în noaptea asta, spuse Jacob.

— Putem garanta asta?

— De fapt, nu putem garanta absolut nimic, în afară de faptul că soarele răsare la est şi apune la vest.

— Prin urmare, e mai bine să fim prudenţi.

— În regulă, spuse Jacob. Pune un băiat la sud şi celorlalţi cinci zile să se odihnească.

Jasper se duse la telefon şi transmise ordinele. Apoi încheie convorbirea şi în cameră se lăsă liniştea. Seth Duncan se uită la tatăl lui şi spuse:

— Mă duci acasă?

— Nu, băiete, mai stai puţin, zise tatăl lui. Avem lucruri de discutat. E posibil ca marfa noastră să sosească mâine. Asta înseamnă că avem de făcut nişte pregătiri.

*

Cassano şi Mancini se întoarseră de la *diner* şi se duseră direct în camera lui Cassano, care sună la recepţie să întrebe dacă se cazase de curând vreo pereche de vizitatori. Recepţionerul îi spuse că da, tocmai sosiseră două perechi, separat, una după cealaltă. Cassano ceru să i se facă legătura în camerele acestora. Vorbi mai întâi cu oamenii lui Mahmeini, apoi cu cei ai lui Safir, şi stabili o întâlnire imediată în camera lui. Se gândi că putea să impună o oarecare dominaţie nelăsându-i pe ceilalţi să-şi găsească echilibrul, negându-le orice timp de gândire şi aducându-i pe terenul lui, chiar dacă n-ar fi vrut ca vreunul dintre ei să creadă că o amărâtă de cameră de hotel din Nebraska ar fi fost genul lui de loc. Dar ştia ceva psihologie şi mai ştia că nimeni nu obţine o poziţie de superioritate dacă nu este atent la detalii.

Iranienii sosiră primii. Oamenii lui Mahmeini. Doar unul dintre ei vorbea, ceea ce lui Cassano i se păru în regulă, dat fiind că el vorbea

în numele lui Rossi, nu şi Mancini. Nu avu loc niciun schimb de nume. Din nou, în regulă. Era genul *acela* de afacere. Iranienii nu erau impresionanţi din punct de vedere fizic. Erau mărunţi, neglijenţi şi şifonaţi şi păreau tăcuţi şi secretoşi. Şi ciudaţi. Cassano deschise minibarul şi îi invită să se servească cu orice le poftea inima. Dar niciunul dintre ei nu luă nimic.

Libanezii sosiră după cinci minute. Oamenii lui Safir. Arabi, cu siguranţă, dar erau solizi şi păreau suficient de duri. Şi de data asta doar unul dintre ei vorbi, fără să dea nume. Cassano le sugeră să se aşeze pe pat, dar cei doi preferară să stea rezemaţi de perete. Cassano îşi zise că încercau să arboreze o atitudine ameninţătoare. Şi aproape că reuşiseră. Şi ei se pricepeau la psihologie. Cassano lăsă să se aştearnă liniştea în cameră şi se uită pe rând la toţi timp de un minut, patru bărbaţi pe care abia îi cunoscuse şi care în curând vor încerca să-l ucidă.

— E o treabă foarte simplă, zise el. La o sută de kilometri de-aici, spre nord, există un colţ al acestui district cu patruzeci de ferme. Şi mai există un individ care umblă pe-acolo şi provoacă necazuri. Adevărul e că nu e ceva foarte important, dar furnizorul nostru a luat-o personal. Afacerea bate pasul pe loc până când individul e doborât.

— Ştim toate astea, spuse omul lui Mahmeini. Mai departe?

— În regulă, zise Cassano. Mai departe, plecăm cu toţii acolo şi ne ocupăm împreună de problemă.

— Începând de când?

— Să zicem, mâine dimineaţă în zori.

— L-ai văzut pe tip?

— Încă nu.

— Ai un nume?

— Reacher.

— Ce fel de nume e ăsta?

— E un nume american. Al tău care e?

— Al meu nu contează. Ai o descriere?

— Un tip solid, ochi albaştri, alb, un metru nouăzeci şi şase, 113 kilograme, haină maro.

— Asta nu ne-ajută cu nimic, spuse omul lui Mahmeini. Suntem în America. E un ţinut rural. E plin de colonizatori şi ţărani. Toţi arată aşa. Tocmai am văzut un tip care arăta exact la fel.

— Are dreptate, spuse omul lui Safir. Şi noi am văzut unul. Vom

avea nevoie de o descriere mult mai bună.

— Ei, uite că n-avem, răspunse Cassano. Dar o să fie mai simplu când o să ajungem acolo. Se pare că iese în evidenţă. Şi populaţia locală e pregătită să ne-ajute. Li s-a spus să dea telefon când îl văd. Şi nici n-ai unde să te-ascunzi acolo.

— Deci, unde stă pitit? întrebă omul lui Mahmeini.

— Nu ştim. E un motel acolo, dar nu stă în el. Poate că doarme în natură.

— Pe o vreme ca asta? E posibil?

— Există şoproane şi hambare. Sunt sigur că-l vom găsi.

— Şi pe urmă?

— Îl lichidăm.

— E riscant.

— Ştiu. E un tip tare de tot. Până acum, a scos din joc patru localnici.

— Nu-mi pasă cât e de tare se crede, spuse omul lui Mahmeini. Şi nu-mi pasă nici câţi localnici a doborât. Pentru că sunt sigur că toţi ăia de-acolo sunt nişte idioţi. E riscant pentru că nu mai suntem în Vestul Sălbatic. Avem o strategie de scăpare sigură?

— Mi s-a spus că tipul e un fel de hoinar, spuse Cassano. Aşa că nimeni n-o să-i ducă dorul. Nu se va face nicio anchetă. Nici măcar poliţişti nu sunt pe-acolo.

— Asta e bine.

— Şi e un ţinut rural, cum ai spus. Imposibil să nu găsim un excavator la îndemână. Îl îngropăm. Preferabil, de viu, dac-ar fi să-l ascultăm pe furnizorul nostru.

Capitolul 31

Percheziţia fizică a zonei era descrisă în patru moduri diferite, în patru dosare diferite, primul de la poliţia districtuală, al doilea de la Poliţia de Stat, al treilea de la unitatea de pe elicopterul Gărzii Naţionale şi al patrulea de la FBI. Raportul celor din elicopter era subţire şi inutil. Margaret Coe fusese îmbrăcată într-o rochiţă verde, ceea ce nu era de folos într-un ţinut cultivat cu porumb la începutul verii. Iar pilotul rămăsese la o altitudine de trei sute de metri, astfel încât curentul de aer descendent al aparatului să nu dăuneze plantelor tinere. Într-un stat agricol, trebuiau respectate priorităţile, chiar dacă era vorba de dispariţia unui copil. Observaţiile aeriene nu dezvăluiseră nimic semnificativ. Nici pământ răscolit de curând, nici vreo reflexie roz sau cromată de la bicicletă, nici plante culcate la pământ în vreunul dintre lanuri. De fapt, absolut nimic în afară de oceanul nesfârşit de porumb.

Timp irosit şi combustibil de aviaţie consumat degeaba.

Atât cei de la poliţia districtuală, cât şi cei de la Poliţia de Stat acoperiseră la nivelul solului toate cele patruzeci de ferme. Mai întâi se auziseră apelurile prin megafoane pe timpul nopţii, iar a doua zi fiecare casă fusese vizitată şi fiecare ocupant rugat să verifice dacă nu văzuseră copilul şi dacă îşi cercetaseră atent toate acareturile. A existat o cooperare aproape universală. Doar un cuplu de bătrâni mărturisise că nu verificaseră prea bine, aşa că poliţiştii au percheziţionat locul. Nu s-a găsit nimic. Se duseseră şi la motel, unde controlaseră fiecare căsuţă, goliseră containerul pentru gunoi şi examinaseră atent parcarea în căutare de dovezi. Nu s-a găsit nimic.

Complexul Duncan apărea în trei dosare. În afară de elicopter, toată lumea trecuse pe-acolo. Mai întâi, poliţia districtuală, apoi poliţia districtuală şi Poliţia de Stat împreună, după care Poliţia de Stat singură şi în sfârşit FBI-ul. O mulţime de vizite şi o mulţime de oameni pentru un loc atât de mic. Căutările fuseseră intense, deoarece micimea locului îi frapase pe oameni ca fiind cumva sinistră în sine. Reacher simţea asta răzbătând printre rânduri, destul de limpede, chiar şi după un sfert de secol. Poliţişti de ţară. Oamenii fuseseră

derutaţi şi deconcertaţi. Ai fi zis că fraţii Duncan urau pământul. Se descotorosiseră de toate suprafeţele, în măsura în care putuseră. Păstraseră o singură alee de acces, plus nişte acostamente simbolice, plus câte-o fâşie de cinci sau de zece metri dincolo de fundaţiile celor trei case. Atât şi nimic mai mult. Atât se întindea locul.

Dar micimea uşurase percheziţia. Rapoartele erau meticuloase.

Stivele de cherestea grea destinată gardului pe jumătate terminat fuseseră desfăcute şi examinate. Pietrişul fusese râcâit cu grebla, şiruri de bărbaţi merseseră încet şi aplecaţi, cu privirea în pământ, iar câinii acoperiseră practic fiecare centimetru pătrat de câte zece ori.

Nu s-a găsit nimic.

Căutările s-au mutat în interior. Dacă afară fuseseră intense, înăuntru au fost de două ori mai minuţioase.

Meticulozitate absolută. Reacher percheziţionase o mulţime de locuri, de foarte multe ori, şi ştia cât de greu este. Dar de patru ori în succesiune rapidă nici măcar un singur colţişor nu fusese sărit, niciun efort nu fusese scutit. Lucrurile fuseseră demontate, golurile din pereţi fuseseră sparte şi cercetate, scândurile din pardoseală fuseseră ridicate. Reacher ştia de ce. Nimic nu era scris pe hârtie şi nimic nu era recunoscut ca atare, dar, din nou, se putea citi printre rânduri. Căutau un copil, fără îndoială, dar în acel moment căutau şi părţi dintr-un copil. Nu s-a găsit nimic.

FBI a contribuit cu o anchetă criminalistică în toată regula, în stilul anilor 1980. Era bine documentată şi descrisă îndelung şi meticulos pe file de hârtie cu antetul FBI, care fuseseră fotocopiate, prinse în teancuri capsate şi trimise la secţia de poliţie într-un gest de amabilitate. Fuseseră colectate fire de păr şi fibre textile, de pe fiecare suprafaţă plană se luaseră amprente, tot felul de lumini şi dispozitive magice şi dispozitive minunate fuseseră întrebuinţate. Un câine specializat în găsirea cadavrelor fusese adus cu avionul din Denver şi trimis înapoi după ce nu obţinuse niciun rezultat. Tehnicieni cu o duzină de specializări şi competenţe fuseseră prezenţi la faţa locului timp de douăsprezece ore încheiate.

Nu s-a găsit nimic.

Reacher închise dosarul. Auzea în mintea lui chiar atunci, la fel cum alţii îl auziseră în urmă cu mulţi ani: sunetul unui caz care se răcea.

*

La o sută de kilometri spre nord, Dorothy Coe spăla vasele de la cină: farfuria, cuţitul, furculiţa, paharul şi vasul în care gătise cotletul. Le şterse pe toate cu un şervet subţire de în şi le puse la locul lor, farfuria şi paharul într-un dulap, argintăria în sertar şi vasul de cuptor în alt dulap. Puse şerveţelul în coşul de gunoi, şterse masa cu o cârpă şi împinse scaunul sub masă. Apoi ieşi pe verandă, cu intenţia de a şedea puţin afară, după care să se ducă la culcare şi să se trezească devreme ca să meargă la motel. Poate-l ajuta pe domnul Vincent să repare oglinda din spatele barului. Poate reuşea chiar să lipească la loc mânerul căniі cu blazonul NASA.

*

Reacher şezu un timp pe podeaua camerei sale de la Marriott, gândindu-se. Era zece seara. Îşi terminase misiunea, cu două ore mai devreme de ora pe care şi-o programase iniţial. Se ridică în picioare şi puse hârtiile la locul lor în cele unsprezece cutii, închizându-le capacele. Le aranja în centrul camerei, două stive de câte patru şi una de trei cutii. Formă nouă ca să obţină ton de apel la telefonul de pe noptieră, apoi formă numărul de central memorat din transcrierea primului apel făcut în momente de panică de Dorothy Coe, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Numărul era încă activ. Cineva răspunse. Reacher ceru să vorbească cu Hoag, fără mari speranţe să dea de el, dar auzi un declic şi, după o pauză de o secundă, îi răspunse chiar cel căutat.

— Am terminat, îi spuse Reacher.

— Ai găsit ceva?

— Aţi făcut o treabă excelentă voi cei de-aici. N-aveţi pentru ce să vă faceţi probleme. Aşa că îmi iau tălpăşiţa.

— Aşa repede? Nu rămâi să te bucuri de viaţa de noapte?

— Sunt un om simplu. Îmi plac pacea şi liniştea.

— În regulă, lasă toate alea acolo. Trecem noi şi le luăm. O să le ducem la loc în subsol înainte ca fraierii ăia de la arhivă să ajungă la muncă mâine. Nimeni n-o să ştie nimic. Misiune îndeplinită.

— Îţi rămân dator, spuse Reacher.

— Stai liniştit, spuse Hoag. Fii tot ce poţi să fii [4] şi noi să fim

sănătoşi.

[4] Be AII You Can Be” - slogan al US Army între 1980 şi 2001. (N.t.)

— Şansa ar fi un lucru minunat, spuse Reacher, care puse telefonul în furcă, îşi luă haina şi se îndreptă spre uşă.

Se afla tocmai în spatele structurii în formă de H şi trebuia să meargă până în holul recepţiei ca să iasă afară şi apoi să ocolească pentru a ajunge în locul unde-şi parcase maşina. Scările coborau de la primul etaj chiar înainte de hol, într-un spaţiu în care s-ar fi aflat încă o cameră dacă hotelul ar fi avut un singur nivel. Tocmai când Reacher ajunse la scară, un ins coborî ultima treaptă şi merse alături de el, îndreptându-se tot spre hol şi spre uşă. Era unul dintre tipii pe care Reacher îi văzuse când se cazaseră. Mic şi şifonat. Nebărbierit. Posibil, iranian. Tipul îi aruncă o privire. Reacher îl salută politicos cu o mişcare a capului. Tipul îi răspunse cu acelaşi gest. Continuară să meargă împreună. Tipul avea cheia maşinii agăţată de deget. Un breloc roşu. Avis. Tipul se uită din nou la Reacher, în sus şi pieziş.

Reacher privi şi el către celălalt. Ţinu uşa deschisă. Tipul ieşi. Reacher îl urmă. Tipul se uită din nou la el. Avea o privire speculativă. Un fel de curiozitate intensă.

Reacher o luă la stânga, ca să ocolească H-ul pe-afară. Iranianul rămase alături de el. Ceea ce avea o oarecare logică, după ce Reacher privi în faţă şi văzu acolo parcate două maşini. Cadillacul lui Seth Duncan şi un Chevrolet bleumarin. Crema maşinilor de închiriat. Avis avea probabil mii de asemenea automobile.

Un Chevrolet bleumarin.

Reacher se opri.

Celălalt tip se opri şi el.

Capitolul 32

Nimeni nu ştie în cât timp gândurile iau o formă. Se vorbeşte despre impulsuri electrice care se deplasează prin nervi la o fracţiune considerabilă din viteza luminii, dar acolo e vorba doar de transmitere. Livrarea corespondenţei. Scrisoarea a fost scrisă în creier, trezită la viaţă de o reacţie chimică subită, în care două componente produc un arc care străbate sinapsele şi reacţionează asemenea plumbului şi acidului dintr-o baterie de automobil, dar în loc să trimită doisprezece volţi la luminile de direcţie, creierul inundă corpul cu tot felul de ajustări subtile deodată, pentru că gândurile nu iau o formă neapărat unul după altul. Ele apar în cascade şi explozii care se deplasează pe piste paralele, înghiontindu-se, concurând şi luptând pentru supremaţie.

Reacher văzu Chevroletul bleumarin şi instantaneu făcu legătura, prin intermediul mărturiei lui Vincent de la motel, cu cei doi indivizi pe care-i văzuse din şopronul lui Dorothy Coe, în acelaşi timp criticându-şi propria conexiune prin argumentul că maşinile Chevrolet sunt foarte des întâlnite, mai ales cele de culoare bleumarin, amintindu-şi simultan de cei doi iranieni şi cei doi arabi pe care-i văzuse şi întrebându-se dacă o întâlnire a două perechi separate de bărbaţi străini iarna într-un hotel din Nebraska ar putea fi doar o coincidenţă şi, în cazul în care nu era, dacă ar fi fost rezonabil să presupună prezenţa unui al treilea cuplu de bărbaţi, care puteau sau nu să fie cei doi mardeiaşi de la ferma lui Dorothy, oricât de inexplicabilă ar fi putut să fie asocierea celor şase indivizi, oricât de misterios le-ar fi fost scopul, toate acestea în timp ce simultan îl privea pe bărbatul din faţa lui cum lasă să-i scape cheia maşinii, dându-şi seama în acelaşi timp că indivizii pe care-i văzuse la ferma lui Dorothy nu se cazaseră la motelul lui Vincent şi că n-ar fi avut unde să se cazeze decât mai la sud cu o sută de kilometri, adică aici, la Marriott, ceea ce însemna că acel Chevrolet era al lor, măcar în limitele unei posibilităţi rezonabile, ceea ce însemna că iranianul al cărui braţ se mişca avea probabil o legătură oarecare cu ei, iar asta îl făcea pe individ un inamic, cu toate că Reacher n-avea habar cum sau de ce,

ştiind totodată că *asta* nu făcea nicio ceapă degerată din perspectiva jurisprudenţei civile, amintindu-şi simultan anii de experienţă câştigată din greu care-i spunea că indivizi ca acest iranian îşi băgau mâna în buzunar în parcări întunecoase doar pentru un motiv din patru, fie pentru a-şi scoate telefonul ca să ceară ajutor, fie pentru a scoate portmoneul, paşaportul sau un act de identitate ca să-şi dovedească nevinovăţia sau autoritatea, fie pentru a scoate un cuţit, fie pentru a scoate un pistol. Reacher ştia toate astea, ştiind totodată că o reacţie violentă înaintea primelor două motive ar fi fost nejustificabilă, dar o reacţie violentă înaintea ultimelor două motive ar fi fost singura modalitate de a-şi salva viaţa.

Cascade şi explozii de gânduri, toate înghiontindu-se, concurând şi luptând pentru supremaţie.

Mai bine să nu rişti decât să-ţi pară rău.

Reacher reacţiona.

Se răsuci din mijloc cu un spasm violent şi trimise o lovitură joasă, din lateral, ţintind centrul pieptului iranianului. Reacţia chimică din creierul său, transmiterea instantanee a impulsului, reacţia chimică din fiecare grupă de muşchi de la piciorul stâng la pumnul drept, toate acestea durară o fracţiune mică de secundă, distanţa totală până la ţintă fiind mai mică de un metru, timpul total până la ţintă altă fracţiune mică de secundă, ceea ce era bine de ştiut în acel moment, pentru că mâna individului ajunsese între timp în buzunar, sistemul lui nervos reacţionând la fel de rapid ca al lui Reacher, cotul lui smucindu-se în sus şi în spate şi încercând să scoată la iveală ceea ce dorise să scoată, fie un cuţit, fie un pistol, fie un telefon, fie un permis de conducere, fie un paşaport, fie un act de identitate guvernamental, fie o scrisoare perfect inocentă de la Universitatea din Teheran care dovedea că este expert mondial în genetica plantelor şi oaspete de onoare al statului Nebraska, aflat la doar câteva zile de o descoperire care ar fi sporit profiturile locale de o sută de ori şi ar fi eliminat foametea în lume dintr-o singură lovitură. Însă, justificat sau nu, pumnul lui Reacher se îndrepta spre ţintă, iar ochii individului se măreau şi se umpleau de panică în întunecime, iar braţul lui se smucea mai tare, pielea măslinie şi părul negru de pe dosul palmei în mişcare se vedeau ieşind din buzunar, după care apărură şi nodurile degetelor, toate cele cinci degete strângând tare ceva mare şi negru.

În clipa aceea, pumnul lui Reacher ajunse la ţintă.

O masă de peste o sută zece kilograme în mişcare, un pumn zdrobitor, cu un impact uriaş, fermoarul hainei individului intrând în osul pieptului, osul pieptului mişcându-se în spate, în cavitatea pieptului, elasticitatea naturală a cutiei toracice permiţând o deformare de câţiva centimetri buni, compresia violentă scoţându-i aerul din plămâni, şocul hidrostatic trimiţându-i sângele înapoi în inimă, capul mişcându-i-se brusc în faţă, asemenea unui manechin de testare a rezistenţei la şoc, umerii dislocându-i-se în spate, întregul corp ridicându-se de la sol, capul mişcându-i-se din nou în spate şi lovind un geam din spate cu o lovitură răsunătoare, ca de timpan, braţele, picioarele şi torsul bălăbănindu-se ca la o păpuşă din cârpe, şi individul căzu lat pe pământ, un obiect dur din policarbonat negru căzând cu un clănţănit şi alunecând cât colo. Reacher îi urmări parcursul cu coada ochiului, nu era nici portofel, nici telefon, nici cuţit, ci un Glock 17 semiautomat, negru, pătrăţos şi perfid. Pistolul se opri cam la doi metri de individ, complet inaccesibil, imposibil de recuperat, parţial din pricina distanţei în sine şi parţial din cauză că individul nu se mai mişca deloc.

De fapt, arăta ca şi cum nu s-ar mai mişca vreodată.

Ceva de care Reacher auzise, dar nu văzuse niciodată cu ochii lui.

Potrivit amicilor sanitari din armată, se numea *commotio cordis,* denumirea tehnică pentru o traumă de energie joasă a peretelui pieptului. Era de energie joasă doar în sensul că vătămarea nu era produsă în urma unui accident de maşină sau a unui foc de armă, ci de o minge de baseball trimisă cu forţă, de o ciocnire în jocul de fotbal sau de un pumn într-o încăierare ori o cădere greoaie pe un obiect contondent. Cercetări macabre efectuate pe animale de laborator au demonstrat că era vorba de noroc şi de momentul în care avea loc vătămarea. Electrocardiogramele arată forme de unde asociate cu bătăile inimii, una dintre ele numindu-se unde T, iar experimentele au arătat că, dacă lovitura ateriza când unda T se afla la o distanţă cuprinsă între cincisprezece şi treizeci de milisecunde de punctul de maximum, se putea produce o aritmie cardiacă letală, inima încetând să funcţioneze exact ca într-un atac de cord obişnuit. Iar în condiţii de stres puternic, cum ar fi o confruntare într-o parcare, inima bate mult mai puternic decât în mod normal, crescând astfel considerabil frecvenţa undelor T, acestea atingând valoarea maximă de două sau chiar de trei ori pe secundă, crescând considerabil probabilitatea ca

norocul şi momentul să nu fie în favoarea victimei.

Iranianul zăcea complet nemişcat.

Nu respira.

Nu avea puls vizibil.

Niciun semn vital.

Măsurile de prim-ajutor standard pe care sanitarii militari le recomandau erau respiraţia artificială şi comprimarea externă a pieptului, de optzeci de ori pe minut, atât cât era nevoie, dar regula empirică personală a lui Reacher era să nu resusciteze niciodată un individ care tocmai încercase să scoată pistolul împotriva lui. În această privinţă era de-a dreptul inflexibil. Aşa încât lăsă natura să-şi urmeze cursul timp de un minut, apoi o ajută puţin apăsând puternic cu degetele pe arterele principale din gâtul iranianului. Patru minute fără oxigen la creier erau considerate o limită practică. Reacher prelungi intervalul la cinci minute, ca să fie mai sigur, stând pe vine, uitându-se în jur şi ascultând cu atenţie. Nimeni nu reacţiona. Nimeni nu veni. Iranianul muri, tensiunile slăbite ale stării de inconştienţă profundă risipindu-se pentru a fi înlocuite de moliciunea absolută a morţii recente. Reacher se ridică, găsi cheia şi luă de jos pistolul. Cheia era marcată cu emblema firmei Chevrolet, dar nu era de la maşina bleumarin. Reacher apăsă butonul de deschidere şi nu se întâmplă nimic. Glockul era aproape nou şi complet încărcat, cu şaptesprezece gloanţe Parabellum de nouă milimetri în încărcător şi unul în camera cartuşului. Reacher îl puse în buzunar, împreună cu şurubelniţele.

Se duse în parcarea din faţă şi încercă din nou cheia. De data asta, răspunse un Chevy Malibu galben. Toate cele patru lumini de poziţie se aprinseră şi toate cele patru uşi se descuiară. Era o maşină nouă, simplă şi curată. Evident, de închiriat. Se urcă la volan, trase scaunul în spate şi porni motorul. Rezervorul era aproape plin. În buzunarul uşii erau documentele firmei de închirieri, cu data din ziua aceea şi emise pentru o corporaţie din Las Vegas cu o denumire care nu-i spunea nimic. În suporturile pentru căni erau două sticle de apă, una parţial folosită, alta, nedesfăcută. Reacher ieşi cu spatele din locul de parcare şi conduse maşina în spatele H-ului, oprindu-se astfel încât mortul să fie între zid şi maşină. Deschise portbagajul apăsând butonul corespunzător al telecomenzii. Coborî din maşină şi verifică spaţiul. Deschiderea nu era foarte mare şi portbagajul nu era nici el prea

spaţios, dar pe de altă parte iranianul nu era foarte solid.

Reacher se aplecă şi-l scotoci în buzunare. Găsi un telefon, un cuţit, un portmoneu, o batistă şi cam un dolar în monede. Lăsă monedele, desfăcu telefonul şi puse bateria în unul din buzunarele mortului şi restul telefonului în celălalt. Cuţitul era cu resort şi mâner sidefat. Greu, solid şi cu lama bine ascuţită. Un instrument destul de bun. Îl puse în buzunar, alături de cheia franceză. Controla portmoneul. Conţinea aproape patru sute de dolari în numerar, plus trei cărţi de credit, plus un permis de conducere emis de statul Nevada pe numele unui tip numit Asghar Arad Sepehr domiciliat la o adresă din Las Vegas. Fotografia era plauzibilă. Cărţile de credit erau pe acelaşi nume. Numerarul era în cea mai mare parte în bancnote de douăzeci, nou-nouţe, frumos mirositoare, de curând scoase din bancomat. Reacher păstră banii, şterse portmoneul cu batista şi îl puse la loc în buzunarul mortului. Apoi îl ridică apucându-l de guler şi de curea, se întoarse şi se pregăti să-i înghesuie în portbagajul automobilului galben.

Deodată se opri.

Îi venise o idee mai bună.

Îl duse pe tip la Cadillacul lui Seth Duncan şi îl lăsă uşor pe pământ. Găsi cheia Cadillacului în buzunar, deschise portbagajul şi-l ridică din nou pe individ şi-l aşeză înăuntru. Portbagajul era foarte încăpător, potrivit pentru un autoturism de gabaritul acestuia. Închise capacul. Deschise portiera din stânga şi şterse cu batista tot ce atinsese în ziua aceea, volanul, schimbătorul de viteze, oglinda, butoanele radioului, mânerele portierei din interior şi de afară. Apoi, încuie uşile cu telecomanda şi se întoarse la maşina galbenă, în afară de culoare, era destul de anonimă. Marcă indigenă, numere de înmatriculare locale, formă convenţională. Şi probabil mai puţin vizibilă pe şosea decât Cadillacul, în ciuda culorii stridente. Şi cu o probabilitate mai mică de a fi reclamată ca fiind furată. În general, indivizii veniţi din afara statului, care aveau pistoale şi cuţite în buzunare, erau mai puţin gălăgioşi decât localnicii scandalizaţi.

Se uită în stânga, în dreapta, în spate şi în faţă. Totul era liniştit. Doar aerul rece şi liniştea mormântală, şi o ceaţă de noapte care se lăsa peste ţinut. Se întoarse în maşina Chevy Malibu şi, cu farurile stinse, ocoli şi ieşi cu viteză redusă din parcare. Parcurse Strada McNally şi se opri. La stânga lui era I-80, la o sută de kilometri spre

sud, o autostradă rapidă cu şase benzi de circulaţie, care-l ducea direct în Virginia. La dreapta erau cele patruzeci de ferme, familia Duncan, Apollo Inn, Eleanor, doctorul şi soţia lui, Dorothy Coe, toţi aceştia la o sută de kilometri spre nord.

Trebuia să ia o decizie.

Stânga sau dreapta? Sud sau nord?

Aprinse farurile, coti la dreapta şi se îndreptă spre nord.

Capitolul 33

Familia Duncan se mutase din bucătăria lui Jonas Duncan în cea a lui Jasper, pentru că acesta din urmă mai avea o sticlă aproape plină de Knob Creek în dulap. Toţi cei patru bărbaţi şedeau la masă, umăr lângă umăr, având în faţă câte un pahar ciobit din sticlă groasă cu câte un deget de bour-bon. Sorbeau încet lichidul arămiu şi vorbeau cu glas scăzut. Ultimul lor transport urma să sosească între minimum douăsprezece ore şi maximum douăzeci şi patru de ore. De obicei, era un prilej de sărbătoare. Ca în noaptea din ajunul Crăciunului. Doar că de data asta erau cam îngrijoraţi.

— Unde crezi că e în clipa asta? întrebă Jonas.

— Parcat pentru noapte, spuse Jacob. Cel puţin, aşa sper. Aproape de graniţă, aşteaptă să se lumineze. Prudenţa e cheia acum.

— Opt sute de kilometri, spuse Jonas. Timpul de trecere a graniţei plus zece ore, poate. Plus chestiile neprevăzute.

— De cât timp crezi că e nevoie ca să citeşti un dosar de poliţie? întrebă Jasper.

— Bună întrebare, spuse Jacob. M-am gândit şi eu la asta, fireşte. Trebuie să fie un dosar foarte gros. Şi trebuie să fie pus la păstrare undeva. Să zicem că angajaţii guvernamentali încep lucrul la nouă dimineaţa. Să zicem că pleacă acasă la cinci. Să mai zicem că, pentru a căpăta acces la dosar, sunt necesare nişte formalităţi birocratice. Asta i-ar da cinci ore mâine şi poate încă opt ore pline poimâine. Asta ar putea fi de ajuns.

— Deci, n-o să se întoarcă decât după cel puţin patruzeci şi opt de ore.

— Aşa presupun. Nu pot fi sigur.

— Chiar şi aşa. Avem o marjă suficientă.

— N-o să se mai întoarcă deloc, spuse Seth Duncan. De ce s-ar întoarce? O sută de oameni au citit dosarul ăla şi au spus că nu era nimic în neregulă cu el. Iar individul ăsta nu-i de o sută de ori mai deştept decât oricine altcineva. N-are cum.

Nimeni nu spuse nimic.

— Ce e? zise Seth.

— Nu trebuie să fie mai deştept decât alţii, fiule, spuse tatăl lui. Cu siguranţă, nu de o sută de ori. Trebuie doar să fie deştept într-un mod diferit. Să aibă ceea ce se cheamă gândire laterală.

— Dar nu există nicio dovadă. Ştim cu toţii asta.

— De acord, spuse Jacob. Dar tocmai asta-i problema. Nu e vorba de ce e în dosar, ci de ce nu e în dosar.

*

Malibu era ca o jumătate de Cadillac. Patru cilindri în loc de opt, o tonă în loc de două şi cam jumătate din lungime. Dar funcţiona bine. Se deplasa frumos. Nu că Reacher ar fi fost foarte atent la asta. Se gândea la iranianul mort, la şansele potrivnice încadrării în fereastra corespunzătoare a undelor T. Tipul fusese mic de statură, cu o constituţie de pasăre, iar Reacher avea tendinţa să presupună că oamenii aflaţi în partea opusă a spectrului fizic faţă de el erau la fel de diferiţi şi în spectrul personalităţii, aşa că în locul firii lui placide, îşi imagina că tipul era nervos şi încordat, ceea ce putea să însemne că acolo, în parcare, inima individului bătea de 180 de ori pe minut, ceea ce însemna că acele unde T se succedau rapid şi cu furie, de trei ori pe secundă, cu alte cuvinte, şansele de a se încadra în una dintre acele ferestre esenţiale de cincisprezece milisecunde de dinaintea unui vârf de curbă erau cam de patruzeci şi cinci la o mie, sau ceva mai mult de una la douăzeci.

Ghinion. Pentru iranian, cu siguranţă. Dar nu era un motiv de regret major. Cel mai probabil, Reacher ar fi fost nevoit oricum să-i lichideze, într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu, şi probabil că ar mai fi durat câteva bătăi de inimă. Ar fi fost practic inevitabil. După ce adversarul a scos pistolul, îţi rămân la dispoziţie foarte puţine opţiuni. Şi totuşi fusese o premieră. Şi, probabil, ultima oară, măcar pentru o vreme. Pentru că Reacher era destul de sigur că următorul individ cu care se va confrunta va fi un jucător de fotbal. Se gândi că fraţii Duncan ştiau că e plecat din oraş, posibil pentru o zi, dar poate pentru totdeauna. Probabil că îl prinseseră pe doctor cu mult timp în urmă şi-i smulseseră această informaţie. Şi erau nişte oameni realişti, dar precauţi. Au trimis la culcare cinci dintre băieţi pe timpul nopţii, păstrând doar o santinelă la sud. Şi de acea santinelă singură va trebui să se ocupe. Dar nu via *commotio cordis*. Reacher n-avea de gând să

expedieze un pumn nebunesc în centrul de masă al fotbalistului. Nu în timpul acestei vieţi. Pentru că şi-ar rupe mâna.

Lăsă maşina să meargă lejer, zece kilometri, doisprezece şi apoi începu să se uite în faţă după barul pe care-l văzuse la marginea drumului. Clădirea mică din lemn. Cell Block.

Poate imediat după limita teritorială a oraşului. Teren extravilan. Probabil, ceva legat de autorizaţie sau de legislaţie. Farurile maşinii săpau mici tunele în ceaţa din aer. În depărtare, pe stânga, un halo. Reclamă din neon, în verde intens, roşu şi albastru. Reclame la bere. Plus tungsten galben de la două spoturi luminoase simbolice în parcare.

Reacher încetini şi parcă lângă o camionetă care căpătase în cea mai mare parte o culoare maro de la rugină. Coborî, încuie şi se îndreptă spre uşă. De aproape, locul nu semăna deloc cu o puşcărie. Era doar o cocioabă. Cândva, ar fi putut să fie o casă sau un depozit. Până şi firma era scrisă aiurea. Cuvintele Cell Block erau imprimate ca o notaţie pe proiectul de execuţie al unui electrician. Ca o inscripţie tehnică. Înăuntru era gălăgie, rumoarea joasă a unui bar pe jumătate gol, seara târziu, plus puţină muzică de fundal, probabil de la un tonomat, o piesă pe care Reacher era pregătit să o placă, deşi n-o recunoscuse.

Intră în local. Uşa se deschidea direct în colţul din stânga şi din faţă al salonului principal. Barul era amplasat pe toată latura din dreapta, iar în stânga erau aranjate mese şi scaune. În salon erau cam douăzeci de oameni, în principal bărbaţi. Nu se distingea o schemă decorativă anume. Mese de lemn, scaune cu spătar, taburete de bar, podea din scânduri. Nimic nu făcea trimitere la o închisoare. De fapt, elementele vizuale electronice de afară erau continuate în interior. Cuvintele Cell Block erau imprimate şi în spatele barului, flancate de antene radio decupate din carton şi acoperite cu folie de staniol. Din antene se iţeau forme ce aminteau de reprezentarea grafică a fulgerelor.

Reacher se strecură printre mese şi prinse privirea barmanului, care se mută la stânga, ca să-i întâmpine. Era un tânăr cu faţa deschisă şi prietenoasă.

— Păreţi derutat, spuse barmanul.

— Cred că mă aşteptam să văd zăbrele la geamuri, poate nişte separeuri în vechile celule. Mă gândeam că o să-l văd pe barman într-un costum plin de imprimeuri cu săgeţi.

Tânărul nu-i răspunse.

— Ca într-o închisoare de demult, spuse Reacher. Ca un arest, cu celule.

Tânărul rămase blocat o secundă, apoi zâmbi.

— Aaa, dar nu e vorba de sensul ăla, zise el. Scoateţi-vă telefonul!

— N-am telefon.

— Păi, dacă aţi fi avut, aţi fi constatat că aici nu funcţionează. Nu e semnal. Este o zonă moartă lată cam de un kilometru şi jumătate. De-aia vin oamenii aici. Să poată sta liniştiţi şi nederanjaţi de nimeni.

— Dar nu pot pur şi simplu să nu răspundă?

— Firea omenească nu prea funcţionează aşa. Oamenii nu sunt în stare să ignore un telefon care sună. E vorba de conştiinţe vinovate. Ştiţi, soţii sau şefi. Tot felul de frecuşuri. E mai bine să nu le sune deloc telefoanele.

— Dar un telefon cu fise ai aici? Strict pentru urgenţe?

— Pe coridorul din spate, spuse tipul arătând cu degetul.

— Mulţumesc, spuse Reacher. De-asta am intrat aici. Reacher trecu pe lângă şirul de taburete, unele ocupate, altele nu, şi găsi o deschidere care dădea spre toalete şi uşa din spate. Pe peretele opus toaletei pentru femei era un telefon public, montat pe un dreptunghi din plută întunecat şi pătat de vreme şi plin cu numere mâzgălite cu cerneală decolorată. Căută prin buzunare fise şi găsi cinci. Îşi dori să fi păstrat monedele iranianului. Formă acelaşi număr pe care-l formase în urmă cu un sfert de oră, iar Dorothy Coe îl formase în urmă cu un sfert de secol. Cineva îi răspunse şi el ceru să vorbească cu Hoag, apoi i se făcu legătura cu interiorul în mai puţin de zece secunde.

— Încă un favor, spuse el. Ai cărţile de telefon pentru tot districtul, aşa-i?

— Da, spuse Hoag.

— Am nevoie de numărul unui tip cu numele de Seth Duncan, care stă cam la o sută de kilometri spre nord faţă de tine.

— O secundă, zise Hoag. Reacher auzi zgomotele specifice unei tastaturi. Era o bază de date pe un computer, nu o carte din hârtie.

— Asta-i un număr nelistat, îl anunţă Hoag.

— Nelistat adică nu-l ai sau îl vezi, dar nu poţi să mi-l spui?

— Nelistat adică te rog să nu-mi ceri asta, pentru că dau de bucluc.

— În regulă, n-am să ţi-l cer. Ai ceva la numele Eleanor Duncan?

— Nu, sunt patru nume de bărbaţi Duncan. Toţi au numere

nelistate.

— Atunci dă-mi-l pe doctor.

— Care doctor?

— Ala care e acolo.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu, spuse Reacher. N-am numele lui.

— Atunci, n-am cum să te-ajut. Lista asta e ordonată alfabetic după numele de familie. Ar trebui să scrie Smith, dr. Bill sau mai ştiu eu cum. Ceva de genul ăsta. Cu litere foarte mici.

— Trebuie să existe un număr de contact pentru un doctor. Ar putea să apară o situaţie urgentă. Trebuie să fie un mod de a ajunge la omul ăla.

— Nu văd nimic.

— Stai, spuse Reacher. Ştiu cum. Dă-mi numărul de la Apollo Inn.

— Apollo ca racheta spaţială?

— Exact ca racheta spaţială.

Hoag bătu ceva la tastatură şi îi citi un număr, cu prefixul 308 pentru partea de vest a statului, urmat de alte şapte cifre. Reacher le repetă o dată în minte şi spuse:

— Mulţumesc.

Apoi închise şi formă numărul memorat.

*

La şaisprezece kilometri spre sud de acolo, omul lui Mahmeini forma şi el un număr. Mahmeini îi răspunse de la primul apel şi omul lui de încredere îl anunţă:

— Avem o problemă.

— Şi anume?

— Asghar ne-a tras clapa. A fugit.

— Imposibil!

— Ei bine, asta a făcut. L-am trimis la maşină să-mi aducă o sticlă de apă. Nu s-a mai întors, aşa că am verificat. A dispărut cu tot cu maşină.

— Sună-l!

— Am încercat de zece ori. Are telefonul închis.

— Nu pot să cred.

— Ce vrei să fac?

— Să-l găseşti, asta vreau.

— Habar n-am unde să-l caut.

— Ştii că mai bea, spuse Mahmeini.

— Ştiu. Dar nu e niciun bar în oraşul ăsta. Doar un magazin de băuturi. Şi la ora asta e închis. Şi oricum nu era nevoie să se ducă până acolo cu maşina. Putea să ajungă pe jos. E doar la trei străzi de-aici.

— Trebuie să fie un bar. Suntem în America. Întreabă-l pe portar!

— Nu există portar. Aici nu e Bellagio. N-au nici măcar apă de băut în camere.

— Trebuie să fie cineva la recepţie. Întreabă acolo!

— Nu pot să plec nicăieri. N-am maşină. Şi nu le pot cere ajutor celorlalţi. Nu acum. Ar însemna o recunoaştere a slăbiciunii.

— Caută o modalitate, spuse Mahmeini. Găseşte un bar şi găseşte un mod de a ajunge acolo. E un ordin.

*

Reacher ascultă tonul de apel. Era tare şi sonor şi îi rezona în ureche, produs de o cască de tip vechi, groasă de aproape patru centimetri şi montată în interiorul unui receptor din plastic de pe vremuri, care cântărea probabil patru sute de grame. Îşi imagină cele două telefoane sunând în motel, la optzeci de kilometri spre nord, unul la recepţie, celălalt la bar. Sau poate că erau mai multe telefoane. Poate că mai exista un telefon în biroul din spate şi un al patrulea în apartamentul privat al lui Vincent. Poate că întregul loc era un păienjeniş de cabluri, ca înăuntrul unui modul lunar. Dar oricâte telefoane ar fi fost acolo, toate sunară o perioadă lungă şi, în sfârşit, Vincent răspunse la unul dintre ele:

— Apollo Inn la telefon.

Exact la fel cum îl auzise Reacher vorbind şi înainte, foarte voios şi entuziast, ca şi cum ar fi răspuns la primul apel primit în seara inaugurării stabilimentului.

— Am nevoie de numărul de telefon al lui Eleanor Duncan, spuse Reacher.

— Reacher? zise Vincent. Unde eşti?

— Tot în afara oraşului. Am nevoie de numărul lui Eleanor.

— Te întorci?

— Ce crezi c-ar putea să mă împiedice?
— Nu mai pleci în Virginia?
— Până la urmă, o să plec, sper.
— N-am numărul lui Eleanor.
— Nu e în reţeaua voastră de telefonie?
— Nu, cum să fie? Ar putea să răspundă Seth.
— În regulă. Doctorul e acolo?
— Acum, nu.
— Înseamnă că ai vânzări proaste în seara asta.
— Din păcate.
— Ai numărul lui?
— Stai pe fir, zise Vincent.

Urmă un bufnet, când puse receptorul jos, poate pe bar, apoi o pauză, îndeajuns de lungă ca el să traverseze încăperea, şi apoi se auzi sunetul unui al doilea receptor ridicat, poate cel de la recepţie. Cele două linii deschise se recepţionau reciproc şi Reacher auzi ecoul lent al sălii şuierând şi ricoşând în tavanul boltit. Vincent îi citi un număr, prefixul urmat de şapte cifre, iar Reacher le repetă o dată în minte şi spuse:

— Mulţumesc!

După care închise şi formă numărul memorat.

*

Tipul de la recepţia hotelului Marriott îi spuse omului lui Mahmeini că da, exista un bar, nu chiar în oraş, ci la circa şaisprezece kilometri mai la nord, imediat după limita teritorială a oraşului, pe partea stângă a şoselei. Se numea Cell Block, era un local plăcut, cu preţuri rezonabile şi da, de regulă era deschis până târziu şi da, în oraş existau taxiuri şi da, era bucuros să cheme imediat unul.

Aşa încât, după nici cinci minute, omul lui Mahmeini se urca pe bancheta din vinilin pătat a unui Chevy Caprice străvechi, iar şoferul ieşi din parcare şi, după ce străbătu Strada McNally, la capătul acesteia coti la dreapta.

*

Doctorul răspunse mult mai repede decât Vincent.

— Am nevoie de numărul de telefon al lui Eleanor Duncan, spuse

Reacher.

— Reacher? Unde eşti?

— Tot în afara oraşului.

— Te întorci?

— Ce, vă e dor de mine?

— Nu le-am spus fraţilor Duncan despre Cadillac.

— Bravo! Seth a plecat acasă?

— Când am plecat, era încă la tatăl lui.

— O să rămână peste noapte?

— Oamenii spun că face asta des.

— Tu eşti bine?

— Nu chiar aşa de rău. Eram în camionetă şi m-au prins jucătorii de fotbal.

— Şi?

— Nimic spectaculos. Doar vorbe, pe bune.

Reacher şi-l imaginã pe tip, în hol sau în bucătărie, tremurând din toate încheieturile, uitându-se la geamuri, verificând uşile.

— Eşti treaz? îl întrebă pe doctor.

— Un pic, spuse acesta.

— Un pic?

— Mă tem că zilele astea nu pot să fiu mai bine de-atât.

— Am nevoie de numărul lui Eleanor Duncan.

— Nu e trecută în cartea de telefon.

— Ştiu asta.

— Nu e nici în circuit.

— Dar e pacienta ta.

— Nu pot.

— Ce alte necazuri te-ar mai putea paşte?

— Nu-i vorba doar de asta, ci şi de confidenţialitate. Sunt doctor. Cum ai spus, am depus un jurământ.

— N-avem cum să facem omletă dacă nu spargem nişte ouă, spuse Reacher.

— O să-şi dea seama că de la mine ştii numărul.

— Dacă va fi nevoie, am să le spun că-l am din altă parte. Doctorul tăcu, oftă şi îi spuse numărul.

— Mulţumesc, zise Reacher. Ai grijă! Cele bune soţiei, închise, formă numărul şi ascultă încă un ton de apel, acelaşi tors electronic leneş, dar de data asta dintr-un loc diferit, de undeva dinăuntrul casei

restaurate, între culori pastelate, covoare elegante şi tablouri în ulei. Se gândi că, dacă Seth era acasă, el va răspunde. Părea să fie genul ăla de relaţie. Dar făcu pariu cu el însuşi pe un dolar că Seth nu era acasă. Clanul Duncan avea două tipuri de probleme şi experienţa îi spunea lui Reacher că vor sta împreună până când problemele se rezolvau. Aşa că Eleanor era probabil singură acasă şi va răspunde. Sau nu. Poate că va ignora pur şi simplu soneria, orice ar fi crezut despre firea omenească barmanul aflat la zece metri distanţă. Eleanor răspunse:

— Alo?

— Seth e acolo? spuse Reacher.

— Reacher? Unde eşti?

— Nu contează unde sunt. Unde-i Seth?

— E la taică-su. Nu mă aştept să vină acasă în noaptea asta.

— Asta-i bine. Încă eşti îmbrăcată de zi?

— De ce?

— Vreau să faci ceva pentru mine.

Capitolul 34

Bancheta vechiului Caprice era conturată ca două fotolii separate, dar nu pentru că aşa fusese proiectată, ci ca urmare a vârstei şi a uzurii neîncetate. Omul lui Mahmeini se aşeză în partea dreaptă, în spatele scaunului, şi-şi ţinea capul aplecat în stânga ca să poată vedea prin parbriz. Văzu spatele negru al unui panou de afişaj în lumina farurilor, apoi nu mai văzu nimic. Drumul era drept şi pustiu. Nicio lumină care să se apropie din sens opus, ceea ce era o dezamăgire. Un păhărel putea să i se treacă cu vederea lui Asghar. Sau chiar două. Sau trei, urmate de o întoarcere imediată. Dar o noapte întreagă avea să fie considerată o dezertare.

Motorul bătrân şi răguşit făcea acul vitezometrului să oscileze în jurul valorii de o sută. Cam 1,6 kilometri pe minut. Încă 14,5 kilometri de mers. Nouă minute.

*

— Peste exact o oră şi zece minute, zise Reacher, vreau să faci o plimbare cu maşina ta sport roşie.

— O plimbare? întrebă Eleanor Duncan. Unde?

— Pe şosea, spre sud, răspunse Reacher. Nu trebuie decât să mergi cu maşina. Optsprezece kilometri. Cu ce viteză vrei tu. Apoi te opreşti şi faci cale întoarsă până acasă.

— Optsprezece kilometri?

— Sau douăzeci. Sau mai mult. Dar nu mai puţin de şaisprezece.

— De ce?

— Nu contează de ce! Vrei să faci asta?

— Ai de gând să faci ceva la casă? Vrei să nu fiu de faţă?

— N-am să mă apropii de casă. Îţi promit. Nimeni nu va şti vreodată. Vrei?

— Nu pot. Seth mi-a luat cheia de la maşină. Sunt pedepsită.

— Nu există una de rezervă?

— A luat-o şi pe-aia.

— Doar nu le poartă în buzunar, spuse Reacher. Mai ales că propria

cheie şi-o ţine într-un bol de sticlă din bucătărie.

Eleanor nu spuse nimic.

— Ştii unde le ţine? o întrebă Reacher.

— Da. Sunt pe biroul lui.

— Pe sau în birou?

— Pe. Sunt puse acolo, la vedere. Ca un test pentru mine. Zice că supunerea fără ispită n-are niciun sens.

— De ce naiba mai stai acolo?

— Şi unde-aş putea să mă duc?

— Ia blestematele alea de chei şi nu te mai lăsa călcată în picioare.

— Seth o să păţească ceva din cauza asta?

— Nu ştiu cum vrei să-ţi răspund la întrebarea asta.

— Vreau să-mi răspunzi sincer.

— S-ar putea să păţească ceva indirect. Şi în final. Posibil. Urmă o pauză lungă, după care Eleanor spuse:

— În regulă, am s-o fac. O să merg cu maşina pe şosea spre sud, optsprezece kilometri, şi apoi mă întorc. Peste o oră şi zece minute.

— Nu, spuse Reacher. Peste o oră şi şase minute. Vorbim de patru minute.

Închise telefonul şi se întoarse în salonul principal. Barmanul muncea aşa cum face un barman bun, cu mişcări rapide şi eficiente, gândind preventiv, supraveghind încăperea. Prinse privirea lui Reacher, care coti în direcţia lui, şi tipul îi spuse:

— Ar trebui să-ţi iau un autograf pe un şerveţel sau ceva de genul ăsta. Ca un suvenir. Eşti singurul om care a intrat vreodată aici ca să folosească un telefon, nu ca să evite telefoanele. Vrei ceva de băut?

Reacher trecu în revistă oferta. Băuturi de toate felurile, bere draft, bere la sticlă, băuturi răcoritoare. Nici urmă de cafea.

— Nu, mulţumesc, nu simt nevoia, spuse el. Trebuie să plec.

Se strecură printre mese, împinse uşa şi se întoarse la maşină. Se urcă, porni motorul şi-şi continuă drumul spre nord.

*

Omul lui Mahmeini văzu o lumină în aer, departe, pe stânga. Neon, verde, roşu şi albastru. Şoferul ţinu piciorul pe acceleraţie încă un minut, apoi îl ridică şi lăsă motorul să meargă în gol. Motorul tuşi, toba de eşapament pocni şi scuipă şi taxiul încetini. Foarte departe, pe

şosea, se vedeau două lumini roşii de poziţie. Foarte slabe şi la distanţă mare. Aproape că nici nu se vedeau. Taxiul frână. Omul lui Mahmeini văzu barul. O simplă clădire din lemn. Sub streaşină, la intrare, erau două spoturi luminoase slabe, care aruncau două fascicule simbolice de lumină în parcare. O mulţime de vehicule erau parcate acolo. Dar nu şi maşina lor galbenă.

Taxiul intră în parcare şi opri. Şoferul se uită peste umăr.

— Aşteaptă-mă aici, zise omul lui Mahmeini.

— Cât? întrebă şoferul.

— Un minut.

Omul lui Mahmeini coborî şi rămase pe loc. Luminile dinspre nord dispăruseră. Omul lui Mahmeini privi întunericul, unde se aflaseră acestea, doar o secundă. Apoi se duse la uşa barăcii din lemn şi intră. Văzu o încăpere mare, cu scaune şi mese pe stânga şi un bar pe dreapta. Erau circa douăzeci de clienţi în sală, majoritatea bărbaţi, niciunul dintre ei Asghar Arad Sepehr. În spatele barului, barmanul servea un client, pregătindu-se pentru următorul şi aruncând o privire spre nou-venit. Omul lui Mahmeini se strecură printre mese şi ajunse la bar. Simţea că toţi sunt cu ochii pe el. Un bărbat mic de statură, străin, nebărbierit, şifonat şi nu foarte curat. Clientul se desprinse de bar ducând cu el două pahare de bere cu spumă de un deget. Barmanul trecu la următorul client, pentru a-l servi, dar privind dincolo de el la următorul aflat la coadă, ca şi cum ar fi plănuit cu două mutări înainte.

— Caut pe cineva, spuse omul lui Mahmeini.

— Cred că toţi căutăm pe cineva, domnule, răspunse barmanul, în asta constă esenţa naturii umane, nu-i aşa? E o căutare eternă.

— Nu, caut pe cineva cunoscut. Un prieten.

— O doamnă sau un domn?

— Seamănă cu mine.

— Atunci, nu l-am văzut. Îmi pare rău.

— Are o maşină galbenă.

— Maşinile sunt afară. Eu sunt aici.

Omul lui Mahmeini se întoarse şi scana localul cu privirea, gândindu-se la luminile roşii dinspre nord, apoi se întoarse şi întrebă:

— Eşti sigur?

— Nu vreau să fiu nepoliticos, domnule, dar serios vorbind, dacă două persoane ca dumneata ar fi fost aici în seara asta, cineva ar fi

sunat deja la Homeland Security. Nu crezi?

Omul lui Mahmeini nu spuse nimic.

— Ziceam şi eu o vorbă, spuse barmanul. Suntem în Nebraska şi avem ceva instalaţii militare pe-aici.

— Atunci, a fost altcineva aici care tocmai a plecat? întrebă omul lui Mahmeini.

— Prietene, ăsta-i un bar. Oamenii vin şi pleacă de-aici cât e noaptea de lungă. Asta-i rostul unui astfel de local.

Barmanul se întoarse la clientul aflat în fata lui. Interacţiunea se terminase. Omul lui Mahmeini se întoarse şi mai scana o dată încăperea. Apoi se dădu bătut şi plecă, strecurându-se printre mese, la uşă. Ieşi în parcare şi scoase telefonul. Nu avea semnal. Rămase nemişcat o secundă şi privi spre nord, acolo unde dispăruseră luminile roşii, apoi se urcă în taxi. Trase de portieră, care se închise cu un vaiet, şi spuse:

— Mulţumesc că m-ai aşteptat. Şoferul se uită peste umăr şi întrebă:

— Unde mergem acum?

— Lasă-mă să mă gândesc un minut, spuse omul lui Mahmeini.

*

Reacher menţinea o viteză constantă de sub o sută de kilometri pe oră. Ceva mai mult de un kilometru şi jumătate pe minut. Senzaţia era hipnotică. Stâlpii de electricitate se succedau în ritm constant, pneurile cântau, motorul zumzăia. Reacher luă sticla de apă din suport, o deschise şi bău din ea cu o singură mână. Comută farurile pe faza lungă. Nu era nimic de văzut în faţă. Un drum drept, apoi ceaţă, apoi întuneric. Se uită în oglindă. Nimic de văzut în spate. Verifică indicatoarele şi cadranele. Totul era în regulă.

*

Eleanor Duncan se uită la ceas. Era un Rolex mic, cadou de la Seth, dar probabil că era veritabil. Socotise în prealabil o oră şi şase minute din momentul în care închisese telefonul şi mai avea patruzeci şi cinci de minute. Ieşi din living room în hol, apoi intră în biroul soţului. Era un spaţiu pătrat mic. Nu ştia care fusese destinaţia iniţială a încăperii. Poate o sală pentru arme. Acum era amenajată ca un birou la

domiciliu, dar cu accent pe un stil masculin elegant, într-un colţ era un fotoliu din piele, de club. Pe masa de lucru din tisă se afla o veioză cu abajur verde, din sticlă. Erau rafturi cu cărţi şi un covor pe podea. Aerul din cameră mirosea a Seth.

Pe masă era un bol de sticlă verde, puţin adânc. Din Murano, aproape de Veneţia. Un suvenir. În el erau agrafe de birou. Şi cheile ei de maşină, două lame crestate cu capete mari şi negre. De la Mazda Miata, mica ei maşină decapotabilă, cu două locuri. O maşină sport, cu garanţie auto extinsă. Cam cum erau vechile maşini britanice Lotus şi MG, dar fiabilă.

Luă una dintre chei.

Se întoarse în hol. Optsprezece kilometri. I se părea că ştie ce avea în minte Reacher. Aşa că deschise şifonierul şi luă de acolo un batic din mătase. Alb imaculat. Îl îndoi într-un triunghi şi-l legă peste păr. Se uită în oglindă. Fix ca o vedetă de cinema de pe vremuri. Sau, mai exact, ca o vedetă de cinema de pe vremuri după o rundă de box cu un campion de categorie grea de pe vremuri, terminată prin knockout.

Ieşi pe uşa din spate a casei şi se duse prin frig până la garaj, locaşul gol al lui Seth în dreapta, al ei în mijloc, toate uşile deschise. Se urcă în maşină, debloca siguranţele de pe parbriz şi coborî acoperişul. Porni motorul, ieşi cu spatele, întoarse şi aşteptă pe aleea de acces, cu motorul pornit, aeroterma încălzind aerul din maşină. Inima îi bătea cu putere. Se uită la ceas. Încă douăzeci şi nouă de minute.

*

Reacher îşi continuă deplasarea cu aceeaşi viteză, încă trei minute, apoi încetini şi trecu din nou farurile pe faza lungă. Privi spre dreapta lui şi, exact când se aştepta, vechiul restaurant părăsit îi apăru în faţă, în lumina necruţătoare a farurilor. Acoperişul stricat, reclamele la bere de pe pereţi, în spatele geamurilor mânjite de noroi, pământul răvăşit de jur împrejur, acolo unde cândva parcaseră maşinile. Părăsi drumul şi intră în parcare. Pietre răzleţe pocneau, scrâşneau şi alunecau sub pneurile maşinii. Făcu un ocol complet.

Clădirea era lungă, joasă şi simplă, ca un şopron retezat de la genunchi. Dreptunghiulară, exceptând două protuberante pătrate adăugate în spate, câte una la fiecare capăt al construcţiei, una pentru

toalete, probabil, cealaltă pentru bucătărie. Un aranjament eficient din perspectiva instalaţiilor. Între cele două ieşinduri se afla un spaţiu în formă de U, ca o nişă, gol în afară de ceva gunoi adus de vânt, închis pe trei laturi, deschis doar către câmpurile pustii şi întunecate dinspre est. Avea cam zece metri lungime şi trei metri şi jumătate adâncime. Perfect, pentru mai târziu.

Reacher ocoli peretele de fronton dinspre sud şi parcă la zece metri de acesta, invizibil dinspre nord, cu faţa spre drum la un unghi uşor diagonal, ca un agent de circulaţie cu radar la bordul maşinii. Stinse luminile şi lăsă motorul pornit. Ieşi în frig şi, ocolind capota, se duse la colţul clădirii. Se rezemă de scândurile vechi. Le simţea subţiri şi pline de nervuri, îngheţate de o sută de ierni, răscoapte de o sută de veri. Miroseau a praf şi a vechi. Privea spre întunericul de la nord, unde ştia că trebuie să fie drumul.

Aşteptă.

Capitolul 35

Reacher aşteptă douăzeci de minute lungi până când văzu lumini la nord. Foarte slabe, cam la opt-nouă kilometri depărtare, doar o strălucire semisferică în ceaţă, tremurând uşor, tresăltând, de intensitate oscilantă. O bulă de lumină în mişcare. Foarte albă. Aproape albastră. O maşină, venind către el, destul de repede.

Eleanor Duncan, probabil, ajungând la ţanc.

Reacher aşteptă.

După două minute, ea se afla cu trei kilometri mai aproape, iar lumina semisferică înaltă se făcu mai mare, mai intensă, încă tresăltând, încă tremurând, dar acum oscilaţia avea un puls asincron straniu în ea, tresăltând în două direcţii deodată, intensitatea luminii variind acum aleatoriu şi defazat.

Pe drum erau două maşini, nu una.

Reacher zâmbi. Santinela. Jucătorul de fotbal, plasat la sud. Absolvent de colegiu. Nu era un prostănac. Ştia că amicii lui fuseseră trimişi acasă, la culcare, pentru că nu avea să se întâmple absolut nimic. Ştia că fusese trimis la post doar ca măsură de precauţie, aşa, de amorul artei. Ştia că-l aştepta o noapte lungă şi plictisitoare, de stat cu ochii în întuneric, nicio şansă de glorie. În condiţiile astea, cum era să reacţioneze când Eleanor Duncan a trecut ca fulgerul pe lângă el venind din spate, în maşinuţa ei roşie? Întrezărind nişte bile mari şi albe trecute în contul lui, individul avea să renunţe la orele amorţite care-l aşteptau şi să pornească în urmărirea femeii, visând la o avansare în cercul apropiaţilor, îşi imagina deja scena şi urma să repete în gând un discurs, pentru că mâine avea să-i tragă deoparte pe Seth Duncan, la prima oră a dimineţii, foarte discret, ca un bun prieten ori ca un aghiotant de încredere, şi avea să-i spună la ureche: „Da, domnule, am urmărit-o tot drumul şi pot să vă arăt exact unde s-a dus.” După care, avea să adauge: „Nu, domnule, n-am vorbit cu nimeni, dar m-am gândit că trebuie să ştiţi.” În sfârşit, foindu-se de pe un picior pe celălalt, cu modestie şi într-un stil autopersiflant, urma să spună: „Păi, da, domnule, m-am gândit că era ceva mult mai important decât misiunea de santinelă şi mă bucur că sunteţi de acord

că am făcut ceea ce trebuia.”

Reacher zâmbi din nou.

Firea omenească.

Reacher aşteptă.

După alte două minute, bula de lumină mişcătoare se apropiase cu încă trei kilometri, acum mai aplatizată şi mai alungită. Două maşini, separate de o distanţă mică. Prădător şi pradă, la câteva sute de metri unul de celălalt. Nu se vedea nicio lumină roşie în bula de lumină. Farurile jucătorului de fotbal nu ajungeau la caroseria Mazdei. Individul se afla probabil la vreo patru sute de metri în spate, urmărind luminile de poziţie ale automobilului din faţa lui, fără îndoială gândindu-se că se descurca de minune să rămână invizibil. Poate că nu era chiar aşa de isteţ. Mazda avea un retrovizor, iar farurile cu halogen într-o noapte de iarnă în Nebraska probabil că erau vizibile din spaţiul cosmic. Reacher se puse în mişcare.

Se desprinse de colţul clădirii, ocoli capota maşinii Malibu şi se urcă la volan. Bloca schimbătorul în treapta întâi, apăsă tare cu piciorul stâng pe frână şi cu piciorul drept pe acceleraţie. Apăsă pedala până când transmisia încerca din greu să anuleze efectul frânei şi întreaga maşină era încordată la maximum şi gata de lansare. Ţinea o mână pe volan şi cealaltă pe butonul pentru faruri.

Aşteptă.

Şaizeci de secunde. Nouăzeci de secunde.

Apoi Mazda trecu rapid prin dreptul lui, de la dreapta la stânga, instantaneu, o siluetă întunecată, minusculă, urmărind o bulă imensă de lumină strălucitoare, cu acoperişul lăsat, o femeie cu batic pe cap la volan, urmărită la rândul ei de un zgomot puternic de pneuri şi motor şi de strălucirea roşie a luminilor de poziţie. După care dispăru. Reacher numără *unu* şi aprinse farurile, ridică piciorul de pe frână, apăsă pe acceleraţie şi ţâşni în faţă, apoi frână brusc şi opri din nou de-a curmezişul drumului. Deschise portiera, coborî şi se deplasă spre spatele maşinii, către acostamentul de pe care tocmai plecase. La două sute de metri în dreapta lui, un SUV mare începea o manevră panicată de frânare. Lumina farurilor se reflectă de vopseaua galbenă a maşinii Malibu după care coborî brusc în asfalt când suspensia frontală a maşinii se comprimă sub forţa frânării violente. Cauciucurile imense scrâşniră şi camioneta îşi pierdu direcţia, virând spre dreapta şi intrând într-un derapaj pe patru roţi, în care roţile dinspre Reacher se

înclinară, iar centrul de greutate al vehiculului părăsi poziţia de echilibru, făcând ca roţile de pe partea nevăzută să rămână în aer pentru scurt timp. Apoi se lăsară din nou pe asfalt şi partea din spate a maşinii se balansa violent cu nouăzeci de grade, astfel încât camioneta se răsuci şi se opri paralel cu Malibu, la nici trei metri distanţă, înţepenită şi tăcută, scrâşnetul de cauciucuri suprasolicitate pierzându-se în aer, urmat de pale subţiri de fum albastru care se ridicau uşor în jurul vehiculului dispărând apoi în aerul rece al nopţii.

Reacher scoase din buzunar Glockul iranianului, se repezi la portiera şoferului, trase brusc de ea şi, dându-se un pic în spate, îndreptă pistolul spre cel aflat la volan. În general, nu era un fan al arestărilor spectaculoase, dar experienţa îndelungată îl învăţase ce manevre dădeau rezultate în cazul unor subiecţi şocaţi şi imprevizibili, aşa că ţipă: DĂ-TE JOS DIN MAŞINĂ DĂ-TE JOS DIN MAŞINĂ DA-TE JOS DIN MAŞINĂ, cât de tare putea, şi putea îndeajuns de tare, după care Reacher se năpusti asupra lui, trăgându-l cu forţa din maşină, trântindu-l şi ţintuindu-l cu faţa la asfalt, cu genunchiul înfipt în şalele individului, proptindu-i ţeava pistolului în ceafă, în tot acest timp ţipând NU MIŞCA NU MIŞCA NU MIŞCA, neuitând să se uite peste umăr, după alte lumini.

Nu erau alte lumini. Nimeni nu venea. Nu existau întăriri. Individul nu dăduse telefon. Plănuise să acţioneze singur, ca să nu împartă gloria cu nimeni. Conform aşteptărilor.

Reacher zâmbi.

Firea omenească.

Scena era liniştită. Nimic de auzit, în afară de ralantiul răbdător al Malibu-ului. Nimic de văzut, în afară de farurile înalte care luminau acostamentul îndepărtat. Aerul era încărcat de mirosuri de cauciuc ars, frâne încinse, benzină şi ulei. Jucătorul de fotbal stătea complet nemişcat. Era şi greu să se mişte, având în spinare toată greutatea lui Reacher şi un pistol înfipt în ceafă, prin minte perindându-i-se imaginile văzute la televizor cu arestări făcute de echipele SWAT. Poate că fuseseră reportaje reale. Din când în când, şi băieţii de la ţară sunt arestaţi, la fel ca oricare alţii. Şi lucrurile se derulaseră extrem de rapid, numai întuneric, hărmălaie, imagini înceţoşate şi panică, destul ca individul să nu fi apucat să-i vadă faţa lui Reacher sau să-l recunoască după descrierea din atenţionările şefilor Duncan. Poate că tânărul nu apucase să pună lucrurile cap la cap şi acum aştepta ca un

civil cuminte să-i explice poliţistului că e nevinovat, aşa cum fac oamenii în general. Ceea ce lui Reacher îi crea o problemă minoră. Pentru că urma să facă tranziţia de la o arestare pe care individul se poate s-o fi considerat legitimă direct la ceva despre care tânărul ar fi ştiut sigur că e o încercare totalmente ilegală de răpire. Şi era vorba de ditamai matahala. Un metru nouăzeci şi opt sau chiar mai mult. Peste o sută treizeci de kilograme. Era îmbrăcat cu o geacă de fotbal mare şi roşie şi blugi largi ca nişte şalvari. Încălţările erau mari ca nişte bărci.

— Spune-mi cum te cheamă, zise Reacher.

Bărbia, buzele şi nasul individului erau lipite de asfalt.

— John, spuse el icnit, cu un mormăit, o expiraţie slabă, liniştită şi nedesluşită.

— Nu Brett? întrebă Reacher.

— Nu.

— Asta-i bine.

Reacher îşi mută greutatea, întoarse capul individului, îi înfipse Glockul în ureche şi-i văzu albul ochilor.

— Ştii cine sunt?

— Acum ştiu, spuse tipul culcat la pământ.

— Ştii care sunt cele două lucruri pe care trebuie neapărat să le înţelegi?

— Care?

— Oricine-ai avea impresia că eşti, eu sunt mai tare decât tine şi sunt mai nemilos decât tine. Nici nu-ţi imaginezi. Sunt mai rău decât cel mai groaznic coşmar al tău. Crezi ce-ţi spun?

— Da.

— Crezi cu toată convingerea? Aşa cum crezi în mămica ta şi în plăcinta cu mere?

— Da.

— Ştii ce le-am făcut tovarăşilor tăi?

— Da.

— Ce le-am făcut?

— I-ai terminat.

— Corect. Dar uite care-i treaba, John. Sunt gata să lucrez cu tine, ca să-ti salvez viaţa. Putem face asta, dacă ne străduim. Dar dacă te-ai abătut fie şi cu un centimetru de la linie, am să-ţi fac de petrecanie, şi-am să plec, şi n-o să mă mai gândesc niciodată la tine, şi-am să dorm

ca un bebeluş tot restul vieţii. Ne-am înţeles?

— Da.

— Deci, vrei să încerci?

— Da.

— Te gândeşti cumva la vreo mişcare prostească? Pui ceva la cale în clipa asta? Plănuieşti să pândeşti un moment de neatenţie din partea mea?

— Nu.

— Ai dat un răspuns bun, John. Pentru că atenţia mea nu slăbeşte nicio clipă. Ai văzut vreodată pe cineva împuşcat?

— Nu.

— Să ştii că nu e ca în filme, John. Bucăţi mari de chestii dezgustătoare zboară în toate părţile. Chiar dacă glonţul îţi atinge doar carnea, nu te mai vindeci niciodată complet. Faci infecţii. Eşti slăbit şi suferind, pentru totdeauna.

— OK.

— Aşa că acum ridică-te în picioare.

Reacher se ridică şi se îndepărtă, ţinând pistolul cu ambele mâini, la lungimea braţului, pentru efect dramatic, ţintind capul individului, o ţintă mare şi palidă. Mai întâi, tânărul rămase o secundă în poziţie fetală, apoi se adună şi, sprijinindu-se în mâini, se săltă în genunchi.

— Vezi maşina galbenă? îl întrebă Reacher. Te duci acolo şi stai lângă portiera din stânga.

Tipul spuse „OK”, se ridică în picioare, uşor nesigur pe el la început, apoi mai ferm, mai înalt, mai pătrăţos.

— Te simţi bine acum, John? întrebă Reacher. Te simţi viteaz? Te pregăteşti? Ai de gând să te repezi la mine şi să mă dobori?

— Nu, spuse individul.

— Un răspuns bun, John. Bag două gloanţe în tine înainte să apuci să mişti primul muşchi. Crede-mă, am mai făcut asta. Am fost plătit ca s-o fac. Sunt foarte priceput. Aşa că du-te la maşina galbenă şi stai lângă uşa şoferului.

Reacher îl urmări pas cu pas. Portiera rămăsese deschisă, lăsată aşa de Reacher, ca să iasă cât mai repede. Tipul se postă în unghiul uşii. Ţinând pistolul îndreptat spre fotbalist peste acoperişul maşinii, Reacher deschise portiera din dreapta. Cei doi bărbaţi stăteau de o parte şi de alta a maşinii, cu portierele deschise ca nişte aripi.

— Acum, urcă-te la volan, spuse Reacher.

Tipul se aplecă şi se aşeză pe scaun. Reacher făcu un pas în spate şi ţinti pistolul în interiorul maşinii, pe o traiectorie joasă ce ducea direct la şoldurile şi coapsele individului.

— Nu atinge volanul, spuse el. Nu atinge pedalele. Nu-ţi pune centura de siguranţă.

Tipul rămase nemişcat, cu mâinile în poală.

— Acum, închide uşa, spuse Reacher. Tipul închise uşa.

— Te mai paşte vreun gând eroic, John? întrebă Reacher.

— Nu, răspunse individul.

— Un răspuns bun, prietene. Putem să facem asta amândoi. Doar să nu uiţi că un Chevrolet Malibu este un produs rezonabil din gama medie, mai ales pentru Detroit, dar stă prost cu acceleraţia. În orice caz, nu se compară cu un glonţ. Pistolul ăsta al meu e plin cu gloanţe Parabellum de nouă milimetri. Ies din ţeavă cu viteza de o mie cinci sute de kilometri pe oră. Crezi că un motor cu patru cilindri poate să-l întreacă?

— Nu.

— Bravo, John, spuse Reacher. Mă bucur să constat că toată educaţia aia nu s-a irosit.

Apoi se uită peste acoperişul maşinii şi văzu o lumină în ceata de la sud. O strălucire semisferică în ceată, tremurând uşor, tresăltând, de intensitate oscilantă. Foarte albă. Aproape albastră.

O maşină, venind spre nord către el, destul de repede.

Capitolul 36

Maşina care se apropia se afla cam la trei kilometri distanţă. Reacher aprecie că avea sub o sută la oră. Mai mult de atât nu i-ar fi permis starea drumului. Două minute.

— Stai cuminte, John, spuse el. Nu te mai gândi. Ăsta-i momentul tău de pericol maxim. Am să merg pe varianta cea mai sigură. Mai întâi trag şi pe urmă pun întrebări. Să nu crezi că n-am s-o fac.

Tipul stătea nemişcat în spatele volanului. Reacher privea peste acoperişul maşinii. Bula de lumină de la sud continua să se mişte, încă tresăltând, încă tremurând, când mai slabă, când mai puternică, dar de data asta în mod coerent, natural, în fază. O singură maşină. Aflată acum cam la un kilometru şi jumătate. Un minut.

Reacher aşteptă. Strălucirea se transformă într-o sursă de lumină puternică şi joasă, imediat deasupra asfaltului, apoi se separară două surse de lumină puternice, de formă ovală, ambele la mică înălţime de sol, ambele albe-albăstrii şi intense. Continuau să se apropie, licărind, plutind şi tresăltând în faţa unei suspensii frontale ferme şi a unei direcţii sensibile, la început mici pentru că erau departe, apoi mici pentru că *erau* mici, fiind montate în partea de jos a unei maşini mici şi joase, pentru că maşina era o Mazda Miata, micuţă, roşie, care acum încetinea, urmând să se oprească, luminând cu farurile ei insuportabil de strălucitoare vopseaua galbenă a Chevroletului Malibu.

Apoi Eleanor Duncan stinse luminile şi manevră pe după portbagajul Chevroletului, jumătate pe şosea, jumătate pe acostament, după care opri maşina, cu cotul pe portieră şi capul întors spre Reacher.

— M-am descurcat bine? întrebă ea.

— Te-ai descurcat perfect, spuse Reacher. Treaba cu baticul a fost genială.

— N-am vrut să-mi pun ochelarii de soare. Prea mare riscul pe timp de noapte.

— Probabil.

— Dar tu ai riscat, fără doar şi poate. Putea să te facă varză.

— E un sportiv. Şi tânăr pe deasupra. Vedere bună, coordonare

bună între ochi şi mâini, reflexe rapide. Mi-am zis c-o să am timp să sar.

— Chiar şi aşa. Putea să distrugă ambele vehicule? Ce-ai fi făcut pe urmă?

— Planul B era să-l împuşc şi să mă întorc cu tine, cu maşina.

Ea rămase tăcută o secundă apoi spuse:

— Mai ai nevoie de altceva?

— Nu, mulţumesc. Du-te acasă acum.

— Ştii, individul ăsta o să-i spună lui Seth ce-am făcut.

— N-o să-i spună, zise Reacher. Noi doi vom pune ceva la cale împreună.

Eleanor Duncan nu mai zise nimic. Aprinse din nou farurile şi porni rapid la drum, zgomotul tobei de eşapament sfâşiind aerul în urma ei. Reacher privi în spate de două ori, o dată când ajunsese cam la opt sute de metri distanţă şi din nou când nu se mai văzu deloc. Apoi se aşeză pe scaunul din dreapta al Chevroletului, lângă individul pe care-l chema John, şi închise portiera. Ţinea pistolul cu dreapta îndreptat spre stânga lui.

— Acum o să parchezi maşina asta în spatele clădirii ăsteia, spuse el. Dacă vitezometrul trece de zece kilometri la oră, te împuşc. Fără îngrijire medicală imediată o să mai trăieşti cam douăzeci de minute. După care o să mori, în chinuri cumplite. Crede-mă, am văzut întâmplându-se asta. De fapt, John, chiar eu am provocat astfel de întâmplări şi nu doar o dată. Ne-am înţeles?

— Da.

— Spune, John. Să te aud cum spui: „ne-am înţeles”.

— Ne-am înţeles.

— Cât de bine ne-am înţeles?

— Nu ştiu ce vrei să spun.

— Vreau să spui că ne-am înţeles perfect.

— Ne-am înţeles. Perfect.

— În regulă, atunci hai s-o facem.

Tânărul mânui schimbătorul de viteze, întoarse volanul şi dirija maşina pe un cerc larg, deplasându-se dureros de încet, ocolind pe acostamentul îndepărtat ca să ajungă pe acostamentul apropiat, hurducăindu-se pe pământul bătătorit din parcarea veche, trecând pe lângă peretele de sub frontonul sudic şi cotind strâns în spatele clădirii.

— Dai înainte şi apoi te retragi cu spatele între cele două ieşinduri, ca la o parcare laterală. Nu ţi-au cerut să faci asta la examenul pentru permis în Nebraska?

— Am luat permisul în Kentucky, spuse tipul. În liceu.

— Şi asta înseamnă că trebuie să-ţi explic?

— Ştiu cum se face.

— În regulă, arată-mi.

Individul trecu de al doilea ieşind al clădirii, alinie maşina şi dădu cu spatele în locaşul în formă de U. Reacher spuse:

— Acum, mergi până la capăt. Vreau ca bara din spate să fie proptită de lemn şi laterala maşinii de pe partea ta să fie lipită de clădire. Vreau să-ţi distrugi oglinda laterală, John. S-o distrugi complet. Poţi să faci asta pentru mine?

După o scurtă ezitare, tipul trase mai tare de volan. Se descurcă binişor. Lipi bara din spate a maşinii de corpul ataşat de clădire şi îşi distruse oglinda laterală, lăsând totuşi cam două degete între flancul vehiculului şi peretele clădirii. Se uită în spate, se uită în stânga, apoi privi la Reacher, de parcă aştepta laude.

— Destul de aproape, spuse Reacher. Acum opreşte motorul. Tipul stinse farurile şi opri motorul.

— Lasă cheia în contact, spuse Reacher.

— Nu pot să ies. N-am cum să deschid uşa.

— Te strecori după mine, pe dreapta, zise Reacher. Deschise portiera, coborî şi, făcând un pas înapoi, ţinu cu ambele mâini pistolul îndreptat spre jucătorul de fotbal. Acesta ieşi după el, în mâini şi genunchi, imens şi stângaci, cu picioarele înainte şi cu fundul ridicat în aer. Se îndreptă, se întoarse şi spuse:

— Vrei să închid uşa?

— Iar gândeşti, nu-i aşa, John? zise Reacher. Te gândeşti că e întuneric aici, acum, că luminile sunt stinse, şi poate că nu văd prea bine. Te mai gândeşti că poate ăsta ar fi un moment potrivit. Dar nu e. Văd perfect. La capitolul vedere, nu mă-ntrec nici bufniţele, John. O bufniţă cu ochelari de vedere nocturnă vede mai rău ca mine. E purul adevăr, băiete. Stai potolit. Poţi să treci prin încercarea asta.

— Nu mă gândesc la nimic, spuse tipul.

— Atunci, închide uşa. Tipul închise uşa maşinii.

— Acum, depărtează-te de maşină.

Tipul se îndepărtă. Maşina era înghesuită în colţul dinspre sud-vest

al nişei înguste, ocupând un dreptunghi de patru metri şi jumătate pe un metru optzeci dintr-un total de zece metri pe trei şi jumătate. Ar fi fost invizibilă de pe drum, fie de la nord, fie de la sud, iar pe câmpul de la est n-avea să ajungă nimeni până la aratul de primăvară. Riscurile erau minime.

— Acum, mută-te la dreapta ta, spuse Reacher.

— Unde?

— Astfel încât, dacă îndrept pistolul spre tine, să fie paralel cu drumul.

Tipul făcu doi paşi, trei, apoi se opri, se întoarse şi se îndreptă spre faţa clădirii, cu spatele la cei peste şaizeci de kilometri care-l separau de barul Cell Block.

— La ce distanţă e cea mai apropiată casă? îl întrebă Reacher.

— La câţiva kilometri de-aici, spuse tânărul.

— Suficient de aproape ca să se audă un foc de pistol în noapte?

— Cred că da.

— Ce-ar crede cei de-acolo dacă ar auzi?

— Ţărani proşti. Pe-aici sunt numai fermieri.

— Aş fi mai fericit dacă ai auzi o bubuitură de pistol, John, spuse Reacher. Măcar o dată. Aş fi mai fericit dacă ai şti cum e când un glonţ vine spre tine. S-ar putea să te ajute cu toată gândirea aia a ta. S-ar putea să te ajute să ajungi la concluzii raţionale.

— N-am să încerc nimic.

— Pe cuvântul tău că nu?

— Absolut.

— Deci, suntem legaţi acum, John. Am încredere în tine. Sunt înţelept că fac asta?

— Absolut.

— În regulă. Întoarce-te şi du-te la maşina ta. Reacher îl urmă tot drumul la o distanţă de trei metri, ocolind colţul din spate al clădirii, pe lângă peretele de fronton sudic, traversând parcarea şi ajungând la şosea.

— Acum, urcă-te în camionetă la fel cum ai coborât din maşina aia, spuse Reacher.

Tipul închise portiera dinspre volan şi, ocolind capota, deschise portiera pe partea dreaptă a maşinii. Reacher nu-l slăbi din ochi nicio clipă. Tipul se urcă pe scaunul pasagerului, îşi transferă picioarele pe rând în spaţiul din stânga, apoi se săltă peste consola dintre scaune,

sprijinindu-se în mâini, strecurându-se cu greu şi aplecându-şi capul. Reacher nu-l slăbi din ochi nicio clipă. Când îl văzu aşezat la volan, Reacher se aşeză în scaunul pasagerului şi închise portiera. Trecu pistolul în mâna stângă o secundă, ca să-şi prindă centura de siguranţă. Apoi, trecând din nou arma în mâna dreaptă, spuse:

— Mi-am prins centura, John, dar tu o să stai cu ea neprinsă. Asta în caz că-ţi vine vreo idee. Poate-ţi trece prin minte să intri într-un stâlp de telefon. Te-ai prins? Dacă faci asta, eu n-o să păţesc nimic, dar tu te vei răni rău şi după aia am să te-mpuşc. Ne-am înţeles în privinţa asta?

— Da, spuse tipul.

— Spune cu cuvintele tale, John.

— Ne-am înţeles în privinţa asta.

— Cât de bine?

— Perfect.

— Suntem legaţi, da? Ţi-ai dat cuvântul, aşa-i?

— Da.

— Promiţi?

— Da.

— Unde locuieşti?

— La depozitul Duncan Transportation.

— Unde-i asta?

— Faţă de aici? La vreo cincizeci de kilometri, spre nord şi pe urmă spre vest.

— Bine, John, spuse Reacher. Du-mă acolo!

Capitolul 37

Omul lui Mahmeini se afla în camera lui de la Courtyard Marriott. Vorbea la telefon chiar cu Mahmeini. Conversaţia nu începuse bine. Mahmeini nu accepta ideea că Sepehr îşi luase tălpăşiţa. Nu putea să conceapă aşa ceva. Era ca şi cum i-ai fi spus că individului îi crescuse un al treilea braţ. Nu era omeneşte posibil.

— Fără doar şi poate, n-a fost în bar, spuse omul lui Mahmeini.

— Când ai ajuns tu acolo.

— N-a fost niciodată acolo. Era un loc oribil. Nu mi-a plăcut deloc. Se uitau la mine ca la un gunoi. De parc-aş fi fost un terorist. Mă îndoiesc chiar că m-ar fi servit. Asghar n-ar fi rezistat acolo nici cinci minute fără să se ia la bătaie cu cineva. Şi nu se vedea nicio urmă de încăierare. N-am văzut sânge pe podea. Şi-ar fi trebuit să văd. Asghar e înarmat, e iute şi nu-i suferă pe nătărăi.

— Atunci, a plecat altundeva, spuse Mahmeini.

— L-am căutat în tot oraşul. Nici n-a durat mult. Prăvăliile cu vitrine la trotuar se închid de cum se-ntunecă. N-ai unde să te ascunzi. Nu e aici.

— Femei?

— Glumeşti? Aici?

— Ai mai încercat să-l prinzi la telefon?

— De nenumărate ori.

Urmă o pauză lungă de tot. Mahmeini, în biroul lui din Las Vegas, procesând datele, schimbând vitezele, improvizând. Spuse:

— În regulă, să mergem mai departe. Afacerea asta e importantă. Trebuie să ne ocupăm de ea mâine. Aşa că va trebui să te descurci singur. Poţi să faci asta. Eşti îndeajuns de bun.

— Dar n-am maşină.

— Lipeşte-te de băieţii lui Safir.

— M-am gândit şi la asta. Dar dinamica ar fi ciudată. N-aş mai fi eu la conducere. Aş fi un pasager, în cel mai propriu sens al cuvântului. Şi cum le-aş putea explica de ce l-am lăsat pe Asghar să plece undeva şi să mă lase cu ochii-n soare? Nu ne putem permite să arătăm ca nişte idioţi aici. Sau slabi. Nu în faţa acestor oameni.

— Atunci, ia altă maşină. Spune-le celorlalţi că l-ai trimis pe Asghar înainte sau că l-ai trimis în altă parte, pentru altă misiune.

— Să iau altă maşină? De unde?

— Închiriază una, spuse Mahmeini.

— Şefu', aici nu e Las Vegas. N-au nici măcar room service aici. Cea mai apropiată agenţie de închiriat maşini e tocmai la aeroport. Sunt sigur că e închis până mâine dimineaţă. Şi oricum n-am cum să ajung acolo.

O nouă pauză lungă de tot. Mahmeini, recalibrând, reevaluând, reapreciind, făcând planuri din mers.

— Ceilalţi au văzut prima maşină cu care aţi venit? întrebă el.

— Nu, îi răspunse omul lui. Sunt sigur că n-au văzut-o. Am venit cu toţii separat, în momente diferite.

— În regulă, spuse Mahmeini. Ai dreptate în privinţa dinamicii. Trebuie să se vadă că noi suntem şefii. Şi nu trebuie să-i lăsăm pe ceilalţi să-şi găsească echilibrul. Aşa că uite cum faci. Găseşti o maşină potrivită, într-o oră. Dacă e nevoie, fură una. Pe urmă îi suni pe ceilalţi, în camerele lor. Nu-mi pasă cât va fi ora atunci. Miezul nopţii, unu noaptea, nu contează. Spune-le că am decis să începem distracţia devreme. Spune-le că pleci spre nord imediat. Dă-le un răgaz de cinci minute, altfel pleci fără ei. Vor fi zăpăciţi, grăbindu-se să-şi strângă lucrurile şi să dea fuga în parcare. Tu o să-i aştepţi în maşina nouă. Dar ei n-o să ştie că e nouă. Şi nici n-o să bage de seamă că Asghar nu e cu tine. Nu în întunericul şi confuzia generalizată. Apoi conduci repede, ca scăpat din puşcă. Să ajungi primul acolo. Când sosesc şi ceilalţi, le spui că l-ai lăsat pe Asghar să circule pe jos, în spatele liniilor. Asta o să-i îngrijoreze. O să-i dezechilibreze şi mai mult. O să se uite peste umăr tot timpul. Asta-i tot. Asta trebuie să faci. Ce zici, am reuşit să obţin o sită de mătase dintr-o coadă de câine?

*

Omul lui Mahmeini îşi îmbrăcă paltonul, îşi luă geanta şi coborî în holul hotelului. Recepţionerul ieşise din tură. Probabil că un portar de noapte bun la toate stătea cuibărit într-o cameră pe undeva, dar omul lui Mahmeini nu văzu nici urmă de el. Aşa că ieşi din hotel, cu geanta în mână, căutând o maşină pe care s-o fure. Ceea ce în multe privinţe era un pas înapoi şi un afront la demnitatea lui. Cei ajunşi în poziţia

lui renunţaseră cu mult timp în urmă să mai fure maşini. Dar era absolut necesar. Şi încă-şi amintea cum s-o facă. Avea să acţioneze cu precizia lui obişnuită.

Dificultatea venea de la faptul că lotul de ţinte potenţiale era extrem de restrâns.

Avea două exigenţe. Mai întâi, trebuia să fie un vehicul cu un oarecare grad de prestigiu. Nu neapărat mare, dar măcar ceva, acolo. Nu putea fi văzut într-o camionetă ruginită şi rablagită, de exemplu. Asta n-ar fi nici pe departe corespunzător sau plauzibil pentru un agent operativ al lui Mahmeini, mai ales unul însărcinat să-i impresioneze pe fraţii Duncan. Imaginea nu însemna chiar totul, dar netezea asperităţile. Percepţia se confunda cu realitatea, cel puţin în jumătate de cazuri.

În al doilea rând, avea nevoie de o maşină care să nu fie nou-nouţă. Modelele cele mai noi aveau prea multe măsuri de securitate încorporate. Computere, microcircuite în chei, microcircuite corespunzătoare în broaştele portierelor. Nimic nu era de nedepăşit, desigur, dar o operaţiune rapidă efectuată pe stradă avea limitele ei practice. În cazul unei maşini noi, cel mai bine era să o iei cu o platformă şi s-o ascunzi într-un garaj, unde să poţi petrece ore în şir la adăpost cu cabluri de reţea şi laptopuri. Indivizii care acţionau singuri pe întuneric aveau nevoie de ceva mai simplu.

Aşa că un sedan cinstit de la un producător cunoscut, nici nou, dar nici prea vechi. Uşor de găsit în Vegas. Cinci minute, maximum. Dar nu în ţinutul rural din Nebraska. Nu într-o regiune eminamente agricolă. Tocmai străbătuse pe jos cam tot oraşul în căutarea lui Asghar şi 90 la sută din vehiculele pe care le văzuse erau de tip utilitar, ori camionete, ori maşini 4x4 antice, iar 99 % dintre ele erau rablagite, cu tăblăria lovită şi rugină, într-un cuvânt, terminate. După toate aparenţele, în Nebraska, oamenii nu aveau mulţi bani, şi chiar dacă aveau, păreau să prefere un stil de viaţă mai frust, de tip muncitoresc.

Rămase în frigul nopţii şi-şi analiză alternativele. Revăzu în gând porţiunile de oraş pe care le inspectase mai devreme şi încercă să identifice genul de densitate de care avea nevoie. Nu obţinu nimic convenabil. Văzuse un indicator de spital, iar parcările spitalelor erau de multe ori locuri bune pentru aşa ceva, pentru că doctorii îşi cumpărau maşini noi şi le vindeau pe cele vechi, puţin uzate,

asistentelor şi studenţilor la medicină, dar din câte ştia spitalul era la câţiva kilometri distanţă şi n-avea niciun rost să se ducă până acolo pe jos fără nicio garanţie de succes.

Aşa că începu din parcarea hotelului.

Şi termină tot acolo.

Ocoli construcţia în formă de H şi văzu trei camionete, două dintre ele cu spaţii de dormit amenajate în spate, un sedan Chrysler vechi, cu numere de Arizona, cu aripa îndoită şi vopseaua răscoaptă de soare, un Chevrolet Impala albastru, un Ford Taurus roşu şi un Cadillac negru. Camionetele şi Chryslerul cel vechi ieşeau din discuţie din motive evidente. Impala şi Taurus ieşeau şi ele din discuţie pentru că erau prea noi şi, în plus, erau evident închiriate, ceea ce însemna că aparţineau aproape sigur oamenilor lui Safir şi oamenilor lui Rossi. Nu putea să-i cheme în parcare şi să-l găsească instalat în una dintre maşinile lor.

Rămânea Cadillacul. Vechime potrivită, stil corespunzător. Numere de înmatriculare locale, elegantă, discretă, bine îngrijită, curată şi lustruită. Geamuri negre. Practic, perfectă. Nu era de stat pe gânduri. Lăsă geanta jos, lângă maşină, se întinse pe pământ şi se târî pe spate până când ajunse cu capul sub motor. Avea o lanternă minusculă cu LED legată de chei, pe care o aprinse şi începu să caute. Maşinile din acea generaţie aveau prins de şasiu un modul având rolul de a detecta un impact frontal. Un accelerometru simplu, cu acţiune în două etape. În cazul cel mai rău, declanşa airbagurile. Dacă şocul era mai slab, descuia portierele, astfel încât primii salvatori ajunşi la locul accidentului să-i poată trage afară pe şoferii ameţiţi. Un cadou pentru hoţii de maşini de pretutindeni, căruia, din acest motiv, nu i se făcuse multă publicitate, fiind înlocuit aproape imediat cu sisteme mai sofisticate.

Găsi modulul. Era o cutie simplă din tablă, mică şi pătrată, ieftină şi rudimentară, acoperită cu noroi uscat, cu cabluri care ieşeau din ea. Scoase cuţitul şi lovi tare modulul cu partea de jos a mânerului. Se desprinseră câteva bucăţele de noroi, dar în rest, nimic. Se gândi că poate noroiul amortizase forţa loviturii, aşa că desfăcu lama cuţitului şi curăţă capacul modulului. Apoi închise lama şi încercă din nou. Nu se întâmplă nimic. Încercă a treia oară, destul de tare ca să-şi facă griji din pricina zgomotului pe care-l făcuse, iar mesajul ajunse la ţintă de data asta. Creierul electronic cam redus al Cadillacului crezu că

tocmai suferise un impact frontal minor, nu îndeajuns de grav pentru declanşarea airbagurilor, dar suficient de serios pentru a le uşura sarcina salvatorilor. Se auziră patru bufnituri deasupra şi portierele se deblocară.

Tehnologia, o chestie minunată.

Omul lui Mahmeini ieşi de sub maşină şi se ridică în picioare. Un minut mai târziu, geanta lui se afla pe banchetă iar el, la volan. Scaunul era tras mult în spate. Acolo ar fi încăput fără probleme un gigant. O dovadă în plus, dacă mai era nevoie. Aşa cum îi spusese omul lui Rossi, ţăranii americani erau toţi nişte uriaşi. Apăsă butonul potrivit şi trase scaunul în faţă, cam treizeci de centimetri, după care îndreptă spătarul şi se apucă de treabă.

Cu vârful lamei, forţă mecanismul de blocare al volanului, apoi desfăcu învelitoarea coloanei de direcţie şi, după ce dezizolă cu cuţitul firele electrice de care avea nevoie, le atinse între ele. Motorul porni şi un semnal sonor îl anunţă că nu-şi prinsese centura de siguranţă. După ce remedie acest neajuns, ieşi cu spatele din locul de parcare, întoarse şi aşteptă pe pista îngustă paralelă cu latura lungă a H-ului, motorul torcând liniştit şi instalaţia de încălzire începând deja să încălzească aerul.

Scoase telefonul şi, prin centrala telefonică a hotelului, vorbi mai întâi cu oamenii lui Safir, apoi cu oamenii lui Rossi, în ambele cazuri respectând întocmai scenariul lui Mahmeini, spunându-le că planul s-a schimbat, că petrecerea începea mai devreme, că el şi Asghar plecau de îndată spre nord şi că aveau cinci minute ca să-şi pună fundurile în mişcare, nimic mai mult, altfel riscau să fie lăsaţi în urmă.

*

SUV-ul era un GMC Yukon, auriu metalizat, echipat la standarde ridicate cu două pachete opţionale. Interiorul era tapiţat cu piele bej. Era un vehicul frumos. Tânărul pe care-l chema John era fără doar şi poate mândru de el şi Reacher înţelegea de ce. Aştepta cu nerăbdare să fie stăpân pe maşină în următoarele douăsprezece ore sau cât mai dura treaba pe care o mai avea de făcut în Nebraska.

— Ai un telefon mobil, John? întrebă Reacher. Tânărul avu o ezitare fatală şi spuse:

— Nu.

— Şi chiar te descurcai bine, constată Reacher. Dar acum ai feştelit-o. Bineînţeles că ai un mobil. Faci parte dintr-o organizaţie. Eşti în misiune de santinelă. Şi n-ai împlinit treizeci de ani, ceea ce-nseamnă că probabil te-ai născut cu un plan de abonament cu minute incluse.

— O să-mi faci şi mie ce le-ai făcut celorlalţi, spuse tânărul.

— Ce le-am făcut?

— I-ai ologit.

— Şi ei ce-aveau de gând să-mi facă mie?

Tânărul nu răspunse la întrebare. Se aflau pe şosea, la nord de motel, în ţinutul agricol fără forme de relief, rulând cu viteză constantă, nimic de văzut dincolo de fasciculele farurilor. Reacher era întors pe jumătate în scaun, cu mâna stângă pe genunchi, încheietura mâinii drepte sprijinită pe antebraţul stâng, ţinând relaxat Glockul în mâna dreaptă.

— Dă-mi telefonul, John, spuse Reacher.

Văzu o mişcare în ochii individului, o străfulgerare de speculaţie, o îngustare a pleoapelor. Un semnal de avertizare. Tipul îşi săltă fundul de pe scaun, luă o mână de pe volan şi scoase din buzunarul pantalonilor un telefon subţire şi negru, ca o ciocolată. Când schiţă gestul de a i-l da lui Reacher, telefonul îi scăpă din mână şi căzu în spaţiul pentru picioare din dreapta.

— Fir-ar să fie! spuse el. Scuze!

— Bună încercare, John, spuse Reacher zâmbind. Acum ar trebui să mă aplec ca să-i iau de jos, da? Iar tu să-mi tragi un pumn zdravăn în ceafă. Să ştii că nu m-am născut ieri.

Tipul nu zise nimic.

— Aşa că o să-i lăsăm acolo unde-a picat, spuse Reacher. Dacă sună, îl lăsăm să treacă pe mesageria vocală.

— Trebuia să încerc.

— Aşa încerci tu să te scuzi? Mi-ai făcut o promisiune.

— O să-mi rupi picioarele şi-o să mă arunci la marginea drumului.

— Asta-i o versiune uşor pesimistă. De ce să ţi le rup pe-amândouă?

— Asta nu-i o glumă. Băieţii ăia patru pe care i-ai căsăpit n-o să mai lucreze niciodată.

— N-o să mai lucreze pentru familia Duncan. Dar există şi alte lucruri de făcut în viaţă. Lucruri mai bune.

— Cum ar fi?

— De exemplu, să cureţi găinaţul cu lopata la o fermă de păsări. Sau să te prostituezi în Tijuana. Cu un măgăruş. Oricare dintre ele ar fi o ocupaţie mai onorabilă decât să lucrezi pentru Duncan.

Individul nu spuse nimic, mulţumindu-se să conducă.

— Cu cât te plăteşte Duncan? întrebă Reacher.

— Mai mult decât aş putea să câştig în Kentucky.

— Şi pentru banii ăia, ce trebuie să faci, exact?

— În cea mai mare parte, doar să fiu prin preajmă.

— Cine sunt italienii ăia în paltoane? întrebă Reacher.

— Nu ştiu.

— Ce vor?

— Nu ştiu.

— Unde sunt acum?

— Nu ştiu.

*

Cei doi erau în Chevroletul Impala albastru, deja la cincisprezece kilometri nord de Marriott, Roberto Cassano la volan, Angelo Mancini în dreapta lui. Cassano se străduia din greu să rămână în urma băieţilor lui Safir în Fordul lor roşu şi ambii şoferi se străduiau din greu să nu-i scape din priviri pe băieţii lui Mahmeini. Cadillacul mare şi negru gonea cu peste o sută treizeci de kilometri pe oră, viteză care depăşea cu mult zona de confort a vehiculului. Acesta se bâţâia, se legăna şi plutea. Era o imagine impresionantă.

Angelo Mancini se uita fix la Cadillac, parcă obsedat de ceea ce vedea.

— E închiriată? întrebă el.

Cassano era mult mai tăcut. Ocupat cu şofatul, desigur, se concentra asupra cursei nebuneşti de pe şosea, fără doar şi poate, dar se şi gândea. Intens.

— Nu cred că-i închiriată, spuse el.

— Atunci, ce e? Adică, ce? Şmecherii ăia au maşini proprii care-i aşteaptă în toate statele? Aşa, pentru orice eventualitate? Cum e posibil aşa ceva?

— Nu ştiu, zise Cassano.

— La început, am crezut că-i o limuzină. Ştii, ca un serviciu de maşini puse la dispoziţia clienţilor. Dar nu e. L-am văzut pe micul

papagal stând chiar el la volan. Nu era şofer trimis de firma de limuzine. L-am zărit doar în treacăt, dar el era. Ăla care s-a conversat cu tine.

— Nu mi-a plăcut de el, spuse Cassano.

— Nici mie. Iar acum, cu atât mai puţin. Ăştia sunt mai barosani decât noi. Mult mai barosani decât am crezut. Uită-te şi tu, au maşini proprii în fiecare stat? Au venit cu un avion de cazinou şi peste tot îi aşteaptă câte o maşină? Ce naiba e povestea asta?

— Nu ştiu, spuse din nou Cassano.

— Să fie un car funerar? Iranienii ăştia se ocupă acum şi de pompe funebre? Aşa ar merge, nu? Mahmeini sună la cea mai apropiată firmă funerară şi zice, avem nevoie de o maşină.

— Nu cred că iranienii au preluat afacerea de pompe funebre.

— Atunci, ce-ar mai putea să fie? Ce naiba, sunt cincizeci de state, da? Asta înseamnă cel puţin cincizeci de maşini în aşteptare.

— Nici măcar Mahmeini nu poate fi activ în toate statele.

— Poate nu în Alaska şi Hawaii. Dar uite că are maşini în Nebraska. Cât de sus în listă poate fi Nebraska?

— Nu ştiu, zise iar Cassano.

— În regulă, spuse Mancini. Ai dreptate. Trebuie să fie închiriată.

— Ţi-am spus că nu-i închiriată, zise Cassano. N-are cum. Nu e un model recent.

— Vremurile sunt grele. Poate că acum închiriază şi maşini vechi.

— Nu e nici măcar un model de anul trecut. Sau de doi ani. Practic, e o antichitate. Maşina unui tip în vârstă. E Cadillacul pe care l-ar avea bunicul vecinului tău.

— Poate că aici se închiriază rable vechi.

— De ce ar avea nevoie Mahmeini de aşa ceva?

— Atunci, ce e?

— Nu prea contează ce e. Nu te uiţi la imaginea de ansamblu, îţi scapă esenţialul.

— Şi anume?

— Maşina era deja la hotel. Am parcat lângă ea, mai ştii? După-amiaza târziu, când ne-am întors. Oamenii ăştia erau acolo înaintea noastră. Şi ştii ce-nseamnă asta? Înseamnă că erau deja plecaţi înainte ca lui Mahmeini să i se ceară să-i trimită. Aici se-ntâmplă nişte lucruri foarte ciudate.

*

SUV-ul GMC Yukon auriu metalizat coti la stânga de pe şoseaua cu două benzi ce ducea de la nord la sud şi se îndreptă spre vest, către Wyoming pe altă şosea cu două benzi, care era la fel de dreaptă şi de neinteresantă ca şi prima. Reacher şi-i imagină pe proiectanţii şi inginerii din urmă cu un secol, muncind din greu, aplecaţi asupra hărţilor şi planurilor din hârtie pergamentată, cu rigle lungi şi creioane ascuţite, desenând drumuri, trimiţând echipe pe teren, deschizând interiorul ţării.

— Cât mai avem, John? întrebă el.

— Suntem foarte aproape, zise tânărul.

Aceasta era întotdeauna o afirmaţie relativă. *Foarte aproape* în unele locuri însemna cincizeci de metri sau o sută. În Nebraska însemna cincisprezece kilometri şi cincisprezece minute. Apoi Reacher văzu o grupare de lumini estompate, spre dreapta, aparent în mijlocul pustietăţii. Maşina încetini şi întoarse, din nou la un unghi precis de nouăzeci de grade, şi se îndreptă spre nord pe un drum asfaltat proiectat şi lucrat diferit faţă de drumurile districtuale standardizate. Un drum de acces privat, ce ducea la ceea ce arăta ca o amenajare industrială pe jumătate construită sau pe jumătate demolată. Era un dreptunghi din beton mare cât un teren de fotbal, posibil o parcare veche, dar mai degrabă platforma unei fabrici care fie nu fusese niciodată terminată, fie fusese dărâmată ulterior. Era înconjurată pe toate laturile de un gard din plasă de sârmă înalt cât un stat de om şi protejat la partea superioară de colaci de sârmă ghimpată alocată simbolic. Ici şi colo pe stâlpii de susţinere erau instalate lumini, asemenea unor becuri pentru curtea din spatele casei, de şaizeci sau o sută de waţi. Tot acel spaţiu enorm era pustiu, în afară de două dube carosate gri într-un spaţiu delimitat suficient de încăpător pentru trei vehicule.

Drumul de acces era curbat la un moment dat pentru a permite accesul dinspre dreptunghiul de beton prin intermediul a două porţi. După care se continua spre o clădire lungă şi joasă, cu un singur nivel, construită din cărămidă într-un stil inconfundabil. Arhitectura industrială clasică a anilor 1940. Era o clădire de birouri, destinate să deservească fabrica lângă care se aflase cândva. Aproape sigur fusese o fabrică de armament. Pune-i pe guvernanţi să aleagă unde să

construiască ceva în timpul războiului şi vor căuta centrul sigur al unei suprafeţe continentale, departe de zonele de coastă, ţinte potenţiale ale artileriei şi aviaţiei inamice, şi locurile unde se produceau invaziile. Nebraska şi alte state situate în inima ţării fuseseră pline de asemenea locuri. Cele care avuseseră norocul să fie angajate în sistemele fanteziste ale Războiului Rece probabil că încă mai erau funcţionale. Cele construite pentru a produce echipamente elementare de luptă, cum ar fi încălţăminte, gloanţe şi bandaje, se desfiinţaseră înainte ca de pe tratatele de pace să se fi uscat cerneala.

— Aici este, spuse tânărul John. Suntem cazaţi în clădirea de birouri.

Clădirea avea un acoperiş plat cu un parapet din cărămidă şi un şir lung de ferestre identice, ochiuri mici de geam în rame metalice vopsite cu alb. La mijloc era o uşă dublă deloc impresionantă cu un hol în spatele ei şi nişte lumini slabe de o parte şi de alta. În faţa uşilor exista o alee scurtă din beton care venea dinspre un dreptunghi pustiu făcut din pietre de pavaj crăpate şi pline de buruieni, de mărimea a două terenuri de tenis puse cap la cap. Probabil că pe vremuri fusese parcarea conducerii. În clădire nu era aprinsă nicio lumină. Pentru lumea înconjurătoare, era moartă.

— Unde sunt dormitoarele? întrebă Reacher.

— La dreapta, spuse John.

— Şi tovarăşii tăi sunt acolo acum?

— Da. Cinci dintre ei.

— Şi cu tine, asta-nseamnă şase picioare de rupt. Să mergem să facem treaba asta.

Capitolul 38

Reacher îl puse pe tânăr să coboare din maşină la fel ca înainte, pe uşa din dreapta, incomodat, dezechilibrat şi incapabil să genereze vreo surpriză. Cu pistolul îndreptat spre el, privi dincolo de gardul de sârmă şi întrebă:

— Unde sunt toate camioanele pentru cereale?

— La fabrică, în Ohio, pentru reparaţii. Sunt vehicule specializate şi unele dintre ele au o vechime de peste treizeci de ani.

— Şi dubele alea două pentru ce sunt?

— Pentru diverse. Service şi reparaţii, cauciucuri, chestii din astea.

— Şi trebuiau să fie trei?

— Una e plecată de câteva zile.

— Pentru ce?

— Habar n-am.

— Când se întorc camioanele mari? întrebă Reacher.

— La primăvară.

— Cum arată locul ăsta la începutul verii?

— Foarte aglomerat. Prima recoltă de lucerna se culege devreme. Sunt multe pregătiri care se fac în avans şi multe operaţii de întreţinere după. Locul ăsta zumzăie de activitate.

— Cinci zile pe săptămână?

— De obicei, şapte. Vorbim de şaisprezece mii de hectare aici. Cantităţile sunt imense.

Tipul închise portiera şi făcu un pas. Apoi se opri în loc pentru că Reacher se oprise în loc. Reacher privea în faţă la dreptunghiul gol din faţa clădirii. Pietrele crăpate. Parcarea conducerii. Nu era nimic acolo.

— De obicei, unde-ţi parchezi maşina, John? întrebă Reacher.

— În faţă, lângă uşi.

— Şi tovarăşii tăi unde parchează?

— Tot acolo.

— Atunci, unde sunt?

*

Liniştea nopţii se lăsă brusc şi tânărul deschise puţin gura, apoi se răsuci ca şi cum s-ar fi aşteptat ca amicii lui să stea ascunşi undeva în spatele lui. Ca la o farsă. Dar nu erau. Se întoarse şi spuse:

— Cred că sunt plecaţi. Probabil c-au primit un telefon.

— De la tine? întrebă Reacher. Când ai văzut-o pe doamna Duncan?

— Nu, îţi jur. N-am sunat. Poţi să-mi verifici telefonul.

— Atunci, cine i-a sunat?

— Domnul Duncan, cred. Adică, domnul Jacob.

— De ce să-i fi sunat?

— Nu ştiu. În noaptea asta nu trebuia să se întâmple nimic.

— I-a sunat pe ei, dar nu şi pe tine?

— Nu, pe mine nu m-a sunat. Îţi jur. Uită-te pe telefon. Oricum, nu m-ar fi sunat. Eram de santinelă. Trebuia să stau pe loc.

— Atunci, ce se-ntâmplă, John?

— Nu ştiu.

— Cea mai bună ipoteză?

— Doctorul. Sau nevastă-sa. Sau amândoi. Întotdeauna sunt văzuţi ca veriga cea mai slabă. Din cauza băuturii. Poate că şefii Duncan cred că au informaţii.

— Despre ce?

— Despre tine, bineînţeles. Unde eşti, ce faci şi dacă te mai întorci. Asta-i preocupă.

— Şi e nevoie de cinci inşi ca să pună întrebările alea?

— Demonstraţie de forţă, spuse tânărul. De-aia suntem aici. Un raid-surpriză în toiul nopţii poate să-i zdruncine pe oameni.

— În regulă, John, spuse Reacher. Rămâi aici.

— Aici?

— Du-te la culcare!

— N-ai să-mi faci rău?

— Deja ţi-ai făcut rău singur. Nu te-ai împotrivit deloc unui om mai mărunt şi mai bătrân ca tine. Eşti un laş. Ştii asta acum. Pentru mine, echivalează cu un cot dislocat.

— Ţi-e uşor să vorbeşti. Ai un pistol în mână. Reacher puse Glockul în buzunar. Închise clapeta şi întinse braţele, cu mâinile goale, palmele înainte, degetele desfăcute.

— Uite că nu mai am, spuse el. Aşa că bagă mare, grăsane! Tipul nu se clinti.

— Hai, atacă-mă, spuse Reacher. Arată-mi ce poţi! Tipul nu se clinti.

— Eşti un laş, zise din nou Reacher. Eşti jalnic. Şefii tăi irosesc mâncarea pe tine. Eşti la fel de inutil ca un sac plin cu o sută treizeci de kile de rahat. Şi mai eşti şi urât pe deasupra.

Tipul nu spuse nimic.

— Ultima şansă să arăţi că eşti un erou, spuse Reacher.

Tipul plecă spre clădirea întunecată, cu capul jos şi umerii lăsaţi. Se opri după cinci-şase metri şi se uită înapoi. Reacher ocoli Yukonul prin spate şi se urcă la volan. Scaunul era tras prea în spate. Tânărul era uriaş. Dar Reacher nu voia să-l regleze în faţa tipului. O inhibiţie masculină prostească, undeva în spatele creierului. Porni motorul, întoarse şi plecă, aranjându-şi scaunul din mers.

*

Yukonul mergea bine, dar frânele erau puţin cam moi. Probabil ca urmare a opririi bruşte, panicate, la restaurantul de la marginea drumului. Cinci ani de uzură într-o fracţiune de secundă. Dar lui Reacher nu-i păsa. Nu folosea prea mult frânele. Gonea cât putea de tare, concentrându-se pe acceleraţie, nu pe micşorarea vitezei. Treizeci şi cinci de kilometri erau o distanţă mare în pustietatea întunecată rurală.

Nu văzu nimic pe tot drumul. Nicio lumină, niciun alt vehicul. Nicio activitate de niciun fel. Ajunse din nou pe şoseaua principala la nord de motel şi, cinci minute mai târziu, trecu pe lângă acesta. Totul era închis şi întunecat. Nici neonul albastru nu era aprins. Niciun fel de activitate. Nicio maşină, în afară de Subaru. Era tot acolo, acoperit de o peliculă de rouă, lăsat pe cauciucurile care se înmuiau lent, trist şi inert, ca un animal ucis de o maşină pe şosea. Reacher trecu în viteză pe lângă el şi apoi coti la dreapta, la stânga şi la dreapta, urmând hotarele câmpurilor întunecate şi pustii, aşa cum mai făcuse de două ori, spre casa simplă înconjurată de gardul din stâlpi şi şine, şi de curtea netedă şi pustie.

Luminile erau aprinse în casă. Multe. Ca la o navă de croazieră noaptea, în largul oceanului. Dar nu se vedeau semne de agitaţie. Nu erau maşini pe alee. Nici camionete, nici SUV-uri. Nu se vedeau siluete mătăhăloase în umbre. Niciun sunet, nicio mişcare. Nimic. Uşa

din faţă era închisă. Ferestrele, intacte.

Reacher intră şi parcă pe alee, apoi se duse pe jos la uşă. Se postă chiar în faţa vizorului şi sună. După un minut de întârziere, vizorul se întunecă, se lumină, şi apoi doctorul deschise uşa. Arăta obosit, abătut şi îngrijorat. Soţia lui stătea în spate, pe hol, în lumina puternică, ţinând telefonul la ureche. Era un telefon de tip vechi, mare şi negru şi aşezat pe o masă, cu disc rotativ şi cablu spiralat. Soţia doctorului nu vorbea. Doar asculta, concentrându-se intens, ochii ei îngustându-se şi mărindu-se.

— Te-ai întors, spuse doctorul.

— Da, m-am întors, spuse Reacher.

— De ce?

— Sunteţi bine? Jucătorii de fotbal sunt plecaţi pe teren.

— Ştim, spuse doctorul. Tocmai am auzit. Suntem pe circuitul telefonic acum.

— N-au venit aici?

— Încă nu.

— Şi-atunci, unde ar putea să fie?

— Nu suntem siguri.

— Pot să intru? zise Reacher.

— Bineînţeles, spuse doctorul. Îmi cer scuze.

Făcu un pas înapoi şi Reacher intră. Holul era foarte bine încălzit. Întreaga casă era caldă, dar părea mai mică decât înainte, ca o mică fortăreaţă a disperării. Doctorul închise uşa, răsuci două chei şi fixă lanţul la loc.

— Ai văzut dosarele poliţiei? întrebă el.

— Da, spuse Reacher.

— Şi?

— Sunt neconcludente, spuse Reacher şi se duse în bucătărie.

O auzi pe soţia doctorului spunând:

— Ce??

Părea uimită. Poate uşor şocată. Se uită în spate, la ea. Doctorul se uită şi el la soţia lui. Femeia nu mai spuse nimic altceva. Continuă să asculte, cu privirea agitată, făcând însemnări mentale. Doctorul îl urmă pe Reacher în bucătărie.

— Vrei nişte cafea? întrebă el. Mesajul era: „Nu sunt beat”.

— Desigur, spuse Reacher. Cât de multă.

Doctorul se apucă să umple cafetiera. În bucătărie era şi mai cald

ca în hol. Reacher îşi scoase haina şi o atârnă pe spătarul scaunului.

— Cum adică, neconcludente? întrebă doctorul.

— Adică, aş putea să compun o poveste despre cum au făcut-o fraţii Duncan, dar nu există nicio dovadă în acest sens.

— Şi poţi să găseşti dovada? De-aia te-ai întors?

— M-am întors pentru că italienii ăia doi care m-au căutat se pare că şi-au unit forţele cu un adevărat conglomerat internaţional de alţi indivizi. Şi nu sunt forte de menţinere a păcii. Cred că toţi or să vină aici şi vreau să ştiu de ce.

— E o chestie de mândrie, spuse doctorul. Te-ai pus cu Duncanii şi ăştia nu înghit aşa ceva. Pentru că oamenii lor n-au putut să-ţi vină de hac, au chemat întăriri.

— N-are nicio noimă, spuse Reacher. Italienii au fost aici înaintea mea. Ştii asta. Ai auzit ce-a spus Eleanor Duncan.

Aşa că există un alt motiv. Au un soi de dispută cu clanul Duncan.

— Atunci de ce să-i ajute pe ei în disputa lor cu tine?

— Nu ştiu.

— Câţi vin încoace? întrebă doctorul.

Din hol, soţia lui răspunse:

— Sunt cinci.

Tocmai terminase convorbirea telefonică şi acum intră în bucătărie şi zise:

— Şi nu vin. Sunt deja aici. Ăsta a fost mesajul de pe circuitul telefonic. Italienii s-au întors. Cu alţi trei oameni. Trei maşini în total. Italienii în Chevroletul albastru, plus doi inşi într-un Ford roşu şi un alt tip într-o maşină neagră despre care toată lumea jură că e Cadillacul lui Seth Duncan.

Capitolul 39

Reacher îşi turnă o cafea, se gândi un moment lung şi spuse:

— Eu am lăsat Cadillacul lui Seth Duncan la Marriott.

— Şi cum ai ajuns aici? întrebă soţia doctorului.

— Am luat un Chevy Malibu de la unul dintre băieţii cei răi.

— Chestia aia de pe alee?

— Nu, ăla e un GMC Yukon pe care l-am luat de la un jucător de fotbal.

— Şi Cadillacul…ce s-a întâmplat cu el?

— L-am lăsat pe un tip cu ochii în soare. I-am furat maşina şi se pare că pe urmă el mi-a furat-o pe-a mea. Probabil că n-a făcut-o deliberat, în compensaţie. Poate c-a fost doar o coincidenţă, pentru că nu prea avea de unde să aleagă acolo. Evident că nu voia să ia cine ştie ce camionetă rablagită, şi nici n-avea nevoie de o maşină cu sisteme de securitate încorporate. Cadillacul era o maşină numai bună de furat. Poate chiar singura care îndeplinea toate cerinţele. Sau poate că individul a fost prea leneş ca să caute altceva. Cadillacul era chiar acolo. Eram cu toţii în acelaşi hotel.

— I-ai văzut pe indivizii ăştia?

— Nu i-am văzut pe italieni. Dar i-am văzut pe ceilalţi patru.

— Asta înseamnă şase, nu cinci. Unde-i al şaselea?

— Pot să garantez un lucru, spuse Reacher. Tipul care a furat Cadillacul şi-a pus geanta pe banchetă, nu în portbagaj.

— De unde ştii?

— Pentru că acolo e al şaselea individ. În portbagaj. Eu l-am pus acolo.

— Are aer suficient acolo?

— Nu mai are nevoie de aer.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Cred că indiferent ce altă problemă au de rezolvat, indivizii ăştia vin aici ca să mă prindă pe mine mai întâi. Ca un fel de chestie colaterală. O extindere neprevăzută a operaţiunii. Nu ştiu de ce, dar e singura explicaţie care-mi vine în minte. După cum văd eu lucrurile, s-au adunat în seara asta cu toţii la Marriott, italienii au anunţat

misiunea şi le-au dat celorlalţi o descriere a mea, probabil vagă şi fără doar şi poate la mâna a doua, pentru că de fapt încă nu m-au văzut în carne şi oase, şi pe urmă eu am dat nas în nas cu unul dintre ceilalţi în holul hotelului şi el s-a uitat la mine ca şi cum s-ar fi întrebat, ăsta o fi tipul? Poate să fie? E posibil? Îl vedeam cum se gândeşte. Am ieşit amândoi în parcare, el a băgat mâna în buzunar şi eu l-am trosnit. Ai auzit vreodată de *commotio cordis?*

— Traumă a peretelui toracic, spuse doctorul. Provoacă aritmie cardiacă fatală.

— Ai văzut vreodată aşa ceva?

— Nu.

— Nici eu. Dar sunt aici ca să vă spun că funcţionează extrem de bine.

— Ce-avea în buzunare?

— Un cuţit, un pistol şi un document de identitate din Vegas.

— Vegas? zise doctorul. Să aibă fraţii Duncan datorii la vreun cazinou? Asta să fie obiectul disputei?

— Posibil, spuse Reacher. Nu încape nicio îndoială că Duncanii trăiesc de multă vreme peste posibilităţi. E limpede că obţin venituri suplimentare din altă parte.

— De ce spui asta? De treizeci de ani estorchează patruzeci de ferme şi un motel. Sunt o mulţime de bani.

— Nicidecum, spuse Reacher. Zona asta nu e cea mai prosperă din lume. Şi dacă ar lua jumătate din cât câştigă fiecare om de pe-aici şi n-ar putea să-şi cumpere nicio oală de noapte din banii ăia. Dar Seth trăieşte ca un rege şi oamenii ăştia plătesc zece jucători de fotbal numai ca să fie prin preajmă. N-ar putea să facă toate astea doar pe spinarea unei întreprinderi sezoniere.

— Pentru treburile astea ar fi bine să ne facem griji mai târziu, interveni soţia doctorului. În momentul ăsta, jucătorii de fotbal sunt plecaţi şi nu ştim nici unde, nici de ce. Acum, asta-i ceea ce contează. Dorothy Coe s-ar putea să vină la noi.

— Aici? întrebă Reacher. Acum?

— Aşa se întâmplă câteodată, spuse doctorul. Cu femeile, mai ales. Se sprijină între ele, ca nişte surori. Cele care se simt mai vulnerabile, se adună laolaltă.

— Şi întotdeauna e vorba de Dorothy şi de mine, spuse soţia doctorului. Şi uneori mai sunt şi altele, în funcţie de motivul panicii.

— Nu-i o idee bună, spuse Reacher. Din punct de vedere tactic, vreau să spun. Le oferă adversarilor o ţintă unică, în locul unor ţinte multiple.

— Unde-s mulţi, puterea creşte şi uite că funcţionează. Uneori băieţii ăia sunt uşor inhibaţi. Nu le place să fie martori prin preajmă, când sunt trimişi după femei.

*

Luară ceştile de cafea şi aşteptară în sufragerie, care avea vedere la drum. Drumul era întunecat. Nu se vedea nimic în mişcare pe el. Nici nu puteai să-i distingi de restul terenului în timpul nopţii. Şezură tăcuţi o vreme, pe scaunele rigide, cu spătar drept, cu luminile stinse ca să poată vedea ce se întâmplă afară, şi deodată doctorul spuse:

— Povesteşte-ne despre dosare.

— Am văzut o fotografie, spuse Reacher. Fetiţa lui Dorothy era asiatică.

— Vietnameză, preciza soţia doctorului. Artie Coe a efectuat un tur de serviciu militar acolo. Cred că a fost afectat de ceva de-acolo. Când a început povestea cu refugiaţii de pe ambarcaţiuni, au adoptat un copil.

— Au fost mulţi cei de-aici care s-au dus în Vietnam?

— Destul de mulţi.

— Fraţii Duncan au fost şi ei?

— Nu cred. Erau angrenaţi într-o ocupaţie esenţială.

— Şi Arthur Coe era.

— Preferinţele oamenilor sunt diferite.

— Cine era preşedintele comisiei de recrutare locale?

— Tatăl lor. Bătrânul Duncan.

— Aşadar, băieţii n-au continuat cu agricultura ca să-i facă pe plac, ci ca să scape de război.

— Cred că da.

— E bine de ştiut, spuse Reacher. Pentru că, pe lângă toate cele, sunt şi laşi.

— Spune-ne despre anchetă, zise doctorul.

— Povestea-i lungă, spuse Reacher. Au fost unsprezece cutii cu documente.

— Şi?

— Ancheta a întâmpinat probleme, spuse Reacher.

— De care?

— Una a fost o problemă conceptuală, iar celelalte au fost detalii. Detectivul-şef a fost un tip pe nume Carson şi, vreme de douăsprezece ore, pământul i-a cam fugit de sub picioare. A început ca un caz simplu de dispariţie de persoană, pentru ca apoi să devină treptat o posibilă crimă. Şi Carson nu a reconsiderat faza iniţială în lumina fazei ulterioare. În prima noapte, le-a spus oamenilor să-şi verifice acareturile. Ceea ce, în cazul dispariţiei unui copil, era ceva normal. Dar mai târziu n-a mai cercetat acareturile alea independent. De fapt, a căutat la nişte bătrâni care nu-şi verificaseră singuri dependinţele. Toţi ceilalţi s-au autoevaluat. Practic, au spus nu, domnule, copilul nu-i aici şi n-a fost niciodată, vă garantez. La un moment dat, Carson ar fi trebuit s-o ia de la capăt şi să-i trateze pe toţi ca pe suspecţi potenţiali. Dar n-a făcut-o. Pe baza informaţiilor primite, s-a concentrat numai pe fraţii Duncan. Care au ieşit basma curată din investigaţie.

— Crezi c-a fost altcineva?

— Putea să fie orice alt locuitor al planetei, aflat în trecere. Dacă nu, putea fi oricare dintre localnici. Probabil că nu Dorothy sau Arthur Coe, dar şi fără ei rămân treizeci şi nouă de posibilităţi.

— Eu cred că fraţii Duncan au fost, spuse soţia doctorului.

— Trei agenţii diferite sunt în dezacord cu tine.

— Poate că se-nşală.

Reacher încuviinţă din cap pe întuneric, gestul lui rămânând neobservat.

— Nu-i exclus, spuse el. Se poate să fi existat încă o eroare conceptuală. O lipsă de imaginaţie, în orice caz. E clar că fraţii Duncan n-au plecat nicio clipă din complexul lor şi la fel de clar e că fetiţa n-a apărut niciodată acolo. Există martori credibili în legătură cu ambele afirmaţii. Patru tineri construiau un gard. Şi nici la analizele ştiinţifice nu s-a găsit nimic pozitiv. Dar puteau foarte bine să aibă un complice. Un al cincilea bărbat, în esenţă. Putea să ia copilul de pe drum şi să-l ducă în altă parte. Lui Carson nici nu i-a trecut aşa ceva prin minte. Nu i-a verificat niciodată pe asociaţii cunoscuţi. Şi probabil c-ar fi trebuit s-o facă. Aştepţi cinci ani să construieşti un gard şi se întâmplă să-l faci exact în ziua în care dispare fetiţa? Putea să fie un alibi prefabricat. Carson trebuia să se întrebe măcar. Eu sigur m-aş fi întrebat.

— Cine putea să fie al cincilea bărbat?

— Oricine, spuse Reacher. Poate un prieten. Sau unul dintre şoferii lor. E limpede că a fost şi un vehicul la mijloc, altfel de ce nu s-a găsit niciodată bicicleta?

— Mereu m-am întrebat ce s-a-ntâmplat cu bicicleta aia.

— Aveau un prieten? Când erai babysitter la ei, ai văzut pe cineva?

— Cred c-am văzut câţiva oameni.

— Cineva apropiat? Trebuia să fie o relaţie intimă. Entuziasme comune, pasiuni comune, încredere absolută. Cineva pasionat de acelaşi gen de lucruri ca şi ei.

— Un bărbat?

— Aproape sigur. Un nemernic de teapa lor.

— Nu sunt sigură. Nu-mi amintesc. Unde puteau s-o ducă?

— Oriunde, teoretic. Iar asta a fost altă greşeală mare. Carson nu s-a uitat niciodată în altă parte, în afară de complexul Duncan. A fost o nebunie să nu caute la depozitul pentru transport, de exemplu. La drept vorbind, nu cred că asta a fost o problemă reală, pentru că se pare că locul ăla e foarte aglomerat la începutul verii, şapte zile pe săptămână. Ceva legat de lucerna, parcă. Nimeni n-ar fi dus un copil răpit într-un loc plin de martori. Dar a mai fost un loc pe care Carson trebuia să-l verifice, fără doar şi poate. Şi n-a făcut-o. L-a ignorat complet. Posibil din ignoranţă sau din confuzie.

— Ce loc era?

Dar Reacher nu mai apucă să răspundă, pentru că exact în acel moment fereastra parcă luă foc şi camera se umplu de lumini şi umbre mişcătoare. Acestea dănţuiau pe pereţi, pe tavan, pe feţele lor, alternând albul strident cu negrul intens.

Faruri de maşină, strecurându-se printre stâlpii gardului.

O maşină, care se apropia rapid dinspre est.

Capitolul 40

Era Dorothy Coe care se apropia dinspre est în camioneta ei veche şi rablagită. Reacher şi-a dat seama de asta la o secundă după ce i-a văzut luminile. Îi auzea toba de eşapament găurită bubuind ca o motocicletă. Ca un Harley Davidson care pleacă de la semafor. Se apropiase cu viteză, dar frână brusc şi se opri la mică distanţă de casă. Văzuse Yukonul galben pe alee. Probabil că-l recunoscuse. O maşină de-a unui jucător de fotbal. Posibil să o fi cunoscut bine. Soţia doctorului ieşi în hol şi descuie încuietorile ca să deschidă uşa din faţă, apoi îi făcu semn cu mâna. Dorothy Coe nu se clinti din loc. Douăzeci şi cinci de ani de prudenţă intrată în sânge. Se temea să nu fie vreun truc sau o manevră înşelătoare. Reacher ieşi şi el în prag, alături de soţia doctorului. Arătă spre Yukon, apoi către sine. Gesturi mari, ca la semnalizarea cu fanioane. *Maşina mea.* Dorothy Coe porni maşina şi coti pe alee. Opri motorul, coborî şi se apropie de uşă. Avea o căciulă din lână trasă peste urechi şi purta o haină matlasată descheiată la nasturi peste o rochie gri.

— Au fost jucătorii de fotbal aici? întrebă ea.

— Încă nu, spuse soţia doctorului.

— Ce-or fi vrând oare?

— Nu ştim.

Intrară în casă şi doctorul încuie uşa în urma lor, după care se duseră în sufragerie. Dorothy Coe îşi scoase haina, din cauza căldurii. Stăteau aşezaţi în şir şi se uitau la fereastră ca la un ecran de cinema. Dorothy Coe şedea lângă Reacher.

— Au venit acasă la tine? o întrebă Reacher.

— Nu. Dar domnul Vincent a văzut unul trecând pe lângă motel, spuse ea. Cam cu douăzeci de minute în urmă. Se uita pe fereastră şi l-a văzut.

— Eu eram. Am venit pe-acolo, cu maşina pe care-am luat-o. Acum au rămas doar cinci.

— OK, înţeleg. Dar asta mă cam îngrijorează.

— De ce?

— M-aş fi aşteptat ca măcar unul dintre noi să-i fi văzut măcar pe

vreunul dintre ei umblând pe undeva. Dar nimeni n-a văzut pe nimeni. Ceea ce înseamnă că nu sunt împrăştiaţi. Sunt grupaţi undeva. Vânează în haită.

— Mă caută pe mine?

— Posibil.

— Atunci nu vreau să-i aduc aici. Vreţi să plec?

— Poate, spuse Dorothy.

— Da, spuse doctorul.

— Nu, spuse soţia lui.

Impas. Nicio decizie. Întoarseră cu toţii capetele spre fereastră şi priviră drumul, care rămase întunecat. Norii se risipeau puţin. Luna lumina timid pe cer. Era aproape unu noaptea.

*

Motelul era închis pe timpul nopţii, dar Vincent se afla încă în hol. Se uita pe fereastră. Văzuse trecând Yukonul auriu. Îl recunoscuse. Îl văzuse înainte, de multe ori. Era al unui tânăr pe care-l chema John. Un personaj cu totul dezagreabil. O brută, chiar şi după standardele familiei Duncan. Odată îl făcuse pe Vincent să stea în genunchi şi să-l implore să nu-l bată. Să-l implore, ca un câine, cu mâinile moi ridicate, rugându-se şi hăulind, cinci minute în şir.

După ce îi anunţase pe cei din circuitul telefonic despre apariţia Yukonului, Vincent se întorsese la fereastră, ca să vadă ce se mai întâmplă. Douăzeci de minute au trecut fără niciun eveniment. Apoi îi văzu pe cei cinci indivizi despre care vorbea toată lumea. Micul lor convoi straniu intră în parcarea motelului. Chevroletul albastru, Fordul roşu şi Cadillacul negru al lui Seth Duncan. Aflase şi el de pe circuitul telefonic că altcineva folosea maşina lui Seth. Nimeni nu ştia cum sau de ce. Dar îl văzu pe individ. Un bărbat mărunt coborî de la volan, şifonat şi nebărbierit, străin, ca oamenii din Orientul Mijlociu pe care-i văzuse la ştiri. Apoi cei doi bărbaţi care-l brutalizaseră coborâră din Chevrolet. Alţi doi inşi coborâră din Ford, înalţi, masivi, tuciurii. Şi ei erau străini. Cei cinci se adunară în întuneric.

Vincent nu se gândi în mod automat că indivizii veniseră acolo pentru el. Puteau fi şi alte motive. Parcarea motelului era singurul loc de oprire cale de mulţi kilometri. O mulţime de şoferi o foloseau pentru tot felul de scopuri. Persoane aflat în trecere care-şi verificau

hărţile, îşi dădeau jos hainele groase, îşi luau câte ceva din portbagaj, alteori doar ca să-şi întindă picioarele. Era o proprietate privată, fără îndoială, amenajată corespunzător, dar era folosită aproape ca o facilitate publică, ca un refugiu obişnuit la marginea drumului.

Vincent privea. Cei cinci bărbaţi vorbeau. Ferestrele motelului erau normale, cumpărate din comerţ de părinţii lui, în 1969. Aveau plase de sârmă la interior şi se deschideau în afară, cu nişte mânere rotative mici. Vincent se gândi să o deschidă pe cea în spatele căreia stătea. Doar un pic. Era aproape o obligaţie. Ar fi putut să asculte ce discutau cei cinci indivizi. Putea auzi informaţii preţioase, pentru circuitul telefonic, la care toată lumea trebuia să contribuie. Aşa funcţiona sistemul. Aşa că întoarse mânerul încet, puţin câte puţin. La început, merse uşor. Dar deodată înţepeni. Rama geamului se lipise de banda de izolaţie termică. Vopseaua, mizeria şi neutilizarea îndelungată. Cu degetul arătător şi degetul mare încercă să împingă puţin în geam. Voia să-l desprindă cu blândeţe. Nu voia să scoată un zgomot de plastic puternic. Cei cinci bărbaţi continuau să vorbească. Sau, mai exact, tipul din Cadillac vorbea şi ceilalţi patru ascultau.

*

Omul lui Mahmeini spunea:

— L-am lăsat pe partenerul meu în urmă, cam la un kilometru şi jumătate de-aici. O să acţioneze în spatele liniilor. E mai util pentru mine în felul ăsta. Manevrele prin dublă învăluire sunt întotdeauna cele mai bune.

— Şi o să se coordoneze cu noi, ăştilalţi? întrebă Roberto Cassano.

— Bineînţeles. Cum altfel să lucreze? Suntem o echipă, nu-i aşa?

— Trebuia să-l ţii în preajmă. Era bine să facem mai întâi un plan.

— Pentru asta? N-avem nevoie de un plan. Trebuie doar să-l lichidăm pe individ. Cât de greu poate să fie? Chiar voi aţi spus, localnicii o să ne-ajute.

— Ăştia dorm la ora asta.

— O să-i trezim. Cu puţin noroc, terminăm treaba până dimineaţa.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, punem presiune pe Duncani. Avem nevoie cu toţii de livrarea aia şi, dacă tot am venit până aici, cel mai bine-ar fi să ne concentrăm pe ce e important.

— Deci, cu ce începem?

— Tu să-mi spui. Eşti de ceva vreme aici.

— Cu doctorul, spuse Cassano. El e veriga cea mai slabă.

— Unde stă doctorul? întrebă omul lui Mahmeini.

— La sud şi la vest de aici.

— În regulă, mergi şi vorbeşte cu el. Eu mă duc în altă parte.

— De ce?

— Pentru că tu ştii că-i veriga cea mai slabă şi lucrul ăsta-l ştie şi Reacher. Pariez pe ce vrei tu că nu-i acolo. Aşa că mergeţi voi şi pierdeţi timpul, iar eu mă duc să fac ceva util.

*

Vincent renunţă să mai deschidă fereastra. Îşi dădea seama că i-ar fi fost imposibil să facă asta fără să scoată un zgomot puternic, care ar fi atras atenţia celor din parcare, ceea ce n-ar fi fost deloc bine. Şi oricum conferinţa improvizată a celor cinci indivizi de afară se terminase. Bărbatul mic de înălţime, cu hainele şifonate, se urcă la volanul Cadillacului şi maşina masivă descrise un cerc larg pe pietriş. Farurile vehiculului măturară fereastra lui Vincent, care abia avu timp să se aplece. Apoi Cadillacul coti la stânga pe şosea şi porni spre sud.

Ceilalţi patru inşi rămaseră pe loc. Priviră cum luminile de poziţie ale Cadillacului dispar din vedere şi apoi începură să discute din nou, faţă în faţă şi în perechi, fiecare dintre ei ţinând mâna dreaptă în buzunarul din dreapta al hainei, din cine ştie ce motiv ciudat, toţi patru stând simetric, ca într-un tablou formal.

*

Privind în direcţia în care dispăruse Cadillacul, Roberto Cassano spuse:

— N-are niciun partener. Nimeni nu acţionează în spatele liniilor. Despre ce linii e vorba? Totul e o abureală.

— Ba are partener, cum să n-aibă? spuse omul principal al lui Safir. L-am văzut cu toţii, chiar la voi în cameră.

— A plecat. A dat bir cu fugiţii. A luat maşina închiriată cu care au venit. Omul ăsta e pe cont propriu acum. A furat Cadillacul din parcare. L-am văzut acolo mai devreme.

Niciun răspuns.

— Decât dacă unul dintre voi n-a avut un amestec în treaba asta, spuse Cassano. Sau amândoi.

— Ce tot spui?

— Uite ce e, noi toţi de-aici suntem adulţi, spuse Cassano. Ştim cum funcţionează lumea asta. Aşa că hai să nu ne mai prefacem că nu ştim. Mahmeini le-a spus oamenilor lui să ne lichideze pe noi ceilalţi, Safir v-a spus vouă să ne lichidaţi pe noi ăştilalţi şi bineînţeles că Rossi ne-a spus şi nouă să vă lichidăm pe voi. Mahmeini, Safir şi Rossi sunt toţi de aceeaşi teapă. Toţi vor plăcinta întreagă. Ştim toţi asta.

— Noi n-am făcut nimic, spuse omul lui Safir. Ne-am gândit că voi aţi făcut-o. Chiar am vorbit despre asta când veneam încoace. Era clar că acel Cadillac nu e o maşină închiriată.

— Nici noi nu i-am făcut nimic individului. Aveam de gând să aşteptăm un moment potrivit.

— Şi noi la fel.

— Sigur?

— Da.

— Juraţi?

— Juraţi voi primii!

— Pe mormântul mamei mele, spuse Cassano.

— Şi pe-al mamei mele, spuse omul lui Safir. Deci, ce s-a întâmplat?

— A fugit. Nu se poate altfel. Poate i s-a făcut frică. Sau era un tip indisciplinat. Poate că Mahmeini nu e aşa de şmecher cum se crede. Ceea ce naşte nişte posibilităţi.

Nimeni nu spuse nimic. Cassano continuă:

— Trebuie să supunem la vot, nu credeţi? Noi patru. Am putea să-l lichidăm pe celălalt om al lui Mahmeini şi să nu ne atingem unii de ceilalţi. În felul ăsta, Rossi şi Safir se aleg cu câte cincizeci la sută mai mult din plăcintă. Ar putea fi mulţumiţi cu asta. Cât despre noi, ce să mai vorbim.

— Ca un armistiţiu?

— Armistiţiile sunt temporare. Să-i zicem alianţă. Asta e permanentă.

Nimeni nu spuse nimic. Oamenii lui Safir se uitară unul la celălalt. Decizia nu era una dificilă. Un război pe două fronturi sau unul pe un singur front? Istoria era plină de exemple de oameni deştepţi care au ales ultima variantă în detrimentul celei dintâi.

*

Vincent continua să privească de la fereastră. Văzu o conversaţie liniştită, în tonuri joase, ceva tensiune puternică acolo, urmată de ceva uşurare, limbajul non-verbal relaxându-se, ceva priviri speculative, ceva zâmbete şovăielnice. Toţi cei patru bărbaţi îşi scoaseră mâinile din buzunare şi şi le strânseră pe rând, direct şi încrucişat, cu ceva bătăi uşoare pe spate şi pe umeri. Patru prieteni noi, care dintr-odată se înţelegeau cât se poate de bine.

Au mai discutat puţin după aceea, cu replici scurte şi repezi, ca nişte paşi simpli şi evidenţi care trebuiau planificaţi şi confirmaţi. Au urmat alte bătăi uşoare pe spate şi pe umeri, gesticulări ce dădeau de înţeles că „vorbim mai târziu” şi în sfârşit cei doi bărbaţi masivi şi tuciurii se urcară în Fordul roşu. Închiseră portierele şi se pregăteau de plecare când italianul care vorbise tot timpul păru să-şi amintească subit ceva, se întoarse şi bătu în geamul şoferului.

Geamul maşinii coborî.

Italianul avea un pistol în mână.

Italianul se aplecă şi urmară două fulgere orbitoare nemiloase, unul după altul, ca două flash-uri de cameră foto chiar acolo în interiorul maşinii, în spatele sticlei, toate cele şase ferestre luminându-se, apoi două explozii asurzitoare, uniform distanţate în timp, atent plasate.

Apoi italianul se îndepărtă de maşină şi Vincent îi văzu pe cei doi bărbaţi tuciurii prăbuşiţi în scaune, dintr-odată parcă micşoraţi considerabil, dezumflaţi, mânjiţi cu materie neagră, capetele lăsate în piept, capete modificate şi deformate, părţi din capetele lor *lipsind* de-a dreptul.

Vincent căzu pe podea sub pervazul interior al ferestrei şi pe gât îi veni vomă. Apoi dădu fuga la telefon.

*

Angelo Mancini deschise portbagajul Fordului şi găsi două valize de tip troler, ceea ce îi confirmă, mai mult sau mai puţin, o teorie. Bărbaţii adevăraţi îşi cară bagajele. Nu le duc de colo-colo pe rotile, ca femeile. Desfăcu fermoarul uneia dintre genţi şi, după ce scotoci puţin, scoase mai multe cămăşi puse pe umeraşe din sârmă, împăturite în stil armonică. Luă una şi o scoase de pe umeraş, pe care-l strivi în mână,

apoi deschise capacul rezervorului de benzină al maşinii Ford şi, cu ajutorul umeraşului, împinse cămaşa în tubul de alimentare, cu o mânecă înăuntru, corpul cămăşii făcut ghemotoc şi cealaltă mânecă atârnând afară. Aprinse mâneca lăsată să atârne cu un chibrit-plic pe care-l luase de la o cârciumă din apropiere de Marriott. Apoi plecă de lângă maşină şi se urcă în Chevroletul albastru, pe locul pasagerului, iar Roberto Cassano scoase maşina din parcare şi dispărură amândoi din peisaj.

*

Drumul de dincolo de gardul care se vedea pe fereastra sufrageriei rămase întunecat. Doctorul se ridică, ieşi din încăpere şi se întoarse cu patru ceşti de cafea proaspăt preparată, pe o tavă de plastic. Soţia lui stătea tăcută. Lângă ea, Dorothy Coe stătea şi ea tăcută. Rezistau ca două surori, aşteptând să se termine. Doar una dintre nopţile lungi dintre cele peste nouă mii din ultimii douăzeci şi cinci de ani, cele mai multe dintre ele liniştite, probabil, dar unele, nu. Nouă mii de apusuri de soare distincte, fiecare dintre ele prevestind nu se ştia ce.

Reacher aştepta şi el. Ştia că Dorothy ar fi vrut să-l întrebe ce găsise în arhivă. Dar nu se grăbea să pună întrebarea, ceea ce nu-l deranja deloc. Nu avea de gând să vorbească despre asta neîntrebat. Avusese de-a face de multe ori cu tragediile altora, toate urâte, niciuna dintre ele uşoară, dar se gândi că niciuna nu fusese mai rea decât povestea familiei Coe. Absolut niciuna. Aşa că aşteptă în tăcere zece minute, apoi cincisprezece, şi în sfârşit femeia îl întrebă:

— Încă mai aveau dosarele?

— Da, le aveau, răspunse Reacher.

— Le-ai văzut?

— Da, le-am văzut.

— I-ai văzut poza?

— Era o fată foarte frumoasă.

— Nu-i aşa? spuse Dorothy zâmbind, nu cu mândrie, pentru că frumuseţea copilei nu era meritul ei, ci animată de o minunare simplă. Încă mi-e dor de ea. Ceea ce cred că e ciudat, de fapt, pentru că lucrurile de care mi-e dor sunt lucruri pe care le-am avut efectiv şi care acum ar fi dispărut oricum. Lucrurile pe care n-am apucat să le văd s-ar fi întâmplat după aceea. Acum ar fi avut treizeci şi trei de ani.

Femeie în puterea vârstei. Şi nu mi-e dor de acele lucruri pentru că n-am o imagine clară a ceea ce ar fi putut să fie. Nu ştiu ce ar fi devenit. Nu ştiu dacă ar fi fost mamă şi ar fi rămas aici sau dacă ar fi urmat o carieră, de avocat sau de om de ştiinţă, poate, şi ar fi trăit departe, într-un oraş mare.

— Se descurca bine la şcoală?

— Foarte bine.

— Avea materii preferate?

— Toate-i plăceau.

— Unde plecase în ziua aceea?

— Îi plăceau florile. Îmi place să cred că a plecat să caute nişte flori.

— Avea obiceiul să plece prin împrejurimi?

— În majoritatea zilelor, când nu era la şcoală. Duminicile, mai ales. Îşi iubea bicicleta. Mereu pleca pe undeva. Erau vremuri inocente. Făcea aceleaşi lucruri pe care le făcusem şi eu când eram de vârsta ei.

După o scurtă ezitare, Reacher spuse:

— Am fost multă vreme un fel de poliţist. Prin urmare, pot să-ţi pun o întrebare serioasă?

— Da, spuse femeia.

— Vrei cu adevărat să afli ce i s-a întâmplat?

— Nu poate fi mai rău decât ceea ce mi-am imaginat.

— Mă tem că se poate, spuse Reacher. Şi uneori este. De-aia te-am întrebat. Uneori e mai bine să nu ştii.

Femeia nu spuse nimic un moment lung, apoi vorbi:

— Băiatul vecinilor mei îi aude fantoma ţipând.

— M-am întâlnit cu el, spuse Reacher. Fumează multă iarbă.

— Şi eu o aud, uneori. Sau mi se pare c-o aud. Mă face să mă întreb.

— Nu cred în fantome.

— Nici eu nu cred, de fapt. Adică, uită-te la mine! Reacher se uită. O femeie robustă şi pricepută, cam de şaizeci de ani, obosită de muncă, doborâtă de greutăţi, cu părul decolorându-se încet spre cenuşiu.

— Da, chiar vreau să ştiu ce i s-a întâmplat, spuse ea.

— Bine, zise Reacher.

*

Două minute mai târziu sună telefonul. Un instrument demodat. Târâitul leneş al soneriei mecanice, un sunet jos, dar sonor, trist şi deloc urgent. Soţia doctorului sări de pe scaun şi ieşi repede pe hol ca să răspundă. Spuse alo, dar nimic mai mult. Asculta. Circuitul telefonic, din nou. Ceilalţi auzeau pârâitul distorsionat al unei voci care vorbea tare şi panicată în cască şi simţeau foiala întretăiată de suspine din hol. O veste surprinzătoare, se părea. Dorothy Coe se foia în scaun. Doctorul se ridică în picioare. Reacher se uita pe fereastră. Drumul rămânea întunecat.

Soţia doctorului se întoarse, mai mult nedumerită decât îngrijorată, mai mult uimită decât înspăimântată. Spuse:

— Domnul Vincent tocmai i-a văzut pe italieni împuşcându-i pe oamenii din maşina roşie. Cu pistolul. Sunt morţi. Pe urmă, au dat foc la maşină. Chiar lângă fereastra lui. În parcarea motelului.

Nimeni nu scoase un cuvinţel, până când Reacher vorbi:

— Ei bine, asta schimbă puţin lucrurile.

— În ce fel?

— Am crezut că sunt şase inşi care lucrează pentru aceeaşi organizaţie, cu un fel de relaţie biunivocă, ei şi fraţii Duncan. Dar uite că nu-i aşa. Sunt trei perechi. Trei organizaţii separate, plus clanul Duncan, fac patru. Ceea ce sugerează un lanţ trofic. Fraţii Duncan datorează ceva cuiva, iar acel cineva îi datorează ceva altcuiva şi aşa mai departe, până la vârful ierarhiei. Toţi au investit şi au venit aici ca să-şi protejeze investiţia. Şi, atât timp cât sunt aici, cu toţii încearcă să-şi ia gâtul unii altora, căutând să scurteze lanţul trofic.

— Prin urmare, suntem prinşi la mijlocul unui război între bande?

— Să privim partea pozitivă a lucrurilor. Azi după-amiază au venit aici şase indivizi, iar acum au rămas doar trei. Pierderi de cincizeci la sută, ceea ce-mi convine.

— Ar trebui să sunăm la poliţie, spuse doctorul.

— Nu, poliţia e la o sută de kilometri distanţă, spuse soţia lui. Iar jucătorii de fotbal sunt chiar aici, în momentul ăsta. De asta trebuie să ne facem griji în noaptea asta. Trebuie să ştim ce fac.

— Cum comunică de obicei? întrebă Reacher.

— Prin telefoane mobile.

— Am unul, spuse Reacher. În maşina pe care am luat-o. Poate-i

putem asculta. Pe urmă o să ştim sigur ce fac.

Doctorul descuie broaştele, desfăcu lanţul şi ieşiră cu toţii pe alee. Reacher deschise portiera din dreapta a Yukonului, căută în spaţiul din faţa scaunului şi luă de-acolo telefonul subţire şi negru ca o ciocolată. Stătu în unghiul portierei, deschise telefonul şi spuse:

— Ăştia folosesc apeluri de tip conferinţă, aşa-i? Chestia asta sună şi toţi cinci sunt pe recepţie?

— Cel mai probabil, vibrează, nu sună, spuse doctorul. Verifică setările, registrul de apeluri şi agenda telefonică. Ar trebui să găseşti numărul de acces.

— Verifică tu, spuse Reacher. Eu nu mă pricep la telefoanele mobile.

Ocoli prin spatele maşinii şi îi dădu telefonul doctorului. Apoi se uită în stânga şi văzu o lumină în ceaţa de la est. O strălucire semisferică înaltă, tremurând uşor, tresăltând, de intensitate oscilantă, foarte albă, aproape albastră.

O maşină care se deplasa spre vest, către ei, foarte repede.

Era cam la opt sute de metri depărtare. Ca şi înainte, strălucirea înceţoşată se clarifică într-o sursă de lumină puternică situată la mică înălţime faţă de suprafaţa şoselei, apoi două surse de lumină puternică distanţate la doar câteva zeci de centimetri, de formă ovală, alb-albăstrii şi intense. Şi, tot la fel ca înainte, ovalele continuară să se apropie, pâlpâind şi tremurând din cauza suspensiei frontale ferme şi a direcţiei sensibile. La început păruseră mici, din cauza distanţei, iar apoi rămaseră mici pentru că erau mici, maşina fiind o Mazda Miata, joasă, mică şi roşie. Reacher o recunoscu de la vreo şaizeci de metri.

Eleanor Duncan.

Surorile, adunându-se.

Ajunsă cam la treizeci de metri, Mazda încetini puţin. Avea acoperişul ridicat de data asta, ca o şapcă mică şi strânsă. Era frig şi nu mai era nevoie de identificare instantanee. Nu mai trebuia să atragă atenţia santinelelor.

La cincisprezece metri distanţă, maşina frână brusc, gata să cotească pe alee, şi o lumină roşie se aprinse în ceaţa din spatele ei.

La şase metri, făcu un ocol şi începu să cotească.

La trei metri, Reacher îşi aminti de trei lucruri.

Primul, Eleanor Duncan nu era inclusă în circuitul telefonic.

Al doilea, pistolul lui era în haină.

Al treilea, haina era în bucătărie.

Mazda coti rapid şi străbătu aleea de pietriş, oprind brusc în spatele camionetei lui Dorothy Coe. Portiera se deschise larg şi Seth Duncan coborî din maşină, cu silueta lui înaltă şi subţire.

Ţinea în mâini o puşcă.

Capitolul 41

Seth Duncan avea o atelă din aluminiu uriaşă pe faţă, ca un petic metalic mat lipit de o bucată mare de fruct putred. În lumina lunii, tot felul de culori bolnăvicioase se răspândeau de sub atelă. Nuanţe de galben, maro şi purpuriu. Era îmbrăcat în pantaloni negri, pulover negru şi un hanorac nou pe deasupra. Puşca pe care o ţinea era un model vechi, Remington 870. Probabil de calibrul 12, probabil cu ţeava de treizeci de centimetri. Pat din lemn de nuc, încărcător tubular cu şapte gloanţe, una peste alta o armă minunată bună pentru orice, de trăinicie dovedită, construită şi vândută în peste patru milioane de exemplare, folosită de US Navy pentru securitatea la bordul navei, folosită de puşcaşii marini în luptele desfăşurate în spaţii restrânse, întrebuinţată şi de armata de uscat pentru creşterea puterii de foc la distanţă scurtă, utilizată de civili la vânătoare, de poliţişti ca armă pentru domolirea revoltelor populare, ca şi de proprietarii de case irascibili ca mijloc de intimidare a intruşilor.

Nimeni nu făcu nicio mişcare.

Reacher privi cu atenţie şi văzu că Seth Duncan ţinea Remingtonul destul de ferm, cu degetul lipit pe trăgaci.

Ţintea de la şold, direct către Reacher, ceea ce însemna că în acelaşi timp ţintea spre Dorothy Coe, doctor şi soţia lui, pentru că alicele se împrăştie puţin şi toţi patru erau grupaţi strâns, pe alee, la trei metri de uşa din faţă a casei doctorului. Tot felul de daune colaterale, pe cale să se întâmple. Nimeni nu vorbi.

Mazda torcea la ralanti, cu uşa lăsată deschisă. Seth Duncan porni pe alee. Ridică patul puştii la umăr, închise un ochi şi, privind de-a lungul ţevii, mergea încet şi ferm. O manevră inutilă pe teren accidentat. Dar fezabilă pe pietriş neted. Remingtonul rămânea fix pe ţintă.

Se opri cam la zece metri şi spuse:

— Voi toţi, staţi jos, exact unde sunteţi. Cu picioarele încrucişate pe pământ.

Nimeni nu se mişcă.

— Chestia aia e încărcată? întrebă Reacher.

— Cred şi eu că e, spuse Duncan.

— Ai grijă să nu se descarce accidental.

— Nu se descarcă, spuse Duncan, vorbind nazal şi nearticulat, din cauza rănii şi din cauză că-şi ţinea obrazul lipit strâns de patul de nuc al Remingtonului.

Nimeni nu se mişcă. Reacher privea şi se gândea. În spatele lui, îl auzi pe doctor foindu-se şi îl auzi spunând:

— Putem vorbi?

— Staţi jos, zise Duncan.

— Ar trebui să discutăm, ca nişte oameni raţionali.

— Staţi jos!

— Nu, spune-ne ce vrei!

O încercare curajoasă, dar, după estimarea lui Reacher, tactica era greşită. Doctorul credea că, dacă întindea vorba, dacă trăgea de timp, avea ceva de câştigat. Reacher era de părere că lucrurile stăteau exact invers şi că nu era timp de pierdut. Deloc. Aşa că spuse:

— E frig.

— Şi? zise Duncan.

— E prea frig să stăm jos afară. E prea frig şi să stăm în picioare afară. Să mergem în casă.

— Vreau să staţi afară.

— De ce?

— C-aşa vreau eu.

— Atunci lasă-i să se ducă să-şi ia hainele.

— De ce-aş face-o?

— Din respect pentru tine, spuse Reacher. Ai o haină pe tine. Dacă e suficient de cald ca să nu ai nevoie de una, atunci eşti un papă-lapte. Dacă e suficient de frig ca să te înfofoleşti, atunci faci nişte oameni nevinovaţi să sufere inutil. Dacă crezi că ai ceva de rezolvat cu mine, în regulă, dar oamenii ăştia nu ţi-au făcut niciun rău.

Seth Duncan se gândi o secundă, cu arma tot la umăr, cu capul aplecat deasupra ei şi cu un ochi închis în continuare.

— În regulă, spuse el, dar pe rând. Ceilalţi rămân pe loc, ca ostatici. Doamna Coe se duce prima. Ia-ţi haina! Nimic altceva. Nu te-atingi de telefon.

Nimeni nu făcu nicio mişcare şi apoi Dorothy Coe se desprinse din grup, se duse către uşă şi intră în casă. După un minut, se întoarse înfăşurată în haină, pe care acum o încheiase la nasturi. Îşi reluă

poziţia de dinainte.

— Stai jos, doamnă Coe, spuse Duncan.

Dorothy îşi trase haina şi se aşeză, nu cu picioarele încrucişate, ci cu genunchii ridicaţi într-o parte.

— Acum, soţia doctorului, spuse Reacher.

— Nu-mi spune mie ce să fac, spuse Duncan.

— Ziceam şi eu. Doamnele au prioritate, nu?

— Bine, soţia doctorului. Du-te! Aceleaşi reguli. Doar haina. Nu te-atingi de telefon. Nu uita că am ostatici aici. Inclusiv soţul tău iubit.

Soţia doctorului se desprinse de grup. După un minut, se întoarse în haina ei de lână, cu o căciulă, mănuşi şi fular.

— Stai jos, spuse Duncan.

Femeia se aşeză lângă Dorothy Coe, cu picioarele încrucişate, spatele drept, mâinile pe genunchi, privind orizontal în depărtare, spre un punct de deasupra câmpurilor. Nu era nimic acolo, dar Reacher bănuia că era mai bine decât să se uite la torţionarul ei.

— Acum, doctorul, sugeră Reacher.

— În regulă, du-te, spuse Duncan.

Doctorul plecă şi se întoarse după un minut, îmbrăcat într-un hanorac albastru, din nailon şi Gore-tex şi tot felul de compartimente cu fermoar.

— Şi acum, eu, zise Reacher.

— Nu, tu nu. Nici acum, nici altădată. Rămâi pe loc! N-am încredere în tine.

— Nu e frumos ce faci.

— Stai jos!

— Forţează-mă!

Duncan se aplecă şi mai mult pe armă, ultimul procent, ca şi cum era gata să tragă.

— Stai jos, spuse el.

Reacher nu se mişcă. Apoi se uită în dreapta şi văzu lumini în ceaţă. Îşi dădu seama că şansa lui se dusese.

*

Jucătorii de fotbal se apropiau repede, cinci la număr în cinci vehicule separate, un convoi mic şi strâns de mare viteză, trei camionete şi două SUV-uri. Se opriră toate pe şosea, paralel cu gardul,

cinci vehicule unul după altul, cinci uşi deschizându-se şi cinci indivizi coborând, toţi în geci roşii, toţi mişcându-se repede, cel mai mic dintre ei fiind mare cât casa. Năvăliră fără ezitare, sărind peste gard la unison, străbătând gazonul amorţit într-un front larg, apropiindu-se la distanţă de traiectoria potenţială a Remingtonului, care stătea ferm în mâinile lui Seth Duncan. Reacher privea gura ţevii. Nu se mişca deloc, oţelul ei albăstriu părând negru în lumina lunii, ţintind direct spre pieptul lui, de la nouă metri. Aveai impresia că puteai să bagi degetul mare în gaura bine finisată din centrul ţevii.

— Duceţi-i pe ceilalţi trei în casă şi ţineţi-i acolo, spuse Duncan.

Mâini brutale îi înşfăcară pe doctor, pe soţia lui şi pe Dorothy Coe, apucându-i de braţe şi de umeri şi ridicându-i în picioare, trăgându-i şi îmbrâncindu-i pe ultima porţiune de pietriş, împingându-i pe uşă. Opt oameni intrară şi, după un minut, patru ieşiră, toţi jucători de fotbal, toţi apropiindu-se de locul unde se afla Reacher.

Duncan spuse:

— Ţineţi-l!

Reacher nu-şi irosea timpul cu regrete sau recriminări. Nu avea timp deloc. Mai târziu avea să-şi analizeze greşelile şi să înveţe din ele. Ca întotdeauna, era concentrat pe prezent şi pe viitorul imediat. Oamenii care-şi irosesc timpul şi energia blestemându-şi erorile recente sunt cu siguranţă nişte perdanţi. Nu că Reacher ar fi văzut o cale uşoară spre o victorie sigură. Nu imediat. Nu în scurt timp. În acel moment nu vedea nimic în viitor în afară de o lume a suferinţei.

Cele patru matahale se apropiară. Nicio oportunitate. Remingtonul rămânea îndreptat spre ţinta sa şi doi indivizi veniră din lateral, fără să se interpună vreo clipă între Reacher şi armă. Se aliniară cu el şi îl înşfăcară fiecare de câte un braţ, mâini mari şi puternice apucându-l de la spate de coate şi din faţă de încheieturi, împingând într-o parte, trăgând de cealaltă, îndreptându-i braţele, îndoindu-i coatele la spate, desfăcându-i picioarele, prinzându-i gleznele în cârligul gleznelor lor, practic, imobilizându-l. Un al treilea individ veni la spatele lui Reacher şi, postându-se între picioarele lui desfăcute, îşi înfăşură braţele masive în jurul pieptului lui Reacher. Al patrulea se retrase şi se aşeză la trei metri de Duncan.

Reacher nu se împotrivi. N-avea rost. Absolut niciun rost. Fiecare dintre cei trei bărbaţi care-l ţineau era mai înalt decât el cu centimetri buni şi îl depăşeau în greutate cu peste douăzeci de kilograme. Fără

îndoială că toţi erau lenţi, proşti şi neinstruiţi, dar în momentul acela forţa brută era suficientă. Putea să-şi mişte picioarele puţin şi mai putea să-şi mişte şi capul puţin, dar numai atât, şi tot ce putea face cu picioarele era să le mişte în spate, ceea ce l-ar fi aruncat înainte, cu faţa în jos, doar că individul care-l ţinea în cleşte de la spate l-ar fi împiedicat să cadă. Iar cu capul nu putea decât să-şi lase bărbia în piept sau să-l mişte în spate vreo cinci-şase centimetri. Nu era suficient ca să-l rănească pe tipul din spate. Era blocat şi ştia asta.

Seth Duncan îşi lăsă iar arma la şold. Făcu câţiva paşi şi i-o dădu celui de-al patrulea individ. Continuă înaintarea fără puşcă şi se opri faţă în faţă cu Reacher, la un pas distanţă. Avea ochii injectaţi şi respiraţia înceată şi superficială. Tremura puţin. Un fel de furie sau de excitaţie. Spuse:

— Am un mesaj pentru tine, amice!

— De la cine? întrebă Reacher. De la Asociaţia Naţională a Nemernicilor?

— Nu, de la mine personal.

— Ce, nu ţi-ai mai plătit cotizaţia?

— Peste zece secunde o să aflăm cine e membru al clubului ăluia şi cine nu.

— Şi care-i mesajul?

— E mai mult o întrebare.

— În regulă, care-i întrebarea?

— Întrebarea e, cum *îţi* place?

Reacher se bătea de când avea cinci ani şi nu se alesese niciodată cu nasul spart. Nici măcar o dată. Parţial, datorită norocului, parţial, ca urmare a unei bune gestionări a situaţiilor. O mulţime de oameni încercaseră, de-a lungul anilor, fie deliberat, fie într-o dezlănţuire de lovituri prost ţintite, dar nimeni nu reuşise vreodată. Niciunul. Niciodată. Nici pe departe. Era un fapt de care Reacher era mândru, într-un mod ciudat. Era un simbol. Un talisman. Un însemn al onoarei. Avea o mulţime de crestături, tăieturi şi cicatrici pe faţă, pe braţe şi pe corp, însă avea sentimentul că osul acela distinctiv dar intact al nasului compensa tot restul.

Spunea: *Nu m-aţi doborât!*

Lovitura veni exact aşa cum se aştepta, un pumn încleştat, o directă de dreapta, dură şi grea, pe o traiectorie uşor ascendentă, ţintind sus, ca şi cum Duncan s-ar fi aşteptat în mod subconştient ca Reacher să

tresară şi să dea înapoi, aşa cum Eleanor, soţia lui, făcea probabil de fiecare dată. Dar Reacher nu tresări şi nu dădu înapoi. Începu să-şi mişte capul în sus şi înapoi, cu ochii deschişi, privind în josul nasului, apreciind timpii, apoi smucindu-şi capul în faţă din gât, reuşind o lovitură perfect improvizată cu capul direct în pumnul lui Duncan, o ciocnire instantanee de mare viteză şi de impact dur între fruntea groasă a lui Reacher şi oasele delicate ale mâinii lui Duncan. Rezultat cât se poate de previzibil. Reacher avea o ţeastă ca de beton şi arcada era cea mai puternică structură cunoscută de om, în vreme ce mâinile erau cele mai fragile părţi ale corpului. Duncan ţipă şi-şi trase mâna înapoi, lipind-o de piept flască şi se învârti pe loc ţopăind şi urlând, se uita când în sus, când în jos, uluit şi scâncind. Avea trei sau patru falange rupte, se gândi Reacher, cu siguranţă două proximale, poate şi vreo două distale, din cauză că degetele se pliaseră mai mult decât îngăduie natura, sub forţa compresiei bruşte şi masive.

— Nemernicule, spuse Reacher.

Cu mâna dreaptă strânsă la subsuoara stângă, Duncan gemea, gâfâia şi ţopăia de zor. Se opri după un minut întreg, uşor cocoşat şi îndoit. În ambele părţi ale atelei i se vedea privirea cruntă, plină de furie şi de umilinţă. Se uită mai întâi la Reacher, apoi la cel de-al patrulea cirac, care stătea nemişcat şi ţinea puşca. Duncan făcu o mişcare scurtă cu capul, dinspre individ către Reacher, un gest plin de furie tăcută şi nerăbdare. *Pe el.*

Al patrulea individ porni către Reacher. Acesta era sigur că n-avea să tragă. Nimeni nu trage cu puşca spre un grup de patru oameni, dintre care trei îi sunt prieteni.

Reacher era însă sigur că avea să fie mai rău decât o împuşcătură.

Individul prinse arma invers: mâna dreaptă pe ţeava, mâna stângă pe pat.

Tipul din spatele lui Reacher se mişcă. Îşi înfăşură strâns antebraţul stâng pe după gâtul lui Reacher şi-i prinse fruntea cu dreapta.

N-avea cum să se mai mişte.

Al patrulea individ ridică puşca orizontal, cu patul în faţă, ţinând-o cu ambele mâini, şi o trase un pic în spate, peste umărul drept, gata de lansare, aliniind-o ca pe o suliţă, după care se balansa în faţă, făcu un pas şi, ţintind cu atenţie, înfipse patul direct în centrul feţei lui Reacher şi

TROSC

Capitolul 42

Jacob Duncan îşi convocă fraţii la o întrunire neprogramată la miezul nopţii în bucătăria lui, nu a lui Jonas sau a lui Jasper, cu whisky Wild Turkey, nu Knob Creek, în cantităţi îndestulătoare, pentru că simţea nevoia să sărbătorească.

— Tocmai am primit un telefon, spuse el. Veţi fi încântaţi să aflaţi că băiatul meu şi-a răscumpărat greşeala.

— Cum? întrebă Jasper.

— L-a capturat pe Jack Reacher.

— Cum? întrebă Jonas.

Jacob Duncan se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi întinse picioarele relaxat, degajat, ca un om care se simte în largul lui şi are ceva de povestit.

— L-am dus pe Seth acasă, după cum ştiţi, dar l-am lăsat să coboare la capătul aleii, pentru că era cam abătut şi simţea nevoia să meargă puţin pe jos, în răcoarea nopţii. S-a dat jos la nici o sută de metri de casă şi era cât pe ce să fie călcat de o maşină. Întâmplarea face că era chiar maşina *lui.* Cadillacul pe care-l ştiţi, gonind ca din puşcă. Fireşte, s-a grăbit să ajungă acasă. A convins-o pe soţia lui să-i dezvăluie toate detaliile. A reieşit că Reacher a furat Cadillacul mai devreme, în timpul după-amiezii. A mai reieşit că doctorul era cu el. Indus în eroare, desigur, dar se pare că amărâtul a format un fel de alianţă cu Reacher al nostru. Aşa că Seth şi-a luat puşca Remington şi a plecat cu maşina soţiei şi, bineînţeles, l-a găsit pe Reacher acasă la doctor, în carne şi oase.

— Unde e acum?

— Într-un loc sigur. După cum se pare, capturarea a avut loc fără probleme.

— E viu?

— Deocamdată, spuse Jacob Duncan. Dar trebuie să discutăm cât va mai rămâne în viată.

În cameră se făcu linişte. Ceilalţi stăteau şi aşteptau, aşa cum făcuseră de-atâtea ori până atunci, să se pronunţe fratele lor mai mare, Jacob, un bărbat contemplativ, mereu gata de o declaraţie, o decizie

sau o mostră de înţelepciune, o analiză ori o propunere.

— Seth vrea să rezolve cu rafinament întreaga poveste, până-n ultima clipă şi, sincer, sunt tentat să-l las să încerce. Vrea să-şi recâştige credibilitatea în faţa noastră, chiar dacă i-am spus, fireşte, că nu e necesar, dar la fel de adevărat e că noi toţi trebuie să fim atenţi la credibilitatea noastră, într-un sens colectiv, faţă de domnul Rossi, bunul nostru prieten de la sud.

— Ce vrea să facă Seth? întrebă Jasper.

— Vrea să aranjeze lucrurile astfel încât să reiasă că motivaţiile noastre anterioare au fost complet justificate. Vrea să aştepte până când marfa noastră e cam la o oră distanţă, moment în care să li-l arate pe Reacher băieţilor domnului Rossi, iar apoi vrea să simuleze o convorbire telefonică în urma căreia marfa să sosească în următoarele şaizeci de minute, ca şi cum tot ce-am spus mereu despre întârziere a fost adevărat şi legitim.

— Prea riscant, spuse Jonas. Reacher e un om periculos. Nu trebuie să-l ţinem în preajmă niciun minut mai mult decât e nevoie. Să nu ne forţăm norocul.

— Aşa cum am spus, e într-un loc sigur. Mai mult, în final, dacă facem cum a propus Seth, ne vom fi rezolvat problemele singuri, fără niciun ajutor din afară şi, prin urmare, orice urmă de vulnerabilitate am fi arătat se va fi evaporat cu desăvârşire.

— Chiar şi aşa, tot e riscant.

— Mai sunt şi alţi factori, spuse Jacob.

Tăcerea se aşternu din nou în cameră. Jacob continuă:

— N-am ştiut niciodată şi nici nu ne-a păsat ce se întâmplă cu marfa noastră după ce ajunge în mâinile domnului Rossi, decât că, îmi imaginez, am presupus întotdeauna că parcurge un lung lanţ comercial, vânzări şi revânzări, până la destinaţia finală. Iar acum acel lanţ, sau cel puţin o bună parte din el, a devenit vizibil. Începând din seara asta, se pare că trei participanţi separaţi şi-au trimis aici reprezentanţii. Probabil că toţi sunt disperaţi. Mi-e clar că au convenit să lucreze împreună ca să deblocheze situaţia. Şi după ce fac asta, mi-e la fel de clar că au primit ordine să se elimine unii pe alţii, astfel încât ultimii care rămân în picioare să-şi tripleze profiturile.

— Asta nu e relevant pentru noi, spuse Jonas.

— Atât doar că, după cum se pare, băieţii domnului Rossi au furat startul. Era inevitabil ca unii dintre ei să preia iniţiativa. Fraierii noştri

de pe circuitul telefonic mi-au spus că doi inşi sunt deja morţi. Băieţii domnului Rossi i-au ucis lângă motelul domnului Vincent. Aşa că eu mă gândeam să le lăsăm băieţilor domnului Rossi suficient timp ca să mai scurteze oleacă lanţul, astfel încât mâine pe seară domnul Rossi să fie ultimul rămas în competiţie, moment în care noi am putea avea cu el o mică discuţie despre împărţirea profitului suplimentar în părţi egale. Matematica spune că în felul ăsta ne-am dubla cu toţii părţile. Îmi imaginez că domnul Rossi o să fie mulţumit cu această variantă, cât despre noi, sunt sigur că vom fi.

— Tot e riscant.

— Nu-ţi plac bănuţii, frăţioare?

— Nu-mi place riscul.

— Totul e un risc. Ştim asta, nu? Trăim cu riscul de multă vreme. Asta face lucrurile mai palpitante.

O lungă tăcere, după care Jonas spuse:

— Doctorul ne-a minţit. Ne-a spus că Reacher a plecat cu o maşină de ocazie, un sedan alb.

— Şi-a cerut scuze pentru asta, la modul cel mai sincer, spuse Jacob. Mi s-a spus că acum e un model de cooperare. Soţia lui e cu el, fireşte. Sunt sigur că joacă un rol în asta. Tot el susţine că Reacher a lăsat Cadillacul lui Seth la o sută de kilometri de-aici, spre sud, şi că maşina a fost furată din nou, independent, de unul dintre oamenii aflaţi mai sus, pe lanţul comercial. Un individ mărunt, din Orientul Mijlociu, conform relatărilor de pe circuitul telefonic. Se pare că el e cel care era cât pe ce să dea cu maşina peste Seth.

— Altceva?

— Doctorul spune că Reacher a văzut dosarele poliţiei. Tăcere în cameră.

— Şi? întrebă Jonas.

— Neconcludente, spune doctorul.

— Dar îndeajuns de concludente ca să se întoarcă.

— Doctorul spune că s-a întors din cauza oamenilor din maşini.

Nimeni nu spuse nimic.

— Dar, ca să nu rămână nimic nemenţionat, doctorul mai susţine că Reacher a întrebat-o pe doamna Coe dacă vrea cu adevărat să i se spună ce s-a întâmplat cu fiica ei.

— Este imposibil ca Reacher să ştie deja.

— De acord. Dar ar putea începe să descâlcească firele.

— Atunci trebuie să-l ucidem imediat. N-avem încotro.

— Mai e doar o zi. E încuiat bine. Evadarea e imposibilă. Din nou tăcere.

Nimeni nu spuse nimic. Apoi Jonas întrebă:

— Altceva?

— Eleanor l-a ajutat pe Reacher să treacă de santinelă, spuse Jacob. Şi-a sfidat soţul şi a plecat de-acasă, cu mare tupeu. Ea şi Reacher au conspirat ca să-l momească pe tânărul care stătea de santinelă să-şi părăsească postul. Băiatul a cam feştelit-o şi va trebui să-l concediem, fireşte. O să-l lăsăm pe Seth să decidă ce va face cu soţia lui. Şi se pare că Seth şi-a rupt mâna. Va avea nevoie de îngrijiri. După cum se pare, Reacher are un cap foarte tare. Şi cam astea-s noutăţile.

Nimeni nu spuse nimic.

— Trebuie să luăm o decizie despre problema urgentă pe care o avem. Viaţă sau moarte. Întotdeauna asta e alegerea supremă.

Niciun răspuns.

— Cine vrea să zică primul? întrebă Jacob. Nimeni nu spuse nimic.

— Atunci, am să vorbesc eu primul, spuse Jacob. Votez să-l lăsăm pe băiatul meu să facă aşa cum vrea el. Votez să-l ţinem pe Reacher ascuns până când transportul nostru ajunge aproape. Nu e cu mult mai mult riscant. Încă o zi, atâta tot. Una peste alta, e nesemnificativ. Şi îmi place rafinamentul. Îmi plac soluţiile elegante.

O pauză lungă, după care Jasper spuse:

— Sunt de acord.

— În regulă, spuse şi Jonas, puţin cam reticent.

*

Reacher se trezi într-o cameră din beton abundent iluminată. Era întins pe spate pe podea, la baza unei scări abrupte. Se gândi că fusese cărat până jos, nu aruncat. Pentru că spatele craniului era în regulă. Nu avea nicio vână-taie şi nimic scrântit. Toate cele patru membre erau intacte. Putea să vadă, să audă şi să se mişte. Faţa îl durea ca dracu', dar asta era de aşteptat.

Lumina venea de la nişte becuri normale cu incandescenţă, şase sau opt la număr, amplasate la întâmplare şi având probabil câte o sută de waţi fiecare. Fără abajururi. Betonul cenuşiu-deschis era neted. Foarte fin. Nu era acoperit de praf. Era ca un produs de inginerie, de

rezistenţă ridicată. Fusese turnat cu mare precizie. Nu se vedeau margini de îmbinare. Unghiurile unde se întâlneau pereţii între ei sau cu podeaua fuseseră şanfrenate şi rotunjite uşor. Ca o piscină gata de faianţat. Reacher săpase cândva astfel de piscine. Cu mulţi ani în urmă, o slujbă temporară. Le văzuse în toate etapele de construcţie.

Faţa îl durea ca dracu'.

Era oare într-o piscină neterminată? Neverosimil. Decât dacă aceasta ar fi avut un acoperiş temporar. Acoperişul era din scânduri aşezate peste grinzi grele. Grinzile erau făcute din lemn stratificat. Articole prefabricate. Foarte rezistente. Straturi de lemn exotic, de esenţă tare, lipite probabil între ele cu răşini la presiuni enorme într-o presă gigantică dintr-o fabrică. Tăiate probabil cu ferăstraie controlate prin computer. Livrate cu camioane cu platformă. Aşezate cu macaraua. Fiecare dintre ele cântărea enorm. Fata îl durea.

Se simţea confuz. Habar n-avea ce oră era. Ceasul din capul lui se oprise. Respira pe gură. Nasul lui era înfundat cu sânge închegat şi umflături. Simţea sânge pe buze şi pe bărbie. Era îngroşat şi aproape uscat. Hemoragie nazală. Deloc surprinzător. Veche poate de treizeci de minute. Nu ca la Eleanor Duncan. Sângele lui se închega rapid. Întotdeauna se întâmplase aşa. Era exact opusul unui hemofilic. O calitate utilă, din când în când. O trăsătură evoluţionistă, fără îndoială transmisă de multe generaţii de supravieţuitori înnăscuţi. Fata îl durea.

Erau şi alte lucruri în camera din beton. Ţevi de toate diametrele. Cutii metalice verzi, uşor acoperite de pete minerale. Cabluri, unele în tubulatură din oţel, altele, la vedere. Nu existau ferestre. Doar pereţi. Şi scara, cu o uşă închisă la capăt.

Era sub pământ.

Era într-un buncăr?

Nu ştia.

Faţa îl durea ca dracu'. Şi situaţia devenea tot mai rea. Mult, mult mai rea. Valuri uriaşe de durere pulsau între ochi, în spatele nasului, pătrunzând ca un sfredel în capul lui, cu fiecare bătaie a inimii, ciocnindu-se şi hârjâindu-se de pereţii craniului, ricoşând de colo-colo şi apoi slăbind în intensitate la timp ca să fie înlocuite de următoarele. O durere atroce. Dar era în stare să lupte cu ea. Putea să se lupte cu orice. Se lupta de când avea cinci ani. Dacă nu avea cu ce să se lupte, se lupta cu el însuşi. Nu că ar fi trecut vreodată printr-o penurie de

ţinte. Se angajase în propriile lupte, dar şi în ale fratelui său. Ca o responsabilitate de familie. Nu că fratele lui ar fi fost un laş. Departe de aşa ceva. Nici slab. Şi fratele lui fusese solid. Dar el fusese un băiat raţional. Blând, chiar. Ceea ce întotdeauna constituie un dezavantaj. Cineva începea ceva şi Joe irosea prima secundă preţioasă gândindu-se: „De ce?" Reacher nu făcea niciodată asta. Niciodată. Folosea prima secundă preţioasă pentru a aplica prima lovitură serioasă. Luptă şi câştigă. Luptă şi câştigă.

Faţa îl durea ca dracu'. Se uită la durere şi se distantă de ea. O văzu, o examina, o identifică, o îngrădi. O izola. O provocă. *Tu împotriva mea? Visuri, tată, visuri.* Construi graniţe pentru durere. Apoi ziduri. Clădi ziduri şi forţă durerea în spatele lor, apoi mută zidurile spre interior, comprimând durerea, strivind-o, limitând-o, cu intenţia de a o învinge.

Doar că n-o învingea.

Durerea îl învingea pe el.

Exploda, ca bombele cu ceas, unu, doi, trei. Implacabil. Neîncetat, cu fiecare bătaie a inimii. N-avea să se oprească niciodată, până când inima nu înceta să bată. Era o nebunie, în trecut, fusese rănit de un şrapnel, împuşcat în piept şi tăiat cu cuţitele. Dar acum era mai rău. Mult mai rău. Era mai rău decât toate suferinţele anterioare laolaltă.

Ceea ce nu avea nicio noimă. Absolut nicio noimă. Ceva era în neregulă. Văzuse nasuri sparte înainte. De multe ori. Nu era prea plăcut, dar nimeni nu făcuse o agitaţie cât casa din asta. Nimeni nu arăta ca şi cum nişte grenade i-ar fi explodat în cap. Nici măcar Seth Duncan. Oamenii se ridică, poate scuipă puţin, se strâmbă şi pleacă.

Îşi duse mâna la faţă. Încet. Ştia că va fi ca şi cum şi-ar fi tras singur un glonţ în cap. Dar trebuia să ştie. Pentru că ceva era în neregulă. Îşi atinse nasul. Gemu, tare şi subit, ca o înjurătură explozivă, plină de durere, furie şi dezgust.

Creasta osului din partea frontală a nasului era spartă şi ruptă. Fusese împinsă într-o parte de reţeaua strânsă alcătuită din piele şi cartilaj. Era ţintuită acolo, ca un vârf de munte retezat şi reataşat undeva pe coastă, mai jos.

Durea ca dracu'.

Poate că fundul patului Remingtonului avusese o întăritură metalică, din alamă sau oţel, care să-l protejeze de uzură. Nu observase. Ştia că-şi întorsese capul în ultima fracţiune de secundă,

atât cât putuse în condiţiile în care palma asudată a individului din spate îi ţinea fruntea ca într-un cleşte. Dorise să obţină un impact cât mai pieziş posibil, preferabil unei ciocniri perpendiculare. Un impact perpendicular i-ar fi putut împinge aşchii de os în creier.

Închise ochii.

Îi deschise din nou.

Ştia ce are de făcut.

Trebuia să repare ruptura. Ştia asta. Ştia care sunt costurile şi beneficiile. Durerea avea să slăbească şi va putea să-şi recapete un aspect normal al nasului. Aproape. Dar avea să leşine din nou. Nu încăpea nicio îndoială în privinţa asta. Atingerea gingaşă a rănii cu vârful degetului aproape că-i smulsese capul de pe gât. Ca şi cum s-ar fi împuşcat singur. Repararea acesteia ar fi fost ca şi cum s-ar fi mitraliat singur.

Închise ochii. Durerea îl pistona. Îşi lăsă capul uşor pe beton. N-avea niciun rost să cadă pe spate şi să-şi crape şi ţeasta. Ridică mâna. Apucă de nodul osului cu indexul şi degetul mare. În cap explodară bombe atomice. Împinse şi trase.

Niciun rezultat. Cartilajul se împotrivea prea tare. Ca o reţea de corzi elastice miniaturale, ţinând în loc blestemăţia de os. Într-un loc totalmente aiurea. Clipi ca să-şi alunge apa din ochi şi încercă din nou. Împinse şi trase. Explozii de dispozitive termonucleare.

Niciun rezultat.

Ştia ce trebuie să facă. Presiunea constantă nu dădea roade. Trebuia să readucă osul la loc cu o lovitură bruscă aplicată cu muchia palmei. Trebuia să se gândească intens, să calculeze traiectoria şi să aplice o lovitură decisivă. Ca un chiropractician care se luptă cu coloana vertebrală, smucind brusc, aşteptând să audă un declic subit.

Repetă în gând mişcarea. Trebuia să lovească jos, la îmbinarea dintre obraz şi nas, cu muchia palmei, cu partea de jos a acesteia, opusă perniţei degetului mare, ca o lovitură de karate, o lovitură piezişă, orientată în sus, oblic şi spre exterior. Trebuia să împingă vârful în sus, pe coasta muntelui. Avea să se aranjeze bine. După ce ajungea la destinaţie, pielea şi cartilajul aveau să-l ţină în loc.

Deschise ochii. Nu putea să obţină un unghi potrivit. Nu acolo jos, pe podea. Din cauza cotului. Se târî pe betonul neted, împingându-se cu palmele şi călcâiele, un metru, doi, trei, şi se rezemă pe jumătate de un perete, cu gâtul îndoit, având acum spaţiu pentru coate în vidul

de sub spatele oblic. Îşi îndreptă umerii şi şoldurile şi se postă cât mai stabil cu putinţă, astfel încât să nu cadă departe sau chiar să nu cadă deloc.

Momentul adevărului.

Atinse cu muchia palmei locul unde trebuia să ajungă. O lăsă să simtă ce avea de făcut. Repetă mişcarea. Partea de sus a palmei avea să-i şteargă sprâncenele. Ca un ghid.

La trei, îşi zise el.

Unu.

Doi.

TROSC

BEZNĂ

Capitolul 43

Omul lui Mahmeini se temea. Condusese maşina timp de douăzeci de minute şi nu văzuse absolut nimic, apoi ajunsese la o casă cu o cutie poştală albă, semeaţă şi luminată de spoturi, pe care scria *Duncan.* Era o casă acceptabilă ca aspect, renovată cu investiţii considerabile. Presupuse că era cartierul lor general. Dar nu. În ea nu găsi decât o femeie, care susţinea că nu ştie nimic. Era relativ tânără. Fusese bătută de curând. I-a spus că erau patru Duncani, un tată, un fiu şi doi unchi. Ea era măritată cu fiul. În acel moment toţi erau în altă parte. I-a spus cum să ajungă la un grup de trei case, pe care omul lui Mahmeini le văzuse deja şi le scosese din calcul. Erau nişte clădiri neimpresionante, împrejmuite sărăcăcios cu un gard vechi din stâlpi şi şine, locuinţe improbabile pentru nişte oameni importanţi.

Pornise totuşi înapoi în direcţia aceea, conducând repede, mai-mai să dea peste un pieton cretin care-i ieşise în cale din întuneric, şi apoi, de pe şosea, văzuse vâlvătaia unui incendiu spre nord. Ignoră cele trei case şi se grăbi să ajungă la incendiul care se declanşase în parcarea motelului. Era o maşină. Sau, mai exact, fusese o maşină. Acum era doar o carcasă vişinie încinsă în interiorul unui infern.

Judecând după formă, fusese Fordul cu care veniseră băieţii lui Safir. Aceştia erau încă în maşină. Sau, mai exact, ceea ce rămăsese din ei era încă în maşină. Acum erau doar nişte forme hidoase chircite, care încă ardeau, se topeau şi se exfoliau, cu ligamentele contractate, mâinile ridicate de forţa căldurii intense ca nişte gheare înspăimântătoare, aerul turbulent în care se aflau făcându-i să pară că dansau şi se unduiau în scaunele lor.

Băieţii lui Rossi îi uciseseră, asta era evident. Ceea ce însemna că tot ei îl omorâseră şi pe Asghar, aproape sigur, cu câteva ore în urmă. Planul lui Rossi era clar. Avea deja o legătură fermă cu fraţii Duncan, la capătul de jos al lanţului. Acum voia să sară peste Safir şi Mahmeini şi să vândă direct saudiţilor, la capătul de sus al lanţului. O manevră evidentă, dovada unui simţ al afacerilor sănătos, dar Rossi îi pusese pe băieţii lui să înceapă devreme şi aceştia prelua-seră iniţiativa. O adevărată lovitură. Felul cum îşi dozaseră acţiunile în timp era

impresionant. Aşa cum era şi priceperea lor. Îl aşteptaseră la cotitură pe Asghar, îl lichidaseră şi se descotorosiseră şi de maşina acestuia în mai puţin de treizeci de minute. Ceea ce era o performanţă excelentă. Asghar era un tip dur şi precaut, tot timpul cu mintea la el, deloc uşor de doborât. Un ajutor de nădejde. Şi un bun prieten, totodată, care acum cerea să fie răzbunat. Omul lui Mahmeini îi simţea prezenţa, foarte puternic, ca şi cum era încă pe-aproape. Toate acestea îl făceau să se simtă singur şi rătăcit într-un teritoriu ostil, într-o postură accentuat defensivă. Iar astea pentru el erau sentimente neobişnuite, de unde şi teama pe care o resimţea. Motiv pentru care îşi schimbă planul. Dintr-odată, avu alte priorităţi. Străinul uriaş putea să mai aştepte. Principalele lui ţinte erau acum băieţii lui Rossi.

Omul lui Mahmeini începu chiar acolo, la motel. Văzuse pe cineva mai devreme, pândind de la fereastră, urmărindu-i. Un bărbat cu părul ciudat. Un localnic. Posibil proprietarul motelului. Măcar ar fi ştiut încotro plecaseră băieţii lui Rossi.

*

Roberto Cassano şi Angelo Mancini erau parcaţi la şase kilometri spre nord, cu luminile stinse şi motorul pornit. Cassano vorbea la telefon cu Rossi. Era aproape două noaptea, dar aveau de discutat probleme importante.

— Tu şi Seth Duncan aţi încheiat această înţelegere, corect? întrebă Cassano.

— El a fost prima persoană de contact, la începuturi, spuse Rossi. În scurt timp, a reieşit că e o afacere de familie. Se pare că nimic nu se întâmplă acolo fără consens unanim.

— Dar, din câte ştii tu, e încă afacerea ta?

— Spre deosebire de ce?

— Spre deosebire de afacerea altcuiva.

— Bineînţeles că e tot afacerea mea, spuse Rossi. Nu încape nicio îndoială în privinţa asta. A fost întotdeauna afacerea mea şi va rămâne mereu afacerea mea. Ce ţi-a venit să întrebi asta? Ce dracu' se-ntâmplă acolo?

— Seth Duncan i-a împrumutat maşina personală omului lui Mahmeini, asta s-a întâmplat.

Tăcere pe linia telefonică.

— Când am ajuns la hotel în după-amiaza asta, continuă Cassano, era acolo un Cadillac. Prea vechi pentru o maşină închiriată. Mai târziu, l-am văzut pe omul lui Mahmeini folosind-o. La început, am crezut că a furat-o, dar nu. Localnicii de-aici spun că e maşina personală a lui Seth Duncan.

Prin urmare, Seth Duncan trebuie să i-o fi dat. A venit cu maşina până la hotel şi i-a lăsat-o acolo. Pe urmă, după ce am stabilit contactul iniţial, omul lui Mahmeini a început să acţioneze de unul singur. Iniţial, am crezut că băieţii lui Safir i-au lichidat partenerul sau poate că tipul a fugit pur şi simplu, dar acum credem că o fi venit până aici cu maşina lor închiriată. Probabil că în acest moment stă de vorbă cu familia Duncan. Poate că amândoi stau la taclale, ca nişte buni prieteni. Şefule, suntem lucraţi meseriaş aici. Ăştia vor să ne scoată din joc.

— Nu se poate aşa ceva.

— Şefu', omul tău de legătură i-a dat propria maşină rivalului tău. Sunt înţeleşi. Cum altfel poţi interpreta asta?

— Nu mă pot apropia de ultimul cumpărător.

— Va trebui să încerci.

Din nou tăcere pe circuit. Apoi Rossi spuse:

— OK, cred că nimic nu-i imposibil. Aşa că daţi-i bătaie şi rezolvaţi cu băieţii lui Mahmeini. Mai întâi, asta. Faceţi să arate ca şi cum nici nu s-ar fi născut vreodată. Apoi arătaţi-i lui Seth Duncan că a luat-o pe o cale greşită. Găsiţi ceva ca să-i atrageţi atenţia. Prin nevastă-sa, poate. Şi apoi treceţi la cei trei boşorogi. Spuneţi-le că, dacă se mai abat de la calea cea dreaptă, vom prelua toată povestea, până la Vancouver. Peste nu mai mult de o oră vreau să aud că s-au pişat pe ei.

— Şi cu Reacher, ce facem?

— Găsiţi-l, tăiaţi-i capul şi puneţi-l într-o cutie. Arătaţi-le fraţilor Duncan că putem să facem orice avem chef. Arătaţi-le că ne putem extinde şi putem ajunge la oricine, oriunde şi oricând. Faceţi-i să înţeleagă că următorii ar putea fi chiar ei.

*

Reacher se trezi pentru a doua oară şi ştiu instantaneu că era două noaptea. Ceasul din capul lui începuse să funcţioneze din nou. Şi ştiu

instantaneu că se afla în subsolul unei case. Nu o piscină neterminată, nici un buncăr subteran. Betonul era neted şi puternic pentru că Nebraska era un ţinut al tornadelor şi fie legile de planificare urbană, fie standardele de construcţie, fie exigenţele companiilor de asigurări ori poate doar un arhitect conştiincios impuseseră un adăpost adecvat. Din toate astea reieşea că era subsolul casei doctorului, aproape sigur. Pe de o parte, nu trecuse suficient timp pentru o deplasare în alt loc şi, pe de altă parte, era singura dintre casele pe care le văzuse Reacher care să fie suficient de nouă pentru a fi proiectată de un arhitect şi pentru a fi nevoită să se supună legilor, standardelor şi exigenţelor. Pe vremuri, oamenii îşi construiau singuri casele şi trăiau cu speranţa că nimic rău n-o să li se întâmple.

Prin urmare, ţevile de diametre diferite erau pentru apă, canalizare şi încălzire. Cutiile metalice verzi, cu pete minerale, erau cazanul de încălzire şi boilerul pentru apă. Era şi un panou electric, probabil plin cu siguranţe. Treptele coborau şi uşa din capul scării se deschidea spre exterior, în hol. Nu spre interior. Nimeni nu lăsa uşile să se deschidă spre interior, în partea de sus a unei scări. Rezidenţii neatenţi s-ar fi rostogolit ca într-o comedie ieftină. Iar tornadele se puteau deplasa cu cinci sute de kilometri pe oră. Era preferabil ca uşa unui adăpost să fie presată şi mai ferm, decât să fie deschisă larg de forţa vântului.

Reacher se ridică în capul oaselor. Era evident că ajunsese să stea în unghiul dintre perete şi podea, cu capul înclinat, îl durea puţin gâtul, lucru pe care-l consideră a fi un semn foarte favorabil. Însemna că durerea din nas fusese transferată în categoria zgomotului de fundal. Ridică mâna şi verifică. Nasul era încă dureros şi erau tăieturi deschise pe el şi umflături mari, dar osul nasului se întorsese la locul lui. În esenţă. Aproape. Mai mult sau mai puţin. Nu arăta frumos, probabil, dar pe de altă parte, nu fusese un bărbat frumos de la bun început. Scuipă în palmă şi încercă să-şi şteargă sângele uscat de pe gură şi bărbie.

Apoi se ridică în picioare. În subsol nu era depozitat nimic. Nu erau rafturi pline cu lucruri, stive de cutii pline de praf, niciun banc de lucru, nici panouri pline de scule. Reacher se gândi că toate astea erau în garaj. Trebuiau să fie undeva. În orice casă se găseau astfel de lucruri. Dar subsolul era un adăpost pentru tornade, pur şi simplu. Nimic mai mult. Nici măcar o cameră pentru recreere. Nu se găsea acolo nicio canapea ponosită, niciun televizor de ultimă generaţie,

niciun frigider vechi, nicio masă de biliard, nicio sticlă de bourbon pitită. Acolo jos nu era absolut nimic, în afară de sistemele mecanice esenţiale ale casei. Cazanul de încălzire funcţiona din plin şi zgomotos. Era puţin cam prea tare ca să mai audă şi altceva. Aşa că Reacher urcă treptele şi-şi lipi urechea de uşă. Auzi voci, joase şi nedesluşite, mai întâi una, apoi alta, într-un ritm fix şi regulat. Întrebare şi răspuns. Un bărbat şi o femeie. Seth Duncan, se gândi el, punând întrebări şi ori Dorothy Coe, ori soţia doctorului îi răspundea, cu silabe scurte. Răspunsuri negative. Nu se simţea niciun stres. Nici suferinţă sau panică. Doar resemnare. Ori Dorothy Coe, ori soţia doctorului spunea *Nu,* cu calm, cu răbdare şi cu hotărâre, iar şi iar, la fiecare întrebare nouă. Şi oricare dintre cele două femei ar fi fost, avea un auditoriu. Reacher simţea vibraţia fizică joasă a altor oameni din casă, care respirau, se foiau, se mişcau pe picioare. Doctorul însuşi, se gândi el, şi doi dintre jucătorii de fotbal.

Reacher încercă mânerul uşii încet şi cu mare grijă. Acesta se întoarse, dar uşa nu se deschise. Era încuiată, după cum era de aşteptat. Uşa era solidă, fixată temeinic într-un zid ce părea foarte ferm şi solid. Din cauza tornadelor, a legilor, standardelor şi exigenţelor, precum şi a arhitecţilor conştiincioşi. Lăsă clanţa şi coborî treptele. Pentru o clipă, se întrebă dacă legile, standardele, exigenţele şi arhitecţii conştiincioşi nu prevăzuseră şi o a doua intrare. Poate o trapă, din dormitorul principal. Se gândea că un astfel de lucru ar fi fost logic. Furtunile se deplasează cu repeziciune şi era posibil ca doi soţi somnoroşi să n-aibă timp să ajungă pe hol şi apoi să coboare scara. Aşa că străbătu în întregime podeaua, uitându-se în sus, neglijând durerile de gât, dar nu văzu nicio trapă. Nicio intrare suplimentară şi, prin urmare, nicio altă cale de ieşire. Doar scânduri de duşumea solide, întregi, aranjate frumos pe grinzile din lemn stratificat.

Se opri în mijlocul spaţiului. Avea câteva opţiuni, niciuna dintre ele nu garanta succesul, iar de unele nici nu merita să se apuce. Putea să oprească apa caldă, dar asta ar fi fost o provocare derulată cu încetinitorul. Era de presupus că în următoarele ore nimeni n-avea de gând să facă duş. La fel de bine putea să oprească şi căldura, ceea ce ar fi fost mai grav, având în vedere sezonul, dar reacţia ar fi fost tot lentă şi putea să-i victimizeze atât de vinovaţi, cât şi pe nevinovaţi. Putea să oprească toate luminile, din panoul electric, cu ajutorul

saltarului, dar sus era cel puţin o puşcă şi poate şi nişte lanterne. Reacher se afla de partea defavorabilă a unei uşi încuiate, neînarmat, atacând de pe o poziţie inferioară.

Nu era bine.

Nu era bine deloc.

Capitolul 44

Seth Duncan îşi ţinea mâna dreaptă lipită de masa din sufrageria doctorului, având peste ea o pungă de mazăre scoasă din congelator. Temperatura scăzută a pungii îi amorţea durerea, dar nu foarte eficient. Avea nevoie de încă o doză din anestezicul pentru porci al unchiului Jasper şi urma să meargă să-şi facă injecţia, dar înainte de a se îngriji pe sine, era hotărât să se îngrijească de planul lui, care în acel moment funcţiona destul de bine. De fapt, atât de bine, încât îşi îngăduise să se gândească dinainte la etapa finală a jocului. Lunga sa experienţă în district îl învăţase că realitatea era aşa cum spuneau oamenii că este. Dacă nimeni nu vorbeşte niciodată despre un eveniment, atunci acel eveniment nu a avut loc niciodată. Dacă nimeni nu vorbeşte vreodată de o persoană, atunci acea persoană n-a existat niciodată.

Duncan era singur de o parte a mesei, având în spate fereastra întunecată şi în faţă pe doctor, soţia lui şi Dorothy Coe, aliniaţi pe trei scaune tari, atenţi la spusele lui. Îi conducea pe rând printr-un şir de întrebări, le asculta răspunsurile, le judeca sinceritatea, stabilind bazele poveştii care avea să fie spusă în viitor. Terminase cu doctorul, terminase şi cu soţia acestuia şi se pregătea să înceapă cu Dorothy Coe. Un jucător de fotbal stătea în picioare în cadrul uşii, tăcut şi ameninţător, ţinând în mâini vechea puşcă Remington, iar un altul stătea în hol, rezemat de uşa ce ducea la subsol. Ceilalţi trei erau plecaţi pe undeva cu maşinile, umblând aiurea prin întuneric şi prefăcându-se că-l caută pe Reacher. Iluzia trebuia menţinută, pentru băieţii lui Rossi. Capturarea lui Reacher era programată pentru mult mai târziu în acea zi. Realitatea era aşa cum spuneau oamenii că este.

— Ai întâlnit vreodată un om pe nume Reacher? întrebă Duncan.

Dorothy Coe nu răspunse. Privi la stânga, spre hol. O femeie încăpăţânată, care se crampona de ideile vechi şi perimate de obiectivitate.

— Aia e o uşă de subsol foarte solidă. Ştiu, pentru că mi-am instalat şi eu una la fel, când am renovat. Are un miez de oţel, este prinsă într-un cadru din oţel, are balamale supradimensionate şi o încuietoare

rezistentă la explozii. Este făcută să reziste la o furtună de categoria a cincea, adică la un vânt de cinci sute de kilometri pe oră. Poartă ştampila de aprobare a FEMA [5]. Aşa încât dacă, la modul pur ipotetic, cineva s-ar afla în subsol în acest moment, poţi să fii sigură că va rămâne acolo. I-ar fi imposibil să evadeze. O astfel de persoană ar putea la fel de bine să nu existe.

[5] Acronim pentru Federal Emergency Management Agency, Agenţia Federală de Management al Situaţiilor de Urgenţă. (N.r.)

— Dacă uşa aia e atât de bună, de ce l-ai pus pe tânărul ăla să stea rezemat de ea? întrebă Dorothy Coe.

— Trebuie să stea undeva, spuse Duncan, zâmbind. Ai prefera să fie în dormitor? Poate şi-ar putea petrece timpul acolo, cu mica ta prietenă, în timp ce-mi răspunzi la întrebări.

Dorothy Coe se uită în cealaltă parte, la soţia doctorului.

— Ai întâlnit vreodată un bărbat pe nume Reacher? Dorothy Coe nu răspunse.

— Timpul nu stă pe loc. Uite-acuşi vine primăvara. O să ari şi-o să semeni. Cu puţin noroc, o să plouă la timp şi vei avea o recoltă bună. Şi pe urmă? Vrei s-o duci unde trebuie? Sau vrei să-ţi pui un pistol în gură, ca netrebnicul tău de soţ?

Dorothy Coe nu spuse nimic.

— Ai întâlnit vreodată un bărbat pe nume Reacher?

— Nu, spuse Dorothy Coe.

— Ai auzit vreodată de un bărbat pe nume Reacher?

— Nu.

— I-ai dat vreodată să mănânce?

— Nu.

— Era aici când ai venit în seara asta?

— Nu.

Din hol, la nici zece centimetri de şoldul celui de-al doilea jucător de fotbal, mânerul uşii de la subsol se întoarse, un sfert de cerc, se opri puţin şi apoi se întoarse la loc.

Nimeni nu observă nimic.

În sufragerie, Duncan întrebă:

— În iarna asta, a venit pe-aici vreun străin?

— Nu, spuse Dorothy Coe.

— Absolut nimeni?

— Nu.

— Au fost ceva probleme pe plan local?

— Nu.

— S-a schimbat ceva?

— Nu.

— Vrei să se schimbe ceva?

— Nu.

— Asta-i bine, spuse Duncan. Îmi plac situaţiile stabile, foarte mult, şi mă bucur că şi ţie-ţi plac. E în beneficiul tuturor. Nu există niciun motiv ca să nu ne înţelegem bine.

Se ridică, lăsând punga de mazăre pe masă, cu o mică băltoacă de apă de la gheaţa topită.

— Voi trei rămâneţi pe loc. Băieţii mei vor avea grijă de voi. Nu încercaţi să plecaţi din casă şi nici să vă atingeţi de telefon. Nici măcar nu răspundeţi dacă sună. Nu aveţi acces la circuitul telefonic în noaptea asta. Sunteţi excluşi. Dacă nu vă conformaţi, pedeapsa va fi neîntârziată şi severă.

Apoi Duncan îşi puse hanoracul, vădit incomodat, folosindu-se de mâna stângă, şi se duse spre uşa de la intrare, trecând pe lângă tipul cu Remingtonul. Ceilalţi auziră uşa deschizându-se şi închizându-se, iar după un minut auziră Mazda plecând, sfâşiind aerul nopţii cu răpăitul tobei de eşapament.

*

Omul lui Mahmeini conduse Cadillacul spre sud pe şoseaua cu două benzi de circulaţie, cale de opt kilometri liniştiţi, apoi stinse farurile şi încetini până la viteza de mers pe jos. Motorul masiv şuşotea şi pneurile moi fâşâiau pe asfalt. Văzu trei case în dreapta. La una dintre ferestrele de la parter era aprinsă o lumină. În afară de asta, nu se vedea niciun semn de viaţă. Erau trei vehicule parcate în faţă, siluete vagi în lumina lunii, toate vechi, toate camionete rustice şi utilitare, niciuna dintre ele nefiind un Chevrolet albastru nou. Dar Chevroletul avea să vină. Omul lui Mahmeini era absolut sigur de asta. Jumătate din atenţia lui Rossi era fixată pe efectuarea saltului peste Safir şi Mahmeini, ceea ce însemna că cealaltă jumătate era fixată pe asigurarea spatelui. Relaţia cu familia Duncan trebuia protejată. Prin

urmare, băieţii lui aveau să vină la ei des, ca să-i calmeze, să-i mângâie pe creştet, să-i liniştească şi, mai presus de toate, să se asigure că nimeni altcineva nu se apropia de ei. Măsuri de precauţie normale, de bun-simţ, desprinse din manual.

Omul lui Mahmeini trecu de capătul aleii familiei Duncan, întoarse la o sută optzeci de grade şi parcă la o sută de metri sud pe acostamentul opus, jumătate pe asfalt, jumătate pe pământ, cu farurile stinse, maşina mare şi neagră cuibărită într-o uşoară adâncitură naturală, atât cât se putea de invizibilă fără o plasă de camuflaj. Se gândi că lumina lunii se reflecta de elementele cromate ale maşinii, dar în aer era ceaţă şi oricum băieţii lui Rossi aveau să fie atenţi la gura aleii pe care urmau să cotească, nu la altceva. Şoferii fac mereu aşa. Firea omenească. Să conduci o maşină presupunea atât un proces mintal, cât şi unul fizic. Capul se întoarce, ochii caută ţinta şi mâinile acţionează automat.

Omul lui Mahmeini aşteptă. Stătea întors spre nord, pentru că se aştepta ca băieţii lui Rossi să vină dintr-acolo, dar era la fel de posibil ca aceştia să vină de la sud, aşa că-şi regla oglinda ca să vadă şi în direcţia aceea. Ceaţa care îl ajuta să se ascundă îi înceţoşa puţin oglinda retrovizoare. Nimic serios, dar o maşină care s-ar fi apropiat cu farurile stinse ar fi fost dificil de văzut. Dar, pe de altă parte, de ce să circule băieţii lui Rossi cu farurile stinse? Înregistraseră numai succese în noaptea aceea şi, prin urmare, erau probabil foarte încrezători.

La opt kilometri spre nord, vâlvătaia portocalie a incendiului de benzină era încă vizibilă, dar începea să moară puţin. Nimic nu arde veşnic. Deasupra flăcării, luna era mânjită de fum. În afară de asta, peisajul de noapte era întunecat, tăcut, nemişcat şi tihnit, aşa cum trebuie să fi fost de un secol sau chiar mai mult. Omul lui Mahmeini privea lung la drumul din faţa lui şi nu vedea nimic. Aşteptă.

Deodată, văzu ceva.

Departe în faţă şi spre stânga lui văzu o lumină albastră în ceaţă, o bulă înaltă şi rotundă de lumină, mişcându-se repede de la vest spre est. O maşină, care se apropia la un unghi drept, ţintind să ajungă la şoseaua cu două benzi la patru-cinci kilometri nord de el, moment în care ar fi cotit fie la stânga şi s-ar fi îndepărtat, fie la dreapta şi s-ar fi apropiat de el. Scoase pistolul din buzunar şi-l puse pe scaunul de lângă el. Bula de lumină încetini, se opri şi porni din nou, luminând

puternic. Maşina întorsese la dreapta, către el. Imediat îşi dădu seama că nu era Chevroletul. Felul cum se mişca lumina îi spunea că era prea mică, prea joasă, prea sprintenă. În Vegas, maşinile Porsche şi Ferrari se mişcau la fel noaptea, cu boturile conectate rigid de suprafaţa drumului, farurile oscilând şi ţopăind. În comparaţie cu ele, sedanurile mari şi greoaie de fabricaţie autohtonă păreau anesteziate. Se mişcau ca nişte bărci, legănându-se, parcă fără vlagă şi deconectate.

Rămase în aşteptare şi văzu cum bula de lumină se descompune în două fascicule gemene nervoase, apoi în două forme ovale una lângă alta şi apropiate de sol. Maşina încetini când ajunse la două sute de metri şi apoi, când era la o sută de metri, o văzu cum coteşte direct spre gura aleii de acces. Era micuţa Mazda Miata roşie pe care o văzuse parcată la casa renovată a lui Duncan. Maşina nurorii. Venise în vizită. Probabil că nu cu ocazia unui eveniment social, ţinând cont de ora târzie. Dăduse telefon înainte, probabil. Raportase o întâlnire cu un bărbat iranian ciudat şi i se spusese să vină acolo, din motive de siguranţă. Probabil că fraţii Duncan ştiau că anumite lucruri urmau să fie rezolvate până în zori şi nu voiau ca vreun membru al familiei să fie prins la mijloc.

Omul lui Mahmeini urmări Mazda parcurgând aleea şi parcând lângă camionetele vechi. Văzu farurile stingându-se. După zece secunde, văzu lumină în cadrul unei uşi, o siluetă intrând în casă şi apoi se făcu din nou întuneric.

Omul lui Mahmeini continuă să aştepte, supraveghind drumul. Ceaţa nopţii se făcea tot mai deasă. Devenea o problemă. Nu mai vedea nimic prin parbriz. Bâjbâi pe bord şi găsi întrerupătorul pentru ştergătoare, îl acţiona şi lamelele de cauciuc curăţiră geamul. Acum, luneta arăta rău de tot, fiind acoperită complet de rouă. Chiar şi o maşină cu farurile aprinse ar fi fost greu de detectat. Luminile i-ar fi fost pulverizate într-un milion de cioburi separate, formând un amalgam orbitor. Mai rău decât inutil.

Omul lui Mahmeini ţinu un ochi pe drumul din faţă şi bâjbâi după butonul de dezaburire a lunetei. Era greu de găsit. Întrucât farurile maşinii erau stinse, bordul şi toate consolele nu erau luminate în interior. Şi butoanele erau numeroase, ca la orice maşină de lux, cu dotări complete. Lăsă capul într-o parte şi găsi un buton cu un simbol în zigzag pe el. Arăta ca şi cum ar avea legătură cu încălzirea. Şi mai avea şi o lentilă de avertizare roşie încorporată în el. Apăsă butonul şi

aşteptă. Nu se întâmplă nimic cu geamul din spate, dar simţi căldură în fund. Era instalaţia de încălzire a scaunelor, nu cea de dezaburire. Cu un ochi la drum şi celălalt pe consolă, găsi alt buton, pe care-l apăsă. Porni radioul, foarte tare. Îl închise grăbit şi încercă un alt buton din apropiere, îl apăsă şi simţi un clic tactil satisfăcător sub vârful degetului.

Capacul portbagajului se deschise cu un cloncănit şi se ridică încet şi lin, amortizat şi acţionat hidraulic, până la capăt, complet vertical.

Acum nu mai vedea nimic în spate.

Nu era bine.

Şi probabil că în portbagaj se aprinsese o lumină de veghe, care, deşi în realitate era gălbuie şi slabă, în întunericul nopţii arăta ca un reflector de un milion de waţi.

Nu era bine deloc.

Apăsă din nou butonul, fără să se gândească. După aceea îşi dădu seama că aproape se aşteptase ca portbagajul să se închidă la loc, lent şi obedient, aşa cum se întâmplase cu încălzirea scaunelor şi radioul. Numai că, bineînţeles, capacul nu se închise. Se auzi din nou un declic şi un huruit al mecanismului de eliberare, dar capacul rămase exact în poziţia în care se afla.

Larg deschis.

Blocându-i vederea.

Trebuia să iasă din maşină şi să-l închidă cu mâna.

Capitolul 45

Roberto Cassano şi Angelo Mancini se aflau în zonă de trei zile în şir şi se gândeau că un avantaj real şi solid pe care-l aveau faţă de oamenii lui Mahmeini erau cunoştinţele locale acumulate în acest timp. Cunoşteau efectiv relieful terenului. Mai presus de toate, ştiau că era neted şi pustiu. Ca o uriaşă masă de biliard, acoperită cu pâslă maro. Suprafeţe întinse, din motive de eficienţă, fără şanţuri, fără garduri vii, fără alte obstacole naturale, iar pământul îngheţat era ferm şi dur. Prin urmare, chiar dacă maşina lor era un sedan obişnuit de oraş, puteau să străbată aceste terenuri fără probleme, ca şi cum ar fi navigat cu o ambarcaţiune mică pe o mare calmă. Şi văzuseră complexul familiei Duncan de aproape. Fuseseră înăuntru. Îl cunoşteau bine. Puteau să-i dea ocol cu maşina, lent şi silenţios, cu luminile stinse, o siluetă neagră precum cerneala şi invizibilă pe întuneric, după care să sară peste gardul sărăcăcios şi să ia cu asalt casa din spate. Elementul-surpriză era totul. Poate că stătea cineva de veghe în faţă, dar în spate n-avea să fie nimeni în afară de familia Duncan şi oamenii lui Mahmeini, şezând la o masă într-una dintre bucătăriile lor, probabil tratându-se cu bourbon ieftin şi râzând încântaţi de aranjamentele comerciale pe care tocmai le optimizaseră.

Două gloanţe trase cu pistolul aveau să pună capăt acelei conversaţii fericite.

Cassano veni spre sud pe şoseaua cu două benzi şi stinse farurile când ajunse în dreptul motelului. Fordul din parcare mai ardea încă, dar incendiul era pe terminate. Din rămăşiţele cauciucurilor ieşeau vălătuci de fum negru unsuros şi flăcări mici lingeau pietrişul de jur împrejur, unde se împrăştiase uleiul. Băieţii lui Safir erau nişte forme negre comprimate cam la jumătate din mărimea iniţială, ambii sudaţi de arcurile zigzagate, singurele componente care rezistaseră din scaune, cu gurile căscate forţat în nişte răcnete înfiorătoare, cu capetele netezite de arderea intensă şi mâinile ca nişte gheare. Mancini zâmbi şi Cassano conduse maşina încet pe lângă ei de-a lungul drumului, precaut, orientându-se după lumina lunii.

La şase kilometri sud de hotel şi la un kilometru şi jumătate nord

de complexul Duncan, încetini şi mai mult, trase de volan şi traversă acostamentul, pornind să străbată terenul deschis. Maşina se hurduca şi se poticnea. În sens geologic, terenul era cât se poate de plat; dar jos de tot, unde cauciucul intra în contact cu pământul, era bolovănos şi plin de făgaşe. Arcurile scârţâiau şi vibrau şi volanul se zgâlţâia în mâinile lui Cassano. Dar maşina înainta constant, cu circa treizeci şi cinci de kilometri pe oră, şi descrise un arc de cerc larg, Cassano vrând să ajungă la mai puţin de un kilometru în spatele complexului. Două minute, îşi făcu el socoteala. La un moment dat, se văzu nevoit să frâneze brusc şi să ocolească un desiş de muri. Mai încolo de el văzu carcasa incendiată a unui SUV, profilându-se din întuneric, negru şi cenuşiu. Opera lui Reacher, de mai devreme. Dar după asta înaintarea se dovedi uşoară. Văzură o lumină gălbuie slabă în faţă, ca o baliză de orientare. O fereastră de bucătărie, aproape sigur, împrăştiind căldură. Casa situată cel mai la sud, probabil. Locuinţa lui Jacob Duncan, barosanul.

*

Omul lui Mahmeini coborî din Cadillac şi stătu o secundă în frigul nopţii. Se uită în jurul lui, la est, la vest, la nord şi la sud, şi nu văzu nicio mişcare. Închise portiera, ca să stingă lumina din interior. Făcu un pas către portbagaj. Avusese dreptate. În portbagaj era o lumină. Răspândea în ceaţă o sferă galbenă care lucea palid. Nimic serios din faţă, dar o problemă din spate. Ochiul omenesc este foarte sensibil.

Mai făcu un pas, trecând de portiera din spate de pe dreapta maşinii, şi ridică mâna stângă, cu palma desfăcută, anticipând deja senzaţia asociată cu o acţiune pe care o efectuase de mii de ori înainte, palma aşezată pe metal cam la treizeci de centimetri de marginea capacului, astfel încât forţa de apăsare să acţioneze egal pe ambele balamale, ca să nu se îndoaie tabla şi ambele arcuri calibrate să se întindă împreună cu scârţâituri line, după care capacul va coborî lin şi uşor până când mecanismul de calitate îl lua în primire şi-l ducea până la capătul cursei.

Îşi aşeză palma pe capac.

Fără să fie conştient de ce face, se înclină în cursul mişcării, nevrând să trântească acel capac, nefiind nervos, doar căutând să se sprijine mai bine, iar schimbarea de poziţie îi încovoie puţin umerii,

ceea ce-i aduse un pic capul în faţă şi îi schimbă puţin direcţia privirii, ceea ce însemna că trebuia să se uite undeva şi, având de ales între interiorul iluminat al unui spaţiu anterior închis şi o porţiune neinteresantă de asfalt negru, orice ochi omenesc ar fi ales prima variantă.

Asghar Arad Sepehr se holba la el din portbagaj.

Ochii lui lipsiţi de vedere erau larg deschişi. Pielea măslinie era atinsă de paloarea morţii, galbenă în lumina lunii. Forţele dezvoltate în timpul frânărilor, accelerărilor şi cotiturilor îl împinseseră în colţul din spate al portbagajului. Avea membrele în neorânduială. Gâtul se îndoise. Avea o privire întrebătoare.

Omul lui Mahmeini încremenise pe loc, cu mâna pe metalul rece, gura deschisă, fără să respire, cu inima bătându-i cu putere. Se forţă să se uite în altă parte. Apoi se uită din nou. Nu avea halucinaţii. Nu se schimbă nimic, începu să respire din nou, apoi începu să gâfâie. Inima îi bubuia în piept, iar el începu să tremure şi să se zgâlţâie.

Asghar Arad Sepehr se holba la el.

Omul lui Mahmeini îşi luă mâna de pe capacul portbagajului şi se deplasă până în spatele maşinii. Rămase acolo cu picioarele învăluite în norul gazelor de eşapament, cu fruntea prinsă în degetele împreunate, privind în jos, fără să înţeleagă. Asghar era mort de-a binelea, dar nu se vedea nicio picătură de sânge. Nu avea o rană de glonţ între ochi. Nicio traumă provocată de vreo lovitură, nu avea ţeasta crăpată, nu erau semne de strangulare sau sufocare, nici răni de cuţit, nici alte leziuni căpătate într-o confruntare fizică. Absolut nimic în afară de prietenul lui mort în portbagaj, flasc şi lipsit de demnitate, azvârlit de-a valma.

Omul lui Mahmeini se îndepărtă şi, după cinci-şase metri, se întoarse şi, cu braţele şi capul ridicate, scoase un urlet tăcut, cu ochii închişi strâns, gura larg deschisă într-un rânjet disperat, tropăind cu picioarele ca într-o alergare pe loc, singur în întunericul vast şi pustiu.

Apoi se opri, îşi trecu palmele peste faţă, una după cealaltă, şi începu să se gândească. Dar se simţea aproape depăşit de aspectele subtile ale situaţiei. Prietenul lui fusese ucis la o sută de kilometri distanţă, de o persoană necunoscută şi printr-o metodă necunoscută, care nu lăsase semne vizibile, fiind încuiat apoi în portbagajul unei maşini care putea să n-aibă absolut nicio legătură cu băieţii lui Rossi sau cu cei ai lui Safir. Apoi îi furaseră maşina închiriată, astfel încât el

fusese forţat să fure chiar acea maşină, singura variantă posibilă din tot oraşul, inevitabil şi inexorabil, ca o marionetă manipulată de departe de o inteligenţă rânjitoare, mult mai mare decât a lui.

Era ceva de neînţeles.

Dar faptele erau fapte. Se duse la portbagaj şi îşi luă inima în dinţi ca să facă alte investigaţii. Îl împinse, îl trase şi îl rostogoli pe Asghar în mijlocul spaţiului şi începu o examinare detaliată, ca un patolog aplecat peste o masă de autopsie. Lumina strălucitoare din portbagaj nu îi dezvălui nimic. Asghar nu avea nici oase rupte, nici vânătăi. Gâtul lui era intact. Nu avea răni, tăieturi, julituri sau zgârieturi şi nu se vedea nimic sub unghii. Pistolul, cuţitul şi banii lui lipseau, un amănunt interesant. Şi tot ce se afla în jurul lui în portbagaj erau obiectele obişnuite pe care te-ai aştepta să le găseşti acolo, ceea ce era ciudat. Nu se făcuse nicio încercare de a curăţa locul. Nu fusese îndepărtată nicio dovadă incriminantă. Era o pungă de cumpărături cu o chitanţă de casă, veche de o săptămână, şi un ziar local, vechi de o lună, care nu fusese citit niciodată şi stătea acolo frumos împăturit, alături de câteva frunze îngălbenite şi încreţite şi ceva fărâme de pământ, ca şi cum se transportase ceva luat de la o pepinieră de plante. Era clar că maşina aparţinea cuiva care o folosea într-un mod cât se poate de normal şi care n-o pregătise în vreun fel special pentru actuala misiune înspăimântătoare.

Deci, a cui era maşina? Asta era prima întrebare. Numerele de înmatriculare ar fi furnizat un răspuns, bineînţeles, dacă erau cele reale. Dar, dat fiind faptul că nimic nu părea să fi fost curăţat, era posibil să existe o cale mai rapidă de a afla. Omul lui Mahmeini se duse la uşa din dreapta, o deschise, se aplecă şi deschise torpedoul. Găsi un portofel negru din piele, mare cât o copertă de carte cartonată, având pe faţă gravată în auriu emblema Cadillac. Înăuntru găsi două manuale de instrucţiuni, unul gros şi unul subţire, primul pentru maşină şi al doilea pentru radio, cartea de vizită a reprezentanţei de vânzări prinsă în patru colţuri şi un document de înregistrare alături de poliţa de asigurare. Scoase ambele documente, lăsând să cadă borseta din piele pe podea, şi ţinu hârtiile în lumina din torpedo.

Era maşina lui Seth Duncan.

Ceea ce era logic, într-o manieră subită, groaznică şi spectaculoasă. Pentru că totul fusese întru totul şi cu desăvârşire calculat greşit, de la

bun început. Nu exista altă explicaţie posibilă. Nu exista niciun străin uriaş care-şi făcea de cap. Nimeni nu-l văzuse şi nimeni nu putea să-l descrie, pentru că nu exista. Era o invenţie, un personaj imaginar. Era o momeală. Un vicleşug. Toată treaba cu întârzierea livrării era o păcăleală. Fusese pusă la cale, de la început la sfârşit. Scopul fusese să-i atragă pe toţi în Nebraska, pentru a-i scoate din circuit, pentru a-i elimina, pentru a le face de petrecanie. Familia Duncan elimina verigile, reteza lanţul, cu intenţia de a-l reface între ei, cei de jos, şi saudiţii aflaţi în vârf, având drept recompensă o creştere masivă a profitului.

O manevră îndrăzneaţă, dar evidentă şi clar fezabilă, care le era în mod vădit la îndemână, căci era limpede că toată lumea le subestimase într-un mod grotesc capacităţile. Nu erau nicidecum nişte ţărănoi tâmpiţi, aşa cum îi crezuseră toţi. Erau strategi nemiloşi de o calitate veritabilă şi uluitoare, subtili, sofisticaţi, capabili de o mare perceptivitate şi de analize pătrunzătoare. În mod corect, exact şi realist, intuiseră că Mahmeini era oponentul lor cel mai puternic şi îi anihilaseră din capul locului reacţia, într-o manieră misterioasă, nu se ştie cum, înainte chiar să sune clopoţelul, lăsându-i apoi cadavrul neatins într-o maşină despre care ştiau sigur că va fi găsită şi identificată ca aparţinându-le.

Aşadar, nu doar o lovitură de teatru, ci şi un mesaj sfidător, livrat cu artă şi subtilitate. Un mesaj care spunea: *Putem să facem orice avem chef. Putem să ne extindem şi să atingem pe oricine, oriunde şi oricând şi nici măcar nu veţi începe să înţelegeţi cum am făcut-o.* Iar în cazul în care subtilitatea n-ar fi impresionat, s-au extins şi i-au omorât pe băieţii lui Safir incendiindu-i în propria maşină, în parcarea motelului, într-o demonstraţie brutală de forţă şi de rază de acţiune. Nu băieţii lui Rossi fuseseră făptaşii. Probabil că băieţii lui Rossi fuseseră şi ei omorâţi în altă parte, într-un alt mod, poate dezmembraţi, lăsaţi să li se scurgă sângele până au sucombat, poate chiar crucificaţi. Sau îngropaţi de vii. Purtătorul de cuvânt al lui Rossi folosise chiar aceleaşi cuvinte când vorbise de preferinţele familiei Duncan.

Omul lui Mahmeini se simţea complet singur. *Era* complet singur. Era ultimul supravieţuitor. Nu avea prieteni, nu avea aliaţi, nu era familiarizat cu terenul. Şi nici n-avea habar ce să facă în continuare, în afară de a reacţiona, de a riposta, de a căuta să se răzbune.

Nici nu-şi dorea să facă altceva.

Se uită lung prin întuneric la cele trei case ale fraţilor Duncan. Închise capacul portbagajului peste Asghar, cu respect, apăsând cu blândeţe cu vârfurile degetelor de la ambele mâini, ca un acord trist la o orgă de biserică. Apoi se deplasă pe acostament până la uşa din dreapta a maşinii, se aplecă şi luă Glockul de pe scaun. Închise portiera, ocoli capota prin faţă, traversă drumul şi păşi pe ogorul necultivat al cuiva, şi merse în linie dreaptă, paralel cu aleea îngrădită a complexului, cele trei case ale fraţilor Duncan la o sută de metri în faţa lui, cu pistolul în mâna dreaptă şi cuţitul în stânga.

*

La circa opt sute de metri în spatele caselor, Roberto Cassano încetini şi coti strâns Chevroletul, lăsându-l să-şi continue deplasarea spre complex. Ajuns la o sută de metri, opri şi trase frâna de mână. Stinse plafoniera, astfel încât să nu se aprindă la deschiderea portierelor. Se uită la Angelo Mancini aflat lângă el şi amândoi mişcară aprobativ din cap şi coborâră în întunericul nopţii. Îşi scoaseră Colturile şi le ţinură la spate, astfel încât orice reflexie a razelor de lună pe oţelul lucios să nu fie vizibilă din faţă. Merseră umăr la umăr împreună, având de parcurs o sută de metri.

Capitolul 46

Doctorul, soţia lui şi Dorothy Coe stăteau tăcuţi în sufragerie, dar jucătorul de fotbal cu puşca se desprinsese din cadrul uşii şi se dusese în living room, unde stătea tolănit cât era de lung pe canapea, urmărind fazele cele mai interesante din liga naţională de fotbal american pe ecranul mare şi cu rezoluţie înaltă al televizorului nou al doctorului. Partenerul lui se mişcase de la uşa subsolului şi stătea rezemat comod de peretele holului, uitându-se la televizor pieziş, de la distanţă. Amândoi erau absorbiţi de program. Sunetul era jos, dar distinct, ca un mormăit sonor şi imperios generat de difuzoarele mari. Luminile din cameră erau stinse şi culorile vii ale ecranului dansau şi se reflectau pe pereţi. Dincolo de fereastră, noaptea era întunecată şi liniştită. Telefonul sunase de trei ori, dar nimeni nu răspunsese, în afară de asta, linişte totală. Ai fi zis că era a doua zi după Crăciun sau după-amiaza târziu, de Ziua Recunoştinţei.

Deodată, lumina se stinse în toată casa.

Imaginea de la televizor muri brusc, sunetul se stinse şi huruitul subliminal al instalaţiei de încălzire dispăru. O linişte elementară şi absolută se lăsă brusc şi temperatura păru să scadă dintr-odată, pereţii părură să se dizolve, ca şi cum n-ar mai fi fost o diferenţă între interior şi exterior, ca şi cum spaţiul minuscul ocupat de casă s-ar fi contopit pe neaşteptate cu pustietatea vastă în care se afla.

Jucătorul de fotbal din hol se desprinse de perete şi rămase nemişcat în centrul spaţiului. Partenerul lui din living room îşi puse picioarele pe podea şi se ridică drept, zicând:

— Ce-a fost asta?

— Nu ştiu, spuse celălalt.

— Doctore?

Doctorul se ridică de la masă şi-şi croi drum spre uşă.

— S-a oprit curentul, spuse el.

— Genial, Sherlock. Ţi-ai plătit factura?

— Nu-i vorba de asta.

— Atunci, ce e?

— Poate că s-a întrerupt în toată zona.

Tipul din living room ajunse la fereastră şi privi în întunericul de-afară.

— Cum dracu' să-ţi dai seama? spuse el.

Tipul din hol întrebă:

— Unde-s siguranţele?

— În subsol, spuse doctorul.

— Grozav! Reacher s-a trezit şi îi arde de glume.

Tipul se duse prin întuneric la uşa subsolului, bâjbâind cu degetele pe peretele holului. Identifică uşa şi bătu în ea, strigând:

— Dă drumul la lumină, bulangiule!

Niciun răspuns.

Întuneric beznă în toată casa. Nici măcar o licărire, nicăieri.

— Dă drumul la curent, Reacher! Niciun răspuns.

Frig şi linişte.

Tipul din living room reuşi să iasă pe hol.

— Poate că nu-i treaz. Poate că s-a întrerupt cu adevărat.

— Ai o lanternă, doctore? întrebă partenerul lui.

— În garaj, spuse doctorul.

— Du-te şi adu-o!

— Nu văd s-ajung.

— Străduieşte-te, bine?

Doctorul îşi târşâi picioarele pe hol, ezitant, atingând peretele cu degetele, se ciocni de primul individ, simţi prezenţa masivă a celui de-al doilea şi o evită, ajunse în bucătărie, se împiedică de un scaun, care se rostogoli zgomotos şi se lovi de muchia mesei cu coapsele. Era ca în lumea orbilor. Nu era simplu. Pipăi cu degetele de-a lungul hiaturilor din bucătărie, trecu de chiuvetă, trecu de aragaz şi ajunse în holul de rezervă din spate. Se întoarse la nouăzeci de grade cu mâinile întinse şi găsi uşa spre garaj. Bâjbâi după clanţă, deschise uşa şi ieşi în spaţiul friguros de dincolo. Găsi bancul de lucru, ridică mâna şi-şi trecu degetele peste obiectele prinse ordonat deasupra lui. Un ciocan, bun pentru aplicat lovituri. Şurubelniţe, bune pentru înjunghiat. Chei mecanice, reci la atingere. Găsi tubul de plastic al lanternei şi o desfăcu din agăţătoare. Mişcă întrerupătorul cu degetul mare şi o lumină gălbuie slabă ţâşni din ea. Bătu capul lanternei în palmă şi lumina crescu puţin în intensitate. Se întoarse şi-l găsi lângă el pe unul dintre jucătorii de fotbal. Cel din living room.

Jucătorul de fotbal zâmbi şi-i luă lanterna din mână, o puse sub

bărbie şi făcu o grimasă, ca un felinar de Halloween.

— Bravo, doctore, spuse el şi apoi se întoarse şi mişcă lanterna în sus şi în jos şi într-o parte şi-n alta ca să-şi găsească drumul înapoi spre casă.

Doctorul îi călca pe urme, folosind cu o secundă mai târziu amintirea zonelor iluminate.

— Acum du-te înapoi în sufragerie, spuse jucătorul de fotbal şi îi lumină calea cu lanterna.

Doctorul se întoarse la masă şi jucătorul de fotbal spuse:

— Să staţi pe loc şi să nu mişcaţi niciun muşchi. Apoi închise uşa sufrageriei.

— Şi-acum, ce facem? îl întrebă partenerul lui.

— Trebuie să vedem dacă Reacher e treaz sau nu, spuse tipul cu lanterna.

— L-am lovit destul de tare.

— Ce părere ai?

— Dar tu?

Tipul cu lanterna nu răspunse. Se duse din nou la uşa subsolului. Bătu în ea cu palma şi strigă:

— Reacher, dă drumul la lumină sau aici o să se-ntâmple ceva rău.

Niciun răspuns. Tăcere.

Tipul cu lanterna bătu din nou în uşă şi zise:

— Nu glumesc, Reacher. Aprinde dracului lumina aia!

Niciun răspuns.

Tăcere.

— Şi acum, ce facem? zise iar celălalt individ.

— Du-te şi adu-o pe nevasta doctorului, spuse tipul cu lanterna.

Îndreptă lanterna spre uşa sufrageriei şi partenerul lui intră şi se întoarse ţinând-o de cot pe soţia doctorului.

— Ţipă, zise tipul cu lanterna.

— Ce? spuse soţia doctorului.

— Ţipă ca să nu te fac eu să ţipi.

Ea avu o ezitare, clipi în lumina lanternei şi apoi ţipă lung, ascuţit şi tare. Deodată se opri şi tăcerea mormântală se aşternu din nou, iar tipul cu lanterna bătu din nou în uşa subsolului şi strigă:

— Ai auzit asta, bulangiule? Niciun răspuns. Tăcere.

Tipul cu lanterna îndreptă din nou fasciculul de lumină spre sufragerie şi partenerul lui o duse înapoi pe soţia doctorului, o

împinse în cameră şi închise uşa în urma ei, după care spuse:

— Şi-acum?

— Aşteptăm să se lumineze, spuse tipul cu lanterna.

— Mai sunt patru ore.

— Ai o idee mai bună?

— Am putea să-i sunăm pe şefi.

— O să ne spună să ne descurcăm.

— Eu nu mă duc jos. Nu cât e el acolo.

— Nici eu.

— Şi-atunci, ce facem?

— Îl aşteptăm să iasă. Crede că-i şmecher, dar nu e. Noi putem să stăm pe întuneric. Oricine poate asta. Nu e mare filosofie.

Îşi luminară calea cu lanterna şi se întoarseră în living room, unde se aşezară amândoi pe canapea, cu puşca Remington între ei. Stinseră lanterna, ca să nu consume bateria, şi în cameră se aşternu întunericul, însoţit de frig şi de linişte.

*

Omul lui Mahmeini merse paralel cu aleea de acces cam o sută de metri până dădu de o porţiune de gard care îi tăia calea spre sud. Acesta delimita partea din stânga jos a liniei transversale din T-ul care era complexul Duncan. Era făcut din şine late de doisprezece centimetri şi jumătate, uşor încovoiate şi noduroase, dar pe care era uşor să te caţări. Sări gardul fără dificultate şi se opri o secundă având cele trei camionete şi Mazda parcate în stânga şi casa situată cel mai la sud în faţa lui. Casa din centru era singura întunecată, în casele de la nord şi de la sud se vedeau ceva lumini, slabe şi parcă indirecte, ca şi cum doar camerele din spate erau folosite şi razele de lumină rătăcite îşi găseau drum spre ferestrele din faţă prin coridoarele interne şi uşile deschise, în aer plutea un miros de fum de lemn. Dar niciun sunet nu se auzea, nici măcar de la discuţii. Omul lui Mahmeini ezită, alegând, decizând, hotărându-se. Stânga sau dreapta?

*

Cassano şi Mancini ajunseră la complex din spate, dinspre câmpul întunecat şi amorţit, şi se opriră lângă latura îndepărtată a gardului de vizavi de casa din centru, care era a lui Jonas, din câte ştiau. Era

închisă şi cufundată în întuneric, dar ambele case învecinate aveau lumini în ferestrele de la bucătărie, care se împrăştiau în bare luminoase peste pietrişul din curte acoperit de buruieni. Pietrişul era înglobat în pământ, dar tot era uşor zgomotos, iar Cassano ştia asta. Mersese pe el mai devreme, când căuta un loc discret pentru convorbirile lui telefonice cu Rossi. Cel mai bine era să stea dincoace de gard, la marginea câmpului, apoi să se îndrepte direct spre punctul de intrare pe care-l vor fi ales. În acest fel, zgomotul apropierii lor s-ar fi redus la minimum. Dar care să fie punctul de intrare ales? La stânga sau la dreapta? Casa lui Jasper sau a lui Jacob?

*

Toţi cei patru Duncani erau în subsolul lui Jasper, căutând prin cutiile vechi de carton sticle de anestezic veterinar. Ultima cantitate de drog pentru porci fusese folosită pentru nasul lui Seth, iar mâna lui ruptă avea nevoie oricum de ceva mai tare. Două degete erau atât de umflate, încât pielea stătea să plesnească. Jasper se gândi că avea ceva pentru cai şi îşi propuse să găsească lichidul şi să-l injecteze în încheietura lui Seth. Nu era anatomist, dar îşi zise că nervii afectaţi trebuiau să treacă pe undeva. Altfel, unde să se ducă?

Întârzierea nu-l făcu pe Seth să se plângă. Jasper îşi zise că suporta foarte bine. Începea să se maturizeze. Fusese reticent în privinţa nasului spart, dar acum rezista cu stoicism. Evident, pentru că-şi capturase singur agresorul. Şi pentru că plănuia ce să facă în continuare cu individul. Căldura reuşitei şi perspectiva răzbunării acţionau ele însele ca nişte anestezice.

— Ăsta e? întrebă Jonas, ţinând ridicat un recipient de un litru, din sticlă brună.

Avea eticheta pătată şi plină de cuvinte tehnice lungi, unele în latină. Jasper se uită într-acolo şi spuse:

— Bravo, l-ai găsit!

Auziră paşi pe podeaua de deasupra lor.

Capitolul 47

Jacob urcă primul scara pivniţei. Iniţial, se gândi că era unul dintre jucătorii de fotbal, care venise pe-acolo, dar podelele din casele lor erau tipice pentru construcţiile mai vechi din America rurală, construite din scânduri tăiate din trunchiuri de pini bătrâni, groase, dense şi grele, capabile să transmită zgomotele, însă nu şi detaliile. Aşa că era imposibil să-ţi dai seama doar după sunet cine e în casă. Nu văzu pe nimeni în hol, dar în bucătărie găsi un bărbat care stătea nemişcat, mic şi vânos, cu ten închis şi ochi morţi, şifonat, nu foarte curat, purtând o cămaşă cu nasturi fără cravată, ţinând un cuţit în mâna stângă şi un pistol în mâna dreaptă. Cuţitul era lăsat în jos, dar pistolul era îndreptat direct spre centrul pieptului lui Jacob.

Jacob rămase nemişcat.

Bărbatul puse cuţitul pe masă şi duse degetul arătător la buze.

Jacob nu scoase niciun sunet.

În spatele lui, fraţii şi fiul lui se îngrămădeau în bucătărie prea repede ca să mai poată fi opriţi. Bărbatul îşi mişcă ţeava pistolului la stânga şi la dreapta şi înapoi. Cei patru Duncani stăteau aliniaţi, umăr lângă umăr. Bărbatul îşi răsuci încheietura mâinii şi mişcă ţeava pistolului în sus şi în jos, în sus şi în jos, bătând aerul cu ea. Nimeni nu se mişcă.

— În genunchi, ordonă bărbatul.

— Cine eşti tu? spuse Jacob.

— L-aţi ucis pe prietenul meu, spuse bărbatul.

— Eu nu l-am omorât.

— Unul dintre voi l-a ucis.

— Nu l-am omorât noi. Nici măcar nu ştim cine eşti.

— În genunchi!

— Cine eşti?

Pirpiriul luă cuţitul de pe masă şi întrebă:

— Care dintre voi e Seth?

Seth Duncan avu o ezitare, dar ridică mâna teafără, ca un elev la şcoală.

— L-ai ucis pe prietenul meu şi i-ai pus cadavrul în portbagajul

Cadillacului, spuse pirpiriul.

— Nu, interveni Jacob. Reacher a furat maşina în după-amiaza asta. El a fost.

— Reacher nu există.

— Ba da. I-a spart nasul fiului meu. Şi i-a rupt mâna. Pistolul nu se mişcă, dar pirpiriul întoarse capul şi se uită la Seth şi văzu atela din aluminiu, degetele umflate.

— N-am plecat de-aici toată ziua, spuse Jacob. Dar Reacher a fost la Marriott. În după-amiaza şi în seara asta. Ştim asta. A lăsat Cadillacul acolo.

— Unde e acum?

— Nu suntem siguri, dar credem că pe-aproape.

— Cum s-a întors?

— Poate-a luat maşina închiriată de voi. Prietenul tău avea cheia maşinii la el?

Pirpiriul nu răspunse.

— Tu cine eşti? întrebă Jacob.

— Îl reprezint pe Mahmeini.

— Nu ştim cine e.

— Cumpără marfa voastră de la Safir.

— Nici acest nume nu-l cunoaştem. Noi îi vindem marfa unui domn italian din Las Vegas, pe nume Rossi, iar după aia nu ne mai interesează.

— Încercaţi să-i scoateţi pe toţi din joc.

— Nici vorbă. Încercăm să ne aducem marfa acasă, atât.

— Unde e?

— Pe drum. Dar n-o putem aduce aici până nu-l lichidăm pe Reacher.

— De ce?

— Ştii de ce. Genul ăsta de afaceri nu se face în public. Ar trebui să ne ajuţi, nu să ne ameninţi cu pistolul.

Pirpiriul nu-i răspunse.

— Lasă arma deoparte şi hai să stăm de vorbă. Toţi suntem de aceeaşi parte a baricadei aici.

Pirpiriul ţinu pistolul drept şi spuse:

— Oamenii lui Safir sunt morţi şi ei.

— Reacher, spuse Jacob. E în libertate.

— Dar băieţii lui Rossi?

— Nu i-am văzut în ultima vreme.

— Serios?

— Îţi jur.

Pirpiriul rămase tăcut un moment lung, după care spuse:

— În regulă. Lucrurile se schimbă. Viaţa merge înainte, pentru noi toţi. De acum încolo, îi veţi vinde direct lui Mahmeini.

— Noi avem o înţelegere cu domnul Rossi, spuse Jacob Duncan.

— Nu mai aveţi, spuse pirpiriul. Jacob Duncan nu-i răspunse.

*

Cassano şi Mancini optară să încerce mai întâi acasă la Jacob Duncan. O alegere logică, dat fiind că Jacob era clar liderul familiei. Se depărtară de gard doi paşi şi merseră paralel cu acesta până în dreptul ferestrei de la bucătăria lui Jacob. Bara de lumină gălbuie care ieşea din aceasta desena un dreptunghi luminos pe asfalt, dar se oprea la mai puţin de doi metri de baza gardului. Săriră peste gard şi, ocolind dreptunghiul, traversară în linişte pietrişul, Cassano în dreapta, Mancini în stânga, apoi se lipiră de peretele din spate al casei şi se uitară înăuntru.

Nu era nimeni acolo.

Mancini deschise uşor uşa şi Cassano intră înaintea lui. Casa era liniştită. Absolut niciun zgomot. Nimeni nu era treaz, nimeni nu dormea. Cassano şi Mancini percheziţionaseră multe case, de multe ori, şi ştiau la ce să fie atenţi.

Ieşiră în curte şi făcură cale întoarsă. Săriră iar gardul şi merseră pe câmp spre nord prin întuneric, până în dreptul ferestrei lui Jasper. Săriră gardul şi ocoliră lumina. Se lipiră de perete şi se uitară înăuntru.

Nu era aşa cum se aşteptaseră.

Nici pe departe.

Era un singur iranian, nu doi. Nu era nicio conversaţie jovială. Fără zâmbete. Fără toasturi cu whisky ieftin. În schimb, omul lui Mahmeini stătea acolo cu un pistol într-o mână şi un cuţit în cealaltă, iar cei patru Duncani stăteau spăsiţi în faţa lui. Geamul ferestrei era neuniform şi pe alocuri mai subţire, iar vocea insistentă a lui Jacob Duncan abia se auzea.

*

Jacob Duncan spunea:

— Domnule, suntem în afacerea asta de multă vreme şi ne-am bazat mereu pe încredere şi loialitate, aşa că nu putem să schimbăm lucrurile acum. Noi avem o înţelegere cu domnul Rossi şi numai cu dânsul. Poate că el va putea să vă vândă în viitor direct vouă, după ce domnul Safir pare să fi ieşit din ecuaţie. Poate că ăsta ar fi un avantaj. Dar asta-i tot ce putem oferi, deşi nu noi putem oferi aşa ceva.

— Mahmeini n-o să se mulţumească doar cu jumătate din plăcintă când toată plăcinta e pe masă, spuse pirpiriul.

— Dar nu e pe masă. Repet, noi negociem doar cu domnul Rossi.

— Chiar aşa? spuse pirpiriul.

Îşi schimbă poziţia pieziş, cu braţul ridicat la nivelul umărului, şi închise un ochi, apoi îşi plimbă pistolul încet şi mecanic într-o parte şi-n alta, când spre stânga, când spre dreapta şirului de oameni, ca turela unei nave de luptă, oprindu-se mai întâi la Seth, apoi la Jasper, apoi la Jonas, apoi la Jacob şi în sens invers, la Jonas, la Jasper, la Seth, şi încă o dată în sens opus. În sfârşit, rămase cu pistolul îndreptat spre Jonas, direct între ochii acestuia. Degetul pirpiriului se albi pe trăgaci.

Deodată, fereastra şi ţeasta pirpiriului explodară simultan şi camera înghesuită se umplu pulbere de sticlă, fum şi bubuitul masiv al unui foc de armă de calibrul .45, stropi de sânge şi fragmente de os şi de creier se împrăştiară şi se lipiră de peretele îndepărtat, iar pirpiriul se prăbuşi pe podea, după care mai întâi Mancini, apoi Cassano pătrunseră dinspre curte.

*

După mai puţin de o oră, cei doi jucători de fotbal se plictisiseră teribil să stea pe întuneric. Şi nu erau doar plictisiţi, ci şi agitaţi şi puţin anxioşi, şi iritaţi, şi exasperaţi, şi umiliţi, pentru că erau cât se poate de conştienţi că erau bătuţi minut după minut şi nu le pica deloc bine să fie bătuţi, indiferent cum. Nu erau nişte oameni supuşi. Nu se mulţumeau niciodată cu locul al doilea. Ei erau câinii cei mari, şi faptul că le fusese tăiat accesul la căldură, lumină şi fazele cele mai tari din liga de fotbal era insultător şi totalmente neadecvat.

— Avem ditamai puşcociul, spuse unul dintre ei.

— Subsolul ăla e mare, zise celălalt. Ar putea fi oriunde.

— Avem o lanternă.

— Cam slabă.

— Poate că-i încă inconştient. S-ar putea să fie o pană adevărată şi noi să stăm aici ca proştii.

— Până acum trebuie să se fi trezit.

— Şi ce dacă? El e singur, iar noi avem o puşcă şi o lanternă.

— A fost militar.

— Asta nu-i dă puteri magice.

— Şi cum am proceda?

— Am putea prinde lanterna cu scotch de ţeava puştii. Coborâm acolo, unul după altul, cum am văzut în filme, îl vedem înainte să ne vadă el pe noi.

— Nu trebuie să-l omoram. Seth vrea să-l omoare cu mâna lui, mai târziu.

— Am putea să tragem jos, la picioare.

— Sau să-l facem să se predea. Asta ar fi şi mai bine. Şi va fi nevoit, nu? Cu puşca şi toate cele? Am putea să-l imobilizăm cu scotchul cu care lipim lanterna. După aia n-o să mai poată opri curentul. Trebuia să facem asta de la început.

— N-avem niciun fel de scotch.

— Hai să căutăm în garaj. Dacă găsim ceva pe-acolo, o să ne gândim să facem aşa.

Găsiră ceva bandă adezivă. Ghidaţi de fasciculul lanternei, trecură prin hol, prin bucătărie, prin holul din spate, până la garaj şi chiar pe bancul de lucru găsiră o rolă de bandă izolatoare argintie, în ambalajul original, de curând cumpărată de la magazin. O aduseră cu ei înapoi, nu foarte siguri dacă erau încântaţi sau nu. Dar îşi făcuseră o promisiune aşa că desfăcură ambalajul din plastic şi traseră până desfăcură o bucată de bandă. Încercară să lipească lanterna de ţeava puştii, lucrând în lumina slabă reflectată de pereţi. Lanterna se potrivi binişor, în faţa ulucului şi atârnată în partea de jos, din pricina catarii de la gura ţevii, şi ieşind puţin în afară din cauza lungimii. Lentila din plastic era cam la doi centimetri în faţa puştii. Mulţumitor. Dar pentru a o prinde bine, trebuiau să înfăşoare banda chiar peste întrerupătorul lanternei, ceea ce, într-un fel, însemna că nu mai puteau da înapoi. Dacă făceau asta, erau nevoiţi să acţioneze. N-avea niciun rost să lase

lanterna aprinsă şi să consume bateria fără să facă nimic.

— Ce zici? întrebă unul dintre ei.

Trei ore până se lumina de ziuă. Plictiseală, iritare, exasperare, umilinţă.

— Hai s-o facem, spuse celălalt.

Aşeză arma pe genunchi şi poziţiona lanterna. Primul individ învârti rola de bandă adezivă, scoţând zgomote lipicioase, înfăşurând-o de mai multe ori, ca şi cum ar fi înfăşurat un bandaj peste nişte coaste rupte, până când ansamblul deveni gros şi mumificat. Îşi lăsă capul într-o parte şi rupse cu dinţii un capăt lung de vreo douăzeci de centimetri pe care-l presă cu grijă, după care strânse totul bine între palme, netezind cu degetele marginile benzii. Celălalt tip ridică arma de pe genunchi şi o mişcă la stânga, la dreapta, în sus şi în jos. Lanterna rămase bine lipită, razele de lumină mişcându-se odată cu gura ţevii.

— În regulă, spuse el. E foarte bine. Putem să mergem acum. Lumina e ca un fascicul laser. Nu putem rata.

— Nu uita să tragi jos, spuse primul tip. Dacă-l vezi, laşi ţeava jos şi tragi în picioare.

— Asta dacă nu se predă mai întâi.

— Exact. Prima variantă e să-i imobilizăm. Dar, dacă face vreo mişcare, îl împuşti.

— Unde-o să fie?

— Poate să fie oriunde. Probabil pitit undeva la baza scării. Sau ascuns după boiler, care e destul de mare.

Merseră în urma luminii pe hol şi se opriră lângă uşa subsolului. Tipul cu puşca spuse:

— Tu deschizi uşa, te dai la o parte şi vii apoi după mine. Eu am să cobor încet şi caut să mişc lumina cât de mult pot. Tu îmi zici dacă-l vezi. Trebuie să vorbim între noi când facem asta.

— În regulă, spuse primul tip, punând mâna pe clanţă. Suntem siguri că vrem să facem asta?

— Sunt gata.

— Bine, la trei. Tu numeri.

— Unu, spuse tipul cu puşca. Apoi:

— Doi.

— Stai, spuse primul tip. Ar putea fi chiar după uşă.

— În capul scării?

— Aşteaptă să sară pe noi înainte să fim gata.

— Crezi? Ar însemna că aşteaptă acolo de o oră.

— Uneori, ăştia aşteaptă şi o zi întreagă.

— Lunetiştii, da. Omul ăsta n-a fost lunetist.

— Dar nu-i imposibil.

— Eu cred că e după boiler.

— Dar s-ar putea să nu fie.

— Aş putea să trag prin uşă.

— Dacă nu-i acolo, asta ar putea să-l alerteze.

— O să fie alertat oricum, de îndată ce-o să vadă lumina lanternei coborând.

— Uşa are un miez de oţel. Ai auzit ce-a spus Seth.

— Şi-atunci, ce facem? întrebă tipul cu puşca.

— Am putea aştepta să se lumineze, spuse primul individ. Plictiseală, iritare, exasperare, umilinţă.

— Nu, spuse tipul cu puşca.

— Bun, deci eu deschid uşa foarte repede şi tu tragi imediat un glonţ, chiar unde-i sunt picioarele. Sau unde-ar putea să fie. Pentru orice eventualitate. Nu mai stai să aştepţi ce şi cum. Apeşi pe trăgaci, orice-ar fi, imediat.

— În regulă, dar pe urmă va trebui să ne mişcăm foarte repede.

— Aşa o să facem. O să fie şocat. Pariez că arma asta e foarte zgomotoasă. Eşti gata?

— Sunt gata.

Tipul cu puşca estimă arcul de deschidere a uşii, se apropie o jumătate de pas şi se pregăti, cu patul puştii la umăr, un ochi închis şi degetul lipit de trăgaci.

— Ţinteşte jos, îi aminti primul tip.

Ovalul de lumină coborî pe sfertul de jos al uşii.

— La trei. Tu numeri.

— Unu.

— Doi.

— Trei.

Primul tip răsuci clanţa şi deschise larg uşa şi al doilea tip trase instantaneu cu o limbă de foc lungă şi un bubuit imens al cartuşului de 12 milimetri.

Capitolul 48

Reacher studiase panoul electric şi hotărâse să întrerupă toate circuitele deodată, din cauza firii omeneşti. Era cât se poate de sigur că jucătorii de fotbal aveau să se dovedească santinele nu tocmai perfecte. Practic, toate santinelele erau nu tocmai perfecte. Era o problemă persistentă a oricărei armate. Se instala plictiseala, atenţia rătăcea şi disciplina se eroda. Istoria militară era plină de catastrofele provocate de eficienţa necorespunzătoare a santinelelor. Iar jucătorii de fotbal nu erau nici măcar militari. Reacher îşi făcu socoteala că cei doi inşi din casă de deasupra lui aveau să stea atenţi cam zece-cincisprezece minute, după care se vor lenevi. Poate că-şi vor face ceva cafea sau vor da drumul la televizor, se vor relaxa şi se vor face comozi. Aşa că le dădu un răgaz de o jumătate de oră şi apoi întrerupse toată alimentarea cu electricitate deodată, ca să fie sigur că le-a omorât orice formă de distracţie aleseseră.

După care firea omenească avea să preia din nou controlul. Cei doi inşi aflaţi în casă deasupra lui erau obişnuiţi să domine, să facă lucrurile după pofta inimii lor, să aibă ceea ce-şi doreau şi să fie învingători. Să ţi se refuze televiziunea, căldura în casă sau cafeaua nu era o înfrângere majoră sau sfârşitul lumii, dar pentru indivizii de teapa lor era versiunea apropiată a unei împunsături în piept pe trotuarul din faţa unui bar. Era o provocare. Avea să-i macine şi nu puteau s-o ignore veşnic. În cele din urmă, aveau să reacţioneze, din motive de orgoliu. La început va fi mânia, apoi ameninţările şi în sfârşit intervenţia, care va fi pusă la cale fără pricepere şi prost gândită. Firea omenească.

Reacher acţiona siguranţele automate şi găsi scara pe întuneric, urcă la treapta de sus şi ascultă. Uşa era groasă şi bine prinsă în cadru, aşa că nu auzea prea multe, în afară de bătăile puternice la câţiva centimetri de urechea lui, urmate de ţipătul scos de soţia doctorului, pe care nici nu-l luă în seamă pentru că era clar prefăcut. Auzise oameni ţipând înainte şi cunoştea diferenţa dintre un ţipăt real şi unul mimat.

Apoi aşteptă în întuneric. Totul rămase liniştit timp de aproape o

oră, adică mai mult decât se aşteptase. Toţi bătăuşii sunt laşi, dar ăştia doi aveau ceva mai puţin sânge în instalaţie decât bănuise Reacher. Aveau o puşcă, pentru numele lui Dumnezeu, şi presupuse că găsiseră şi o lanternă. Ce dracu' mai aşteptau? Să le dea voie mămica lor?

Aşteptă.

În cele din urmă, sesiză mişcare şi deliberare de cealaltă parte a uşii. Îşi imagină că un tip ţinea puşca şi celălalt ţinea lanterna. Se gândi că vor plănui să coboare pe scări încet, cu arma în faţă, aşa cum văzuseră în filme. Se mai gândi că intenţia lor principală era să-l captureze şi să-l imobilizeze, nu să-l ucidă, parţial pentru că era un mare decalaj conceptual între a doborî un fundaş din echipa adversă şi a ucide o fiinţă umană, şi parţial pentru că Seth Duncan îl voia viu ca să aibă cu ce se distra mai târziu. Aşa că dacă aveau să tragă, urmau să ţintească jos. Iar dacă erau deştepţi, urmau să tragă imediat, pentru că mai devreme sau mai târziu aveau să-şi dea seama că, pentru Reacher, mişcarea cea mai bună ar fi fost să-i aştepte chiar acolo, în capul scării, pentru a-i lua prin surprindere.

Simţi clanţa uşii mişcându-se şi apoi urmă o pauză, îşi lipi spatele de perete, pe partea dinspre balamale a uşii, şi puse un picior pe peretele opus, la înălţimea şoldului, îndreptă puţin piciorul şi, sprijinindu-se ferm, ridică şi celălalt picior, după care începu să urce ajutându-se de palme şi tălpi, până când ajunse cu capul lipit de tavan şi fundul înălţat cam la un metru şi douăzeci de centimetri de podea.

Aşteptă.

Uşa se deschise brusc în partea opusă lui şi întrezări o fracţiune de secundă o lanternă lipită cu bandă adezivă de ţeava puştii, după care puşca bubui instantaneu, trăgând la un unghi descendent, chiar sub genunchii lui îndoiţi, iar puţul scării se umplu imediat de un zgomot asurzitor, flăcări, fum, plastic şi aşchii de lemn desprinse din scară şi cioburi de plastic din locul în care explozia de la gura ţevii distrusese lanterna. Apoi, fulgerul luminos al puştii se stinse şi în casă se lăsă din nou un întuneric desăvârşit, iar Reacher se desprinse din menghina în care se postase, piciorul drept aterizând pe treapta de sus, stângul pe a doua treaptă, echilibrat, pregătit, folosind fragmentul luminos al amintirii vizuale reţinute de ochii săi, se aplecă spre locul unde ştia că trebuie să fie puşca, o apucă cu ambele mâini şi o smulse din strânsoarea individului care o ţinea, apoi o împinse cu duritate spre locul unde ştia că trebuie să fie faţa tipului şi obţinu două rezultate

simultan: îl făcu pe tip să dispară în spate şi activă totodată mecanismul de piston al puştii, tare, *CLANC-clanc,* apoi împinse uşa cu umărul şi o simţi cum se izbeşte de al doilea individ, năvăli din puţul scării şi trase în podea, nedorind neapărat să nimerească pe cineva, ci având nevoie de fulgerul de lumină de la gura ţevii, văzu un tip doborât în stânga şi altul încă în picioare în dreapta, se lansă asupra noii ţinte, mânui arma ca pe o bâtă şi-l lovi pe individ în faţă, puşca încărcându-se din nou, *CLANC-clanc.* Se repezi cu picioarele asupra tipului doborât şi-l lovi cât putu de tare în cap, în coaste, în braţe, în picioare, unde nimerea, trecând apoi la primul individ căzut şi lovindu-l şi călcându-l pe cap, stomac şi mâini, revenind la al doilea tip, apoi iar la primul, cu mişcări dezlănţuite şi neţintite, o forţă copleşitoare aplicată de-a valma, dar nu încetă până când nu avu certitudinea că nu mai era nevoie.

Se opri în final, făcu un pas înapoi, rămase nemişcat şi ascultă. Auzea în special respiraţii panicate dinspre camera de la stânga. Sufrageria.

— Doctore? strigă el. Sunt Reacher. Sunt bine. Nimeni n-a fost împuşcat. Totul e sub control acum. Dar am nevoie de lumină.

Niciun răspuns, întuneric beznă.

— Doctore? Cu cât mai repede, cu atât mai bine, OK? Auzi mişcare în sufragerie. Un scaun tras în spate, o mână atingând peretele, un picior rătăcit lovind piciorul mesei. Apoi uşa se deschise şi doctorul ieşi din cameră, mai mult simţit decât văzut, o prezenţă în întuneric.

— Mai ai o lanternă? îl întrebă Reacher.

— Nu, spuse doctorul.

— Asta e. Du-te şi cuplează siguranţele, te rog. Ai grijă pe scară. S-ar putea ca treptele să nu fi rămas întregi toate.

— Acum? întrebă doctorul.

— Într-un minut, spuse Reacher. Voi doi de pe podea? Mă auziţi? Ascultaţi ce spun?

Niciun răspuns. Întuneric beznă. Reacher înainta cu grijă, târându-şi picioarele pe podea, căutându-şi drumul cu vârful bocancilor. Se opri în capul primului individ, aprecie cam unde trebuia să fie burta acestuia şi înfipse cât putu de tare ţeava puştii în ea. Apoi pivotă mai departe, ca la săritura cu prăjina, şi-l găsi pe al doilea individ la un metru de primul. Amândoi erau întinşi pe spate, simetric, aproximativ în linie dreaptă, picioarele unuia fiind îndreptate spre picioarele

celuilalt. Reacher se postă între ei şi lovi cu partea laterală a bocancului său stâng în talpa unuia şi cu bocancul drept în talpa celuilalt. Luă poziţie de tragere cu puşca îndreptată spre podeaua din faţa lui şi descrise câte un arc de cerc scurt, la stânga, la dreapta şi din nou la stânga, ca un jucător de baseball care-şi pregăteşte lovitura de bâtă. Spuse:

— Dacă mişcă vreunul dintre voi, am să vă-mpuşc pe amândoi în boaşe, pe rând.

Niciun răspuns. Tăcere absolută.

— În regulă, doctore, dă-i bătaie. Ai grijă!

Îl auzi pe doctor căutându-şi drumul pe pipăite de-a lungul zidului, îi auzi picioarele pe trepte, paşi înceţi şi prudenţi, degetele plimbate pe pereţi, scârţâitul scândurilor sparte, apoi declicul încrezător al călcâiului ajuns pe betonul solid de jos.

După zece secunde, lumina se aprinse, televizorul prinse viaţă şi crainicii entuziasmaţi o luară de la capăt, în vreme ce sistemul de încălzire începu să duduie. Reacher închise ochii repede la apariţia bruscă a luminii şi apoi îi deschise ca pe nişte fante înguste şi se uită în jos. Cei doi indivizi de pe podea erau bătuţi măr şi plini de sânge. Unul era inconştient, celălalt, doar năuc. Reacher rezolvă problema cu încă o lovitură de picior în cap, după care se uită în jur şi văzu rola de bandă adezivă de pe sofa. Cinci minute mai târziu, cei doi erau legaţi fedeleş spate în spate, cu banda adezivă aplicată la gât, la încheieturi şi la glezne, împreună erau mult prea grei ca să poată fi mişcaţi din loc, aşa că Reacher îi lăsă pe podea, peste porţiunea de parchet distrusă când trăsese focul de armă. *O treabă terminată,* îşi zise el.

*

O treabă terminată, îşi zise Jacob Duncan. Cadillacul lui Seth fusese adus de pe şosea şi amândoi iranienii morţi fuseseră dezbrăcaţi la piele, iar hainele le fuseseră aruncate în cuptorul cu lemne din bucătărie. Cadavrele fuseseră duse în curte şi lăsate acolo, pentru a fi eliminate ulterior. Apoi curăţaseră cu grijă pereţii şi podeaua bucătăriei, măturaseră cioburile de sticlă, reparaseră fereastra spartă cu hârtie cerată şi bandă adezivă, mâna lui Seth primise îngrijirile cuvenite, după care Jasper adusese două scaune din altă încăpere, iar acum cei şase bărbaţi şedeau împreună în jurul mesei, cei patru

membri ai familiei Duncan plus Cassano şi Mancini, ca nişte buni amici. Aduseră o sticlă de Knob Creek, se rostiră toasturi în cinstea tuturor, pentru succes şi pentru continuarea parteneriatului.

Jacob Duncan bău cu un sentiment considerabil de satisfacţie şi triumf personal, pentru că se simţea pe deplin răzbunat. Îl zărise pe Cassano la fereastră, văzuse şi pistolul îndreptat spre ei, aşa că vorbise ceva mai mult şi mai tare decât ar fi fost strict necesar, proclamându-şi loialitatea nepieritoare faţă de Rossi, cimentând relaţia într-o manieră incontestabilă, în tot acest timp păstrându-şi calmul şi aşteptând ca italianul să tragă, ceea ce a şi făcut, în cele din urmă.

Gândire rapidă, curaj în condiţii de presiune şi un rezultat perfect. Profituri dublate extinse în perpetuitate. Reacher era încuiat la loc sigur sub pământ, păzit de doi oameni vajnici. Iar transportul era pe drum, ceea ce era lucrul cel mai minunat dintre toate, căci, ca de fiecare dată, o porţie mică din acesta avea să fie reţinut pentru uzul personal al familiei. Un fel de scăzământ minor, care făcea ca întreaga operaţiune să merite osteneala. Jacob ridică paharul şi spuse:

— În sănătatea noastră! Pentru că viaţa era frumoasă.

*

Reacher găsi un cuţit într-un sertar din bucătărie şi desprinse resturile lanternei decapitate de ţeava puştii. Civilii nu înţelegeau praful de puşcă. O încărcătură suficient de puternică pentru a expedia un proiectil greu prin aer, cu viteze de sute de kilometri pe oră, reuşea asta prin intermediul unei bule de gaz exploziv care avea suficientă energie să distrugă orice întâlnea în drum la ieşirea din ţeava. Din acest motiv, lanternele militare erau făcute din metal şi montate cu lentila în spatele gurii ţevii, nu în faţa ei. Aruncă în coşul de gunoi bucăţile din plastic şi, uitându-se în jur prin bucătărie, întrebă:

— Unde mi-e haina?

— În şifonier, îi spuse soţia doctorului. Când ne-am întors, am luat toate hainele şi le-am pus pe umeraşe. Pe a ta am cules-o de pe drum. M-am gândit că-i mai bine s-o ascund. Mi-am zis că poate ai lucruri utile în ea.

Reacher aruncă o privire în hol şi spuse:

— Mocofanii ăia n-au căutat în buzunare?

— Nu.

— Ar trebui să le mai trag câte-un şut în cap. Poate le creşte IQ-ul.

Soţia doctorului îi spuse să stea pe scaun. El o ascultă şi, după ce-l examina cu atenţie, femeia spuse:

— Nasul tău arată groaznic.

— Ştiu, spuse Reacher.

Îl vedea între ochi, vânăt şi umflat, o imagine nefocalizată, o prezenţă neaşteptată. Nu-şi văzuse niciodată propriul nas, decât în oglindă.

— Soţul meu ar trebui să te vadă.

— N-are ce să-i facă.

— Trebuie pus la loc.

— Am făcut deja asta.

— Nu, vorbesc serios.

— Crede-mă, mai bine de-atât n-o să stea niciodată. Dar, dacă vrei, ai putea să-mi cureţi tăieturile. Cu chestia aia pe care-ai folosit-o mai devreme.

Dorothy Coe îi sări în ajutor. Începură amândouă să-i spele sângele întărit pe faţă cu un burete înmuiat în apă caldă. Apoi aplicară lichidul subţire şi astringent, cu tampoane de vată. Pielea plesnise în tăieturi mari, în formă de U. Marginile deschise usturau teribil. Soţia doctorului acţiona cu meticulozitate. Au urmat cinci minute deloc distractive. Dar, în sfârşit, termină treaba, şi Dorothy Coe îi clăti faţa cu apă, apoi i-o şterse cu un prosop de hârtie.

— Te doare capul? îl întrebă soţia doctorului.

— Un pic, spuse Reacher.

— Ştii în ce zi suntem?

— Da.

— Cine e preşedinte?

— Preşedintele cui?

— Al Cultivatorilor de porumb din Nebraska.

— Habar n-am.

— Ar fi bine să-ţi bandajez faţa.

— Nu-i nevoie, spuse Reacher. Dă-mi o foarfecă.

— Pentru ce?

— Ai să vezi.

Ea îi dădu foarfecă şi Reacher luă rola de bandă adezivă. Tăie o bucată de douăzeci de centimetri şi o puse pe masă cu partea lipicioasă în sus. Apoi tăie o bucată de cinci centimetri şi îi dădu o

formă triunghiulară. Lipi triunghiul pe mijlocul părţii lipicioase a bucăţii mai lungi şi apoi luă ansamblul şi şi-l lipi transversal pe faţă, apăsând tare. O bandă lată şi argintie lipită de la un obraz la celălalt, imediat sub ochi.

— Ăsta-i cel mai grozav pansament de front din lume. Puşcaşii marini m-au dus odată cu avionul din Liban până-n Germania cu nişte bandă adezivă lipită peste intestine.

— Nu e steril.

— E aproape steril şi e suficient.

— Nu poate fi foarte comod.

— Dar văd dincolo de el şi ăsta-i lucrul cel mai important.

— Arată ca o vopsea de război, spuse Dorothy Coe.

— Încă un argument în favoarea lui.

Doctorul intră şi se uită la el o secundă, dar nu comentă, în schimb, întrebă:

— Ce se-ntâmplă în continuare?

Capitolul 49

Se întoarseră în sufragerie şi statură în întuneric, ca să poată supraveghea drumul. Mai erau trei jucători de fotbal afară, nu se ştia unde, şi era posibil să vină şi să plece prin rotaţie, să schimbe posturile, ca la lucrul în ture. Reacher spera ca, mai devreme sau mai târziu, să-şi facă toţi apariţia. Ţinea la îndemână banda adezivă şi Remingtonul.

— N-am mai auzit nicio veste, spuse doctorul. Reacher încuviinţă din cap şi spuse:

— Pentru că n-aţi avut voie să folosiţi telefonul. Dar a sunat şi aşa v-aţi gândit că s-a întâmplat ceva nou.

— Credem că s-au întâmplat trei lucruri noi. Pentru că a sunat de trei ori.

— Ce bănuiţi?

— Războiul dintre bande. Trei oameni rămaşi, trei telefoane. Poate că sunt toti morţi acum.

— Nu pot să fie toţi morţi. Măcar învingătorul trebuie să fi rămas în viaţă. Omorârea prin sinucidere nu e o caracteristică normală a luptelor dintre bande.

— OK, poate că sunt doi morţi. Poate că individul din Cadillac i-a lichidat pe italieni.

— Mai degrabă, invers, spuse Reacher clătinând din cap. Bărbatul din Cadillac va fi anihilat foarte uşor. Pentru că e singur şi e nou-venit aici. Terenul ăsta e foarte ciudat. Îţi trebuie timp până te obişnuieşti cu el. Italienii sunt aici de mai multă vreme. De fapt, sunt aici de mai mult timp decât mine, iar eu parc-aş fi aici de-o veşnicie.

— Nu văd cum ar putea fi vorba de un război între bande, spuse soţia doctorului. De ce s-ar da la o parte un criminal din Las Vegas sau mai ştiu eu de unde, numai pentru că doi oameni de-ai săi au fost răniţi în Nebraska?

— Cei doi inşi de la motel n-au fost doar răniţi, spuse Reacher.

— Ştii ce vreau să spun.

— Ia gândeşte-te, zise Reacher. Să presupunem că mahărul e acasă în Vegas, se relaxează cu un trabuc lângă piscină, şi furnizorul lui îl

sună ca să-l anunţe că l-a scos din circuit. Ce face mahărul? Îşi trimite oamenii la faţa locului, asta face. Dar oamenii lui tocmai şi-au furat-o. Aşa că mahărul e falit. Nu mai are cu ce să amenințe. E neputincios. Pentru el, povestea s-a terminat.

— Nu se poate să n-aibă şi alţi oameni.

— Toţi au mai mulţi oameni. Pot decide să se lupte doi contra doi, zece contra zece sau douăzeci contra douăzeci, şi întotdeauna există un învingător şi un învins. Acceptă decizia arbitrului şi merg mai departe. Sunt ca nişte cerbi în călduri. E în ADN-ul lor.

— Şi ce fel de bande sunt astea?

— Din cele obişnuite, care câştigă bani cu ghiotura din ceva ilegal.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Dar nu e vorba de datorii la jocuri de noroc. Nu e ceva teoretic, pe hârtie. E ceva real. Ceva fizic, cu greutate şi dimensiuni. Nu se poate altfel. Asta fac Duncanii. Au o companie de transport. Aşa că aduc ceva aici, după care marfa e transferată de la A la B la C la D.

— Droguri?

— Nu cred. Nu e nevoie să duci droguri cu camionul în sud, până în Vegas. Poţi să le aduci direct din Mexic sau America de Sud. Sau din California.

— Atunci, bani din droguri. Ca să fie spălaţi în cazinouri. Din oraşele mari de pe Coasta de Est, trecând probabil prin Chicago.

— Posibil, spuse Reacher. Cu siguranţă, e vorba de ceva valoros, de-aia au dat năvală cu toţii aici. Trebuie să fie genul de lucruri pentru care zâmbeşti şi-ţi freci mâinile când vezi camionul intrând pe poartă. Şi probabil că acum marfa a întârziat, de-aia au venit atâţia la fata locului. Sunt nerăbdători cu toţii. Vor să vadă marfa sosind, pentru că e fizică şi e preţioasă. Toţi vor să pună mâna pe ea şi să-şi ocrotească partea. Dar, mai întâi de toate, vor să ajute la depăşirea impasului.

— Şi care ar fi ăla?

— Eu, cred. Ori Duncanii au întârziat din cine ştie ce alt motiv şi se folosesc de mine ca pretext, ori e vorba de ceva pe care un străin n-are voie să-l vadă cu niciun chip. Poate că zona trebuie curăţată înainte ca marfa să poată sosi. Vi s-a spus vreodată să nu vă apropiaţi de anumite zone în anumite perioade?

— Nu prea.

— Aţi văzut vreodată sosind chestii ciudate? Nişte vehicule mari,

inexplicabile?

— Vedem camioanele Duncan tot timpul. Iarna, mai puţin.

— Am auzit că vehiculele pentru cereale sunt toate în Ohio.

— Aşa e. N-au mai rămas aici decât dubele.

— Iar una dintre ele lipsea de la depozit, spuse Reacher. Trei spaţii de parcare, două dube. Deci, ce fel de lucru este valoros şi încape într-o dubă?

*

Jacob Duncan observase că mortul din Cadillac îl făcuse pe Roberto Cassano să se răzgândească. Şi Mancini la fel. Amândoi acceptau acum ideea că Reacher era o ameninţare reală. Cum ar fi putut să reacţioneze altfel? Mortul nu avea nicio urmă pe el. Absolut niciuna. Atunci, ce-i făcuse Reacher? Îl speriase de moarte? Jacob vedea că şi Cassano, şi Mancini se gândeau la asta. Aşa că aşteptă răbdător şi, în cele din urmă, Cassano se uită la el, peste masă, şi spuse:

— Te rog să mă scuzi, sincer. Jacob se uită la el şi spuse:

— Pentru ce, domnule?

— Pentru mai devreme. Pentru că nu te-am luat în serios în privinţa lui Reacher.

— Scuzele sunt acceptate.

— Mulţumesc.

— Dar situaţia rămâne neschimbată, spuse Jacob. Reacher e în continuare o problemă. E în libertate. Şi nimic nu se poate întâmpla până nu punem mâna pe el. Avem trei oameni care-l caută. Dacă va fi nevoie, vor lucra zi şi noapte. Atât cât e nevoie. Pentru că nu vreau ca domnul Rossi să aibă impresia că în această nouă relaţie noi am fi partenerii începători. Pentru noi, e un aspect foarte important.

— Ar trebui să mergem şi noi să-l căutăm, spuse Cassano.

— Noi toti?

— Mă refer la mine şi la Mancini.

— Într-adevăr, spuse Jacob Duncan. Poate că aşa ar trebui. Poate c-ar fi bine să transformăm povestea asta într-o competiţie. Cine câştigă are dreptul să vorbească primul când ne aşezăm să renegociem împărţirea profiturilor.

— Voi sunteţi mai mulţi decât noi.

— Dar voi sunteţi profesionişti.

— Cunoaşteţi împrejurimile.

— Vreţi o luptă mai corectă? Foarte bine. O să-i trimitem la culcare pe cei trei băieţi ai noştri şi, în locul lor, am să-l trimit pe fiul meu. Singur. Asta înseamnă unul contra doi. Atât timp cât e nevoie. Fie să câştige cel mai bun. Pentru victorie, pentru împărţirea prăzii de război şi aşa mai departe. Vreţi să facem aşa?

— Nu-mi pasă, spuse Cassano. Faceţi cum vreţi. O să vă învingem pe toţi, oricâţi oameni aţi trimite acolo.

Goli paharul, îl puse pe masă şi se ridică împreună cu Mancini. Ieşiră împreună pe uşa din spate, la maşina lor care rămăsese parcată pe câmp, dincolo de gard. Jacob Duncan îi urmări cu privirea la plecare, apoi se aşeză în scaun şi se relaxa. Vor irosi câteva ore lungi şi inutile după care, la momentul oportun, Reacher va fi scos la iveală, iar Rossi va recepta mica lovitură subliminală, iar câmpul de joc se va înclina, doar un pic, dar îndeajuns. Jacob zâmbi. Succes, triumf şi răzbunare. Subtilitate şi rafinament.

*

Drumul care se vedea de la fereastra sufrageriei rămase întunecat. Nimic nu se mişca acolo. Cele două vehicule ale jucătorilor de fotbal erau parcate pe acostamentul de dincolo de gard. Unul era un SUV şi celălalt, o camionetă.

Amândouă arătau reci şi inerte. Luna de pe cer apărea şi dispărea, mai întâi luminând slab prin norii subţiri, dispărând apoi complet în spatele straturilor mai groase.

— Nu-mi place să stau degeaba aici, spuse doctorul.

— Atunci, nu mai sta, spuse Reacher. Du-te să tragi un pui de somn.

— Şi tu ce-o să faci?

— Nimic. Aştept să se facă ziuă.

— De ce?

— Pentru că nu aveţi iluminat stradal aici.

— Vrei să ieşi?

— În cele din urmă.

— De ce?

— Sunt locuri unde trebuie s-ajung şi lucruri pe care trebuie să le văd.

— Unul dintre noi trebuie să rămână treaz, ca să stea de veghe.
— Rămân eu, spuse Reacher.
— Păi, trebuie că eşti obosit.
— Lasă că sunt bine. Mergeţi şi odihniţi-vă.
— Eşti sigur?
— Mai mult ca sigur.

Nu se lăsară greu convinşi. Doctorul se uită la soţia lui şi plecară împreună, urmaţi de Dorothy Coe, probabil într-o cameră separată, undeva. Uşile se deschiseră, se închiseră, se auzi apa curgând la baie şi apoi casa se linişti. Sistemul de încălzire huruia, jucătorii de fotbal legaţi cu bandă adezivă mormăiau, gemeau şi sforăiau pe podeaua din hol, dar în afară de asta, Reacher nu mai auzea nimic. Stătea drept pe scaunul tare, cu ochii deschişi în întuneric. Bandajul cu bandă adezivă îi provoca mâncărimi pe faţă. Rezistă fără probleme zece sau douăzeci de minute, apoi alunecă puţin, aşa cum ştia c-are să facă, aşa cum făcuse şi în alte rânduri, într-un soi de transă, ca într-o animaţie suspendată, pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, pe jumătate eficient, pe jumătate inutil. Era o santinelă nu tocmai perfectă şi ştia asta. Dar, pe de altă parte, practic toate santinelele erau nu tocmai perfecte. Era problema cea mai persistentă a oricărei armate.

Pe jumătate treaz, pe jumătate adormit. Pe jumătate eficient, pe jumătate inutil. Auzi maşina şi-i văzu luminile, dar o secundă întreagă se încăpăţâna să treacă până când înţelese că nu visa.

Capitolul 50

Maşina venea din dreapta, dinspre est, precedată de fasciculele farurilor şi de zgomotul dinspre şosea. Încetini până la viteza mersului pe jos şi trecu prin spatele camionetei parcate, rulă mai departe şi trecu prin spatele SUV-ului parcat. Apoi coti şi intră pe alee, roţile scrâşnind pe pietriş, şi deodată se opri.

Şi apoi Reacher îl văzu.

Lumina împrăştiată şi reflectată îi permise să-l identifice. Era Chevroletul bleumarin. Italienii. Reacher puse mâna pe puşcă. Maşina rămase pe loc. Nimeni nu coborî din ea. Era la şaizeci de metri distanţă, în capătul aleii. Stătea acolo, cu luminile aprinse şi motorul torcând la ralanti. O problemă tactică. Reacher avea trei non-combatanţi inocenţi într-o casă cu structură din lemn. Erau două maşini parcate pe alee şi două pe drum, pentru acoperire. Oponenţii erau doi şi casa avea ferestre şi câte o uşă în faţă şi în spate.

Nu erau deloc condiţiile ideale pentru o luptă armată.

Cel mai mult i-ar fi convenit ca italienii să vină pe jos până la uşa din faţă. Jocul s-ar fi terminat pe loc, chiar acolo. Reacher putea să dea uşa de perete şi să tragă de la mică distanţă. Numai că italienii nu se apropiară pe jos. Stăteau în maşină. Nefăcând nimic. Vorbind, probabil. Şi cercetând împrejurimile, din priviri. Reacher vedea străfulgerări palide când gâturile se întindeau şi capetele se întorceau. Discutau ceva.

*

Angelo Mancini spunea:

— E pierdere de timp. Nu-i aici. N-are cum să fie. Decât dacă stă la taclale cu trei dintre jucătorii de fotbal.

Roberto Cassano încuviinţă cu o mişcare a capului. Se uită peste umăr la camioneta şi la SUV-ul de pe acostament, apoi privi în faţă la Yukonul auriu de pe alee. Era parcat în faţa unei camionete vechi.

— Aia-i maşina bătrânei de la fermă, spuse el.

— A venit să doarmă aici, spuse Mancini.

— Cred că tipul lui Mahmeini a avut dreptate într-o privinţă. Ei ştiu că doctorul e veriga slabă şi au adus oameni să-l ţină sub supraveghere.

— Ţinând cont de toate detaliile, nu-i cine ştie ce capcană, cu maşinile parcate în faţă. Nimeni n-o să cadă în ea.

— Ceea ce e în avantajul nostru, într-un fel. Îşi irosesc resursele, crescându-ne şansele în altă parte.

— Vrei să facem o verificare aici? Pentru orice eventualitate?

— Ce rost are? Dacă Reacher e aici, e deja prizonierul lor.

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar pe urmă mi-am zis că nu-i obligatoriu. S-ar putea ca ei să fie prizonierii lui.

— Unul contra trei?

— Ai văzut ce i-a făcut tipului din portbagaj.

— Nu ştiu ce să zic. Cred că vreau să verificăm. Şi poate c-ar trebui. Dar l-ai auzit pe omul ăla. Acum suntem într-o competiţie. Nu putem să ne pierdem vremea.

— N-ar dura aşa mult.

— Ştiu. Dar, dacă nu-i în casă, am arăta ca nişte idioţi. Imediat jucătorii de fotbal i-ar suna pe Duncani şi ar face mişto de faptul că am venit să căutăm într-un loc în care Reacher n-are cum să fie.

— Nimeni n-a spus că se dau puncte pentru stil.

— N-a spus nimeni, dar se dau mereu puncte pentru stil. E un joc de lungă durată. Vorbim de o mulţime de bani. Dacă ne pierdem prestigiul, s-ar putea să nu-l mai recăpătăm niciodată.

— Deci, încotro?

Cassano se uită din nou la camioneta bătrânei.

— Dacă femeia asta e aici, înseamnă că locuinţa ei e goală în noaptea asta. Iar oamenii care caută ascunzători se dau în vânt după casele goale.

*

Reacher văzu maşina dând înapoi pe şosea şi plecând din nou. La început, nu pricepu de ce. Apoi conchise că-l căutau pe Seth Duncan. Se opriseră, cercetaseră maşinile parcate, văzuseră că Mazda nu era printre ele şi plecaseră din nou. Logic. Puse Remingtonul la loc pe podea şi-şi propti picioarele, îşi îndreptă spatele şi privi afară, în întuneric.

*

Nu se mai întâmplă nimic timp de nouăzeci de minute lungi. Nimeni nu veni, nimeni nu făcu vreo mişcare. Apoi, dârele palide ale zorilor se arătară pe cer în dreapta lui Reacher. Apărură la joasă înălţime, argintii şi purpurii, apoi pământul îşi schimbă încet culoarea din negru în cenuşiu, iar lumea căpătă din nou o formă solidă, până departe, la orizontul îndepărtat. Fâşii de nori zdrenţuiţi se aprinseră pe cer şi ceaţa se înălţă din pământ până la înălţimea genunchiului. O zi nouă. Dar nu una bună, se gândi Reacher. Urma să fie o zi plină de suferinţă, atât pentru cei care o meritau, cât şi pentru cei care n-o meritau. Aşteptă.

Nu putea să plece cu Yukonul, pentru că n-avea cheia de la camioneta lui Dorothy Coe. Probabil că era în haina ei, dar nu-l trăgea inima să se ducă s-o caute. Nu se grăbea. Era iarnă. Mai era o oră până când se lumina de-a binelea.

*

La opt sute de kilometri spre nord, în Canada, chiar deasupra paralelei 49, din cauza latitudinii, zorii veniră ceva mai târziu. Primele raze de lumină ale dimineţii trecură prin filtrul acelor pinului impunător şi atinseră duba albă în locul amenajat pentru picnic de la capătul cărării acoperite de iarbă. Şoferul se trezi în scaun, clipi şi se întinse. Nu auzise nimic toată noaptea. Nu văzuse nimic. Nici urşi, nici coioţi, nici vulpi, nici elani, nici cerbi canadieni şi nici lupi. Nici oameni nu văzuse. Îi fusese cald, pentru că avea un sac de dormit căptuşit cu fulgi, dar nu dormise deloc comod, căci dubele carosate au cabine mici, şi îşi petrecuse noaptea îndoit într-un scaun care nu se lăsa prea mult pe spate. Nu reuşea să scape de gândul că marfa din spate era tratată mai bine decât el. Călătorea mai confortabil. Dar, pe de altă parte, era scumpă şi greu de obţinut, ceea ce el nu-şi permitea. Fiind un om realist, ştia cum merg lucrurile.

Coborî şi se uşura lângă trunchiul pinului bătrân. Apoi mancă şi bău din proviziile sărăcăcioase, îşi propti palmele în spatele dureros şi se întinse din nou ca să scape de cârcei. Cerul se lumina. Era perioada lui preferată pentru a se duce spre graniţă. Lumina era suficientă ca să vadă şi era prea devreme pentru companie. Ideal. Mai avea doar

treizeci şi cinci de kilometri, cea mai mare parte pe un drum forestier care nu apărea pe hărţi, până la un punct situat la mai puţin de patru mii de metri nord de linia de frontieră. Zona de transfer, cum o numise. Capătul drumului pentru el, dar nu şi pentru marfă.

Se urcă în cabină şi porni motorul. Îl lăsă să se încălzească şi să se stabilizeze un minut, cât timp îşi verifică indicatoarele şi cadranele. Trecu schimbătorul în prima viteză, eliberă frâna de mână şi roti volanul, plecând încet, cu viteza mersului pe jos, hurducăindu-se pe cărarea accidentată, acoperită de iarbă.

*

Reacher auzi sunete la capătul holului. Apa de la toaletă trasă, un robinet curgând, o uşă deschizându-se şi închizându-se. Apoi doctorul trecu şchiopătând pe lângă sufragerie, amorţit după somn, mut la prima oră a dimineţii. Salută dând din cap în trecere, îi ocoli pe jucătorii de fotbal şi se duse la bucătărie. Un minut mai târziu, Reacher auzi gâlgâitul şi şuieratul cafetierei. Soarele urcase suficient ca să arate o reflexie în fereastră, a SUV-ului parcat dincolo de gard. Pânze de brumă sclipeau şi scânteiau pe câmpuri.

Doctorul veni cu două căni de cafea. Îşi pusese un pulover peste pijama. Avea părul nepieptănat. Rănile de pe faţă se pierdeau în roşeaţa generală. Puse o cană în faţa lui Reacher şi, ocolind masa, se aşeză pe un scaun de vizavi.

— Bună dimineaţa, spuse el.

Reacher nu spuse nimic.

— Ce-ti mai face nasul? întrebă doctorul.

— Nemaipomenit, spuse Reacher.

— E un lucru pe care nu mi l-ai spus niciodată, spuse doctorul.

— Sunt multe lucruri pe care nu ţi le-am spus niciodată, zise Reacher.

— Ai spus că, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, detectivul a neglijat să facă o percheziţie undeva. Ai spus că din cauza ignoranţei sau a confuziei.

Reacher aprobă cu o mişcare din cap şi luă o gură de cafea.

— Ăla e locul unde-o să te duci în dimineaţa asta? întrebă doctorul.

— Da, aşa e.

— Ai să găseşti ceva acolo după douăzeci şi cinci de ani?

— Probabil că nu.

— Atunci, de ce te mai duci?

— Pentru că nu cred în fantome.

— Nu înţeleg.

— Sper să nu fii nevoit niciodată să înţelegi. Sper că mă înşel.

— Unde e locul despre care vorbim?

— Doamna Coe mi-a spus că, în urmă cu cincizeci de ani, două ferme au fost vândute pentru un proiect imobiliar care nu s-a realizat niciodată. Acareturile uneia dintre ferme sunt tot acolo. Departe, pe câmp. Un şopron şi un adăpost mai mic.

Doctorul încuviinţă dând din cap.

— Ştiu unde sunt.

— Oamenii ară până în apropierea lor.

— Ştiu, spuse doctorul. Poate că n-ar trebui, dar de ce să lase să se irosească un pământ bun? Pe subdiviziunile alea nu s-a construit niciodată nimic şi nici n-o să se construiască vreodată. Aşa încât, dacă tot le-a picat ceva gratuit, de ce să nu profite, mai ales că nu le prisoseşte. E o recoltă care nu apare pe ipotecile lor.

— Deci, când detectivul Carson a venit aici în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, ce-a văzut? La începutul verii? A văzut cam patru sute de mii de hectare cu porumb înalt până la brâu, case presărate ici şi colo şi câteva acareturi presărate ici şi colo. S-a oprit la fiecare casă, şi fiecare ocupant i-a spus că-şi cercetase acareturile. Prin urmare, Carson s-a cărat din nou şi vechiul şopron şi vechiul adăpost au rămas necercetate. Pentru că întrebarea lui Carson a fost: „Aţi căutat în acareturile *voastre?”* Toţi au spus că da, probabil cât se poate de sinceri. Iar Carson a văzut şopronul şi adăpostul vechi şi, în mod firesc, a presupus că trebuie să fie ale cuiva şi că, de bună seamă, fuseseră cercetate, conform declaraţiilor. Dar ele nu aparţineau nimănui şi nici nu fuseseră cercetate.

— Şi crezi că acolo a fost scena crimei?

— După părerea mea, Carson trebuia să pună întrebarea asta în urmă cu douăzeci şi cinci de ani.

— N-o să fie nimic acolo. N-are cum. Clădirile alea sunt nişte ruine acum şi cred că şi pe-atunci erau tot ruine. Stau acolo părăsite de cincizeci de ani, la dracu-n praznic, putrezind încet.

— Oare?

— Bineînţeles. Chiar tu ai spus că nu aparţin nimănui.

— Atunci de ce sunt făgaşe de maşini până la uşă?

— Serios?

Reacher mişcă din cap aprobativ.

— În prima noapte petrecută aici, am ascuns o camionetă în adăpostul mai mic. N-am avut nicio dificultate să ajung acolo. Am văzut drumuri mai proaste în New York.

— Făgaşe vechi? Sau noi?

— Greu de spus. Probabil şi noi, şi vechi. Aş spune că au mulţi ani vechime. Foarte adânci, bine delimitate. Fără buruieni. Nu cred că traficul e intens, dar e ceva. Un fel de regularitate. În orice caz, suficient cât să ţină făgaşele în formă.

— Nu pricep. Cine-ar putea să folosească clădirile alea acum? Şi în ce scop?

Reacher nu spuse nimic. Se uita afară, pe fereastră. Se lumina tot mai tare. Câmpurile se făceau din cenuşii, maronii. Camioneta parcată dincolo de gard era luminată toată de o rază de soare joasă.

— Deci, tu crezi că cineva a cules-o de pe drum pe fetiţă şi a dus-o la şopronul ăla?

— Nu mai sunt aşa de sigur, spuse Reacher. În acea perioadă, se recolta lucerna şi erau destule camioane pe drum. Şi bănuiesc că, pe atunci, toată zona asta era mai fericită, mai plină de energie. Oamenii făceau una şi alta, se duceau şi colo, şi dincolo. Drumurile erau ceva mai aglomerate decât sunt acum. Poate chiar mult mai aglomerate. Probabil prea aglomerate ca să rişti să iei un copil de pe drum, împotriva voinţei acestuia, în plină zi.

— Şi ce crezi că s-a întâmplat cu ea.

Reacher nu-i răspunse. Continua să se uite pe fereastră. Vedea nodurile din grinzile gardului. Vedea pâlcurile de iarbă îngheţată de la baza stâlpilor. Gazonul din faţă era uscat şi fragil din cauza gerului.

— Nu prea-ţi place grădinăritul, remarcă Reacher.

— N-am talent, spuse doctorul. Şi nici timp.

— Grădinăreşte cineva pe-aici?

— Nu prea. Oamenii sunt prea obosiţi. Şi fermierii care lucrează pe câmp nu se ocupă de aşa ceva. Ei cresc plante pe care să le vândă, nu să se uite la ele.

— Înţeleg.

— De ce vrei să ştii?

— Mă întrebam, dacă aş fi o fetiţă pe bicicletă şi aş îndrăgi florile,

unde m-aş duce să le văd. N-ar avea niciun rost să vin la o casă ca asta, de exemplu. Sau la orice casă, probabil. Şi, de fapt, nu prea aş avea unde să mă duc, pentru că fiecare palmă de pământ este arată pentru grâne care aduc bani. Nu mă pot gândi decât la trei posibilităţi. Am văzut două stânci mari pe câmpuri, înconjurate de tufişuri. La începutul verii, probabil că acolo sunt flori sălbatice frumoase. S-ar putea să fie mai multe astfel de locuri, dar oricum nu contează, pentru că la începutul verii ar fi complet inaccesibile, căci, doar ca să ajungi la ele, ar trebui să înoţi aproape doi kilometri prin porumbul crescut. Dar am mai văzut astfel de tufişuri în alt loc.

— Unde?

— În jurul şopronului ăluia vechi. Cred că de la seminţele aduse de vânt. Oamenii ară până în apropiere, dar mai lasă ceva spaţiu.

— Şi crezi că s-a dus acolo singură?

— Cred că e posibil. Poate că ştia singurul loc în care era sigură c-o să vadă flori. Şi poate că cineva ştia că ea ştia.

Capitolul 51

Duncanii se mutaseră în bucătăria lui Jonas, pentru că fereastra cârpăcită a lui Jasper lăsa să intre aerul rece, iar hainele arse în cuptor scoteau fum şi mirosuri. Încetaseră să bea bourbon şi începuseră să bea cafea. Soarele răsărise şi se făcuse zi de patruzeci de minute. Jacob Duncan se uită la ceasul de perete şi spuse:

— Soarele a răsărit şi în Canada. Zorii au fost cam cu zece minute în urmă. Sunt sigur că marfa noastră s-a pus deja în mişcare. Îl cunosc pe băiatul ăla. Îi place să pornească devreme la drum. E un băiat bun. Nu pierde timpul aiurea. Transferul o să aibă loc curând.

*

Drumul care ducea de la Medicine Hat spre sud dispărea după lacul Pakowki. Asfaltul se termina cu o muchie neregulată, urmată de vreo patru sute de metri de carosabil expus, piatră concasată încleiată cu gudron, iar acesta se termina şi el, într-un luminiş de pădure fără vreo ieşire aparentă. Dar duba albă se alinie printre doi pini şi trecu peste nişte vegetaţie joasă, ajungând pe un drum din făgaşe, cândva larg, acum lăsat în paragină, un coridor îndreptat spre sud şi obţinut prin tăierea copacilor, croit pentru a împiedica înaintarea eventualelor incendii aduse de vânturile vestice. Duba rulă încet, înclinându-se în stânga şi în dreapta, roţile mişcându-se în sus şi în jos independent, ca la o plimbare pe jos. În faţă nu erau decât copaci, după care apăru orăşelul Hogg Parish din Montana. Dar duba se opri la jumătatea drumului până acolo, la nici trei kilometri şi jumătate de graniţă, la limita nordică a zonei sigure, exact simetric faţă de echivalentul ei din America, aflată deja în aşteptare, vioaie, plină de energie şi gata pentru ultima porţiune a călătoriei.

*

Doctorul se duse în bucătărie ca să mai aducă nişte cafea şi, când se întoarse, spuse:

— Se poate să fi fost un accident. Poate că a intrat în şopron.

— Cu bicicleta? întrebă Reacher.

— E posibil. Nu ştim multe despre ea. Unii copii îşi lasă bicicleta pe cărare, alţii intră cu ea. Ţine de personalitatea fiecăruia. Apoi poate că s-a rănit cumva în clădirea aia. Sau a rămas blocată. Uşa e înţepenită acum. Poate că încă de-atunci era greu de mişcat. Se poate să fi rămas prinsă acolo, ca-ntr-o capcană. Nimeni nu i-ar fi auzit ţipetele.

— Şi pe urmă?

— Un copil de opt ani fără mâncare şi fără apă n-avea cum să reziste mult.

— Nu-i un gând prea plăcut, remarcă Reacher.

— Preferabil însă anumitor alternative.

— Se poate.

— Sau poate c-a fost lovită de un camion. Sau o maşină. Pe drumul într-acolo. Chiar tu ai spus că drumurile se poate să fi fost aglomerate. Poate că şoferul s-a panicat şi a ascuns cadavrul. Şi bicicleta.

— Unde?

— Oriunde. În şopronul ăla sau la câţiva kilometri mai încolo. În alt district. Poate chiar în alt stat. Poate că de-aia nu s-a găsit niciodată nimic.

— Se poate, spuse din nou Reacher.

Doctorul tăcu.

— Acum tu nu-mi spui ceva.

— E timp.

— Cât?

— Probabil, o jumătate de oră.

— Până când?

— Ceilalţi trei jucători de fotbal vin aici pentru micul dejun. Amicii lor sunt aici, aşa că asta e baza lor temporară. O s-o pună pe nevastă-mea să le gătească ceva. Le place să facă asemenea chestii feudale.

— M-am gândit eu, spuse Reacher. O să fiu pregătit.

— Unul dintre ei e tipul care ţi-a spart nasul.

— Ştiu.

Doctorul nu spuse nimic.

— Pot să-ţi pun o întrebare? zise Reacher.

— Care anume?

— Garajul tău e ca grădina sau ca televizorul?

— Mai degrabă ca televizorul.

— Asta-i bine. Întoarce-te cu faţa la geam şi supraveghează drumul.

Mă întorc în zece minute.

Reacher luă puşca Remington şi trecu prin bucătărie în holul din spate. Găsi uşa care dădea în garaj. Era o incintă spaţioasă, goală, pentru că Subaru era încă la motel, ordonată şi curată, cu o podea măturată şi fără semne vizibile de haos. Pe toată lungimea unui perete erau rafturi pline cu lucruri care nu se găseau în subsol. Pe un alt perete era aranjat un banc de lucru bine organizat, ordonat şi curat, cu o menghină şi un panou cu cârlige pline cu scule aranjate logic.

Reacher descarcă Remingtonul, cele cinci gloanţe rămase în încărcător şi unul pe ţeava. Întoarse arma cu susul în jos şi o prinse în menghină. Găsi un ferăstrău electric şi-i puse o lamă pentru tăiat lemn. Îl băgă în priză, îl porni şi reteză cu lama patul din lemn de nuc, mai întâi cu o tăietură dreaptă transversal pe partea cea mai îngustă, apoi din nou pe o linie curbă care imita conturul din faţă al unui mâner de pistol. Alte două treceri avură rolul de a teşi muchiile ascuţite, după care găsi un raşpel şi îşi finisă opera, cu rumeguşul căzând ca fulgii de ciocolată răzuită, iar în final aplică un strat de spumă pe care-l acoperi cu un şmirghel cu granulaţie mare. Suflă praful de lemn şi-şi frecă palma ca să pipăie rezultatul şi îşi spuse că era mulţumitor.

Schimbă lama de ferăstrău cu una de bomfaier, o chestie albăstrie cu dinţi micuţi, pe care o puse pe ţeava la două degete în faţa ulucului. Lama scrâşni, ţipă şi urlă până când porţiunea din faţă a ţevii lungă de treizeci de centimetri se desprinse şi căzu pe podea cu un dangăt ca de clopot. Desfăcu bacurile menghinei, ridică arma şi acţiona de două ori mecanismul cu piston, *clanc-clanc, clanc-clanc,* după care o reîncărcă, cinci cartuşe în încărcător şi unul pe ţeava. Un puşcoci cu ţeava retezată, cu priză de pistol, nu cu mult mai lungă decât antebraţul lui.

Pe drumul de întoarcere prin casă, găsi şifonierul şi-şi recupera hanoracul de iarnă. Glockul şi cuţitul cu resort erau încă în buzunare, împreună cu cele două şurubelniţe şi cheia mecanică. Tăie cu cuţitul căptuşeala buzunarului din stânga, astfel încât puşcociul să intre cu totul. Îşi îmbrăcă haina. Apoi descuie uşa din faţă şi se întoarse în sufragerie ca să aştepte.

*

Jucătorii de fotbal sosiră pe rând, unul câte unul, primul dintre ei chiar la ţanc, la exact treizeci de minute după ce vorbise doctorul, într-o camionetă neagră pe care o lăsă pe şosea. Urcă în pas alergător aleea şi intră pe uşa din faţă ca şi cum ar fi fost proprietarul casei, iar Reacher îl scoase din circuit cu o lovitură cruntă în ceafă, de la spate, cu cheia. Tipul căzu în genunchi şi se întinse pe burtă. Reacher investi ceva timp şi efort pentru a-l trage mai în faţă pe podeaua lucioasă din lemn, apoi îl înfăşură cu bandă adezivă, rapid şi fără fasoane, nu o treabă permanentă, dar suficientă pentru moment. Pocnetul cheii lovite de ţeastă şi bufnitura individului căzut la podea, urmate de gemetele şi icnetele lui Reacher le treziră pe nevasta doctorului şi pe Dorothy Coe. Ieşiră din camerele lor îmbrăcate în halate de baie. Soţia doctorului se uită la noul individ de pe podea şi spuse:

— Cred că vin pentru micul dejun.

— Numai că azi n-o să primească nimic de mâncare, spuse Reacher.

— Şi mâine ce-o să fie? întrebă Dorothy Coe.

— Mâine e o nouă zi. Cât de bine o cunoaşteţi pe Eleanor Duncan?

— Ea nu e vinovată de nimic.

— Anul ăsta, ea o să vă transporte recolta, pentru că ea o să rămână la conducerea firmei.

Dorothy Coe nu spuse nimic.

— Vrei să plecăm de-aici? întrebă soţia doctorului.

— Aţi fi mai în siguranţă, spuse Reacher. N-ar fi indicat ca unul dintre indivizii ăştia să cadă peste voi.

— Vezi că mai vine unul, anunţă doctorul din sufragerie, cu glas scăzut şi alarmat.

Al doilea individ căzu la fel ca primul şi exact în acelaşi loc. Nu mai rămăsese loc să-l târască în faţă. Reacher îi legă picioarele la genunchi ca să poată închide uşa, apoi îl imobiliza cu bandă chiar acolo unde se afla.

Ultimul care sosi era chiar tipul care-i spărsese lui Reacher nasul.

Şi nu veni singur.

Capitolul 52

Un SUV alb parcă pe şosea, dincolo de gard, şi individul care-i spărsese nasul lui Reacher coborî de la volan. Apoi se deschise şi portiera din dreapta maşinii şi tânărul pe nume John coborî. Tânărul pe care Reacher îl lăsase la depozit. *Du-te la culcare,* îi spusese Reacher. Numai că el nu se dusese la culcare. Aşteptase până auzise că situaţia nu mai prezintă riscuri şi apoi ieşise ca să-şi revendice şi el partea de distracţie.

Mare tontălău!

Holul era prea aglomerat ca să te mai poţi mişca. Era plin de jucători de fotbal, patru la număr, întinşi pe jos ca nişte cadavre, ca nişte balene eşuate pe ţărm, cu membrele imobilizate cu bandă adezivă şi capetele în poziţii nefireşti. Reacher îşi croi drum pe lângă ei şi se duse la o fereastră. Ultimii sosiţi trecură pe lângă camioneta lui Dorothy Coe, apoi pe lângă Yukonul lui John, apropiindu-se grăbiţi de uşă, plini de bună dispoziţie.

Reacher deschise uşa şi le ieşi în întâmpinare. Scoase puşca retezată de-a curmezişul corpului, printr-o mişcare amplă, exagerată, ca un pirat care scoate de la brâu un pistol cu cremene, şi o ţinu cu mâna dreapta, cotul îndoit la un unghi comod, îndreptând-o spre tipul care-l lovise, dar privindu-l pe John.

— M-ai dezamăgit, spuse el.

Amândoi tinerii se opriră brusc în loc şi se holbară la el ceva mai insistent decât ar fi fost justificat, până când Reacher îşi aminti de banda adezivă de pe faţă. Ca o vopsea de război. Zâmbi şi o simţi cum se încreţeşte. Se uită la tipul care-l lovise şi zise:

— N-a fost nimic care să nu se poată repara. Dar nu sunt sigur că şi tu o să spui la fel.

Niciunul dintre tipii din faţa lui nu rosti vreun cuvânt. Reacher rămase cu ochii pe tipul care-l lovise şi spuse:

— Scoate cheile maşinii şi aruncă-mi-le!

— Ce? zise tânărul.

— M-am plictisit de Yukonul lui John. Astăzi vreau să mă plimb cu maşina ta.

— Aşa crezi?

— Nu cred, sunt sigur. Niciun răspuns.

— E timpul să luaţi o decizie, băieţi, spuse Reacher. Ori faceţi ce vă spun, ori vă-mpuşc.

Tipul scoase din buzunar o legătură de chei. Le ţinu sus o secundă, ca să dovedească ce erau, apoi le aruncă pe furiş către Reacher, care nu făcu nicio încercare să le prindă. Cheile se loviră de haina lui şi aterizară pe pietriş. Reacher voia să aibă mâna stângă liberă şi toată atenţia concentrată într-un singur loc. Se uită din nou la tip şi întrebă:

— Şi cum se simte nasul tău acum?

— Se simte bine, spuse tipul.

— Arată ca şi cum a mai fost lovit înainte.

— De două ori, zise tipul.

— Păi se zice că trei e numărul norocos. Se mai spune că a treia oară ai şanse să reuşeşti.

Nimeni nu spuse nimic.

— John, culcă-te cu faţa la pământ, ordonă Reacher. John nu se mişcă.

Reacher trase în pietrişul de la picioarele lui John. Arma bubui şi zgomotul se rostogoli departe, peste câmp, tare şi sumbru, ca o explozie la o carieră de piatră. John urlă şi începu să ţopăie. Nu fusese lovit, ci doar înţepat în fluierele picioarelor de fragmentele de pietriş răscolite de detonaţie. Reacher aşteptă să se facă linişte şi acţiona pistonul puştii, un *danc-clanc* solid, probabil cel mai intimidant sunet din lume. Tubul gol al cartuşului zbură prin aer şi ateriza lângă chei, alunecând ceva mai încolo.

John se aruncă imediat la pământ. Mai întâi se lăsă în genunchi, stângaci, de parcă era la biserică, apoi îşi întinse mâinile şi se aşeză cu faţa în jos, fără entuziasm, ca şi cum un antrenor nervos îi poruncise să facă o sută de flotări. Reacher strigă peste umăr:

— Doctore, adu-mi, te rog, banda adezivă. Niciun răspuns din casă.

Reacher strigă din nou:

— Nu-ţi fie frică, doctore. N-o să mai fie represalii. Niciodată. Asta e ultima zi. De mâine o să puteţi trăi ca nişte oameni normali. Indivizii ăştia o să rămână şomeri şi-o să se întoarcă acolo de unde-au venit, ca să-şi caute alte joburi.

Urmă o pauză lungă şi tensionată. Apoi, după un minut, doctorul ieşi cu rola de bandă. Nu se uită la cei doi jucători de fotbal. Îşi ţinea

faţa într-o parte şi ochii în pământ. Vechile obişnuinţe. Îi dădu rola lui Reacher şi se retrase în casă. Reacher îi aruncă rola tipului care-l lovise şi-i zise:

— Fă în aşa fel încât amicul tău să nu-şi poată mişca nici braţele, nici picioarele. Sau am s-o fac eu, printr-o altă metodă, care va include probabil şi o leziune a coloanei vertebrale.

Tipul prinse rola şi se apucă de treabă. Îi înfăşură strâns încheieturile lui John cu un opt din trei straturi, apoi înfăşură banda peste partea de mijloc a optului, ca nişte cătuşe din plastic. Reacher nu avea habar cât era rezistenţa la rupere a benzii adezive, în termeni tehnici, dar ştia că nicio fiinţă umană nu putea să o rupă pe lungime. Tipul procedă la fel şi cu gleznele lui John, după care Reacher îi spuse:

— Acum, leagă-l ca pe porc. Uneşte încheieturile cu gleznele.

Tipul îi îndoi picioarele lui John spre fund şi înfăşură banda între cătuşele improvizate de la încheieturile şi de la gleznele acestuia, de patru ori, pe o lungime cam de treizeci de centimetri. Strânse totul bine şi se ridică. Reacher scoase cheia din buzunar şi o ţinu la vedere. Pe ea rămăseseră sânge şi fire de păr, de la loviturile aplicate anterior. O lăsă să cadă pe pământ, în spatele lui. Scoase cuţitul cu resort. Îl lăsă să cadă pe pământ, în spatele lui. Scoase şi pistolul Glock. Îl lăsă să cadă pe pământ, în spatele lui. Apoi se întoarse şi, lângă acestea, aşeză puşca cu ţeava retezată. Îşi dezbrăcă hanoracul şi-l lăsă să cadă peste cele patru arme. Se uită la tipul care-l lovise şi spuse:

— Luptă dreaptă. Tu împotriva mea. Rezervele echipei de fotbal din Nebraska împotriva Armatei SUA. Cu pumnii goi. Fără reguli. Dacă poţi să treci de mine, ai toată libertatea să foloseşti orice găseşti sub haină.

Tipul afişă o expresie tâmpă o secundă, apoi zâmbi uşor, ca şi cum tocmai răsărise soarele pentru el, ca şi cum i s-ar fi arătat în faţa ochilor o circumstanţă incredibilă, ca şi cum s-ar fi deschis o breşă într-o defensivă compactă, ca şi cum avea posibilitatea să alerge direct spre fundul terenului. Se ridică pe vârfuri, îşi postă corpul pieziş şi îşi strânse pumnul drept sub bărbie, gata să puncteze cu stânga.

Reacher zâmbi şi el, doar un pic. Tipul dansa pe loc ca şi cum ar fi fost marchizul de Queensberry. Habar n-avea. Nu avea nici cea mai mică idee. Poate că ultima bătaie pe care o văzuse fusese într-un film din seria Rocky. Avea doi metri înălţime şi aproape o sută patruzeci

de kilograme, dar nu era nimic mai mult decât un bou pus la îngrăşat, mare, prost şi cu pielea lucioasă, în luptă cu un şobolan de stradă.

Un şobolan de stradă de o sută treisprezece kilograme.

Tipul făcu un pas în faţă şi începu să ţopăie pe vârfuri cam un minut, legănându-se, îndoindu-se şi simulând eschive, pierzând timp şi energie. Reacher rămase perfect nemişcat şi se uita la el, cu ochii lărgiţi de vederea periferică, concentrându-se nicăieri şi pretutindeni totodată, în stare de alertă maximă, urmărind ochii, mâinile şi picioarele adversarului. Şi lovitura de stânga nu întârzie mult. Era o primă mişcare evidentă pentru un dreptaci care credea că se află în ringul de box. Orice lovitură laterală de stânga urma aceeaşi traiectorie de bază ca şi lovitura directă de stânga, dar cu o forţă mult mai mică, deoarece era propulsată doar de braţ, zvâcnind din cot, fără vreo contribuţie reală din partea picioarelor, a torsului sau a umerilor. Lovitura laterală nu avea forţă reală. Reacher urmări nodurile mari şi roz apropiindu-se şi deodată îşi mişcă mâna stângă, rapid, trimiţând-o în faţă şi în sus ca atunci când alungi cu dosul palmei o viespe, lovind partea interioară a încheieturii individului, suficient de tare ca să modifice parcursul loviturii acestuia, suficient de dur ca s-o abată de la fata lui şi s-o trimită peste umărul său în mişcare.

Iar umărul lui se mişca deoarece se proptise deja în piciorul stâng, zvâcnind înainte, răsucindu-se de la brâu, pentru a-şi mări elanul, repezindu-şi cotul drept în spaţiul creat prin răsucirea individului în sens antiorar cam trei centimetri, ţintind să-i izbească cu cotul drept în marginea exterioară a orbitei ochiului stâng, sperând să-i crape ţeasta pe linia tâmplei. *Fără reguli.* Lovitura ateriza cu toată forţa masei în mişcare din spatele ei, cu un impact solid şi cutremurător, pe care Reacher îl simţi până-n vârful degetelor de la picioare. Tipul se clătină în spate, dar rămase în picioare. Era evident că nu-i crăpase ţeasta, dar resimţea lovitura. Şi o simţea rău, deschizând gura ca să urle, aşa că Reacher i-o închise cu un upercut violent sub bărbie, convulsiv, nici pe departe elegant, dar eficient. Capul individului trosni în spate într-o ceaţă de sânge şi ricoşa din nou în faţă de pe deltoizii lui masivi, iar Reacher încercă să-i atingă cealaltă orbită de ochi cu cotul stâng, o lovitură feroce aplicată brusc din talie, după care aplică o laterală de dreapta în gâtul tipului, punct ochit, punct lovit, apoi îl izbi cu genunchiul în vintre şi, sărind în spatele lui, îl lovi tare cu bocancul în spatele genunchilor, cu o lovitură amplă, ca de

seceră, astfel că picioarele individului se pliară sub el şi tipul căzu greoi cu spatele pe alee.

Şase lovituri, trei secunde.

Fără reguli.

Rezervele echipei de fotbal din Nebraska împotriva Armatei SUA.

Dar tipul era rezistent. Sau îi era frică. Ori ambele variante. Oricum ar fi fost, nu ceda. Începu să se răsucească pe spate, ca o ţestoasă, încercând să se ridice iar în picioare, desenând stângaci îngeri de zăpadă în pietrişul aleii, mişcând convulsiv capul în stânga şi în dreapta.

Poate că ar fi fost rezonabil să-l lase să numere până la opt şi să decidă dacă mai continuă lupta, dar să-ţi vezi adversarul la podea este raiul pentru un şobolan de stradă, obiectul absolut al exerciţiului, un cadou preţios care nu se refuză niciodată, aşa că Reacher îl linişti definitiv lovindu-l violent cu piciorul în ureche, după care calcă tare pe mutra lui cu călcâiul, ca un locatar oripilat care striveşte cu piciorul un gândac de bucătărie, iar zgomotul strident al nasului zdrobit al individului se auzi clar peste gâfâieli, icnete, gemete şi mormăieli.

Sfârşitul jocului. Opt lovituri în şase secunde, ceea ce, după standardele lui Reacher, era dureros de lent şi de laborios, dar, pe de altă parte, individul era imens şi avea forţa şi energia unui sportiv, obişnuit pe deasupra cu o anumită doză de pedeapsă fizică. Fusese competitiv, într-o oarecare măsură. În limite acceptabile, aproape. Nu fusese cel mai rău dintre cei cu care se confruntase Reacher. Patru ani de fotbal în colegiu echivalau probabil cu patru zile din antrenamentul unui *ranger* [6], şi mulţi dintre oamenii pe care-i cunoscuse Reacher nu trecuseră nici de ziua a treia.

[6] Militar american antrenat pentru raiduri-surpriză şi atacuri în grupuri mici. (N.t)

Îl imobiliza pe individ acolo unde zăcea, cu cătuşe de plastic la încheieturi legate cu patru înfăşurări pe după gâtul tipului şi cătuşe la mâini legate cu patru înfăşurări de gâtul lui John. Apoi se întoarse în hol şi îi strânse mai bine pe primii doi veniţi. Îi târî pe parchetul lucios şi îi legă spate în spate, la fel ca pe cei de la miezul nopţii. Se ridică să-şi tragă sufletul.

Deodată, sună un telefon, depărtat şi în surdină.

*

Telefonul se dovedi a fi mobilul lui Dorothy Coe. Sunetul fusese depărtat şi estompat pentru că avea telefonul cu ea, în spatele uşii închise a camerei sale. Ieşi cu aparatul în mână şi privi când la el, când la cei patru tipi legaţi pe podeaua holului, după care zâmbi, ca la o ironie secretă, ca şi cum normalitatea îşi făcea loc într-o zi cât se poate de anormală.

— A fost domnul Vincent de la motel. Vrea să vin să lucrez în dimineaţa asta. Are musafiri.

— Cine? întrebă Reacher.

— Nu mi-a spus.

Reacher se gândi un moment şi spuse:

— În regulă.

Îi spuse doctorului să stea cu ochii pe toţi cei şase jucători de fotbal capturaţi, apoi ieşi pe alee şi-şi îmbrăcă hanoracul, îşi îndesă în buzunare arsenalul improvizat şi găsi cheile de la maşină pe pietriş, apoi coborî pe alee la SUV-ul alb parcat dincolo de gard.

*

Eldridge Tyler se mişcă puţin, dar suficient cât să se facă mai comod. Trecuse în a doua oră de lumină diurnă. Era un om răbdător. Îşi ţinea ochiul tot pe lunetă. Luneta era îndreptată tot spre uşa şopronului, la cincisprezece centimetri spre stânga faţă de uşa normală şi cincisprezece centimetri în jos. Ulucul puştii era aşezat în continuare ferm pe pungile de orez. Aerul era umed şi dens, dar soarele strălucea şi vizibilitatea era bună.

Dar bărbatul uriaş în haină maro nu venise.

Nu încă.

Şi poate că n-avea să vină niciodată, dacă Duncanii aveau succes în timpul nopţii. Dar Tyler era în continuare cât se poate de vigilent, pentru că era precaut din fire şi întotdeauna îşi lua sarcinile în serios, şi poate că Duncanii nu avuseseră succes în timpul nopţii. Caz în care bărbatul uriaş avea să se arate foarte curând. De ce să mai aştepte? N-avea nevoie decât de lumina zilei.

Tyler îşi luă degetul de pe trăgaci, îşi flexă mâna o dată, de două

ori, apoi puse degetul la loc.

Capitolul 53

SUV-ul alb se dovedi a fi un Chevrolet Tahoe, care, pentru ochiul neinstruit al lui Reacher, era exact acelaşi lucru ca şi un GMC Yukon. Cabina era la fel. Toate butoanele de control, la fel. Toate cadranele, la fel. Se deplasă exact la fel, mare, greoi şi inexact, până la şoseaua cu două benzi, unde Reacher coti la dreapta şi se îndreptă spre sud. Era ceaţă, dar la est soarele se ridicase pe cer. Ziua începuse de aproape două ore.

Încetini şi parcă pe acostament, la două sute de metri de motel. De la nord, nu vedea nimic din el în afară de reclama în formă de rachetă şi clădirea mare şi rotundă unde se aflau recepţia şi barul. Coborî din maşină şi merse pe asfalt, lent şi tăcut. Fiecare pas îi schimba unghiul de vizibilitate. Mai întâi, apăru Fordul incendiat. Era în parcarea principală, lăsat pe jantele roţilor, negru şi scheletic, cu două forme în spatele ramelor de geamuri fără geamuri, amândouă arse, netede şi micşorate ca nişte foci. Apoi văzu maşina Subaru a doctorului, în faţa camerei 6, avariată, cu tabla îndoită şi şifonată, dar tot un lucru viu în comparaţie cu Fordul.

După care văzu Chevroletul bleumarin.

Era parcat dincolo de Subaru, în faţa camerei 7, sau a camerei 8, sau în faţa ambelor, aşezată neglijent, la capătul a patru şanţuri scurte în pietriş. Oameni frustraţi, obosiţi şi supăraţi, oprindu-se grăbiţi, gata de odihnă.

Reacher intră dinspre şosea şi merse către uşa recepţiei, cât de liniştit putea pe pietrele răzleţe, trecând pe lângă Ford. Era cald încă. Căldura incendiului gravase spirale fantastice în metal. Uşa de la recepţie era descuiată. Reacher intră şi-l văzu pe Vincent în spatele biroului. Tocmai punea receptorul telefonului în furcă. Se opri şi se holbă la bandajul din bandă adezivă al lui Reacher.

— Ce dracu' ţi s-a întâmplat? întrebă el.

— E doar o zgârietură, spuse Reacher. Cine era la telefon?

— Apelul de dimineaţă. Acelaşi ca întotdeauna. Cu precizie de ceasornic.

— Circuitul telefonic? întrebă Reacher. Vincent confirmă cu o

mişcare a capului.

— Şi?

— Nimic de raportat. Trei vehicule ale jucătorilor de fotbal s-au plimbat de colo până colo toată noaptea, cam fără ţintă. Acum au plecat în altă parte. Toţi cei patru Duncani sunt acasă la Jacob.

— Ai musafiri aici, spuse Reacher.

— Italienii, spuse Vincent. I-am cazat în camerele 7 şi 8.

— Au întrebat de mine?

Vincent încuviinţă dând din cap şi spuse:

— Au întrebat dacă ai trecut pe-aici şi dacă te-am văzut. E clar că te caută.

— Când au ajuns aici?

— Pe la cinci, în dimineaţa asta.

Reacher încuviinţă din cap la rândul lui. Au umblat după potcoave de cai morţi toată noaptea, fără succes, în cele din urmă s-a instalat oboseala, n-aveau niciun chef să mai facă o oră cu maşina spre sud până la Marriott şi încă o oră înapoi, aşa că apelaseră la soluţia locală. Probabil că plănuiseră să doarmă vreo două ore şi apoi să pornească iar la vânătoare, dar depăşiseră ora de trezire planificată. Firea omenească.

— M-au trezit din somn, spuse Vincent. Erau foarte prost dispuşi. Nici nu cred c-am să primesc bani pentru cazare.

— Care dintre ei i-a împuşcat pe tipii din Ford?

— Nu pot să-i deosebesc. Unul a tras cu pistolul, celălalt a dat foc la maşină.

— Şi ai văzut asta cu ochii tăi?

— Da.

— Ai declara asta şi la tribunal?

— Nu, pentru că sunt implicaţi şi Duncanii.

— Ai face-o dacă n-ar fi implicaţi?

— N-am atâta imaginaţie.

— Mi-ai spus mie.

— Între patru ochi.

— Mai spune-mi o dată.

— Unul dintre ei i-a împuşcat pe oamenii ăia şi celălalt le-a incendiat maşina.

— În regulă, spuse Reacher. E suficient şi-atât.

— Pentru ce?

— Sună-i, spuse Reacher. Peste un minut. În camerele lor. Vorbeşte-le în şoaptă. Spune-le că sunt în parcare, chiar la fereastra ta, mă uit la maşina incendiată.

— Nu pot să mă bag în povestea asta.

— E ultima zi, spuse Reacher. Mâine va fi altfel.

— Să mă ierţi, dar aş prefera să aştept şi să văd ce se-ntâmplă.

— Mâine vor fi trei feluri de oameni aici, spuse Reacher. Unii morţi, alţii spăsiţi şi alţii cu puţin respect de sine. Trebuie să te încadrezi în cel de-al treilea grup.

Vincent nu spuse nimic.

— O cunoşti pe Eleanor Duncan? întrebă Reacher.

— E o femeie cumsecade, spuse Vincent. N-a fost niciodată părtaşă la asta.

— Ea o să preia afacerea. Ea o să-ţi transporte marfa mâine. Vincent nu spuse nimic.

— Sună-i pe italieni peste un minut, zise Reacher.

Ieşi în parcare şi păşi pe buştenii argintii, trecând de camera 1, de camera 2, de camerele 3, 4, 5 şi 6, apoi ocoli prin spatele camerei 7 şi al camerei 8, ieşind din nou lângă camera 9. Rămase în spaţiul îngust în formă de clepsidră, cu forma circulară a camerei 8 chiar în faţa lui, putea s-o atingă cu mâna, camera 7 fiind clădirea următoare, Chevroletul, Subaru şi Fordul incendiat înşirându-se mai departe, de la nord la sud. Scoase Glockul iranianului mort şi verifică încărcătorul.

Totul era pregătit.

Aşteptă.

Auzi telefoanele din cameră sunând, mai întâi unul, apoi celălalt, ambele auzindu-se estompat în spatele zidurilor şi uşilor închise. Şi-i imagină pe indivizi rostogolindu-se în paturi, chinuindu-se să se trezească, ridicându-se în capul oaselor, clipind, uitându-se la ceas, privind în jur la spaţiile nefamiliare, găsind telefoanele pe noptieră, răspunzând, ascultând mesajele şoptite ale lui Vincent.

Aşteptă.

Ştia ce-avea să se întâmple. Oricine ar fi deschis primul, ar fi aşteptat în prag, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, cu pistolul pregătit, aplecându-se, îndoind gâtul, aşteptând să-i apară partenerul. Va urma un schimb de gesturi, în limbajul semnelor, şi o apropiere comună şi precaută.

Aşteptă.

Camera 8 se deschise prima. Reacher văzu o mână pe uşorul uşii, apoi un pistol îndreptat aproape vertical, urmat de antebraţ, de cot şi de ceafă. Pistolul era un Colt Double Eagle. Antebraţul şi cotul erau acoperite de o mânecă de cămaşă şifonată. Capul era acoperit cu un păr negru, nepieptănat.

Reacher făcu un pas înapoi şi aşteptă. Auzi deschizându-se uşa camerei 7. Simţi mai mult decât auzi foşnetul de bumbac apretat, discuţia mută, gesturile care repartizau rolurile, braţele ridicate indicând direcţiile, degetele răsfirate ce indicau timpii. Manevra evidentă era ca tipul din camera 8 să sară repede înainte şi să cotească prin spatele camerei 6, după care să ocolească clădirea recepţiei pe partea oarbă şi să ajungă în parcare dinspre nord, în vreme ce tipul din camera 7 aştepta puţin şi apoi se apropia direct dinspre sud. La mintea cocoşului.

Şi exact aşa procedară. Reacher îl auzi pe tipul mai îndepărtat ieşind şi aşteptând, în timp ce tipul mai apropiat ieşi şi începu să meargă. Opt paşi, îşi zise Reacher, până când acesta din urmă trecea pe lângă primul. Numără în gând şi, la şase, ieşi din ascunziş, la şapte ridică Glockul, iar la opt zbieră: NU MIŞCAŢI NU MIŞCAŢI NU MIŞCAŢI şi ambii indivizi încremeniră, deja predându-se, cu pistoalele lăsate lângă coapse, obosiţi, abia treziţi din somn, confuzi şi dezorientaţi. Reacher se lăsă ghidat de o experienţă îndelungată şi urlă: ARMELE JOS PUNEŢI ARMELE PE PĂMÂNT şi ambii bărbaţi se conformară instantaneu, pistoalele grele din oţel inoxidabil lovind pietrişul la unison. Reacher strigă: PLECAŢI DE LÂNGĂ PISTOALE PLECAŢI DE LÂNGĂ PISTOALE PLECAŢI DE LÂNGĂ PISTOALE şi ambii bărbaţi plecară de lângă pistoale şi rămaseră izolaţi în parcare, departe de camerele lor, departe de maşina lor.

Reacher trase aer în piept şi se uită la ei din spate. Amândoi erau în pantaloni, cămăşi şi pantofi. Fără sacouri şi fără paltoane.

— Întoarceţi-vă, spuse Reacher. Cei doi se întoarseră.

Cel din stânga zise:

— Tu!

— În sfârşit, ne-am întâlnit, spuse Reacher. Cum v-a mers azi până acum?

Niciun răspuns.

— Acum, vreau să vă trageţi afară buzunarele pantalonilor, spuse Reacher. Până la capăt. Să văd căptuşeala.

Cei doi se supuseră. O ploaie de mărunţiş căzu pe pietriş şi telefoanele mobile. Plus o cheie de maşină, cu un cap negru umflat şi un portchei din plastic având forma cifrei 1.

— Acum, retrageţi-vă. Mergeţi până vă spun eu să vă opriţi.

Cei doi păşiră în spate, iar Reacher se mişcă în faţă odată cu ei, în acelaşi ritm, opt paşi, zece, până când Reacher ajunse în locul unde căzuseră Colturile italienilor.

— Gata, stop, spuse el.

Se aplecă şi luă unul dintre pistoale. Ejectă încărcătorul, care căzu la pământ şi Reacher văzu că era plin. Ridică celălalt pistol. Din încărcător lipsea un cartuş.

— Pe cine? întrebă el.

— Pe celălalt, răspunse tipul din stânga.

— Celălalt ce?

— Iranienii. Tu l-ai omorât pe unul dintre ei, noi pe celălalt. Suntem în aceeaşi tabără aici.

— Nu prea cred, spuse Reacher.

Se duse la grămăjoara de obiecte căzute din buzunare şi luă de jos cheia de maşină. Apăsă butonul de pe capul cheii şi auzi uşile Chevroletului descuindu-se.

— Urcaţi-vă pe bancheta din spate a maşinii, spuse el.

— Tu ştii cine suntem noi? întrebă tipul din stânga.

— Da, zise Reacher. Doi labagii care tocmai v-aţi furat-o.

— Lucrăm pentru un tip pe care-l cheamă Rossi, din Vegas. Are relaţii. E genul de om cu care nu te pui.

— Iartă-mă că n-am leşinat imediat de groază.

— Şi are bani, o groază de bani. Poate picăm la o înţelegere.

— Cum ar fi?

— Aici se derulează o afacere. Am putea să te băgăm în porţie. Să te facem bogat.

— Sunt deja bogat.

— Nu prea se vede. Vorbesc serios. O groază de bănet.

— Am tot ce-mi trebuie. Asta-i definiţia bogăţiei.

Tipul avu o ezitare şi apoi o luă de la capăt, ca un agent de vânzări:

— Spune-mi ce pot să fac ca să îndrept lucrurile pentru tine?

— Să te urci pe bancheta maşinii tale.

— De ce?

— Pentru că mă dor braţele şi nu vreau să te târăsc până acolo.

— Nu, de ce vrei să ne urcăm în maşină?

— Pentru c-o să facem o plimbare.

— Unde?

— Am să vă spun după ce-o să vă urcaţi.

Cei doi bărbaţi se uitară la un punct în aer situat la jumătatea distanţei dintre ei, neîndrăznind să-şi lase privirile să se întâlnească, neîndrăznind să creadă ce noroc picase pe ei. O oportunitate. Ei în spate, un şofer singur în faţă. Reacher îi urmări cu Glockul până la maşină. Unul se urcă în partea apropiată, celălalt dădu ocol portbagajului. Reacher îl văzu uitându-se mai departe, la şosea la câmpurile libere de dincolo şi apoi îl văzu cum se împotriveşte impulsului de a fugi. Teren întins. N-aveai unde să te ascunzi. Un pistol modern de nouă milimetri calibru, precis până la cincisprezece metri sau mai mult. Tipul deschise portiera, lăsă capul jos şi se aşeză pe banchetă. Impala nu era o maşină mică, dar în spate nu era ca o limuzină. Ambii indivizi aveau picioarele prinse sub scaunele din faţă şi, chiar dacă nu erau nici prea solizi, nici prea înalţi, stăteau înghesuiţi şi foarte aproape unul de celălalt.

Reacher deschise portiera dinspre volan. Puse genunchiul pe scaun şi se aplecă în interior. Tipul care vorbise înainte întrebă:

— Şi unde zici că mergem?

— Nu departe, spuse Reacher.

— Nu poţi să ne spui şi nouă?

— Am să parchez lângă Fordul pe care l-aţi incendiat.

— Cum aşa, doar până acolo?

— Am zis că nu departe.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă am să dau foc la maşina asta.

Cei doi se uitară unul la celălalt, fără să înţeleagă. Cel care vorbise înainte spuse:

— O să conduci cu noi în spate? Aşa, liberi?

— Puteţi să vă puneţi şi centurile, dacă vreţi. Dar nu prea merită. Nu-i aşa departe. Iar eu sunt un şofer atent. N-o să fac un accident.

— Dar…spuse tipul şi tăcu.

— Ştiu, zise Reacher. O să stau întors cu spatele. Aţi putea să săriţi pe mine.

— Păi, da.

— Dar n-o să săriţi.

— De ce?

— Pur şi simplu. Ştiu.

— Şi de ce n-am sări?

— Pentru c-o să fiţi morţi, zise Reacher şi-l împuşcă pe primul tip în frunte, apoi pe al doilea, cu o apăsare dublă pe trăgaci, *bum bum,* fără pauză, fără nicio întârziere.

Geamul din spate se sparse şi sângele, oasele şi creierul loviră resturile sticlei cu întârziere, mai încet decât gloanţele, iar cei doi indivizi se aşezară în pace, ca nişte gânduri întârziate, ca nişte bătrâni care adorm, dar cu ochii deschişi şi cu stropi mari purpurii izvorând din găurile rotunde din frunte, care se alungeau şi deveneau pârâiaşe lente ce-şi croiau drum spre rădăcina nasului.

Reacher se retrase din maşină, se îndreptă şi se uită spre nord. Gloanţe Parabellum de nouă milimetri. Grozavă muniţie. Cele două gloanţe probabil că ajungeau pe pământ chiar atunci, la un kilometru şi jumătate distanţă, sfredelind încinse pământul îngheţat bocnă.

*

Reacher percheziţiona camera 7 şi găsi un portmoneu într-o haină. În el găsi un permis de conducere emis de statul Nevada pe numele lui Roberto Cassano, cu domiciliul în Las Vegas. Mai erau patru cârduri bancare şi ceva mai mult de nouăzeci de dolari în numerar. Reacher luă şaizeci de dolari şi se urcă în Impala, ducând maşina patruzeci de metri mai încolo şi parcând-o lipită de carcasa Fordului. Îi dădu cei şaizeci de dolari lui Vincent, preţul pentru cazarea de o noapte în două camere, şi apoi împrumută de la acesta nişte cârpe şi chibrituri şi, de cum fixă fitilul în gura de alimentare a Chevroletului, se grăbi să se întoarcă la SUV-ul pe care-l lăsase pe acostament. Primele flăcări mari izbucniră în timp ce maşina lui pleca de pe loc şi, după patru sute de metri, văzu în oglindă explozia rezervorului de benzină. Unghiul din care vedea spectacolul şi felul în care mingea de foc se ridică, preschimbându-se în fum şi murind, făcea ca reclama motelului să pară reală, ca şi cum ar fi fost o rachetă veritabilă lansată spre infinitatea pustie a spaţiului cosmic.

*

Eldridge Tyler auzi împuşcăturile. Două pocnituri slabe, în

succesiune rapidă, foarte depărtate, nimic mai mult decât găuri percutante vagi în aerul hibernal. Nu era o carabină. Şi nici o puşcă automată. Tyler cunoştea armele de foc şi ştia modul în care sunetele pe care le scoteau străbăteau distanţele. Un pistol, se gândi, cam la cinci-şase kilometri distanţă. Poate că vânătoarea se terminase. Poate că uriaşul fusese doborât. Se mută din nou, destinzându-şi un picior, apoi pe celălalt, întinzând un braţ, apoi pe celălalt, rotindu-şi umeri, apoi gâtul. Scoase din geantă o sticlă cu apă şi un sendviş cu pâine neagră. Le puse pe ambele la îndemână. Apoi privi prin spaţiul lăsat de gaura de ventilaţie lipsă şi cercetă cu atenţie împrejurimile. Pentru că era posibil ca uriaşul să nu fi fost doborât. Tyler nu lua nimic ca fiind de la sine înţeles. Era un om precaut. Misiunea lui era să vegheze şi să aştepte, şi chiar asta avea să facă, până când ordinul era revocat.

Se ridică în mâini, întoarse capul şi se uită în spate. Soarele se deplasase puţin de la est spre sud şi lumina joasă şi piezişă cădea pe intrarea în micul adăpost. Izolaţia din plastic a cablului-capcană se umezise de la ceaţa din zori şi scânteia slab. Zece minute, se gândi Tyler, până avea să se usuce şi să devină din nou invizibil.

Se întoarse la loc şi se reaşeză comod în spatele lunetei, cu degetul pe trăgaci.

Capitolul 54

Dorothy Coe intră în baia pentru musafiri şi făcu un duş rapid, pregătindu-se pentru munca de la motel. Se opri în bucătărie ca să bea cafea şi să mănânce o felie de pâine prăjită împreună cu doctorul şi soţia acestuia, apoi se răzgândi în privinţa destinaţiei.

— Unde-a plecat Reacher? întrebă ea.

— Nu sunt sigur, spuse doctorul.

— Trebuie să-ţi fi spus.

— Lucrează la o teorie.

— Ştie ceva acum. Simt asta. Doctorul nu spuse nimic.

— Unde s-a dus? întrebă Dorothy Coe.

— La şopronul cel vechi, zise doctorul.

— Acolo am să mă duc şi eu, spuse Dorothy Coe.

— Nu te duce, zise doctorul.

*

Reacher conduse maşina spre sud pe şoseaua cu două benzi şi opri cam la o mie de metri dincolo de şopron. Acesta se înălţa pe pământ la circa un kilometru şi jumătate spre vest, aproape de companionul lui mai mic, cu contururile bine definite în lumină, înclinat în jos într-un colţ, ca şi cum ar fi îngenuncheat. Reacher coborî din maşină, apucă bara de pe acoperiş, puse un picior pe scaun şi se caţără pe acoperiş, ridicându-se în picioare, cum făcuse şi înainte pe maşina doctorului, doar că acum se afla mai sus, pentru că Tahoe era mai înalt. Se roti încet, având soarele în ochi într-o direcţie, apoi propria lui umbră imensă în direcţia opusă. Văzu motelul în depărtare spre nord şi cele trei case ale fraţilor Duncan spre sud. Nimic altceva. Nici oameni, nici vehicule. Nimic nu se mişca.

Coborî pe capotă şi sări pe pământ. Ignoră făgaşele de tractor şi păşi direct pe pământ, în linie dreaptă, având ca punct de orientare intervalul dintre şopron şi adăpostul mai mic.

*

Eldridge Tyler auzi maşina. Doar şuşotitul îndepărtat al pneurilor pe asfaltul rugos, şuierul gazelor de eşapament trecând prin convertizorul catalitic, uruitul estompat al componentelor în rotaţie, toate abia audibile în liniştea rurală absolută. O auzi oprindu-se şi rămânând pe locul unde se afla. Se gândi că era cam la un kilometru şi jumătate distanţă. Nu era unul dintre fraţii Duncan cu un mesaj pentru el. Ar fi venit până la el cu maşina sau ar fi sunat. Nu era nici duba cu marfa. Nu încă. Mai erau câteva ore până sosea.

Se întoarse pe o parte şi se uită în spate la firul-capcană. Repetă în minte mişcările necesare, în cazul în care venea cineva: lua imediat puşca, se întorcea pe un şold, se ridica în capul oaselor, se rotea cu o sută optzeci de grade şi trăgea direct în ţintă. Fără probleme.

Reveni în poziţia anterioară, cu ochiul lipit de lunetă şi cu degetul pe trăgaci.

*

Zece minute mai târziu, Reacher ajunsese la jumătatea drumului până la şopron, calculând, evaluând, numărând în gând. Era singur. Era ultimul om rămas în picioare. Toţi cei zece jucători de fotbal erau anihilaţi, italienii erau terminaţi, arabii din Ford erau lichidaţi, iranianul rămas în viată nu mai era nici el, iar toţi cei patru Duncani erau ascunşi în una dintre casele lor. Reacher simţea că poate avea încredere în această ultimă informaţie. Circuitul telefonic local părea să fie o sursă impecabilă de informaţii umane. Armata pe care o cunoscuse Reacher ar fi crăpat de invidie pentru o asemenea vigilenţă.

Merse mai departe, curbându-şi puţin traiectoria ca să se centreze pe intervalul dintre clădiri. Şopronul era la dreapta, iar adăpostul mai mic era la stânga lui. Tufişurile de la baza clădirilor arătau ca nişte umbre mâzgălite în grabă pe un desen în creion. Beţe uscate în frigul iernii, probabil o explozie de culori şi petale vara. Posibil, un element de atracţie. Bicicletele de copii se puteau deplasa pe făgaşele de tractor. Cauciucuri groase. Cadre solide.

Merse mai departe.

*

Eldridge Tyler încetă să respire şi se concentra intens pe efortul de a auzi sunetele care ar fi fost de auzit. Cunoştea terenul. Pământul se

mişca în permanenţă, se încălzea, se răcea, vibra, suferea mici trepidaţii şi înălţări microscopice, care forţau în sus pietricelele prin numeroasele sale straturi către suprafeţele crăpate de deasupra, unde stăteau în şleauri şi făgaşe, aşteptând să fie călcate, lovite cu piciorul, frecate unele de altele. Era imposibil să mergi fără zgomot pe un câmp deschis. Tyler ştia asta. Îşi ţinea ochiul lipit de lunetă, degetul pe trăgaci şi urechile larg deschise.

*

Reacher se opri la cincizeci de metri şi rămase absolut nemişcat, uitându-se la clădirile din faţa lui şi jonglând în minte gânduri circulare. Teoria lui era ori complet adevărată, ori complet greşită. Margaret Coe, fetiţa de opt ani, venise după flori, dar nu rămăsese blocată în şopron printr-un accident. Bicicleta dovedea această supoziţie. Un copil suficient de impulsiv încât să lase bicicleta pe cărare ar fi putut da buzna într-o construcţie părăginită şi s-ar fi putut accidenta grav. Dar un copil suficient de serios, încât să-şi ia bicicleta cu ea înăuntru ar fi avut grijă şi nu s-ar fi accidentat deloc. Firea omenească. Şi logica. Dacă ar fi avut loc un accident, bicicleta ar fi fost găsită afară. Dar bicicleta nu fusese găsită afară şi, prin urmare, nu se întâmplase niciun accident.

Şi: se dusese voluntar la şopron, dar nu intrase la fel de voluntar în şopron. De ce să intre într-un şopron un copil care caută flori? Pentru copiii de la ţară, şoproanele nu au secrete. Nici mistere. Un copil interesat de culori, de natură şi de prospeţime n-ar fi simţit nicio atracţie pentru un spaţiu întunecos şi sumbru, plin de mirosuri insalubre. Funcţiona măcar uşa culisantă în urmă cu douăzeci şi cinci de ani? Putea s-o mişte un copil? Clădirea era veche de un secol şi fusese lăsată să putrezească din ziua în care fusese terminată. Uşa culisantă era blocată acum şi se poate să fi fost blocată încă de atunci, şi în orice caz era grea. Pe de altă parte, putea un copil de opt ani să ridice o bicicletă prin uşa normală montată în uşa culisantă? O bicicletă cu cauciucuri groase, cadru solid, ghidon şi pedale incomode?

Nu, altcineva făcuse asta.

Un al cincilea bărbat.

Pentru că teoria nu era valabilă fără existenta celui de-al cincilea

bărbat. Şopronul era irelevant fără al cincilea bărbat. Florile n-aveau nicio noimă fără al cincilea bărbat. Fraţii Duncan aveau alibi, dar cu toate astea Margaret Coe dispăruse. Prin urmare, altcineva fusese acolo, fie din întâmplare, fie în mod deliberat.

Sau nu.

Logică circulară.

Fie complet adevărată, fie complet greşită.

Dacă ar fi fost complet greşită, ar fi fost frustrant, dar n-ar fi fost o mare scofală. Dacă era complet adevărată, însemna că al cincilea bărbat exista şi trebuia luat în considerare. Ar fi fost legat de Duncani, printr-un scop comun, printr-un secret comun groaznic, pentru totdeauna. Cooperarea lui era înţeleasă de la sine. Loialitatea şi serviciile lui erau garantate, fie printr-un interes reciproc, fie prin coerciţie. La nevoie, el i-ar fi ajutat.

Reacher se uită la şopron şi la adăpostul mai mic.

Dacă teoria era corectă, al cincilea bărbat era acolo.

Dacă al cincilea bărbat era acolo, teoria era corectă.

Logică circulară.

Reacher văzuse clădirile de două ori până atunci, o dată noaptea şi o dată ziua. Era un bun observator. Îşi câştigase existenţa observând detalii. *Trăia* pentru că observase detalii. Dar nu erau multe de văzut de la cincizeci de metri. Doar o vedere laterală a două clădiri vechi. Cea mai bună situaţie pentru al cincilea bărbat ar fi fost să stea în şopron, deplasat faţă de centru, poate la doi metri de uşă, aşezat comod într-un şezlong cu o puşcă pe genunchi, aşteptând ca ţinta lui să intre învăluită de o coloană de lumină strălucitoare. O altă situaţie favorabilă, poate nu la fel de bună ca prima, ar fi fost cea în care individul s-ar fi aflat în adăpostul mai mic, la o sută zece de metri depărtare, culcat cu o puşcă pe semi-podul de la mezanin, cu ochiul lipit de lunetă, supraveghind zona prin găurile de ventilaţie pe care Reacher le observase în ambele lui vizite anterioare. O lovitură mai dificilă, dar poate că individul se considera mai degrabă un puşcaş decât un bătăuş obişnuit cu încăierările directe. Şi poate că interiorul şopronului era sacrosanct şi nu trebuia văzut niciodată de un străin, chiar dacă era unul pe cale să moară. Dar şi într-un caz, şi în celălalt, adăpostul mai mic trebuia verificat mai întâi, din motive de logică simplă.

Reacher o luă spre stânga, direct către peretele estic lung al

adăpostului, nici repede, nici încet, cu o cadenţă uşoară situată între marş şi plimbare, ceea ce în general era mai silenţioasă decât alergarea sau apropierea pe furiş. Se opri la mai puţin de doi metri distanţă, unde începeau tufişurile uscate, şi se gândi la procentaje. Şansele erau mari ca al cincilea bărbat să fi făcut un stagiu militar sau măcar să fi fost expus la cultura militară prin prieteni şi rude. Un stat situat în mijlocul continentului, familii mari, fraţi şi veri. Probabil nu un lunetist specializat, poate nici măcar infanterist, dar era posibil să cunoască elementele de bază, cel mai important dintre ele fiind că atunci când cineva stătea culcat cu puşca îndreptată în faţă, devenea tot mai paranoic faţă de ce se întâmpla în spatele lui. Firea omenească. Irezistibil. Acesta fiind motivul pentru care lunetiştii operau în echipe de doi inşi, cu cercetaşi. Cercetaşii trebuiau să identifice ţintele şi să calculeze distanţele şi devierea cauzată de vânt, dar adevărata lor valoare era de pereche suplimentară de ochi şi ca pătură de siguranţă. În condiţii identice, performanţa unui lunetist depindea de respiraţia şi de pulsul cardiac al acestuia, astfel că orice ajuta la liniştirea oricăreia dintre acestea era extrem de preţios.

Aşadar, ar fi adus cu el un cercetaş al cincilea bărbat? Un al şaselea bărbat? Probabil că nu, pentru că exista deja un al şaselea bărbat care conducea duba cenuşie, aşa că un cercetaş ar fi fost al şaptelea bărbat, iar şapte era un număr mare şi greu de stăpânit pentru o conspiraţie locală. Aşa că al cincilea bărbat era cel mai probabil singur şi, prin urmare, la minimum, şi-ar fi instalat un sistem de avertizare timpurie, fie pietriş, fie cioburi de sticlă împrăştiate pe căile de acces, sau poate un fir-capcană la intrarea în adăpost, ceva zgomotos, ceva decisiv, ceva care să-l ajute să se relaxeze.

Reacher se depărta de tufişuri şi merse către intrare. Se opri la treizeci centimetri de aceasta şi ascultă cu atenţie, dar nu auzi absolut nimic. Inhala aerul, sperând să detecteze izul acela chimic slab, care ar trăda prezenţa unui vehicul parcat, benzeni şi hidrocarburi reci care însoţeau mirosurile organice de pământ şi lemn vechi, dar nasul lui spart era blocat de cheaguri de sânge şi îşi pierduse complet simţul mirosului. Aşa că scoase puşca retezată cu dreapta şi Glockul cu stânga şi, apropiindu-se încet, se uită în dreapta.

Şi văzu un fir-capcană.

Era o bucată de cablu electric subţire, de joasă tensiune, ceva pe care un electrotehnician amator l-ar cumpăra de la un magazin Radio

Shack, izolat cu plastic negru, întins la înălţimea gambei pe lăţimea extremităţii deschise a clădirii. Era acoperit de o peliculă formată din roua parţial uscată a dimineţii, ceea ce însemna că fusese instala de cel puţin două ore, de dinainte de venirea zorilor, ceea ce, pe de altă parte, însemna că al cincilea bărbat era o persoană serioasă şi precaută, pe deasupra fiind răbdătoare, devotată şi pe deplin implicată. Şi mai însemna că fusese contactată cu o zi înainte, de către Duncani, poate spre sfârşitul după-amiezii, ca un plan de rezervă pentru eliminarea oricărui risc, iar asta confirma, în sfârşit, faptul că şopronul era cu adevărat important.

Reacher zâmbi.

Complet adevărat.

Se ţinu la distanţă de viţa încâlcită şi parcurse în tăcere o curbă exagerată. Acţiona pornind de la supoziţia că oamenii erau în majoritate dreptaci, aşa că voia să fie în stânga individului înainte de a-şi anunţa prezenţa, pentru că asta făcea ca puşca individului să aibă de parcurs o traiectorie mai lungă şi mai incomodă înainte de a fi îndreptată asupra ţintei. Studie terenul şi nu văzu nimic care să scoată zgomot acolo. Văzu o camionetă în fundul adăpostului, parcată pe jumătate sub plafonul de la mezanin. Avea oblonul din spate deschis, vopseaua alb-murdară de pe marginea acestuia fiind palidă în semiîntuneric. Se apropie la cincisprezece centimetri de cablu şi rămase absolut nemişcat, lăsându-şi ochii să se obişnuiască. Interiorul adăpostului era întunecat, exceptând zăbrelele aleatorii subţiri de lumină care pătrundeau prin golurile dintre scândurile deformate. Camioneta era nemişcată şi inertă. Era un Chevrolet Silverado. Deasupra ei, la un pas lung deasupra acoperişului cabinei, era podul şi acolo era o formă cocoşată, fund, picioare, spate şi coate, toate precedate de tălpile bocancilor, totul fiind luminat din spate de lumina zilei ce pătrundea prin gurile de ventilaţie. Al cincilea bărbat, culcat cu o puşcă.

Reacher păşi peste firul-capcană, mai întâi piciorul stâng, apoi dreptul, sus şi cu mare grijă, apoi se furişă în umbre. Înainta pe lângă urma de roţi de pe stânga, unde pământul era bătătorit şi netezit, ca şi cum ar fi mers în echilibru pe o sfoară, încet şi precaut, ţinându-şi respiraţia. Ajunse în spatele camionetei. De acolo, vedea picioarele celui de-al cincilea bărbat, dar nimic mai mult. Avea nevoie de un unghi mai bun. Trebuia să se urce în remorcă, ceea ce însemna că o

apropiere silenţioasă nu mai constituia o alternativă. Tabla ar fi clănţănit, suspensia ar fi scârţâit şi, din acel moment, dimineaţa ar fi devenit rapid foarte zgomotoasă.

Trase aer adânc în piept, pe gură, şi apoi expiră.

Capitolul 55

Eldridge Tyler nu auzi absolut nimic până când o hărmălaie stridentă erupse brusc în spatele lui şi cu doi metri şi jumătate mai jos. O unealtă metalică grea bubui în oblonul camionetei sale şi apoi se auziră paşi duduind în remorcă şi o voce nazală puternică zbiera NU MIŞCA NU MIŞCA, după care o puşcă trase în acoperişul de deasupra spatelui său cu o detonare pulverizantă în spaţiu închis şi vocea zbieră din nou NU MIŞCA NU MIŞCA şi puşca *clanc-clanc,* pregătindu-se pentru următorul cartuş, în vreme ce cartuşul consumat se rostogoli pe spinarea lui şi rumeguşul împrăştiat din scândurile distruse se aşternu în jur ca o zăpadă fină de culoare kaki.

Apoi în adăpost se aşternu din nou liniştea.

Vocea spuse:

— Ia-ţi mâinile de pe puşcă, dacă nu vrei să te-mpuşc în cur.

Tyler îşi luă arătătorul de pe trăgaci şi-şi trase mâna stângă de sub ţeava. Vocea venea din spate şi din stânga. Se propti în palme şi se întoarse puţin, arcuindu-şi spatele şi întorcând gâtul. Văzu un tip uriaş, înalt de cel puţin un metru nouăzeci şi cinci, peste o sută zece kile, purtând un hanorac maro şi un fes de lână. Se ţinea într-un fel ciudat, ca şi cum ar fi fost înţepenit. Ca şi cum ar fi fost suferind, exact aşa cum i se spusese, exceptând bucata de bandă adezivă lipită pe faţă. Nimeni nu pomenise despre asta. Ţinea în mâini o puşcă cu ţeava retezată şi o cheie mecanică mare. Era dreptaci şi lat în umeri. Centrul craniului se înălţa cam la un metru şi optzeci şi cinci de centimetri de podeaua remorcii camionetei Silverado. Exact conform calculelor. Tyler închise ochii.

*

Reacher văzu un bărbat cu vârsta între şaizeci şi şaptezeci de ani, lat în umeri, dar nu înalt, cu părul rar şi cenuşiu şi o faţă plină de riduri, bătută de vânt. Avea mai multe straturi de haine, peste care îmbrăcase un tricou vechi din flanelă şi pantaloni de lână. Dincolo de el şi sub el se vedeau luciul mat al lemnului de nuc şi oţelul lustruit al

puştii. O puşcă de vânătoare scumpă, sprijinită pe ceea ce semăna cu nişte pungi de orez. În apropiere mai erau o sticlă de apă şi ceva care arăta a sendviş.

— Mica ta capcană a funcţionat foarte bine, nu-i aşa? Tipul nu-i răspunse.

— Cum te numeşti? întrebă Reacher. Tipul nu-i răspunse.

— Dă-te jos de-acolo, spuse Reacher. Lasă-ţi puşca acolo unde e.

Tipul nu se mişcă. Stătea cu ochii închişi. Se gândea. Reacher îl vedea făcând aceleaşi calcule pe care şi le face orice om prins în flagrant: *Cât de multe ştiu ăştia despre mine?*

— Ştiu cea mai mare parte, îl informă Reacher. Aş mai avea nevoie doar de câteva detalii.

Tipul nu spuse nimic.

— În urmă cu douăzeci şi cinci de ani, o fetiţă a venit aici ca să vadă florile. Probabil că venea în fiecare duminică, într-o anumită duminică, te-ai aflat şi tu aici. Vreau să ştiu dacă ai fost din întâmplare sau intenţionat.

Tipul deschise ochii, dar nu spuse nimic.

— Am să presupun că ai fost aici intenţionat, spuse Reacher.

Tipul nu-i răspunse.

— Era la începutul verii, spuse Reacher. Nu ştiu prea multe despre flori. Poate că nu stăteau deschise mult timp. Vreau să ştiu cât de repede s-au prins fraţii Duncan de ce se întâmplă. Trei săptămâni? Două?

Tipul se mişcă puţin. Capul îi rămăsese pe loc, dar mâinile se furişau către puşcă.

— Să nu zici că nu te-am prevenit, îl anunţă Reacher. Dacă ţeava aia se întoarce către mine, eşti un om mort.

Tipul încetă să se mişte, dar nu-şi aduse mâinile înapoi.

— Am să presupun că în două săptămâni, spuse Reacher. Au văzut-o în prima duminică, au aşteptat-o să vină şi-n a doua duminică, după care te-au plasat aici pentru a treia repriză.

Niciun răspuns.

— Vreau să-mi confirmi, spuse Reacher. Vreau să ştiu când te-au sunat fraţii Duncan. Vreau să ştiu când i-au chemat pe băieţii ăia să construiască gardul. Vreau să aud care-a fost planul.

Niciun răspuns.

— Vrei să-mi spui că nu ştii despre ce vorbesc? întrebă Reacher.

Niciun răspuns.

— În regulă, zise Reacher. Am să presupun că ştii despre ce vorbesc.

Niciun comentariu.

— Vreau să ştiu cum i-ai cunoscut pe fraţii Duncan, zise Reacher. Vă entuziasmau aceleaşi lucruri? Eraţi cu toţii membri ai aceluiaşi mic club dezgustător?

Tipul nu răspunse.

— Ai mai făcut asta înainte, altundeva? întrebă Reacher. Niciun răspuns.

— Sau a fost prima oară pentru tine? întrebă Reacher. Niciun răspuns.

— Trebuie să vorbeşti cu mine, spuse Reacher. Doar aşa poţi spera să rămâi în viaţă.

Tipul nu spuse nimic. Închise din nou ochii şi mâinile începură să i se mişte iar pe sub corp, orbeşte, răsucite şi stângace. Era ridicat pe un şold şi un cot, contorsionat, cu partea de jos a cutiei toracice îndreptată spre Reacher ca o gură de găleată. Ţeava puştii zvâcni un pic la stânga. Tipul pusese mâna pe ulucul armei. Nu voia să rămână în viaţă. Avea de gând să se sinucidă. Nu cu puşca, ci mişcând puşca. Reacher cunoştea semnele. Se numea „sinucidere cu ajutorul poliţistului”. Nu era o chestie rară la indivizii arestaţi pentru anumite tipuri de crime.

— Trebuia să se sfârşească la un moment dat, nu-i aşa? zise Reacher.

Tipul încuviinţă din cap. Doar o mică mişcare a capului, aproape imperceptibilă. Puşca se mişca în continuare, zvâcnind centimetru după centimetru, trăgând şi smucindu-se, prinsă între scânduri şi îmbrăcămintea incomodă a individului.

— Deschide ochii, spuse Reacher. Vreau să vezi când vine. Tipul deschise ochii. Reacher îl lăsă să mişte puşca la nouăzeci de grade şi apoi îl împuşcă în burtă, încă o explozie colosală în liniştea desăvârşită, la un unghi care trimise alicele din oţel în sus, trecând prin stomacul individului şi ajungând în cavitatea toracică. Muri mai mult sau mai puţin instantaneu şi Reacher se gândi că fusese un privilegiu de care micuţa Margaret Coe nu avusese parte.

*

Reacher aşteptă un moment lung şi apoi urcă pe acoperişul cabinei şi se caţără pe raftul semi-podului, lăsându-se pe vine lângă mort. Îl împinse de pe puşcă şi coborî cu ea. Era o jucărie rafinată, construită la comandă în jurul unui mecanism Winchester standard. Foarte scumpă, probabil, dar era o cale la fel de bună de a irosi banii ca oricare alta. Avea pe ţeava un cartuş Magnum de calibrul .338 şi alte cinci în încărcător. Reacher se gândi că forţa de distrugere a unui astfel de cartuş era prea mare pentru o ţintă umană la o sută zece metri distanţă, dar îşi zise că puterea de foc urma să fie utilă.

Duse puşca la gura adăpostului, sări din nou peste firul-capcană şi stătu cu faţa la soarele rece. Apoi ocoli adăpostul şi se duse la şopron.

*

Balamalele uşii încorporate făceau ca uşa să se deschidă spre exterior, fiind securizată cu genul de încuietoare folosită de regulă la uşile de intrare ale caselor suburbane. Gaura cheii era acoperită de o placă din alamă corodată de mărimea unei ceşti de espresso, în spatele ei fiind o limbă de oţel prinsă într-un receptacul din oţel presat, care era la rândul lui inserat în uşorul uşii şi fixat cu două şuruburi. Uşorul era chiar uşa culisantă principală, un obiect solid construit.

Reacher aţinti puşca scumpă de la treizeci de centimetri şi trase de două ori, acolo unde credea că ar fi şuruburile, apoi mai trase de două ori, la un unghi diferit. Cartuşele Mag-num făcură o treabă foarte bună. Uşa se deschise cam un centimetru înainte de a rămâne prinsă în aşchii. Reacher îşi strecură degetele în crăpătură şi trase cu putere. O bucată de lemn lungă cât braţul lui se desprinse şi căzu pe podea, iar uşa se deschise. Reacher trase uşa până la capăt, apoi rămase în soare o secundă, şi după aceea intră în şopron.

Capitolul 56

Reacher ieşi din şopron după unsprezece minute şi văzu camioneta lui Dorothy Coe venind pe drum către el. În cabină erau trei persoane. Dorothy era la volan, doctorul stătea pe scaunul din dreapta, iar între ei se înghesuise soţia doctorului. Reacher rămase absolut nemişcat, complet amorţit, clipind în soare, cu arma capturată într-o mână, iar cealaltă mână atârnându-i pe lângă corp. Dorothy Coe încetini, opri maşina şi aşteptă la zece metri, o distanţă prudentă, ca şi cum ar fi ştiut deja.

După un lung minut, uşile camionetei se deschiseră şi doctorul coborî primul, urmat de soţie. Dorothy Coe coborî pe partea ei, rămânând nemişcată, protejată de uşa deschisă, cu o mână pe ramă. Reacher clipi încă o dată, îşi trecu mâna liberă peste faţa oblojită cu bandă adezivă şi merse în întâmpinarea ei. Femeia rămase tăcută un moment, apoi începu să pună aceeaşi întrebare de două ori şi se opri de două ori înainte de a reuşi s-o rostească până la capăt la a treia încercare.

— E înăuntru? întrebă ea.

— Da, spuse Reacher.

— Eşti sigur?

— Bicicleta ei e acolo.

— Şi-acum? După toţi anii ăştia? Eşti sigur că-i a ei?

— E aşa cum e descrisă în raportul poliţiei.

— Cred că e ruginită toată.

— Puţin. E uscat acolo.

Dorothy Coe privea tăcută spre orizontul vestic, un grad sau două la sud de şopron, ca şi cum nu putea să se uite direct la acesta. Era complet nemişcată, dar ţinea mâinile încleştate pe rama uşii. Degetele i se albiseră.

— Poţi să-ţi dai seama ce i s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu, spuse Reacher, ceea ce, strict vorbind, era adevărat. Nu era patolog. Dar fusese poliţist multă vreme şi ştia câteva lucruri, aşa că putea să bănuiască.

— Trebuie să mă duc să văd, spuse femeia.

— Nu te duce, spuse el.
— Trebuie.
— Nu cred.
— Vreau să văd.
— Ar fi mai bine să nu.
— Nu mă poţi opri.
— Ştiu.
— N-ai dreptul să mă opreşti.
— Te rog, atâta tot. Te rog, nu te duce să vezi.
— Trebuie.
— Mai bine nu.
— Nu sunt obligată să te ascult.
— Atunci, ascult-o pe ea. Pe Margaret. Închipuie-ţi că a crescut. Imaginează-ţi ce ar fi devenit. N-ar fi fost avocat sau om de ştiinţă. Îndrăgea florile. Îi plăceau culorile şi formele. Ar fi ajuns pictor sau poet. O artistă. O persoană inteligentă, creativă. Îndrăgostită de viaţă, plină de bun-simţ, de grijă pentru tine şi de înţelepciune. S-ar fi uitat la tine, ar fi clătinat din cap, ar fi zâmbit şi-ar fi spus, hai, mămico, fă cum îţi spune omul ăsta.
— Aşa crezi?
— Ar spune, mamă, crede-mă ce-ţi spun.
— Dar trebuie să văd. După toţi anii ăştia în care n-am ştiut nimic.
— E mai bine dacă nu vezi.
— Sunt doar oasele ei.
— Nu sunt doar oasele ei.
— Ce altceva mai putea să rămână?
— Nu, spuse Reacher. Am vrut să spun că nu sunt *doar* ale ei.

*

În nord, la paralela 49, transferul decurgea exact conform planului. Duba albă se deplasase încet spre sud, pe ultima porţiune de teritoriu canadian, şi parcase pentru ultima oară într-un luminiş de pădure situat la ceva mai mult de trei kilometri nord de graniţă. Şoferul coborâse, se întinsese, apoi luase din dreapta maşinii un colac lung de funie şi se dusese la uşile din spate. Le deschisese, gesticulase imperios şi imediat femeile şi fetiţele dinăuntru coborâră, fără reţineri, fără nicio ezitare, pentru că trecerea în America fusese lucrul pe care şi-l

doriseră, pe care-l visaseră şi pentru care plătiseră.

Erau şaisprezece cu totul, toate din Thailanda rurală, şase femei şi zece fetiţe, cântărind în medie 36 kilograme, cumulând o sarcină totală de 576 kilograme. Femeile erau suple şi atrăgătoare, iar fetiţele aveau toate până în opt ani. Stăteau şi clipeau în lumina dimineţii şi se uitau în sus, în jurul lor, la copacii înalţi, foindu-se uşor pe picioare, înţepenite de nemişcare şi obosite, dar entuziasmate şi pline de minunare.

Şoferul le mână într-un semicerc aproximativ. Nu ştia thailandeza, iar ele nu înţelegeau engleza, aşa că începu acelaşi spectacol pe care-l jucase de-atâtea ori înainte. Oricum era probabil mai rapid decât dacă le-ar fi vorbit. Mai întâi, bătu aerul cu palmele ca să le calmeze şi să la atragă atenţia. Apoi ridică un deget la buze şi se suci în stânga, apoi în dreapta, parcurgând întreaga lungime a semicercului, cu o pantomimă exagerată, astfel încât toate să vadă şi să înţeleagă că trebuie să păstreze tăcerea. Arătă spre un punct de pe sol şi apoi duse mâna căuş la ureche. *Sunt senzori. Pământul ascultă.* Femeile dădură din cap cu deferentă, dornice să-i dea de ştire că au înţeles. El arătă apoi către sine, apoi către ele, şi în sfârşit către sud, mişcându-şi degetele în semn că *Acum trebuie să mergem pe jos cu toţii.* Femeile dădură din cap încă o dată. Ştiau. Li se spusese de la început. Se folosi apoi de ambele mâini, mai întâi una, apoi cealaltă, cu palmele în jos, păşind pe aer blând şi delicat, privindu-le în ochi pe fiecare. *Trebuie să mergem uşor şi să nu facem gălăgie.* Femeile dădură din cap cu înflăcărare şi fetiţele îi aruncaseră priviri sfioase.

Şoferul desfăşură frânghia şi măsură cam un metru şi optzeci de centimetri de la capăt, apoi înfăşură acel punct pe după mâna primei femei. Măsură aceeaşi lungime şi înfăşură frânghia pe după mâna primei fetiţe, apoi făcu la fel cu femeia următoare şi aşa mai departe, până când le legă pe toate şaisprezece cu frânghia. Frânghia era un ghid, şi-atât, nu un mijloc de constrângere. Ca o balustradă mobilă. Le făcea pe toate să se mişte în acelaşi ritm, în aceeaşi direcţie, şi le împiedica să se rătăcească. Transferul prin pădure era destul de periculos şi aşa fără să mai fie nevoie să se întoarcă şi să umble de colo-colo, în căutarea rătăciţilor.

Şoferul luă capătul liber al frânghiei şi îl înfăşură pe după propria mână. Apoi începu să le conducă, asemenea unui tren, şerpuind spre sud printre tufişuri şi copaci. Mergea încet, cu paşi uşori, şi asculta

gălăgia din spatele lui. Nu era niciun fel de gălăgie, ca de obicei. Asiaticii ştiau să-şi ţină gura, mai ales imigranţii ilegal, în special femeile şi fetiţele.

*

Dar oricât de liniştit s-au mişcat, după douăzeci de minute tot au fost auziţi clar, în două locuri diferite, aflate la o distanţă de aproape o mie de kilometri, prima în Fargo, Dakota de Nord, şi a doua în Winnipeg, Manitoba. Sau, mai exact, au fost văzuţi în ambele locuri, prin faptul că acele de seismograf aflate la mare distanţă au oscilat puţin în timp ce grupul trecea peste un senzor îngropat. Dar deviaţia a fost minoră, abia depăşind nivelul zgomotului de fond. În Fargo, un angajat al Departamentului Homeland Security american s-a uitat pe grafic şi şi-a zis: *Căprioare. Poate o familie întreagă.* Echivalentul lui din Canada şi-a verificat şi el graficul şi şi-a zis: O *pală de vânt a doborât troiene de zăpadă de pe crengile copacilor.*

*

Merseră mai departe, încet şi prudent, păşind uşor şi îndurând cu răbdare a treia din cele patru părţi ale aventurii lor. Prima fusese drumul în container, apoi, cel în duba albă. Acum, mersul pe jos, după care avea să urmeze altă dubă. Totul le fusese explicat dinainte, cât se poate de detaliat, într-un mic birou al companiei de transport situat deasupra unui depozit dintr-un orăşel apropiat de localitatea lor de origine. Erau multe astfel de birouri şi multe asemenea firme, dar cea pe care o aleseseră ele era considerată cea mai bună. Preţul era ridicat, dar facilităţile erau excelente. Persoana lor de contact le asigurase că singura sa preocupare era ca ele să ajungă în America în cele mai bune condiţii, proaspete ca nişte trandafiri. În acest scop, containerul de transport, care avea să le fie casă pentru cea mai lungă dintre cele patru faze, avea toate dotările necesare. În interior erau amplasate patru lămpi cu becuri care simulau lumina diurnă, legate la baterii de automobil. Erau saltele şi pături. Provizii considerabile de alimente şi apă şi toalete chimice. Medicamente. Guri de ventilaţie deghizate în găuri provocate de rugină şi, în cazul în care acestea n-ar fi fost suficiente, mai era un ventilator alimentat la aceleaşi baterii ca şi corpurile de iluminat şi erau şi tuburi de oxigen care putea primeni

aerul dacă devenea prea sufocant. Era acolo şi un aparat pentru exerciţii fizice, ca să se păstreze în formă pentru drumul de şase kilometri pentru traversarea graniţei. Erau instalaţii pentru igiena corporală şi loţiuni şi creme emoliente pentru piele. Li s-a spus că dubele aveau dotări similare, dar în proporţii mai mici, dat fiind că drumurile pe şosele aveau să fie mai scurte decât deplasarea pe mare.

O companie excelentă, care se gândea la toate aspectele.

Şi lucrul cel mai bun era că nu aveau nimic împotriva familiilor cu fete. Unele organizaţii duceau numai adulţi, pentru că adulţii puteau să muncească de cum ajungeau, altele acceptau copii, dar numai băieţi mai mari, pentru că şi aceştia puteau să muncească, dar această companie primea cu braţele deschise fetele şi nu se supărau nici dacă erau de vârste mici, o atitudine care era considerată foarte umană. Singurul dezavantaj era că persoanele de sexe diferite trebuiau să călătorească întotdeauna separat, pentru păstrarea aparenţelor, astfel încât taţii erau separaţi de mame, fraţii, de surori şi în plus, cu ocazia acestui transport, au fost anunţate în ultima clipă că nava cu care urmau să plece bărbaţii şi băieţii întârziase dintr-un motiv oarecare, astfel că femeile şi fetele fuseseră obligate să plece înainte. Dar li s-a spus că nu era nicio problemă, pentru că aveau să fie bine tratate după ajungerea la destinaţie, atât timp cât era nevoie până la sosirea celei de-a doua nave.

Fuseseră avertizate că drumul pe jos lung de şase kilometri avea să fie partea cea mai dificilă a întregii călătorii, dar nu era aşa. Le făcea bine să respire aer curat şi să se mişte. Era frig, dar erau obişnuite cu temperaturile scăzute, pentru că iarna în Thailanda era frig şi aveau la ele haine groase. Partea cea mai frumoasă a fost când călăuza s-a oprit, a dus din nou degetul la buze şi apoi a urmărit o linie oblică imaginară pe pământ. Arătând dincolo de ea, a mimat „America”. Au mers mai departe şi au trecut peste linie una după alta, zâmbind fericite, continuându-şi drumul în sfârşit pe pământul american, încet şi delicat, ca nişte balerine.

*

Şoferul lui Duncan aflat în duba cenuşie de partea americană a graniţei îi văzu venind cam de la o sută de metri. Ca de fiecare dată, partenerul canadian conducea procesiunea, ţinând frânghia şi

impunând ritmul. Marfa plutea în spatele lui aparent imponderabilă, unduind şi şerpuind prin golurile dintre copaci. Şoferul lui Duncan deschise uşile din faţă şi se pregăti să le ia în primire. Canadianul îi dădu capătul liber al frânghiei, cum făcea de fiecare dată, ca pe un baston la o cursă de ştafetă, după care se întoarse în pădure şi se făcu nevăzut. Şoferul lui Duncan le făcu semn să urce în vehicul, dar înainte ca pasagerii lui să se urce la bord, el se uita la feţele lor, le zâmbea şi le strângea mâinile, într-un fel pe care ele îl considerau a fi un bun venit oficial în noua lor ţară. De fapt, şoferului lui Duncan îi plăceau jocurile de noroc şi încerca să ghicească din vreme pe care dintre copile o vor alege fraţii Duncan spre păstrare. Femeile urmau să se ducă direct la agenţiile de escorte în Vegas, iar nouă dintre fetiţe aveau să ajungă undeva, mai departe în circuit, dar una dintre ele va rămâne în district, măcar o vreme sau, de fapt, pentru totdeauna, strict vorbind. Cumpărau zece şi vindeau nouă, aşa procedau fraţii Duncan, iar şoferului îi plăcea să cerceteze candidatele şi să o ghicească pe cea norocoasă. Văzu patru posibilităţi reale şi apoi simţi un fior de excitaţie când o identifică pe a cincea, chiar dacă avea să fie imposibil de recunoscut când îi va fi pasată.

*

Dorothy Coe rămase în spatele uşii deschise a camionetei zece minute întregi. Reacher stătea în faţa ei, nescă-pând-o din ochi, sperând s-o împiedice să vadă şopronul. Ar fi stat bucuros acolo atât cât era nevoie, zece ore, zece zile sau zece ani, ori pentru totdeauna, oricât numai s-o oprească să intre acolo. Privirea ei era la o mie de kilometri distanţă, iar buzele ei se mişcau puţin, ca şi cum ar fi repetat o discuţie în contradictoriu cu cineva, uită-te sau nu te uita, trebuie să ştii sau nu trebuie să ştii.

În cele din urmă, întrebă:

— Câte sunt acolo?

— Vreo şaizeci, spuse Reacher.

— O, Doamne!

— Două sau trei pe an, probabil, spuse Reacher. Au prins gustul pentru asta. Au devenit dependenţi. Nu există nicio fantomă. Fantomele nu există. Ceea ce a auzit băiatul ăla drogat din când în când era real.

— Şi cine erau fiinţele astea?

— Cred că fetiţe din Asia.

— Poţi să-ţi dai seama după oase?

— Ultima n-a ajuns încă în faza de oase.

— De unde proveneau?

— Cred că din familii de imigranţi. Ilegali, aproape sigur, aduşi clandestin, pentru trafic de carne vie. Asta au făcut fraţii Duncan. Aşa şi-au câştigat banii.

— Toate erau micuţe?

— Cam de opt ani.

— Sunt îngropate?

— Nu, spuse Reacher.

— Sunt aruncate pur şi simplu acolo?

— Nu aruncate, zise Reacher. Sunt etalate. E ca un sanctuar.

Urmă o pauză lungă, lungă.

— Ar trebui să văd, spuse Dorothy.

— Nu te duce!

— De ce?

— Sunt fotografii. Ca un fel de palmares. Ca nişte suveniruri, în rame de argint.

— Trebuie să mă uit.

— Ai să regreţi. Toată viaţa. O să-ţi doreşti să nu fi văzut.

— Tu te-ai uitat.

— Şi regret. Îmi doresc să nu mă fi uitat.

Dorothy Coe tăcu din nou. Inspiră adânc, expiră, apoi privi orizontul şi întrebă:

— Ce-ar trebui să facem acum?

— Eu am să mă duc până la casele Duncan, spuse Reacher. Sunt adunaţi toţi acolo şi se gândesc că totul le merge perfect. E timpul să afle că nu-i chiar aşa.

— Vreau să vin cu tine, spuse Dorothy Coe.

— Nu-i o idee bună, spuse Reacher.

— Trebuie să vin.

— Ar putea fi periculos.

— Sper să fie. Merită să mori pentru unele lucruri. Soţia doctorului spuse:

— Venim şi noi. Amândoi. Să mergem, chiar acum.

Capitolul 57

Dorothy Coe se urcă din nou la volanul camionetei, iar doctorul şi soţia lui se aşezară lângă ea în cabină. Reacher se urcă pe platformă, cu arma capturată, şi se ţinu bine de obloane pe făgaşele de tractor, cale de un kilometru şi jumătate până în locul unde lăsase SUV-ul Tahoe alb luat de la jucătorul de fotbal care-i spărsese nasul. Era tot acolo, parcat şi neatins. Reacher se urcă în maşină şi o luă înainte, urmat de cei trei. Merseră spre sud pe şoseaua cu două benzi şi apoi încetiniră şi opriră cam la opt sute de metri de complexul Duncan. Din acel punct, vizibilitatea era bună. Reacher deşurubă luneta Leica de la puşcă şi o folosi ca pe un telescop miniatural. Toate trei casele erau vizibile clar. Erau cinci vehicule parcate. Trei camionete, Cadillacul negru al lui Seth Duncan şi Mazda lui Eleanor Duncan. Toate stăteau aliniate pe pământ la stânga casei celei mai sudice, care era a lui Jacob. Toate erau reci, inerte şi acoperite de rouă, semn că fuseseră parcate cu mult timp în urmă, ceea ce însemna că Dunca-nii stătuseră în casă izolaţi, adică aşa cum îşi dorea Reacher.

Coborî din Tahoe şi se duse în spate ca să discute cu ceilalţi. Scoase puşcociul din buzunar şi i-l dădu lui Dorothy Coe, zicând:

— Vă întoarceţi toţi şi luaţi cheile de la maşinile jucătorilor de fotbal. Pe urmă îmi aduceţi încă două vehicule. Alegeţi-le pe cele care au mai multă benzină în rezervor. Vă-ntoarceţi cât de repede puteţi.

Dorothy Coe dădu maşina înapoi un metru, apoi întoarse pe lăţimea drumului şi porni spre nord. Reacher se urcă din nou în Tahoe şi aşteptă.

*

Trei case izolate. Iarnă. Teren întins de jur împrejur. Nicio posibilitate să te ascunzi. O problemă tactică clasică. Doctrina standard de infanterie spunea că trebuie să stai pe loc şi să aştepţi să vină artileria sau aviaţia. Abordarea de tip gherilă era să desfăşori forţele şi să ataci cu grenade propulsate de rachete din patru părţi simultan, cu atacul principal dinspre nord, unde erau cele mai puţine

ferestre. Dar Reacher nu avea forţe pe care să le împartă, nici grenade şi nici sprijin de artilerie sau aviatic. Era singur, cu un bărbat alcoolic de vârstă mijlocie şi două femei de vârstă mijlocie, dintre care una era în stare de şoc. Împreună erau echipaţi cu o puşcă care avea două cartuşe şi un pistol Glock de nouă milimetri cu şaisprezece gloanţe, o puşcă de calibrul 12 milimetri cu ţeava retezată, un cuţit cu resort, o cheie franceză şi două şurubelniţe, plus o cutie de chibrituri. Nu era ceea ce se putea numi o forţă copleşitoare.

Dar timpul era de partea lor. Aveau la dispoziţie toată ziua. Şi relieful era de partea lor. Aveau la dispoziţie 16 000 de hectare de teren neobstrucţionat. Şi gardul familiei Duncan era de partea lor. Gardul, construit în urmă cu un sfert de secol, ca alibi, era încă puternic şi solid. Legea consecinţelor neintenţionate. Gardul era pe cale să se răzbune şi să-i muşte pe Duncani de cur.

Reacher puse micul telescop Leica la ochi. În complex nu se întâmpla nimic. Era inert şi liniştit. Nimic nu se mişca, în afara fumului care ieşea pe coşurile primei case şi ale ultimei case. Vălătucii de fum se deplasau spre nord. O briză, nu un vânt, dar aerul era în mişcare, fără doar şi poate.

Reacher aşteptă.

*

După cincisprezece minute, Reacher se uită în oglindă şi văzu un mic convoi care se îndrepta spre el. Prima din şir era camioneta lui Dorothy Coe, urmată de Yukonul auriu pe care Reacher îl luase de la tânărul John. La volan era doctorul. Ultima din coloană era soţia doctorului, care conducea camioneta neagră cu care sosise primul jucător de fotbal de dimineaţă. Toate maşinile încetiniră şi parcară în şir în spatele vehiculului lui Reacher. Toţi se uitau în stânga, în cealaltă parte faţă de complexul Duncan, abătându-şi cu mare grijă privirile. Obişnuinţe vechi.

Reacher coborî din Tahoe şi ceilalţi trei se adunară în jurul lui, ca să li se spună ce aveau de făcut. Reacher îi spuse lui Dorothy Coe să ţină puşcociul cu ţeava retezată, îi dădu luneta Leica soţiei doctorului, iar el luă în schimb eşarfa şi telefonul ei mobil. De îndată ce toţi îşi înţeleseră rolurile, le făcu semn să plece. Se urcară în camioneta lui Dorothy Coe şi plecară spre sud. Reacher rămase pe acostamentul

şoselei, cu Tahoe cel alb, Yukonul auriu şi camioneta neagră, având în buzunar cheile de la toate cele trei maşini. Numără până la zece şi se apucă de treabă.

*

Camioneta neagră era mai lungă decât celelalte vehicule cam cu treizeci de centimetri, aşa că Reacher decise s-o folosească a doua. Tahoe avea cea mai multă benzină în rezervor, aşa că Reacher hotărî s-o folosească prima. În felul ăsta, Yukonul auriu al lui John urma să fie folosit al treilea, lucru de care Reacher era mulţumit pentru că ştia că se aşternea bine la drum.

Trecu pe rând pe la fiecare maşină şi le porni. Apoi începu să le deplaseze pas cu pas mai aproape de intrarea pe aleea complexului Duncan, cu câte o sută de metri, aşezându-le în ordinea corectă, sperând să întârzie cât mai mult posibil detectarea lor. Fără lunetă, vizibilitatea asupra complexului era mult mai puţin detaliată, dar tot părea liniştit. Aduse camioneta neagră la mai puţin de cincizeci de metri, apoi lăsă Yukonul în aşteptare imediat în spatele ei şi alergă în spate, se urcă în Tahoe şi îl conduse până la capăt. Întoarse în gura aleii, îl alinie şi opri.

Se dădu jos de pe scaun, se ghemui şi prinse fălcile cheii franceze pe lăţimea pedalei de acceleraţie. Corectă unghiul astfel încât coada cheii să stea orizontal, apoi strânse bine piuliţa de strângere. Ocoli apoi maşina prin spate, deschise capacul de alimentare şi deşurubă capacul rezervorului. Îndesă capătul eşarfei împrumutate pe ţeava rezervorului cu şurubelniţa mai lungă, apoi aprinse cu chibritul capătul liber al eşarfei. Se duse repede la uşa şoferului, se aplecă şi băgă camioneta în viteză. Maşina porni înainte cu viteza de ralanti. Reacher ţinu pasul cu ea, apăsă pe buton şi acţiona scaunul şoferului astfel încât să se mişte în faţă. Scaunul se mişcă încet, centimetru cu centimetru, pe toată lungimea cursei, trecând de punctul în care l-ar fi dorit fixat o persoană de înălţime medie, spre punctul în care ar fi fost ideal pentru o persoană scundă şi apoi partea din faţă a pernei atinse capătul cheii, iar turaţia motorului se schimbă şi camioneta acceleră puţin. Reacher ţinu pasul cu vehiculul şi ţinu degetul apăsat, iar scaunul continuă să se mişte, camioneta continuă să accelereze, iar Reacher începu să alerge pe lângă ea, apoi scaunul ajunse la capătul

cursei, iar Reacher se dădu într-o parte şi lăsă maşina să-şi continue drumul fără el. Se deplasa cam cu cincisprezece kilometri pe oră, poate mai încet, deloc rapid, dar suficient ca să depăşească rezistenţa pietrişului de sub roţi. Făgaşele de pe alee îi menţineau traiectoria constantă. Eşarfa din ţeava de alimentare ardea binişor.

Reacher se întoarse alergând la şosea, la camioneta neagră, se urcă şi o duse dincolo de gura aleii, apoi dădu cu spatele şi făcu o parcare paralelă pe lăţimea spaţiului, între garduri, mergând înainte şi înapoi până când o aşeză perfect la nouăzeci de grade, lăsând doar câte o deschidere de o jumătate de metru la ambele capete. SUV-ul alb Tahoe îşi continua drumul neabătut, ajuns aproape de jumătatea drumului până la ţintă, se balansa într-o parte şi-n alta pe făgaşe, lăsând în urmă o flacără albăstrie. Reacher scoase din contact cheile camionetei negre şi se întoarse în fugă la şosea. Se ascunse pe după Yukonul auriu şi urmări desfăşurarea evenimentelor.

SUV-ul alb era în flăcări. Parcurse silenţios şi neclintit ultimii douăzeci de metri, se izbi de mijlocul casei şi se opri. Două tone, o oarecare inerţie de mişcare şi peretele din faţă se îndoi puţin spre interior, sticla ieşi din ramele ferestrelor de la parter şi cam atât.

Dar era suficient.

Flăcările din spatele SUV-ului se unduiră în faţă, reveniră în spate după care se stabilizară. Tulburară aerul din jur şi se întinseră orizontal pe sub praguri şi urcară pe portiere. Răbufniră de sub apărătorile roţilor din faţă şi colaci groşi de fum negru ieşeau din cauciucuri. Fumul ţâşnea învolburat în sus şi pluti spre sud şi spre vest în bătaia vântului slab.

Reacher se aplecă în Yukon şi luă puşca de pe scaun.

Flăcările se furişau spre partea din faţă a SUV-ului Tahoe, lent dar insistent, căutând să se elibereze spre exterior şi în sus. Cauciucurile din spate începură să ardă, iar cele din faţă, să fumege. Apoi conducta de alimentare cu carburant a maşinii trebuie să se fi spart, căci dintr-odată izbucni un evantai larg de flăcări, o culoare nouă, un jet lateral aprig care se năpusti în partea din faţă a casei şi înălţă în jurul capotei vehiculului, năvălind în stânga şi în dreapta, învăluind casa, aprinzând-o, bulbucând vopseaua pe un semicerc vast şi negru. Apoi în sfârşit flăcările începură să lărgească porţiunea de vopsea clocotindă, la început pe o porţiune mică, care creştea implacabil ca o reprezentare grafică a unei armate care ia cu asalt breşele din

apărarea înfrântă, răspândindu-se şi căutând un teren nou. Aerul intra şi ieşea pe fereastra spartă şi flăcările începură să se prelingă pe rama acesteia.

Reacher formă un număr pe mobilul împrumutat şi spuse:

— Casa din centru a luat foc.

Dorothy Coe, aflată la circa opt sute de metri spre vest, în câmp, răspunse:

— Aia-i casa lui Jonas. Vedem fumul de-aici.

— Vedeţi vreo mişcare?

— Nu încă, zise femeia, apoi adăugă: Stai! Jonas iese pe uşa din spate. O ia la stânga. Vrea să vină în faţa casei.

— Identificare pozitivă?

— Sută la sută. Folosim telescopul.

— În regulă, spuse Reacher. Rămâneţi pe circuit.

Lăsă deschis telefonul pe capota Yukonului şi luă puşca. Avea un înălţător metalic situat chiar înaintea suportului pentru lunetă şi o cătare metalică la gura ţevii. Reacher o ridică la ochi, se aplecă în faţă şi-şi sprijini coatele pe tabla maşinii, ţintind spre intervalul dintre casa din centru şi cea situată cel mai la sud. Distanţa era de circa o sută patruzeci de metri.

Aşteptă.

Văzu o siluetă bondoacă intrând în interval venind din spate. Un bărbat, scund şi îndesat, cam de şaizeci de ani sau mai mult. Faţa roşie şi rotundă, păr cărunt şi rar. Era prima oară când Reacher vedea un Duncan vârstnic. Tipul se strecură cu stângăcie printre cele două case, ieşi în lumină şi încremeni pe loc. Se holbă spre vehiculul în flăcări, porni spre el şi se opri din nou, apoi se întoarse şi rămase cu privirea pironită spre camioneta parcată transversal la capătul îndepărtat al aleii.

Reacher fixă cătarea pe centrul de masă al individului şi apăsă pe trăgaci.

Capitolul 58

Glonţul de calibru .338 îl lovi pe Jonas Duncan la treizeci de centimetri deasupra centrului de masă, la jumătatea distanţei dintre buza de jos şi vârful bărbiei. Trecu prin rădăcinile incisivilor, prin ţesutul moale al gurii şi al gâtului, prin a treia vertebră, prin coloana vertebrală, prin grăsimea de la ceafă şi mai departe se opri în colţul casei lui Jacob Duncan. Jonas căzu vertical, sub acţiunea gravitaţiei, corpul lui rigid ca un hidrant devenit dintr-odată destins şi maleabil, şi-şi găsi sfârşitul într-o încâlceală grotescă de membre, cu faţa în sus, ochii deschişi, ultimele rămăşiţe de sânge oxigenat curgându-i din rană, apoi muri.

*

Reacher trase de levierul puştii şi ejectă tubul gol, care căzu pe capota Yukonului, se rostogoli şi căzu pe pământ. Reacher luă telefonul mobil şi spuse:

— L-am doborât pe Jonas.

— Am auzit împuşcătura, spuse Dorothy Coe.

— Vreo activitate?

— Nu încă.

Reacher ţinu telefonul la ureche. Casa lui Jonas ardea frumos. Focul se întinsese pe întreaga faţadă, iar flăcările din interior aruncau lumini orange şi umbre de jur împrejur, curbându-se şi aplatizându-se mânioase pe tavan, cu un luciu aparent umed în spatele ochiurilor de geam intacte, năvălind afară prin ferestrele sparte şi apoi contopindu-se cu incendiul generalizat.

Vocea lui Dorothy Coe se auzi din nou:

— Jasper a ieşit. Are o armă. O puşcă lungă. Ne vede. Se uită direct la noi.

— Cât de departe sunteţi? întrebă Reacher.

— Cam la şase sute de metri.

— Rămâneţi pe loc. Dacă trage, nu vă nimereşte.

— Aleargă. A trecut de casa lui Jonas. Se duce spre casa lui Jacob.

Reacher îl văzu trecând iute de la dreapta la stânga de intervalul îngust dintre casa lui Jonas şi cea a lui Jacob, un bărbat scund şi îndesat, foarte asemănător cu fratele lui. La telefon, Dorothy Coe spuse:

— Intră în casă. Îl vedem în bucătăria lui Jacob. Pe fereastră. Jacob şi Seth sunt şi ei acolo.

Reacher aşteptă. Incendiul din casa lui Jonas scăpase de sub control. În faţă, SUV-ul alb era o carcasă înnegrită în mijlocul unei sfere de flăcări. Sticla de la ferestrele casei plesnea înaintea flăcărilor care veneau la orizontală ca nişte braţe şi pumni înainte de a-şi schimba direcţia în sus. Acoperişul luase foc. Apoi se auzi o bubuitură puternică şi aerul din interior păru să se cutremure şi să tuşească şi o lucire albastră şi fierbinte răbufni din tot parterul casei, ca o răsuflare, clar vizibilă, ca o forţă, şi se înălţă lent, o secundă, două, trei, după care flăcările se întoarseră şi mai fioroase în spatele ei.

— Ceva tocmai a explodat în casa lui Jonas, spuse Dorothy Coe. Probabil că butelia de aragaz. Zidul din spate arde violent.

Reacher aşteptă.

Apoi parterul arse complet şi avu loc o nouă tuse şi cutremurare când grinzile cuprinse de flăcări se rostogoliră în subsol. Frontonul din stânga se înclină spre interior, iar cel din dreapta căzu spre exterior, peste intervalul până la casa lui Jasper. Scânteile se împrăştiară peste tot şi curenţii termali Ie prinseră şi le trimiseră brusc la treizeci de metri înălţime. Zidul din dreapta casei lui Jonas se prăbuşi în golul dintre case şi se îngrămădi în peretele din stânga al clădirii lui Jasper, iar curenţii de aer noi loviră suprafeţele nearse făcând să izbucnească flăcări noi şi însufleţite.

— Treaba asta merge foarte bine, spuse Reacher.

Apoi etajul casei lui Jonas se prăbuşi într-o explozie de scântei, zidul din stânga rămânând neancorat se plie încet şi frumos de la jumătate, partea de sus căzând spre interior în foc, iar partea de jos înclinându-se spre exterior şi proptindu-se de casa lui Jacob. Grinzile incendiate şi tăciunii roşii se împrăştiară şi absorbiră oxigenul spre ele astfel că flăcări uriaşe noi începură să se prelingă în sus, spre exterior şi pieziş. Chiar şi buruienile crescute în pietriş luaseră foc.

— Cred că suntem trei contra trei, zise Reacher. Cred că-i avem pe toţi.

— Jasper a ieşit din nou, spuse Dorothy Coe. Se îndreaptă spre

camioneta lui.

Reacher se uită pe deasupra cătării puştii. Îl văzu pe Jasper alergând spre şirul de maşini şi urcându-se într-o camionetă albă. Îl văzu pornind motorul şi dând maşina înapoi. Aceasta se opri, coti şi o luă direct spre alee. Trecu printr-o ploaie de scântei şi pe lângă cadavrul lui Jonas, îndreptându-se spre şosea. Direct către Reacher. Direct către camioneta neagră parcată transversal. Frână brusc şi se opri la mică distanţă de aceasta, iar Jasper se grăbi să coboare. Deschise uşa din stânga a camionetei negre şi se aplecă în interior.

O secundă mai târziu, ieşi din nou. Fără cheie.

Cheia era în buzunarul lui Reacher.

Jasper Duncan rămase nemişcat, nesigur momentan. Distanţa, cam patruzeci de metri. Iar asta era ca şi cum n-ar fi fost nicio distanţă.

Reacher îl împuşcă în cap şi Jasper căzu direct în jos, exact la fel cum căzuse fratele lui mai devreme, lăsând un norişor roz în aerul de deasupra lui, alcătuit din sânge pulverizat şi fragmente de oase, care pluti un pic şi se împrăştie în vânt.

Reacher luă telefonul şi spuse:

— L-am doborât pe Jasper.

Apoi lăsă puşca golită de gloanţe în spatele lui, pe drum, şi se urcă în Yukon. Lipsa muniţiei de rezervă însemna că prima fază se încheiase şi că faza a doua tocmai urma să înceapă.

Capitolul 59

Reacher conduse Yukonul până la o sută de metri dincolo de gura aleii, apoi coti la dreapta, pe câmp. Bulgării de pământ şi pietrele se zvârcoleau şi răpăiau sub pneuri. Merse pe o traiectorie circulară largă până când ajunse în dreptul complexului şi se opri, cu faţa la case, motorul în ralanti, piciorul pe pedala de frână. Din acest unghi nou văzu că peretele sudic al casei rămăsese neatins de incendiu, dar judecând după fumul şi flăcările din fundal, extremitatea nordică a casei ardea. În faţă şi departe spre stânga vedea camioneta lui Dorothy Coe, aşteptând pe câmp, la şase sute de metri spre vest, îndreptată la fel cu botul spre casă, într-o aşteptare nerăbdătoare, ca un câine de vânătoare care stă ghemuit şi gâfâie.

Ridică telefonul la ureche şi spuse:

— Acum sunt în poziţie diametral opusă. Ce vedeţi?

— Casa lui Jonas e aproape dusă, spuse Dorothy Coe. N-a mai rămas decât hornul din ea. Cărămizile sunt încinse la roşu. Iar casa lui Jasper e pe ducă. Tocmai i-a explodat butelia de aragaz.

— Dar a lui Jacob?

— Arde de la nord la sud. Destul de tare. Cred că s-au cam încins acolo.

— Atunci, rămâneţi în aşteptare. Nu mai durează mult.

*

A durat mai puţin de un minut. Dorothy Coe anunţă:

— Au ieşit!

Şi, o secundă mai târziu, Reacher îi văzu pe Jacob şi Seth Duncan fugind pe după colţul din spatele casei. Alergau aplecaţi şi îndoiţi de la mijloc, în zigzag, temându-se de gloanţele armei pe care o credeau tot acolo. Ajunseră la una dintre camionetele rămase şi Reacher îi văzu deschizând portierele şi urcându-se tot aplecaţi. În spatele lor, capătul nordic al casei lui Jacob se umflă ca o burtă şi se lăsă în jos, destul de lent şi graţios, proiectând o ploaie de scântei ca nişte focuri de artificii, grinzile în flăcări rostogolindu-se şi împrăştiindu-se ca lava

dintr-un vulcan, ajungând aproape de gardul proprietăţii, o masă verticală trântită la orizontală, iar apoi capătul sudic al casei căzu încet pe spate şi se prăbuşi în vâlvătaie, lăsând în picioare doar hornul.

— Cum arată? întrebă Reacher.

— Exact aşa cum ai spus c-o s-arate, răspunse Dorothy Coe. Reacher îl văzu pe Jacob Duncan la volanul camionetei, mai scund şi mai lat decât Seth, care stătea în dreapta lui. Seth avea încă atela lipită pe faţă. Camioneta dădu înapoi zece metri, aproape să ajungă în focul din spate, după care porni înainte şi intră direct în gard, încercând să-l rupă. Bara din faţă a camionetei se deforma şi capota se crâmpoţi puţin, iar gardul se cutremură şi se clătină, dar rezistă. Gropi adânci pentru stâlpi, buşteni groşi, şine solide. O producţie de proporţii. Legea consecinţelor neintenţionate.

Jacob Duncan încercă din nou. Dădu maşina înapoi, mult mai puţin decât zece metri de data asta, pentru că focul se întindea în spatele lui, şi ţâşni din nou în faţă. Camioneta lovi gardul şi el, şi Seth se bâţâiră în cabină ca nişte păpuşi de cârpă, dar gardul nu cedă. Reacher îl văzu pe Jacob privind din nou în spate. Nu avea loc ca să-şi ia avânt mai mare. Focul şi alocarea terenului nu permiteau acest lucru.

Jacob schimbă tactica. Manevră până când botul maşinii ajunse exact la jumătatea distanţei dintre doi stâlpi, apoi se apropie încet, într-o treaptă de viteză mică, împingând grila maşinii în şine, întărind contactul, apoi apăsând pe acceleraţie, tot mai tare şi mai tare, sperând că presiunea susţinută va realiza ceea ce nu reuşise ciocnirea violentă.

Fără succes însă. Şinele s-au îndoit, s-au arcuit, au tremurat, dar au rezistat. Apoi cauciucurile din spate ale camionetei îşi pierdură aderenţa şi începură să se învârtească vâjâind în pământ, gardul avu un recul şi camioneta fu împinsă în spate cincisprezece centimetri.

Portierele se deschiseră din nou şi Jacob, şi Seth dădură fuga la Cadillac, pentru o nouă tentativă. Maşina era mai grea, avea un cuplu de torsiune mai bun şi era mai puternică. Dar cauciucurile erau mai proaste, fiind făcute pentru un mers silenţios şi confortabil pe asfalt, nu pentru tracţiune pe suprafeţe neregulate. Seth conduse maşina, fără să dea prea mult înapoi de teamă să nu ajungă cu rezervorul de benzină în flăcările din spate. Rulă în faţă mai puţin de un metru şi

jumătate, iar grila din crom lovi şinele şi cauciucurile începură să se învârtească în gol aproape imediat.

Sfârşitul jocului.

— Uite-i că vin, anunţă Reacher.

În spatele lor, ultimele elemente de sprijin ale structurii cuprinse de flăcări cedară şi grămada de lemne incendiate se aranja lent şi blând într-o formă mai joasă şi mai lată, ce arunca spre exterior rafale de scântei şi gaze. Flăcări mari şerpuitoare dansau liber, arzând aerul însuşi, răsucindu-se, divizându-se şi apoi dispărând. Căldura intensă distorsiona aerul şi limbile de foc se aruncau la treizeci de metri înălţime. Jacob şi Seth se dădură înapoi, ocrotindu-şi feţele cu braţele şi se îndepărtară.

Se căţărară pe gard.

Săriră peste gard, în câmp.

O rupseră la fugă.

Capitolul 60

Jacob şi Seth Duncan alergară treizeci de metri în linie dreaptă, departe de foc, dintr-un pur instinct animalic, apoi se opriră, aruncară o privire înapoi şi se învârtiră pe loc, singuri şi insignifianţi în întinderea pustie. Văzură Yukonul parcat, ca atunci când observi pentru prima oară un lucru, şi se uitară la el derutaţi, pentru că era una din maşinile lor, condusă de unul dintre băieţii lor şi uite că individul nu venea să-i ajute. Apoi văzură camioneta lui Dorothy Coe departe, în direcţie opusă, se mai uitată o dată la Yukon şi înţeleseră. Se uitară unul la celălalt pentru ultima dată şi apoi o luară din nou la fugă, în direcţii diferite, Jacob într-o parte iar Seth în cealaltă.

Reacher ridică telefonul şi spuse:

— Dacă eu sunt la ora nouă pe un cadran de ceas şi voi sunteţi la doisprezece, atunci Jacob se îndreaptă spre zece, iar Seth se duce spre şapte. Seth e al meu. Jacob e al vostru.

— Am înţeles, spuse Dorothy.

Reacher ridică piciorul de pe frână şi întoarse volanul cu o mână, mergând pe o curbă largă în sensul acelor de ceasornic, îndreptându-se mai întâi spre nord şi apoi spre est, hurducăindu-se pe suprafaţa neregulată, simţind căldura incendiului pe sticla de lângă faţa sa. Înaintea lui, Seth alerga poticnindu-se pe pământ, îndreptându-se spre şosea, până la care mai avea cam şaptezeci de metri. Reacher văzu că ţinea ceva în mâna dreaptă şi deodată o auzi pe Dorothy Coe vorbind în telefon:

— Jacob are o armă.

— Ce fel de armă? întrebă Reacher.

— Un pistol. Un revolver, cred. Nu vedem bine. Ne zdruncinăm prea tare pe terenul ăsta.

— Încetineşte şi uită-te mai bine. Zece secunde lungi mai târziu:

— Credem că e un revolver obişnuit cu şase gloanţe.

— A tras deja?

— Nu.

— În regulă, staţi la distanţă de el, dar nu-l scăpaţi din ochi. N-are unde să se ducă. Lăsaţi-l să obosească.

— Am înţeles.

Reacher lăsă telefonul pe scaunul de lângă el şi îl urmări pe Seth spre sud, rămânând la treizeci de metri în spate. Tipul chiar alerga, mişcându-şi viguros braţele. Reacher nu avea lunetă, dar era gata să parieze că obiectul din mâna dreaptă a lui Seth era tot un revolver, probabil perechea celui pe care-l avea tatăl lui.

Reacher acceleră şi se apropie la douăzeci de metri. Seth alerga cât îl ţineau picioarele, mişcându-şi genunchii şi braţele ca pe nişte pistoane, cu capul lăsat pe spate. Obiectul din mâna lui era fără doar şi poate un pistol. Avea ţeava scurtă, nu mai lungă de un deget. Şoseaua era la patruzeci de metri. Reacher habar n-avea de ce voia Seth să ajungă acolo. N-avea nicio noimă. Drumul nu era decât o panglică inertă de asfalt, fără nicio urmă de trafic, iar dincolo de el nu era decât pământ. Poate că era o chestie ce ţinea de diferenţa dintre generaţii. Poate că cel mai tânăr membru al familiei Duncan credea că infrastructura municipală avea să-i salveze. Sau poate se ducea acasă, unde avea mai multe arme. Căci cam într-acolo se ducea. Caz în care ori disperarea îi luase minţile, ori era cel mai optimist om din lume. Ar mai fi avut încă trei kilometri de mers şi era urmărit de un vehicul cu motor.

Reacher rămase la douăzeci de metri în urma lui şi îl supraveghea. Departe, în spatele umărului său stâng, ultima butelie de aragaz explodă cu un bubuit înfundat. Oglinda Yukonului se umplu de scântei. În faţă, Seth continua să alerge.

Deodată se opri, se întoarse, îşi depărta picioarele şi, ţinând revolverul cu ambele mâini, îl ridică la înălţimea ochilor, cu masca de aluminiu imediat în spate. Pieptul i se zbuciuma şi toate cele patru membre îi tremurau. În ciuda faptului că prinsese pistolul cu două mâini, gura ţevii se bâţâia pe o traiectorie circulară cam de mărimea unei mingi de baschet. Reacher încetini, schimbă viteza şi dădu înapoi ca să aibă o distanţă de treizeci de metri, la care se simţea în siguranţă. Între el şi pistol era motorul V-8 masiv şi, în orice caz, şansele erau foarte mici pentru ca un bărbat neantrenat, care gâfâia violent, să nimerească de la distanţa aia măcar maşina, cu un pistol cu ţeava scurtă. Şansele de a reuşi să tragă în cap, prin parbriz, erau mai mici decât zero. Şansele ca glonţul să ajungă la destinaţia corectă erau discutabile.

Seth trase de trei ori, sacadat, acţionând smucit trăgaciul, cu o

mişcare ascendentă amplă a gurii ţevii şi fără niciun control al mişcării laterale. Reacher nici nu clipi. Urmări cu interes profesional cele trei focuri de la gura ţevii şi încercă să identifice pistolul, dar nu reuşi de la treizeci de metri. Era prea departe. Ştia că existau revolvere cu şapte şi cu opt gloanţe, dar mai rare, aşa încât presupuse că era un pistol cu şase gloanţe şi, prin urmare, mai rămăseseră trei. Lângă el, telefonul chiţăi a îngrijorare, iar el îl ridică şi o auzi pe Dorothy Coe întrebând:

— Eşti bine? Am auzit împuşcături.

— Sunt bine, spuse Reacher. Dar voi? Are şanse la fel de mici să vă lovească pe voi, ca şi pe mine. Oriunde v-aţi afla.

— Suntem bine.

— Unde-i Jacob?

— Se-ndreaptă tot spre sud şi spre vest. Încetineşte.

— Rămâneţi cu el, spuse Reacher.

Puse telefonul la loc pe scaun. Îşi ţinea Glockul în buzunar. Problema legată de faptul că era dreptaci într-o maşină cu volanul pe stânga era că ar fi trebuit să spargă parbrizul ca să tragă, un lucru care ar fi fost destul de uşor de făcut pe vremea sticlei securizate granulare, dar parbrizele auto moderne erau mult mai rezistente, fiind laminate cu straturi din plastic solide, şi oricum cheia franceză rămăsese în SUV-ul Tahoe incendiat, probabil sub formă de aliaj topit acum.

Seth se odihnea, aplecat înainte de la mijloc, cu capul lăsat mai jos de genunchi, umplându-şi plămânii cu aer, o dată, de două ori, după care se îndreptă, îşi ţinu respiraţia şi ţinti de nou, de data asta cu mai multă concentrare şi un control mult mai bun. Acum gura ţevii se mişca pe un cerc de mărimea unei mingi de baseball. Reacher roti volanul, apăsă acceleraţia şi ţâşni spre dreapta lui, într-un cerc strâns parcurs rapid, apoi simula că s-ar întoarce pe linia iniţială, dar smuci de volan în cealaltă parte şi dirija camioneta pe conturul unui opt. Seth trase o dată în spaţiul gol şi apoi ţinti şi trase din nou. Glonţul muşcă din partea de sus a ramei parbrizului, pe partea din dreapta, la un metru şi optzeci de centimetri de capul lui Reacher.

„Încă un glonţ”, îşi zise Reacher.

Însă nu mai rămăsese niciunul. Reacher îl văzu pe Seth apăsând frenetic pe trăgaci şi văzu cum butoiaşul revolverului se roteşte fără niciun efect. Ori era un pistol cu şase gloanţe care nu fusese complet încărcat, ori avea doar cinci gloanţe. Poate un Smith 60, îşi zise

Reacher. În cele din urmă, Seth renunţă şi, după ce privi disperat în jur, aruncă pur şi simplu pistolul gol înspre Yukon. În sfârşit, o aruncare cât de cât precisă. Tipul ar fi obţinut rezultate mai bune dacă ar fi aruncat pietre. Pistolul izbi parbrizul fix în dreptul feţei lui Reacher, care tresări şi se feri involuntar. Pistolul ricoşa în geam şi căzu într-o parte. Apoi Seth se întoarse şi o luă din nou la fugă, iar restul a fost uşor.

Reacher calcă acceleraţia, alinie vehiculul cu atenţie şi-l lovi pe Seth din spate având circa şaizeci de kilometri pe oră. O maşină normală l-ar fi luat ca pe făraş şi l-ar fi aruncat în aer, rostogolindu-l peste capotă şi peste acoperiş, dar Yukonul nu era o maşină normală. Era ditai camioneta cu un bot înalt şi bont. Cam la fel de subtil ca un baros. Îl izbi pe Seth drept în spate, undeva între genunchi şi umeri, ca o măciucă de două tone. Reacher simţi impactul şi capul lui Seth dispăru instantaneu, ca şi cum ar fi fost absorbit în jos de o forţă gravitaţională imensă, iar camioneta se poticni o dată, ca şi cum ar fi trecut peste ceva cu roata din stânga, după care îşi continuă drumul atât de lin cât permitea pământul.

Reacher încetini şi, făcând un ocol larg, reveni să vadă dacă mai era nevoie de vreo intervenţie. Dar nu mai era. Niciun dubiu în privinţa asta. Reacher văzuse o mulţime de oameni morţi, iar Seth Duncan era mai mort decât cei mai mulţi dintre ei.

Reacher luă telefonul de pe scaun şi spuse:

— L-am doborât pe Seth.

Apoi o luă spre sud şi spre vest peste câmp.

Capitolul 61

Jacob Duncan ajunsese cam la două sute de metri de casa lui. Atât. Reacher îl văzu departe, în faţă, singur-singurel în imensitatea spaţiului din jur. Văzu camioneta lui Dorothy Coe la o sută de metri mai departe, dincolo de bărbatul care alerga spre nord şi spre vest. Se deplasa pe o curbă largă şi lentă, ca un câine ciobănesc vigilent, ca un distrugător care protejează un culoar de navigaţie.

— Sunt îngrijorată din pricina pistolului, spuse Dorothy Coe la telefon.

— Seth a fost un trăgător execrabil, spuse Reacher.

— Nu înseamnă că şi Jacob e la fel.

— În regulă, spuse Reacher. Opreşte-te şi aşteaptă-mă! Vom face asta împreună.

Închise telefonul, schimbă cursul şi îi tăie calea lui Jacob la o sută de metri în spate şi se duse direct către Dorothy Coe. Când ajunse, ea se dădu jos din camionetă şi se îndreptă spre uşa din dreapta lui Reacher. El lăsă geamul în jos, acţionând butonul de pe partea lui, şi spuse:

— Nu, tu conduci. Eu o să iau puşca.

Coborî, ocoli maşina prin faţă şi se întâlniră în locul unde capota Yukonului era îndoită. Nu schimbară niciun cuvânt. Pe faţa lui Dorothy se citea hotărârea. Nu era nici calmă, nici agitată. Se urcă la volan, trase scaunul în faţă şi regla oglinzile, ca şi cum ar fi fost o dimineaţă normală şi urma să se ducă la magazin ca să cumpere lapte. Reacher se urcă lângă ea şi scoase Glockul din buzunar.

— Zi-mi de fotografii, spuse femeia. Alea în rame de argint.

— Nu vreau, spuse Reacher.

— Nu, adică vreau să ştiu dacă arată fără niciun dubiu implicarea fraţilor Duncan. A lui Jacob, în mod deosebit. Ca o evidenţă. Trebuie să-mi spui înainte să facem asta.

— Nu încape nicio îndoială, spuse Reacher. Absolut niciuna. Dorothy Coe dădu din cap aprobator din cap fără să mai spună nimic. Acţiona schimbătorul de viteze şi vehiculul o luă din loc, rulând încet, hurducăindu-se pe terenul accidentat.

— Vorbeam despre ce-o să facem în continuare, spuse Dorothy Coe.

— Chemaţi un transportator din districtul învecinat, spuse Reacher. Sau colaboraţi cu Eleanor.

— Nu, cu şopronul, ziceam. Doctorul e de părere c-ar trebui să-i dăm foc. Dar nu sunt sigură că vreau să facem asta.

— Tu ar trebui să decizi, cred.

— Tu ce-ai face?

— Nu e decizia mea.

— Spune-mi!

— Aş bate nişte scânduri peste singura cale de acces, l-aş lăsa aşa cum e şi nu m-aş mai duce niciodată acolo. Aş lăsa florile să crească peste el.

*

Conversaţia se încheie. Ajunseră la cincizeci de metri de Jacob Duncan şi trecură pe modul operativ de lucru.

Jacob continua să alerge, dar nu repede, fiind aproape sleit de puteri. Se poticnea şi se împleticea, un bărbat scund şi îndesat, limitat de plămâni nevolnici, picioare ţepene şi de durerile şi problemele care vin cu vârsta. Avea un revolver în mână, acelaşi oţel mat şi aceeaşi ţeava scurtă precum cel al lui Seth. Probabil un alt Smith 60 şi probabil la fel de ineficient dacă era folosit de un om slăbit, cu respiraţia întretăiată şi tremurând de epuizare.

— Cum procedez? întrebă Dorothy Coe.

— Depăşeşte-l pe stânga, spuse Reacher. Să vedem dacă stă să-şi apere pielea.

Jacob Duncan nu făcu asta. Reacher lăsă geamul jos şi scoase Glockul în bătaia vântului, iar Dorothy trecu repede şi aproape de stânga lui Jacob, care nu se întoarse să tragă. Doar se feri într-o parte şi îşi continuă deplasarea anevoioasă, abătându-se cu un grad sau două faţă de direcţia anterioară.

— Acum fă un cerc mare, ocoleşte-l şi loveşte-l de la spate.

— În regulă, spuse Dorothy. Pentru Margaret.

Îşi continuă traiectoria circulară spre stânga, trăgând tot mai mult de volan până când reveni la direcţia iniţială. Se balansa o secundă, se îndreptă şi apoi apăsă pe acceleraţie şi camioneta ţâşni înainte, zece metri, douăzeci, treizeci, şi Jacob Duncan privi în spate îngrozit şi fugi

spre stânga, iar Dorothy Coe trase involuntar spre dreapta, reflexul unui civil cu patruzeci de ani de condus maşina fără accidente, astfel că-l lovi dur pe Jacob cu farul stâng, în spate şi umărul drept. Pistolul zbură cât colo, iar Jacob se rostogoli, se răsuci şi căzu la pământ.

— Dă înapoi repede, spuse Reacher.

Dar Jacob Duncan nu se ridică. Stătea pe spate, zvâcnind dintr-un picior ca un câine care visează, un braţ agitându-se inutil în pământ. Capul îi zvâcnea, avea ochii larg deschişi şi priveau în sus şi în jos, la stânga şi la dreapta. Pistolul era la trei metri de el.

Dorothy Coe dădu înapoi şi se opri la zece metri de individ, întrebând:

— Şi acum?

— Eu l-aş lăsa acolo, spuse Reacher. Cred că i-ai rupt spinarea. O să moară lent.

— În cât timp?

— O oră, poate două.

— Nu ştiu ce să zic. Reacher îi întinse Glockul.

— Atunci du-te şi împuşcă-l în cap. Chiar dacă nu merită această îndurare.

— Tu ai face-o?

— Bucuros. Dar tu trebuie s-o faci. De douăzeci şi cinci de ani îţi doreşti asta.

Ea încuviinţă mişcând lent din cap. Se uită în jos la Glock, întins ca o carte deschisă în palmele ei, ca şi cum nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Întrebă:

— Are piedică de siguranţă? Reacher clătină din cap.

— Glockul n-are piedică de siguranţă.

Femeia deschise uşa, puse piciorul pe treaptă şi coborî pe pământ. Se uită la Reacher.

— Pentru Margaret, spuse din nou.

— Şi pentru celelalte, zise Reacher.

— Şi pentru Artie, adăugă ea. Soţul meu.

Ocoli portiera deschisă, atingând-o cu mâna din mers, încet, cu reticenţă, apoi traversă terenul cu paşi mici, zece, doisprezece, transformând o distanţă scurtă într-o călătorie lungă. Jacob Duncan rămase nemişcat când o văzu că se apropie. Dorothy Coe se apropie, îndreptă pistolul în jos şi într-o parte, depărtându-l puţin de corp, nevrând să-l facă parte din ea, separându-se de obiectul din mâna ei,

apoi spuse câteva cuvinte pe care Reacher nu le auzi şi apăsă pe trăgaci o data, de două ori, de trei patru cinci şase ori, după care se îndepărtă.

Capitolul 62

Doctorul şi soţia lui aşteptau în camioneta lui Dorothy Coe, pe şoseaua cu două benzi. Reacher şi Dorothy parcară în faţa lor şi toţi coborâră şi se adunară laolaltă. Din complexul Duncan nu mai rămăseseră decât trei hornuri verticale şi o masă orizontală întinsă alcătuită din grinzi cenuşii carbonizate, care continuau să ardă mocnit, fără flacără. Fumul se înălţa şi se contopea într-o coloană largă, ce părea să nu se mai sfârşească. Era singurul lucru în mişcare. Soarele era sus pe cer şi restul cerului era albastru.

— Aveţi multe lucruri de făcut, spuse Reacher. Puneţi-i pe toţi la treabă. Aduceţi excavatoare şi încărcătoare cu cupe şi săpaţi nişte gropi mari. Mari de tot. Apoi adunaţi gunoiul şi îngropaţi-l adânc. Dar lăsaţi ceva loc pentru mai târziu. La un moment dat, o să sosească şi duba lor, iar şoferul e la fel de vinovat ca toţi ceilalţi.

— Trebuie să-l omoram? întrebă doctorul.

— Din partea mea, puteţi să-l îngropaţi de viu.

— Pleci acum?

Reacher răspunse afirmativ cu o mişcare din cap.

— Mă duc în Virginia, spuse el.

— Nu poţi să mai rămâi o zi, două?

— Acum e responsabilitatea voastră, nu a mea.

— Şi ce facem cu jucătorii de fotbal de la mine de-acasă?

— Le daţi drumul şi le spuneţi să plece din oraş. O să fie fericiţi să se care. Nu mai au ce să facă aici.

— Dar ar putea să spună cuiva, zise doctorul. Sau poate vede cineva fumul, de departe. Poate vine poliţia.

— Dacă vine, puneţi totul pe seama mea, spuse Reacher. Daţi-le numele meu. Până o să se dumirească unde sunt eu, o să fiu deja în altă parte.

*

Dorothy Coe îl duse pe Reacher cu maşina prima parte a drumului. Se urcară împreună în Yukon şi verificară indicatorul de carburant.

Era suficientă benzină pentru cam o sută de kilometri. Convenirăă-l ducă spre sud cale de cincizeci de kilometri, apoi ea se va întoarce şi după aceea umplerea rezervorului avea să fie problema lui John.

Parcurseră în tăcere primii cincisprezece kilometri. Trecură pe lângă restaurantul abandonat de la marginea drumului şi şoseaua cu două benzi se întindea dreaptă şi pustie înaintea lor.

— Ce e în Virginia? întrebă Dorothy.

— O femeie, răspunse Reacher.

— Prietena ta?

— Cineva cu care am vorbit la telefon, atâta tot. Am vrut s-o cunosc în persoană. Deşi acum nu mai sunt aşa de sigur. Nu încă, în orice caz. Nu în halul în care arăt.

— Care-i problema cu felul în care arăţi?

— Păi, nasul, nu-l vezi? zise Reacher. Atinse banda şi o netezi trăgând în jos cu ambele mâini. Mai trebuie să treacă vreo două săptămâni până când o să fiu prezentabil.

— Cum o cheamă pe femeia asta din Virginia?

— Susan.

— Ei bine, cred că ar trebui să te duci. Şi mai cred că dacă lui Susan nu-i place cum arăţi, atunci nu merită să o cunoşti.

*

Se opriră într-un punct oarecare de pe drum, situat exact la jumătatea distanţei dintre Apollo Inn şi barul Cell Block. Reacher deschise portiera şi Dorothy Coe îl întrebă:

— O să fii OK aici?

El încuviinţă şi spuse:

— O să fiu OK oriunde m-aş afla. Dar tu o să fii OK acolo, la tine?

— Nu, spuse ea. Dar o să fiu mai bine decât înainte.

O femeie robustă, priceputăă, cam de şaizeci de ani, obosităă de muncă, doborâtă de greutăţi, cu părul decolorându-se încet, spre cenuşiu, dar mai bine decât fusese înainte. Reacher nu spuse nimic, coborî pe acostament şi închise uşa. Ea se mai uită la el o dată, pe geam, după care privi în faţă, întoarse maşina şi o luă înapoi spre nord. Reacher îşi trase fesul peste urechi şi, îndesându-şi mâinile în buzunare, rămase să aştepte o maşină de ocazie.

*

Aşteptă vreme îndelungată. În prima oră, nu trecu nimic pe-acolo. Apoi apăru un vehicul la orizont şi, după un minut, ajunse suficient de aproape ca să poată distinge unele detalii. Era o maşină mică de import, probabil japoneză, o Honda sau o Toyota, veche, cu vopseaua decolorată de intemperii. Cumpărată la mâna a şasea. Reacher ridică degetul mare. Maşina încetini, ceea ce nu însemna neapărat mare lucru. Reflex pur. Ochii şoferului se abătură la dreapta şi piciorul se ridică automat de pe pedală. În acest caz, şoferul era o femeie, tânără, probabil studentă la colegiu. Avea părul blond şi lung. Maşina era plină ochi cu totul felul de lucruri.

Tânăra se uită mai puţin de o secundă apoi acceleră şi trecu pe lângă el cu o sută la oră, lăsând în urmă aerul rece şi vaiet de cauciucuri. Reacher o urmări cu privirea. O decizie bună, probabil. Femeile singure mi e bine să oprească în pustietate când le fac semn străini uriaşi şi cu aspect neîngrijit, cu bandă adezivă lipită pe faţă.

Se aşeză din nou pe acostament. Era obosit. Se trezise în camera de la motelul lui Vincent devreme, în dimineaţa zilei trecute, când Dorothy Coe venise să facă curat, şi de atunci nu mai dormise deloc. Îşi trase gluga peste fes şi se întinse pe pământ. Îşi încrucişa gleznele, apoi îşi strânse braţele la piept şi adormi.

*

Când se trezi, se întuneca. Soarele dispăruse la vest şi cerul era luminat doar de rămăşiţele palide ale apusului de iarnă. Se ridică mai întâi pe jumătate, apoi în picioare. Nici urmă de trafic. Dar era un om răbdător. Se pricepea să aştepte.

După încă zece minute de aşteptare, văzu un alt vehicul la orizont. Avea luminile aprinse pe fondul amurgului, îşi dădu gluga jos ca să mai reducă din volumul aparent şi aşteptă relaxat, cu un picior pe pământ şi celălalt pe asfalt, ridicând degetul mare. Vehiculul care se apropia era mai mare decât un automobil. Îşi dădea seama după distanţa dintre faruri. Era înalt şi relativ îngust. Avea un parbriz mare. Era o dubă carosată.

Era o dubă de culoare cenuşie.

Era acelaşi tip de dubă cenuşie ca şi cele două pe care le văzuse la

depozitul Duncan.

Încetini când ajunse la o sută de metri, reflexul automat, dar apoi continuă să încetinească şi se opri în dreptul lui. Şoferul se aplecă într-o parte şi deschise uşa din dreapta, moment în care o lumină de interior se aprinse.

Şoferul era Eleanor Duncan, îmbrăcată în jeanşi negri şi un hanorac matlasat. Hanoracul era plin de fermoare şi buzunare care scânteiau şi licăreau în lumină. Cusăturile nu se apropiaseră niciodată de vreo făptură vie, fie ea plantă sau animal.

— Salut, spuse ea.

Reacher nu răspunse. Se uita la vehicul, studiindu-i exteriorul şi interiorul. Era murdar de la drum. Sarea şi noroiul se depuseseră şi se uscaseră pe caroserie. Venise dintr-o călătorie lungă.

— Ăsta a fost transportul, aşa-i? zise el. Asta-i maşina pe care-au folosit-o.

Eleanor Duncan încuviinţă din cap.

— Cine era în ea? întrebă el.

— Şase femei tinere şi zece fetiţe. Din Thailanda.

— Erau bine?

— Da, foarte bine. Deloc surprinzător. Se pare că au făcut tot ce-a fost posibil ca să ajungă în stare vandabilă.

— Ce-ai făcut cu ele?

— Nimic.

— Păi, unde sunt?

— În spatele maşinii.

— Ce??

— N-am ştiut ce să facem. Au fost atrase aici cu promisiuni false, asta-i limpede. Au fost separate de familiile lor. Am decis să le trimitem acasă.

— Cum vrei să faci asta?

— Le duc la Denver.

— Ce e în Denver?

— Sunt restaurante thailandeze.

— Asta-i soluţia pe care aţi găsit-o? Restaurante thailandeze?

— Chiar dacă pare o prostie, nu-i chiar aşa. Gândeşte-te, Reacher. Nu ne putem duce la poliţie. Femeile astea au intrat ilegal în ţară. Vor fi ţinute în puşcărie luni de zile, într-o închisoare guvernamentală. Ar fi oribil pentru ele. Ne-am gândit ca măcar să fie cu nişte oameni care

vorbesc limba lor. Într-o comunitate care să le ajute. Şi lucrătorii din restaurante au cunoştinţe, nu-i aşa? Unii au pătruns ei înşişi ilegal aici. Ne-am gândit că ar putea folosi aceleaşi organizaţii, dar în sens invers, ca să ajungă acasă.

— Cine-a avut ideea asta?

— Toţi. Am discutat toată ziua şi pe urmă am supus la vot.

— Grozav!

— Ai o idee mai bună?

Reacher nu spuse nimic. Se uita doar la peretele lateral cenuşiu al dubei, la petele de sare, uscate în forme alungite, aerodinamice. Puse palma pe metalul rece.

— Vrei să le cunoşti? întrebă Eleanor Duncan.

— Nu, spuse Reacher.

— Le-ai salvat.

— Norocul şi întâmplarea le-au salvat, spuse Reacher. Prin urmare, nu vreau să le cunosc. Nu vreau să le văd feţele, pentru că după aia o să ajung să mă gândesc la ce li s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi intervenit norocul şi întâmplarea.

Urmă o pauză lungă. Motorul dubei torcea în ralanti, vântul bătea, cerul se întuneca şi aerul se făcea tot mai rece. Apoi, Eleanor Duncan spuse:

— Vrei să te duc măcar până la autostradă?

Reacher acceptă cu o mişcare a capului şi se urcă în maşină.

*

Nu vorbiră cale de treizeci de kilometri. Când trecură pe lângă barul Cell Block, Reacher întrebă:

— Ai ştiut, nu-i aşa?

— Nu, spuse Eleanor Duncan. Apoi spuse: Da. Şi, în sfârşit: Am crezut că ştiu exact opusul. Chiar am crezut. Credeam că ştiu absolut sigur. Am ştiut-o atât de intens, încât în cele din urmă mi-am dat seama că nu făceam decât să încerc să mă conving singură.

— Ştiai de unde venise Seth.

— Ţi-am spus că nu ştiu. Cu puţin înainte să-i furi maşina.

— Şi nu te-am crezut. Până în acel moment îmi răspunse-seşi fără nicio ezitare la paisprezece întrebări consecutive. Pe urmă te-am întrebat despre Seth şi te-ai blocat. Ne-ai oferit ceva de băut. Ai fost

evazivă. Încercai să câştigi timp de gândire.

— Tu ştii de unde a venit Seth?

— În final, mi-am dat seama.

— Spune-mi versiunea ta, zise ea.

— Fraţilor Duncan le plăceau fetiţele mici, dintotdeauna. A fost hobby-ul lor de-o viaţă. Oamenii de genul ăsta formează comunităţi. În zilele de dinaintea internetului, totul se făcea prin poştă şi prin întâlniri clandestine faţă în faţă. Se făceau schimburi de poze şi chestii din astea. Poate chiar convenţii. Poate participări cu invitaţie. Se formau alianţe între grupurile cu interese similare. Bănuiesc că un grup de inşi cărora le plăceau băieţeii au simţit că sunt pe făraş. S-au dat la fund. Au încredinţat probele amicilor lor. Trebuia să fie o situaţie temporară, până când trecea pericolul, dar nimeni nu s-a întors să-i ia înapoi pe Seth. Probabil că individul a fost omorât în bătaie la puşcărie. Sau într-o cameră dosnică, la poliţie. Aşa că fraţii Duncan au rămas în impas. Dar nu s-au agitat prea tare. Poate că s-au gândit că e drăguţ să aibă un fiu fără să fie implicată o femeie matură adevărată. Aşa că l-au păstrat. Jacob l-a adoptat. Eleanor Duncan încuviinţă.

— Seth mi-a spus că a fost salvat. Pe vremea când încă mai vorbeam. Mi-a zis că Jacob l-a salvat dintr-o situaţie abuzivă. Ca un gest altruist sau caritabil. Şi principial. L-am crezut. Pe urmă, cu trecerea anilor, am simţit că Duncanii făceau ceva urât, dar adevărul care a ieşit la iveală în final a fost mereu ultimul lucru pe lista din mintea mea. Mereu, îţi garantez. Pentru că am avut impresia că sunt atât de opuşi faţă de genul ăla de lucru! Faptul că îl salvaseră pe Seth dovedea asta. Am fost oarbă mult timp. Am crezut că aduceau altceva, droguri, arme sau chiar bombe.

— Ce s-a schimbat?

— Lucrurile pe care le-am auzit. Doar frânturi. Mi-a devenit clar că transportau oameni. Chiar şi atunci am crezut că sunt doar imigranţi obişnuiţi. Ca lucrătorii din restaurante şi aşa mai departe.

— Până când?

— Până când nimic. N-am ştiut niciodată sigur, până azi. Îţi jur asta. Dar devenisem tot mai bănuitoare. Erau prea mulţi bani. Şi prea mult entuziasm. Practic, le curgeau balele. Nici atunci nu mi-a venit să cred. Mai ales în privinţa lui Seth. Am crezut că are o repulsie totală faţă de asemenea lucruri, pentru că şi el trecuse prin asta. N-am vrut

să cred că a putut să aibă efect invers. Dar se pare că aşa s-a întâmplat. Cred că, în ultimă instanţă, era tot ce ştia. Tot ce l-a făcut fericit vreodată.

— Nici psiholog nu sunt, spuse Reacher.

— Sunt copleşită de ruşine, spuse Eleanor. Nu mă mai întorc. Ei cred c-o să revin, dar nu. Nu pot să mai uit în ochii lor. Nu mă mai pot duce niciodată acolo.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Am să dau duba asta celui care-o să le ajute pe fiinţele din ea. Ca o donaţie. Ca o mită. Pe urmă am să plec în altă parte. În California, poate.

— Cum?

— Cu autostopul, ca tine. Şi-am s-o iau de la capăt.

— Ai grijă pe drum. Poate fi periculos.

— Ştiu. Dar nu-mi pasă. Simt că merit orice o să mi se întâmple.

— Nu fi prea aspră cu tine! Măcar ai sunat la poliţie.

— Dar n-au venit niciodată, spuse ea. Reacher nu răspunse.

— De unde ştii c-am sunat la poliţie? întrebă ea.

— Pentru că au venit, spuse Reacher. Până la un punct. Asta-i singura întrebare pe care nu mi-a pus-o nimeni niciodată. Nimeni n-a pus lucrurile cap la cap. Toată lumea a ştiut că fac autostopul, dar nimeni nu s-a întrebat o clipă de ce am fost lăsat de izbelişte la o intersecţie care nu duce nicăieri. De ce să oprească un şofer acolo? Ori n-ar fi ajuns acolo deloc, ori ar mai fi mers spre sud cale de încă o sută de kilometri cel puţin.

— Şi cine a fost?

— A fost un poliţist, spuse Reacher. De la Poliţia de Stat, într-o maşină fără însemne. N-a spus asta, dar era cât se poate de evident. Un tip de treabă. M-a luat de departe, de la nord. Aproape din Dakota de Sud. Mi-a spus că va trebui să mă lase în mijlocul pustietăţii, pentru că tot ce făcea era să meargă până acolo şi să se întoarcă. N-am discutat motivele şi nu ştiam ce a vrut să spună când a zis că se întoarce imediat. Dar chiar asta a făcut. A oprit, m-a lăsat să cobor, şi după două secunde a întors maşina şi a făcut cale întoarsă.

— De ce să fi făcut asta?

— GPS şi politică, zise Reacher. Asta a fost prima mea supoziţie, într-un stat mare ca Nebraska, m-am gândit că s-ar putea să existe nemulţumiri legate de care parte se bucură de atenţia autorităţilor şi

care parte nu. Aşa că mi-am zis că îşi iau măsuri de apărare în avans. Puteau să vină cu stop-cadre de pe sistemele lor GPS care să arate că fuseseră pretutindeni pe teritoriul statului, într-un moment sau altul. Acum, toate maşinile de poliţie au sisteme de urmărire şi toate chestiile astea pot fi citate ca probe dacă se ajunge în faţa unei comisii. Apoi, ceva mai târziu, mi-am schimbat părerea. M-am întrebat dacă nu cumva primiseră un telefon aiurea de la cineva şi, chiar dacă ştiau că nu vor face nimic în privinţa asta, tot trebuiau să-şi acopere pielea dovedind că măcar se prezentaseră la faţa locului. Şi mai târziu m-am întrebat dacă nu cumva un astfel de telefon chiar fusese dat şi dacă tu ai fost aceea care ai sunat.

— Eu am fost. Acum patru zile. Şi n-a fost un telefon la mişto. Le-am spus tot ce credeam. Dar de ce măcar n-a coborât din maşină individul ăla?

— Din prejudecată şi pentru că ştia locul, spuse Reacher. Pariez că ai pomenit de faptul că Seth te-a bătut.

— Păi da, pentru că mă bătuse.

— Prin urmare, au ignorat toate celelalte lucruri pe care le-ai spus. Au zis că nu-i decât o soţie supărată care inventează lucruri ca să-i facă rău soţului. Poliţiştii pot fi aşa uneori. Nu e corect, dar aşa se întâmplă. Şi cu siguranţă că nu aveau să se ocupe de o problemă conjugală. Nu împotriva familiei Duncan. Pentru că ştiau locul. Dorothy Coe mi-a spus că unii tineri din zonă se angajează la Poliţia de Stat. Aşa încât ori li s-a cerut, ori povestea s-a aflat într-un alt mod, dar oricum mesajul a fost acelaşi şi, în acel colţ de district, suna aşa: nu te pui cu familia Duncan.

— Nu cred.

— Ai încercat, spuse Reacher. Pe lângă toate celelalte, trebuie să-ţi aminteşti asta. Ai încercat să faci ceea ce trebuie.

*

Merseră mai departe şi trecură în viteză prin ceea ce ţinea loc de centrul oraşului, pe lângă afişul Camerei de Comerţ, pe lângă *dinerul* din sticlă şi aluminiu, pe lângă benzinăria Texaco cu cele trei posturi de lucru, pe lângă magazinul de bricolaj, magazinul de băuturi şi bancă, apoi pe lângă vulcanizare, reprezentanţa John Deere, băcănie şi farmacie, pe lângă turnul de apă, strada McNally, indicatorul către

spital şi mai departe într-un teritoriu pe care Reacher nu-l mai văzuse. Motorul dubei huruia jos, pneurile zumzăiau şi, din vreme în vreme, lui Reacher i se părea că aude sunete din zona pentru marfă din spatele lui, oameni care se mişcă, mai schimbă o vorbă şi chiar râd. Lângă el, Eleanor Duncan se concentra pe drumul întunecat din faţă, iar el o privea cu coada ochiului.

Apoi, după o oră în care parcurseseră o sută de kilometri, văzură luminile strălucitoare ale rampei de acces la autostradă şi indicatoare mari care arătau spre est şi spre vest. Eleanor încetini, opri, iar Reacher coborî şi-i făcu semn să meargă mai departe. Ea urcă pe prima rampă, la vest către Denver şi Salt Lake City, iar el trecu pe sub pasarelă şi se postă pe rampa estică, cu un picior pe acostament şi celălalt pe carosabil, ridică degetul mare, zâmbi şi încercă să arate prietenos.